C:\Users\Plazma\Desktop\300\Toole_John_Kennedy-Spolceni_hlupcu.PDB

PDB Name: Toole_John_Kennedy-Spolceni_hlu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.4.2004
Modification Date: 25.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SPOLČENÍ HLUPCŮ

John Kennedy Toole

Když se na světě objeví opravdový génius,
pozná se podle toho znamení,
Že se všichni hlupci proti němu spolčí.

JONATHAN SWIFT
MYŠLENKY O ROZMANITÝCH VĚCECH

Hovoří se zde svéráznou městskou mluvou... spojovanou s centrem New Orleansu, především s jeho německou a irskou Třetí čtvrtí, kterou lze těžko rozlišit od mluvy obyvatel Hobokenu, Jersey City a Astorie na Long Islandu, kde nalezla útočiště intonace Ala Smithe, když už zcela vymizela z Manhattanu. Důvodem toho, jak je nabíledni, je fakt, že tentýž pronárod, který tuto mluvu zanesl na Manhattan, ji vnutil také New Orleansu.

"V tomhle máte pravdu. Jsme Středozemci. Jaktěživ jsem nebyl v Řecku nebo v Itálii, ale určitě bych si tam hned připadal jako doma."
To ano, pomyslel jsem si. New Orleans připomíná Janov nebo Marseille, Bejrút nebo egyptskou Alexandrii mnohem víc než New York, přestože se všechny námořní přístavy podobají spíš jeden druhému než kterémukoli městu ve vnitrozemí. Tak jako Havana a Port-au-Prince nachází se i New Orleans ve sféře vlivu helénského světa, který nikdy nedosáhl severního Atlantiku. Středozemní moře, Karibské moře a Mexický záliv tvoří homogenní, třebaže přerušované soumoří.
A. J. LIEBLING
KNÍŽE LOUISIANSKÝ

JEDNA

Masitý balón hlavy obepínala zelená lovecká čepice. Její zelené příklopky, vzduté velkýma ušima, nestříhanými vlasy a štětinami rašícími z hloubi uší, odstávaly jako směrovky ukazující do dvou stran současně. Zpod mohutného černého kníru vystupovaly plné, vakovité rty, v jejichž faldovatých koutcích hnízdil nesouhlas a drobky smažených brambůrků. Ze stínu zeleného štítku vyhlížely povýšené modrožluté oči Ignácia J. Reillyho a pátraly po známkách nevkusu v ošacení ostatních, kdo spolu s ním postávali pod hodinami obchodního domu D. H. Holmese. Zaznamenal, že některé oděvy jsou natolik nové a natolik drahé, že je lze právem pokládat za urážku dobrého vkusu a mravnosti. Vlastnictví čehokoli nového a drahého jen odráží majitelův nedostatek smyslu pro teologii a geometrii; může dokonce o dotyčném vyvolat vážné pochybnosti.
Ignácius sám byl oblečen pohodlně a rozumně. Lovecká čepice chránila hlavu před nastuzením. Plandavé tvídové kalhoty byly k neroztrhání a umožňovaly neobyčejně volnou lokomoci. Jejich záhyby a zákoutí vytvářely kapsy teplého zapařeného vzduchu, v jakém se Ignácius cítil nejlíp. Kostkovaná flanelová košile plně nahrazovala sako a odhalenou kůži mezi příklopkami na uši a límcem chránil teplý šál. Celé ošacení odpovídalo všem, byť sebezastřenějším teologickým a geometrickým měřítkům a napovídalo bohatý vnitřní život.
Těžkopádným, sloním způsobem přenesl váhu z jedné nohy na druhou a pod příkrovem tvídu a f lanelu se zdvihlo masité vlnobití, jehož vlny se zarazily až o švy a knoflíky. Takto přearanžován, zahloubal se nad věčností, po kterou tady čeká na svou matku. Obíral se především vzrůstajícím pocitem nepohodlí. Připadalo mu, že celá jeho bytost už co

nevidět vystřelí z napuchlých semišových kanad, a jako by si to chtěl potvrdit, stočil Ignácius své jedinečné oči k nohám. Vypadaly věru napuchle. Hodlal tento pohled na své zduřelé boty nabídnout matce coby důkaz její bezohlednosti. Když opět vzhlédl, spatřil, jak na konci Canal Street začíná nad Mississippi zapadat slunce. Holmesovy hodiny ukazovaly bezmála pět. Propilovával si dopředu několik pečlivě stylizovaných obvinění, jež měla v matce probudit kajícnou lítost, či aspoň zahanbení. Často ji musel odkazovat do patřičných mezí.
Přivezla ho do středu města jejich starým plymouthem, a zatímco byla se svou artritidou u doktora, koupil si Ignácius u Werleina několikerý noty pro trubku a novou strunu na loutnu. Potom zašel do Penny Arcade na Royal Street, jestli tam náhodou neinstalovali nějaké nové hrací automaty. Zklamalo ho, že odsud zmizel miniaturní mechanický baseball. Snad byl jen v opravě. Když na něm hrál naposledy, odpalovací zařízení nefungovalo a správa mu po jistém handrkování jeho pěticent musela vrátit navzdory mrzkým náznakům několika zákazníků Penny Arcade, že automat rozbil sám Ignácius tím, jak do něj kopal.
Soustředěním na osud miniaturního baseballového automatu odpoutal Ignácius své bytí od fyzické reality Canal Street, jakož i od všech kolem, a nepostřehl tudíž dvé zraků, jež ho hladově sledovaly zpoza jednoho ze sloupů D. H. Holmesova obchodního domu, dvé smutných zraků planoucích nadějí a tužbou.
Je vůbec možné opravit takový automat v ‚New Orleansu? Nejspíš ano. Mohli ho ovšem taky poslat někam do Milwaukee nebo do Chicaga nebo do nějakého jiného města, jehož jméno Ignácius spojoval se spolehlivými opravnami a ustavičně dýmajícími továrnami. Ignácius jen doufal, že budou s baseballovým automatem za dopravy slušně zacházet, že se žádný z jeho malilinkých hráčů nevrátí omlácen nebo zmrzačen surovými nádražáky, rozhodnutými jednou provždy zruinovat dráhu úhradami škod způsobených přepravcům, nádražáky, kteří nakonec vstoupí do stávky a Illinoiskou ústřední dráhu definitivně dorazí.
Zatímco Ignácius rozjímal o radostech, jež takový malý baseballový automat skýtá lidstvu, dvé smutných a žádostivých očí se k němu blížilo davem jako torpéda zacílená na obrovský baňatý tanker. Policista zatahal za Ignáciovu tašku s notami.
"Máte nějaký průkaz totožnosti, pane?" zeptal se hlasem prozrazujícím naději, že je Ignácius osobou úřadům neznámou.
"Cože?" Ignácius snesl pohled k odznaku na modré čepici. "Co jste zač?"
"Ukažte mi váš řidičský průkaz."
"Neřídím auto. A nechtě mě laskavě být. Čekám tady na svou matku."
"Co vám to visí z toho pytlíku?"
"Co by to mělo být, vy ignorante? Loutnová struna."
"Co že to?" Policista ucouvl. "Jste vůbec zdejší?"
"Tohle město je vykřičenou metropolí nepravosti všeho civilizovaného světa a policejní sbor nemá nic lepšího na práci než tady perzekvovat zrovna mě?" zařval Ignácius nad hlavy davu před obchodním domem. "Tohle město se hemží falešnými hráči, prostitutkami, exhibicionisty, antikristy, alkoholiky, sodomity, narkomany, fetišisty, onanisty, pornografy, podvodníky, animírkami, pohazovači odpadků a lesbičkami, ale tihle všichni se za své úplatky těší bezpečné ochraně. Jestli máte chvilku, vynasnažím se vám problém zločinnosti objasnit, ale neopovažujte se na mě vztáhnout ruku."
Policista chytil Ignácia za loket a dostal notami po čepici. Čouhající loutnová struna ho švihla do ucha.
"Jauva!" zaúpěl policista.
"Patří vám to!" křičel Ignácius, povšimnuv si, že se kolem nich stahuje kruh zaujatých nakupujících.
Paní Reillyová dorazila v obchodním domě D. H. Holmese do oddělení pečiva a přitiskla své mateřské poprsí na skleněnou vitrínu s makrónkami. Prstem ohlazeným mnoha lety drhnutí zažloutlých mamutích podvlékaček svého syna zaklepala na sklo vitríny, aby přivábila prodavačku.
"Halo, slečno Inez," zaintonovala paní Reillyová, jak to lze jižně od New Jersey slyšet jen v New Orleansu, v tomto Hobokenu při břehu Mexického zálivu. "Tady jsem, drahoušku."
"A jeje, zdravíčko," řekla slečna Inez. "Jak se vede, miláčku?"
"Žádná sláva," odpověděla po pravdě paní Reillyová.
„ Ale děte!" Slečna Inez se naklonila nad vitrínu a zapomněla na své moučníky. "Mně taky není zrovna ejchuchu. To víte, ty moje nohy."
"Božíčku, vy ještě můžete mluvit vo štěstí. To já mám v lokti artritýdu."
"Ale ne!" řekla slečna Inez s upřímným soucitem. "To měl chudák náš táta. Museli smě ho den co den koupat ve vaně plný vařiči vody."
"Když u nás leží celej den ve vaně ten můj kluk. Já se už do koupelny pomalu nedostanu."
"Myslela sem, že je ženatej, miláčku."
"Ignácius? O la-la," řekla smutně paní Reillyová. "Můžete mi dát dva tucty těch míchanejch, zlatíčko?"
"Ale já měla za to, že sté říkala, že je ženatej," řekla slečna Inez, když ukládala koláče do krabice.
"Vždyť ani nemá žádnou nevěstu. Ta maličká mu dala kopačky."
"No, to má teda nejvyšší čas."
"Taky si myslím," řekla nezúčastněně paní Reillyová. "Víte co, dejte mi ještě půl tuctu těch vínovejch řezů. Ignácius mi dělá strašný dryje, jak doma není co na zub."
"Váš mladej rád sladký, co?"
"Bože božíčku, ten loket mě utrápí," odpověděla paní Reillyová.
Uprostřed davu, který se shromáždil před obchodním domem, divoce poskakovala lovecká ušanka, zelený středobod lidského kruhu.

"Obrátím se na starostu," vykřikoval Ignácius.
"Nechtě toho chlapce na pokoji," ozvalo se z davu.
"Kdybyste šel radši na ty nestydy, co se svlíkaj na Bourbon Street," dodal jakýsi stařík. "Je to hodný klouček. Čeká tady na maminku."
"Děkuju vám," řekl nadutě Ignácius. "Doufám, že mi všichni dosvědčíte, co si ke mně dovolil."
"Půjdete se mnou," řekl policista Ignáciovi, ale jeho sebejistota očividně polevovala. Z původního hloučku se stávalo srocení lidu a po hlídkovém voze nebylo vidu ani slechu. "Půjdeme na okrsek."
"To už ani hodný synek nemůže počkat před obchodním domem na maminku?" Zase ten stařík. "Tohle v našem městě nebejvalo, to vám teda povím. Ale to všechno tyhle komunardi."
"Koho tím myslíte?" zeptal se policista stařík, uhýbaje přitom před švihající loutnovou strunou. "Že vás taky seberu. To si rozmyslete, než tohle někomu řeknete."
"Mě zavřít nemůžete," rozkřikl se stařík. "Já jsem členem klubu Zlatý věk, který je pod patronátem neworleánský rekreační komise."
"Dejte tomu dědovi pokoj, vy hnusnej poldo," zaječela jakási žena. "Určitě má fůru ňoučat."
"To teda mám," řekl stařík. "Mám šest vnoučat a všechny studujou u jeptišek. A jak jsou chytrý."
Ignácius spatřil přes hlavy zevlounů, jak ze dveří obchodního domu pomalu vychází jeho matka a vláčí se s pekárenskými výrobky, jako by to byly pytle cementu.
"Matko!" vykřikl. "Jdeš právě včas. Zatýkají mě."
Paní Reillyová se prodrala davem a řekla: "Ignácie! Co se to tu děje? Cos to zase proved? Hej, vy, nesahejte mi na toho kluka!"
"Já se ho ani nedotk," řekl policista. "To je váš syn?"
Paní Reillyová vyrvala Ignáciovi svištící loutnovou strunu.
"Samosebou že jsem její dítě," řekl Ignácius. "Nevidíte, jaké ke mně chová city?"
"Miluje svýho synka," řekl stařík.
"Co chcete tomu ubohýmu dítěti?" otázala se paní Reillyová policisty. Ignácius pohladil matku obrovskou tlapou po vlasech rezatých henou. "Všelijaký gauneři si kliďánko běhaj městem a vy tak akorát sbírat nevinný děti. Čeká na maminku a voni ho za to eště zavřou."
"Tohle je jasný případ pro výbor na obranu občanských práv," usoudil Ignácius a stiskl svou mocnou prackou matčino poklesáva-jící rameno. "Musíme se spojit s mou někdejší láskou Myrnou Minkoffovou. Ta se v těchhle věcech vyzná."
"To všecko máj na svědomí komunardi," vmísil se do debaty monotematický stařík.
"Kolik je mu let?" zeptal se policista paní Reillyové.
"Je mi třicet," řekl blahosklonně Ignácius.
"Chodíte do práce?"
"Ignácius mi musí pomáhat doma," řekla paní Reillyová, jejíž počáteční odvaha trochu opadla. Začala splétat loutnovou strunu s provázkem na krabicích s pečivem. "Mám hroznou artritýdu."
"Utírám prach a tak," řekl Ignácius policistovi. "A mimoto mám ro-zepsanou obšírnou obžalobu proti našemu století. A když mi z té literární nádeničiny začne kolotat mozek, udělám třeba sýrový krém."
"Ignacius umí báječnej sejrovej krém," řekla paní Reillyová.
"To je od něj moc hezký," řekl stařík. "Většina mládenců jen pořád někde poletuje."
"Co se do toho furt pletete?" osopil se policista na stařík.
"Ignácie?" zeptala se rozechvělým hlasem paní Reillyová, "copaks proved, chlapče?"
"Když se to tak vezme, myslím, že to všechno začal tady ten." Ignacius ukázal taškou s notami na stařík. "Prostě jsem tady stál, čekal na tebe a modlil se, abys přišla od doktora s nějakou potěšující zprávou."
"Seberte toho dědka," řekla paní Reillyová policistovi. "Dělá výtržnosti a pobuřuje. Je to hanba, že takovýhle lidi vůbec nechaj běhat po ulicích."
"Policie není to, co bejvala," řekl stařík.
"Neřek jsem vám, abyste byl zticha?" řekl zlostně policista.
"Padám každej večír na kolena a děkuju svýmu Pánbíčkovi, že nás někdo vochraňuje," sdělila paní Reillyová davu.
"Nebejt policie, byli bysme už dávno v Pánu. Leželi bysme doma v postelích s krkama podřezané jma vod ucha k uchu."
"To je fakt, holka," přisvědčil z davu ženský hlas.
"Modlete se růženec za náš policejní sbor." Paní Reillyová se teď obracela přímo k davu. Ignacius jí divoce laskal rameno a šeptal k ní slova povzbuzení. "Nebo modlili byste se růženec za komunardy?"
"Ne!" odpovědělo horlivě více hlasů. Někdo do stařík hrubě strčil.
"Máte pravdu, milostivá," zvolal stařík. "Chtěl vašeho synka zatknout. Jsou to samý rudý elementy."
"Tak jdeme," řekl policista staříkovi. Popadl ho neurvale za Hrnec pláště.
"Ach, bože!" řekl Ignacius, hledě na sinalého mrňavého policistu, kterak se snaží zvládnout stařík. "Mám z toho nervy dočista nadranc."
"Pomoc!" dovolával se stařík čumilů. "To je puč! To je porušení ústavy!"
"Je to blázen, Ignácie," řekla paní Reillyová. "Pojďme radši pryč, dítě." Obrátila se k davu. "Utíkejte, lidičky. Ještě nás tady pomorduje. Já stejně myslím, že je to ňákej provokatér."
"Tos trochu přehnala, matko," řekl Ignácius, když si proklestili cestu řidnoucím davem a vyrazili dlouhými kroky po Canal Street. Ohlédl se a viděl, že se stařík s policistou bantamové váhy stále ještě potýkají pod hodinami obchodního

domu. "Nemohla bys trochu zbrzdit? Mám pocit, že se mi na srdci ozývá šelest."
"Ty kuš. Jak myslíš, že je mně? Já ve svým věku bych se takhle vůbec honit neměla."
"Obávám se, že srdce je důležité v každém věku."
"Ty se srdcem nic nemáš."
"Ale budu mít, jestliže nezpomalíme." Tvídové kalhoty se mu přelévaly po gargantuovském zadku, jak se valil kupředu. "Máš mou loutnovou strunu?"
Paní Reillyová ho zatáhla za roh do Bourbon Street a zamířili do hlubin Francouzské čtvrti.
"Proč si na tě ten policajt zašed, hochu?"
"To se nikdy nedozvím. Ale nejspíš se za námi každou chvíli rozeběhne, jen co zkrotí toho zvetšelého fašistu."
"Myslíš?" zeptala se nervózně paní Reillyová.
"Nijak by mě to nepřekvapilo. Chtěl mě mermomocí zatknout. Třeba musí splnit nějakou normu nebo co. Rozhodně pochybuji, že by mě nechal tak snadno vyváznout."
"No to by nám scházelo! Este by tě tahali po novinách, Ignácie. Ta vostuda! Něcos musel udělat, jaks tam na mě čekal. Jako bych tě neznala, hošánku."
"Jestli si někdo hleděl svého, tak jsem to byl já," supěl Ignácius. "Prosím tě. Musíme se zastavit. Obávám se, že se mi spustí z nosu krev."
"No tak dobře." Paní Reillyová pohlédla na synovu brunátně jící tvář a uvědomila si, že by se jí s radostí skácel k nohám, jen aby prosadil svou. Nebylo by to poprvé. Když ho posledně přiměla, aby s ní šel na nedělní mši, praštil sebou cestou do kostela dvakrát a při kázání proti lenivosti se poroučel potřetí, vypadl z lavice a způsobil trapný rozruch. "Pojď, zapadnem semhle."
Vecpala ho jednou krabicí s koláči do dveří baru Noc rozkoše. V temnotě čpící bourbonskou whisky a cigaretovými špačky vyšplhali na dvě vysoké stoličky. Zatímco paní Reillyová rovnala na baru krabice s koláči a dorty, Ignácius roztáhl své širosiré nozdry a řekl: "Probůh, matko, tady to smrdí. Bouří se mi žaludek."
"Chceš zpátky na ulici? Chceš, aby tě sbalil ten policajt?"
Ignácius neodpověděl; hlasitě čenichal kolem a znechuceně se šklebil. Barman, který ty dva zatím jen mlčky pozoroval, pronesl tázavě z příšeří: "Ano?"
"Já si dám kávu," řekl velkoryse Ignácius. "Sladovou kávu se svařeným mlékem."
"Jenom neskafe," řekl barman.
"To přece nemůžu pít," řekl Ignácius matce. "Takovou ohavnost."
"Tak si dej pivo, chlapče. Pro jednou tě nezabije."
"Mohlo by mě nadmout."
"Mně dejte pivko, Dixie 45," řekla barmanovi paní Reillyová.
"A pánovi?" zeptal se barman sytým, strojeným hlasem. "Co ten si ráčí přát?"
"Tomu taky jedno dixie."
"Taky to pít nemusím," řekl Ignácius, když šel barman otevřít piva.
"Nemůžem tady sedět jen tak bez ničeho, Ignácie."
"Nechápu proč. Jsme tady jediní zákazníci. Mohou být rádi, že nás tu vůbec mají."
"Večer tady asi vystupujou striptýzky, co?" Paní Reillyová šťouchla do syna.
"Nedivil bych se," řekl chladně Ignácius. Tvářil se navýsost ukřivděně. "Taky jsme mohli někam jinam. Jímá mě podezření, že sem co nevidět vtrhne policie." Hlasitě zafrkal a odkašlal si. "Díky bohu, že mé kníry ten smrad aspoň částečně filtrují. Moje čichové ústrojí už vysílá tísňové signály."
Po nekonečné době, vyplněné cinkotem skla a bouchánim dveří chladničky kdesi v temnotách, se barman opět objevil a postavil před ně piva, předstíraje přitom, že jedno jen taktak nepřekotil Ignáciovi do klína. Reillyovým se dostávalo nejhorších služeb Noci rozkoše, obsluhy vyhrazené nežádoucím zákazníkům.
"Nemáte náhodou chlazenou svěženku doktora Nuta?" zeptal se Ignácius.
"Ne."
"Synek tuhle limču miluje," vysvětlila paní Reillyová. "Musím ji kupovat po celejch basách. Někdy vám vychlandí dvě nebo tři lahve na posezení."
"Myslím, že to toho muže příliš nezajímá," podotkl Ignácius.
"Nechcete si sundat čepici?" zeptal se barman.
"Ne, to nechci!" zahřměl Ignácius. "Je tady zima."
"Jak je libo," řekl barman a stáhl se do příšeří na druhém konci baru.
"No toto!"
"Uklidni se," řekla jeho matka.
Ignácius pozdvihl ušní příklopku na matčině straně.
"Nechám si to nahoře, abys nemusela namáhat hlas. Co říkal doktor na ten tvůj loket, nebo co to máš?"
"Potřebuje masírovat."
"Doufám, že to nebudeš chtít ode mě. Víš, jak nerad se dotýkám druhých."
"Povídal, že se mám pokud možno vyhejbat chladu."
"Soudím, že kdybych uměl řídit, byl bych ti platnější."
"Eh, na tom nesejde, zlato."
"Ale fakticky, mám toho ažaž, i když se jen vezu. A nejhorší je to nahoře v těch vyhlídkových greyhoundech. Sedět tak vysoko! Pamatuješ, jak jsem jel jedním z nich do Baton Rouge? Několikrát jsem cestou zvracel. Řidič musel vždycky někde v bažinách zastavit, abych mohl vystoupit a trochu se projít-Ostatní pasažéři byli pěkně načuření. Museli mít

žaludky ze železa, že v tom hrozném vehiklu vůbec dokázali cestovat. Taky mě notně děsilo, že opouštím New Orleans. Za hranicemi města začíná srdce temnoty, opravdová pustina."
"Pamatuju, Ignácie," řekla nepřítomně paní Reillyová a lokla si piva. "Když ses vrátil domů, bylo ti hrozně šoufl."
"To mi už bylo lip. Nejhorší bylo, když jsem přijel do Baton Rouge. Došlo mi, že mám zpáteční lístek a že se tím autobusem musím vrátit."
„Tos mi už vyprávěl, synku."
"Taxík zpátky do New Orleansu mě stál čtyřicet dolarů, ale aspoň mi cestou nebylo tak strašně zle, i když se mi několikrát zvedl žaludek. Nařídil jsem šoférovi, aby jel, jak nejpomaleji může, což se mu nevyplatilo. Dálniční policie ho dvakrát zastavila pro nedodržování minimální rychlosti. Když ho zastavili potřetí, sebrali mu řidičský průkaz. Sledovali nás celou cestu na radaru, rozumíš."
Pozornost paní Reillyové kolísala mezi synem a pivem. Poslouchala tenhle příběh už tři roky.
"Jistě," pokračoval Ignácius, zaměňuje matčin • zahloubaný pohled za zájem, "bylo to vlastně poprvé v životě, co jsem opustil New Orleans. Možná že mě tak rozvrátila ztráta jakéhokoli orientačního bodu. Bylo to, jako když padáme do propasti, jak jsme se řítili tím autobusem. Než jsme projeli bažinami a vyšplhali do těch zvlněných kopečků před Baton Rouge, měl jsem pořad strach, že nám nějací venkovští balící hodí na autobus bombu. Na motorová vozidla útočí ze všeho nejradši, nejspíš jim symbolizují pokrok."
"Jsem ráda, žes to místo nevzal," řekla automaticky paní Reillyová, chápajíc slůvko pokrok jako narážku.
"To vůbec nepřicházelo v úvahu. Když jsem uviděl šéfa katedry středověké kultury, začaly se mi ruce osypávat bílými pupínky. Byl to naprosto necitlivý člověk. Hned se podivil, že nemám kravatu, a na dovršení utrousil jakousi rádoby vtipnou poznámku o mé lesácké kazajce. Zděsilo mě, že se ten bezvýznamný človíček opováží takové nestoudnosti. Ta bunda byla jedním z mála tělesných požitků, jimž jsem kdy skutečně propadl, a jestli někdy narazím na toho šílence, který ji ukradl, bez meškání ho udám příslušným orgánům."
Paní Reillyová spatřila opět tu děsnou, kávou pobryndanou celtovou kazajku, kterou spolu s několika dalšími Ignáciovými oblíbenými kusy oblečení chtěla vždycky tajně darovat Armádě spásy.
"Nebetyčná sprostota toho šizuňka v rouše vedoucího katedry mě tak pobouřila, rozumíš, že jsem uprostřed těch jeho kretén-ských blábolu vyběhl z kanceláře a utíkal na nejbližší záchod, který se ukázal vyhrazeným pro ‚zaměstnance fakulty'. Usedl jsem nicméně do jedné z kabinek a bundu jsem přehodil přes dveře. Najednou vidím, že bunda ze dveří mizí. Ještě jsem uslyšel běžící kroky. A pak se dveře záchodu zabouchly. Sám jsem v tu chvíli nestoudného zloděje pronásledovat nemohl, a tak jsem začal křičet. Někdo vešel na záchod a zaklepal na dveře kabiny. Náhodou to byl příslušník univerzitní pořádkové stráže, nebo to aspoň tvrdil. Vysvětlil jsem mu přes dveře, co se právě stalo. Slíbil, že bundu najde, a odešel. Ale jak jsem ti už říkal, dodneška mám dojem, že tenhle chlap a ten ‚vedoucí katedry' byli jeden a týž člověk. Meli náramně podobné hlasy."
"Dneska se nedá věřit nikomu, chlapče zlatá."
"Jak to jen bylo možné, vyletěl jsem ze záchodu, už abych byl z toho příšerného místa pryč. Samozřejmě že jsem málem zmrznul, jak jsem tam stál mezi těmi opuštěnými univerzitními baráky a mával na taxíky. Konečně se jeden taxíkář uvolil vzít mě za čtyřicet dolarů do New Orleansu a ještě byl natolik obětavý, že mi půjčil svoje sako. Tu ztrátu řidičského průkazu dosti těžko nesl, a než jsme dojeli domů, začal být jaksi nevrlý. Připadalo mi taky, že se mu spouští ošklivá rýma, alespoň podle toho, jak čím dál víc kýchal. Byli jsme koneckonců na dálnici skoro dvě hodiny."
"Myslím, že si dám ještě jedno pivo, Ignácie."
"Matko! V téhle odpudivé špeluňce?"
"Akorát jedno, synku. No tak, mám chuť na další."
"Ještě z těch jejich sklenic něco chytneme. Ale když jinak nedáš, tak mně objednej brandy, buď tak hodná."
Paní Reillyová zasignalizovala na barmana, který se vynořil z šerých stínů a zeptal se: "Co se vám stalo v tom autobuse, mladéj? Útek mi ty vaší historky konec."
"Věnujte se laskavě řádnému výkonu svého povolání!" odsekl zuřivě Ignácius. "Vaší povinností je mlčky obsloužit, když vás přivoláme. Kdybychom si přáli, abyste se k naší konverzaci připojil, už bychom vám to naznačili. Probíráme závažné osobní záležitosti, abyste věděl."
"Ten člověk se prostě snaží být milý, Ignácie. Styď se."
"To je ovšem protimluv. V takovémhle brlohu nemůže být nikdo milý."
"Chceme ještě dvě piva."
"Jedno pivo a jednou brandy," opravil ji Ignácius.
"Nemám čistý sklenice," řekl barman.
"No není to hanba?" řekla paní Reillyová. "Ale co, mužem pít z těchhle."
Barman pokrčil rameny a zmizel v přítmí.

2

Na okrsku posadili stařík na lavici k ostatním, většinou krámským zloděj um, z nichž se skládal podvečerní úlovek. Úhledně si rozložil po stehně svůj průkaz starobního pojištěnce, členskou legitimaci Družiny svatého Odona z Čluny, odznak klubu Zlatý věk a obdélník tuhého papíru, který stvrzoval, že je členem Americké legie. Mladý černoch, oči schované za astronautickými slunečními brýlemi, ten malý kádrový profil na sousedním stehně se zájmem studoval.

"Kurva!" zazubil se. "Koukám, že vy taky patříte ke kde-čemu."
Stařík puntičkářsky přerovnával své průkazky a neříkal nic.

"Jak to přídě, že zhaftnou čoveka, jako sté vy?" Sluneční brýle zahalily staříkovy průkazky oblakem kouře. "To musej bejt polišové pěkně zoufalý."
"Porušili moje ústavní práva," vybuchl stařík v náhlém návalu hněvu.
"Hmm, tohleto vám nesežerou. To si raci vymyslete něco jinýho." Černá ruka se natáhla po jedné z průkazek. "Hele, co to má bejt — ‚Americká liga'? Vy sté fotbalista?"
Stařík mu vytrhl kartičku z ruky a položil ji zpátky na stehno.
"Ta škartka vám bude stejně prd platná. Šoupnou vás za katr tak jako tak. Každýho šoupnou za katr."
"Myslíte?" zeptal se stařík mračna kouře.
"Jasně." Vznesl se nový oblak. "Jak sté se sem vůbec dostal, šéfiku?"
"Já nevím."
"Jo, vy nevíte? Kurva! To je blbost. Musíte tu bejt kvůli něčemu. Nás černý huby sbalej každou chvíli kvůli ničemu, ale vy, šéfiku, vy tady musíte bejt kvůli něčemu."
"Já opravdu nevím," řekl mrzutě stařík. "Stál jsem jako každej jinej před Holmesovým obchodním domem."
"A štípnul sté někomu prkenici?"
"Ne. Vynadal jsem policistovi."
"Jak ste mu vynadal?"
"Do komunardů."
"Aj-jaj-jaj! Já takhle vynadat polišovi, tak mám teďka druhou díru do prdele. Taky bych těm kurvám s chutí vynadal. Třeba zrovna dneska vodpoledne. Zapadnu k Woolsworthovi, a vtom tam ňákej syčák štípne pytlík kešu vořechů a bába za pultem začne kvičet, jako dyš jí píchaj do břicha. Nojo! A už mě krámskéj fízl drží za křídlo a natotata je tam poliš a že přej na vokrsek. Kdepak, čovek nemá šanci." Jeho rty nasály z cigarety. "Nikdo ty kešu u mě nenašel, ale ta kurva poliš mě stejně sbalil. Počítám, že ten fízl byl taky pěknej mamrd."
Stařík si odkašlal a hrál si dál se svými kartičkami.
"Vás nejspíš pustěj," řekly sluneční brýle. "A mně, mně nejspíš udělaj malý kázání, aby mi nahnali vítr, i dyš dobře věděj, že se u mě žádný kešu nenašly. Nejspíš se pokusej dokázat, že sem ty vořechy přece jen šlohnul. Nejspíš koupej pytlík vořechů a strčej mi ho do kapsy. Woolswórth se mě nejspíš pokusí volepit na doživotí."
Černoch vypadal se vším smířený a vyfoukl nový oblak modrého kouře, který, zahalil jeho i staříka s průkazkami. Potom řekl sám k sobě: "Stejně by mě zajímalo, kdo ty vořechy šlohnul. Nejspíš sám ten krámskej fízl."
Jeden z policistů zavolal staříka k psacímu stolu uprostřed místnosti, kde seděl seržant. Stál tam taky strážník, který ho zatkl.
"Jak se jmenujete?" zeptal se seržant staříka.
"Claude Robichaux," odpověděl a položil své kartičky na stůl před seržanta.
Seržant se podíval na průkazky a řekl: "Tady obchůzkář Mancuso říká, že jste se zpěčoval zadržení a nadával mu." "
"Já to tak nemyslel," řekl smutně stařík, upíraje oči na seržantovy ruce, kterak nešetrně zacházejí s jeho kartičkami.
"Mancuso říká, že jste říkal, že všichni policajti jsou komunardi."
"Aj-vaj!" pronesl černoch z druhého konce místnosti.
"Vy buďte zticha, Jonesi, jo?" křikl seržant.
"Nojo," odpověděl Jones.
"Vy přijdete na řadu hned po tomhle."
"Hele, já nikomu nenadával," řekl Jones. "Na mě ušil chatrč
krámskej fízl vod Woolsworthe. Dyť já ani kešu vořechy nežeru."
"Zavřete hubu."
"Nojo," řekl zhojně Jones a vyfoukl obrovské mračno kouře.
"Vážně, nemyslel jsem nic z toho, co jsem povídal, vážně," řekl pan Robichaux seržantovi. "Byl jsem prostě nervózní. Nechal jsem se unýst. Tady strážník chtěl zatknout toho chudáka kluka, co čekal před Holmesem na maminku."
"Cože?" obrátil se seržant k sinavému mrňavému policistovi. "Koho že jste chtěl zatknout?"
"Žádnej kluk to nebyl," řekl Mancuso. "Byl to velkej tlustej halama v takovejch srandovních hadrech. Vypadal jako podezřelý individum. Chtěl jsem ho normálně zperlustrovat, ale začal se vzpouzet. Abych vám řek pravdu, vypadal na péknýho zvrhlíka."
"Tak zvrhlík, jo?" zeptal se lačně seržant.
"Ano," řekl Mancuso s novou sebedůvěrou. "Velkej tlustej zvrhlík."
"Jak byl velkej?"
"Největší, jakýho jsem v životě viděl," řekl Mancuso,rozpřahu-je paže, jako by popisoval ulovenou rybu. Seržantovy oči zářily. "První, čeho jsem si všimnul, byla zelená lovecká ušanka, kterou měl na hlavě."
Jones nezúčastněně naslouchal odkudsi ze svého mraku.
"Tak co se stalo, Mancuso? Jak to, že tady přede mnou nestojí?"
"Útek. Z obchodního domu vyšla nějaká ženská, všecko to zmotala a pak s ním utekla za roh do Francouzský čtvrti."
"Aha, dvě firmy z Francouzský čtvrti," řekl seržant v náhlém osvícení.
"Ne, ne, pane," přerušil je stařík. "Byla to opravdu jeho maminka. Milá, hezká dáma. Znám ji od vidění. Tady strážník ji vystrašil."
"Tak poslouchejte, Mancuso," zaječel seržant. "Co já vím, tak jste jedinej příslušník, kterej se pokusil zatknout dítě, který bylo v doprovodu s vy mámy! A proč jste vůbec přived toho dědka? Zavolejte jeho rodině, ať si ho přijedou vyzvednout."
"Prosím vás," zaškemral pan Robichaux. "To ne. Moje dcera má plný ruce práce s děckama. A já jsem nikdá nebyl

zatčenej. Nemůže sem pro mě přijet. Co by si pomyslely moje vnoučata? Chodí všecky do klášterní školy."
"Zjistěte si číslo jeho dcery, Mancuso. To ho odnaučí roztrušovat o nás pomluvy."
"Prosím vás!" Pan Robichaux tonul v slzách. "Moje vnoučata mě chovají v úctě."
"Ježíši Kriste!" řekl seržant. "Nejdřív chce zatknout dítě, který si vyjde se svou matkou, potom zas přivede něčího dědu. Mazejte pryč, Mancuso, a toho dědka vemte s sebou. Chcete zatýkat podezřelý individa? Dáme vám příležitost."
"Ano, pane," řekl chabě Mancuso, odváděje plačícího stařík a.
"Aj-vaj!" zaúpěl Jones z tajemných útrob svého mraku.

3

Kolem baru Noc rozkoše se smrákalo. Bourbon Street se pozvolna rozsvěcovala. Neónové nápisy se rozžíhaly a zase zhasínaly, odrážejíce se ve vozovkách zvlhlých deštíkem, který už jistou dobu vytrvale padal. Taxíky, přivážející první večerní zákazníky, turisty a účastníky podnikových setkání ze Středozápadu, lehce ševelily chladným podvečerem.
V Noci rozkoše přibylo návštěvníků. Muž, který jezdil prstem po sázkovém tiketu, sklíčená blondýna, která zřejmě tak či onak patřila k baru, a elegantně oděný mladík, který si zapaloval jednu salemku od druhé a naléval se ledovým daiquirí.
"Ignácie, měli bysme jít," řekla paní Reillyová a říhla.
"Cože?" zaryčel Ignácius. "Teď právě musíme zůstat a pozorovat všechnu tu mravní zkázu. Už se vybarvuje."
Elegantnímu mladíkovi vyšplíchlo daiquirí na lahvově zelené sako.
"Hej, barmane," zavolala paní Reillyová. "Přineste hadr. Jeden zákazník vám tady bryndá pití."
" Vůbec nic se nestalo, miláčku," řekl nakvašeně mladík. Vytáhl
na Ignácia a jeho matku obočí. "Beztak mám dojem, že jsem v nepravém baru."
"Nečilte se, holoubku," doporučila mu paní Reillyová. "Co to pijete? Vypadá to jako ananasový fredo-ledo."
"Pochybuji, že byste pochopila, co to je, i kdybych vám to popsal."
"Jak se to opovažujete mluvit s mou drahou, milovanou matkou!"
"Vy kušte, stvůro jedna macatá," odsekl mladík. "Podívejte na moje sako."
"Je vyloženě komické."
"No tak, no tak. Smě přece lidi," řekla paní Reillyová opěněnými rty. "Jako kdyby těch bomb a jinejch hrůz nebylo dost."
"Řekl bych, že váš syn je podle všeho s gustem háže."
"Tak už toho nechtě, vy dva. Jsme tady v podniku, kde si má každej pěkně užít." Paní Reillyová se na mladíka usmála.
"Dovolte, abych vám další pitivo koupila já, hošku, jako za to rozlitý. A já si dám nejspíš ještě jedno dixie."
"Já už fakt musím běžet," řekl mladík. "Ale díky."
"V tomhle nečase?" zeptala se paní Reillyová. "Heleďte, toho, co říká Ignácius, toho si nevšímejte. Co byste nezůstal a nepočkal si na program?"
Mladík obrátil oči v sloup.
"To se ví." Blondýna prolomila ticho. "Počkejte si na pár koziček a prdelek."
"Matko," řekl chladně Ignácius. "Seriózně se domnívám, že tyto zpozdilce pouze povzbuzuješ."
"Tys tady chtěl zůstat, Ignácie."
"Ano. Chtěl jsem tu zůstat jako pozorovatel. Ale nerad bych se do něčeho zapletl."
"Zlatíčko, jestli chceš slyšet pravdu, už mě dneska z těch řečiček vo tom autobuse brněj uši. Vyprávěls to čtyřikrát, jen co jsme tady."
Ignácia se to očividně dotklo.
"Nenapadlo mě, že tě tím nudím. Ta jízda autobusem byla koneckonců jedním z podstatných formativních zážitků mého života. Jako matku by tě měla zajímat traumata, která utvářela můj světový názor."
"Co máte s autobusem?" zeptala se blondýna a přesedla na stoličku vedle Ignácia. "Já jsem Darlena. Mám ráda dobrý historky. Je aspoň peprná?"
Barman břinkl pivo a daiquirí na barový pult, právě když autobus vyrazil na svou cestu běsným vírem.
"Tumáte, vemte si čistou sklenici," štěkl barman na paní Reillyovou.
"Ale to je milý. Hele, Ignácie, dostala jsem čistou sklenici."
Její syn byl však příliš zaujat svým příjezdem do Baton Rouge, aby ji slyšel.
"Víte, holoubku," řekla paní Reillyová mladíkovi, "měli jsme tady se synkem dneska vodpoledne menší průšvih. Chtěli ho sebrat policajti."
"Božíčku. Když policajti jsou takoví neobměkčitelní hoši, že?"
"Jo, a přitom Ignácius má doktorát a vůbec."
"Co udělal, propáníčka?"
"Nic. Jenom stál a čekal na svou churavou, drahou mamku."
"Chodí trochu výstředně oblečený. Když jsem vstoupil, napadlo mě, jestli to není nějaký herec, i když jsem si netroufal domyslet, co by tady mohl předvádět."
"Hučím do něj vod rána do večera, aby na sebe kapku dbal, ale copak mě poslechne?" Paní Reillyová se zahleděla na záda synovy flanelové košile a jeho vlasy, které se mu kroutily přes límec. "To je fajnový sako, to vaše."
"Ach, tohle?" řekl mladík a osahal si sametový rukáv. "Nechci se chlubit, ale přišlo mě na pěkné peníze. Objevil jsem ho v jednom úžasně šik obchůdku ve Vesnici."

"Nevypadáte na venkovana."
"Ach, božíčku," povzdychl si mladík a zapálil si s hlučným cvaknutím zapalovače další salemku. "Mluvím o ‚Vesnicť v New Yorku, o Greenwich Village, drahoušku. Mimochodem, odkud-pak máte ten klobouček? Je prostě fantastický."
"Ale děte, ten mám vod Ignáciova prvního svatýho přijímání."
"Nechtěla byste ho prodat?"
"Jak to myslíte?"
"Obchoduji použitým šatstvem. Dám vám za něj deset dolarů."
"Ale děte. Za tohle?"
"Patnáct?"
"Vážně?" Paní Reillyová si sundala klobouk. "Tumáte, mi-lánku."
Mladý muž otevřel náprsní tašku a podal paní Reillyové tři pětidolarové bankovky. Dorazil zbytek svého daiquirí, vstal a řekl: "Teď ale opravdu musím běžet."
"Tak brzo?"
"Bylo mi nezměrným potěšením seznámit se s vámi."
"Dejte na sebe pozor, je tam venku strašná čina."
Mladík se usmál, pečlivě zastrčil klobouk pod baloňák a odešel z baru.
"Radarovou hlídku," říkal Ignácius Darleně, "zřejmě nelze ošálit. Zdá se, že jsme se jim s tím taxíkářem jevili na obrazovce jako malé tečky po celou cestu z Baton Rouge."
"Měli vás na radaru," zívla Darlena. "No to jsou mi věci."
"Ignácie, musíme jít," řekla paní Reillyová, "Mám hlad."
Otočila se k němu a srazila na zem svou láhev od piva, která se rozprskla do hnědých ostrých střepin.
"Už zase děláš scény, matko?" zeptal se popuzeně Ignácius. "Nevidíš, že si tady se slečnou Darlenou povídáme? Máš přece ty koláče. Tak je sněz. Pořád si stěžuješ, že spolu nikdy nikam nejdeme. Po mém soudu bys měla být ráda, že si užíváš večer ve městě."
Ignácius se opět vrátil k radaru, a tak paní Reillyová zalovila v krabici a snědla jeden čokoládový koláček.
"Nechcete koštnout?" zeptala se barmana. "Jsou bašta. Mám tu taky pár báječnejch vínovejch řezů."
Barman dělal, že hledá něco v policích.
"Cejtím tady vínový řezy," vykřikla Darlena, hledíc kamsi za Ignácia.
"Vemte si, děvenko," nabídla paní Reillyová.
"Myslím, že taky jeden okusím," řekl Ignácius. "Mám pocit, že se k tomu brandy docela hodí."
Paní Reillyová vyložila krabici na barový pult. Dokonce i muž zahloubaný do sázkového tiketu se uvolil sníst jednu makrónku.
"Kdepak jste koupila ty úžasný vínový řezy, dámo?" zeptala se Darlena paní Reillyové. "Jsou tak nadejchaný a svěží."
"Za rohem u Holmesů, děvenko. Nabízej bohatéj výběr. Fůry různejch druhů."
"Jsou nesporně chutné," uznal Ignácius, vysílaje ochablý růžový jazyk na lov drobků po kníru. "Myslím, že si dopřeji ještě makrónku nebo dvě. Kokos na mě působí jako výtečné digestivum."
Cílevědomě zašťáral v krabici.
"To já, já mám vždycky po jídle ráda dobrou buchtu," řekla paní Reillyová barmanovi, který se k ní obrátil zády.
"Vsadím se, že jste taky skvělá kuchařka, co?" řekla Darlena.
"Matka nevaří," řekl dogmaticky Ignácius. "Matka všechno pálí."
"Taky jsem vařila, když jsem byla vdaná," řekla jim Darlena. "I když já kuchtila hlavně z konzerv. Mám docela ráda tuhle španělskou rejži nebo špagety v rajčatový omáčce, co prodávají."
"Konzervovaná jídla jsou úchylnost," řekl Ignácius. "Soudím, že jejich požívání má krajně neblahý vliv na duši."
"Můj ty bože, už mě ten loket zase bere," zalkala paní Reillyová.
"Teď mluvím já, prosím," napomenul ji syn. "Zásadně nic konzervovaného nepojídám. Zkusil jsem to jen jednou a přímo jsem cítil, jak mi atrofují vnitřnosti."
"Mluvíte jako vzdělanej člověk," řekla Darlena.
"Ignácius je promovanej na univerzitě. A zacláněl tam eště další čtyři roky, dokuď mu nedali doktorát. Jo, můj Ignácius je študovanej ptáček."
" ‚Študovanej ptáček,'" opakoval Ignácius se zjevnou nelibostí. "Buď tak laskavá a vyjadřuj se v přesných pojmech. Co tím vlastně myslíš, že jsem studovaný ptáček?"
"Nemluvte takhle se svou maminkou," řekla Darlena.
"Ach, někdy je na mě hroznej," řekla hlasitě paní Reillyová a rozplakala se. "Vy nic nevíte. Když jen pomyslím, co všecko jsem pro toho kluka udělala..."
„Co to plkáš, matko."
"Nic pro tebe neznamenám."
"Okamžitě s tím přestaň. Obávám se, že jsi těch piv měla příliš."
"Zacházíš se mnou jako s vošlapkem. A já jsem na tebe tak hodná," vzlykala paní Reillyová. Obrátila se k Darleně.
"Stálo mě to celou pojistku nebožky báby Reillyový, abych ho mohla vosům let vydržovat na univerzitě, ale voň se co dostudoval jenom válí doma a civí na televizi."
"Že se nestydíte," řekla Darlena Ignáciovi. "Chlap jako hora. Podívejte se na svou chudinku maminku."
Paní Reillyová propukla v pláč a zhroutila se s jednou rukou sevřenou kolem sklenice s pivem na barový pult.
"Nebuď směšná, matko. Nech toho."
"Kdybych věděla, co jste za kraťase, pane, nikdy bych ty vaše trhlý řeči o tom autobusu neposlouchala."

"Vstávej, matko."
"Stejně vypadáte jako ňákej pošuk," řekla Darlena. "Mohlo mě to hned trknout. No jen se koukněte, jak chudák brečí."
Darlena se pokusila shodit Ignácia ze stoličky, ale svalila ho na matku, která rázem přestala plakat a zalapala po dechu.
"Můj loket!"
"Co se tady děje?" otázal se ženský hlas ze dveří baru čalouněných brčálově zelenou koženkou. Stála ve dveřích jako socha, žena na samém pokraji zralého věku, jejíž pohledné tělo halil černý kožený plášť, lesklý kapkami deště. "Na dvě hodiny vypadnu za nákupama, a když se vrátím, málem to tu nepoznám. To se už nemůžu vypařit ani na minutu, abyste mi tady nezačali ruinovat my investice?"
"To všecko ti dva násoskové," řekl barman. "Pokoušel jsem se je vystrnadit, ale jsou vlezlý jako štěnice."
"Zato ty, Darleno," řekla žena. "Ty se s nima hned kamarádíčkuješ, jak vidím. Zobeš těm zjevům z ruky, co?"
"Když tady ten je na svou maminku jako na cizí," vysvětlovala Darlena.
"Úchyláci? Ty nám tady ještě scházeli. Pak nemá jít kšeft z kopce."
"No dovolte," řekl Ignácius.
Žena ho nevzala na vědomí a zadívala se na pomuchlanou a prázdnou krabici od pečiva na barpultu. "Někdo tady pořádal piknik, se mi zdá. Krucifix, co jsem vám povídala o švábech a krysách?"
"No dovolte," opakoval Ignácius. "Je tu má matka."
"Já mám prostě kliku. Všude samý svinstvo a sílu na úklid ne a ne sehnat." Žena se otočila k barmanovi. "Vypakujte ty dva."
"Ano, slečno Leeová."
"Nevzrušujte se," řekla paní Reillyová. "Vodcházíme."
"Okamžitě," dodal Ignácius a valil se ke dveřím, nechávaje matku, aby slezla se stoličky sama. "Hoď sebou, matko. Ta ženská vypadá jako nějaký nacistický důstojník. Ještě nás začne bít."
"Počkejte!" zaječela slečna Leeová a drapsla Ignácia za rukáv. "Kolik jsou nám ty zjevy dlužný?"
"Osm dolarů," řekl barman.
"To je sprostá loupež!" zahřměl Ignácius. "Naši právní zástupci s vámi zatočí!"
Paní Reillyová zaplatila dvěma bankovkami, které dostala od mladíka, a když se kymácela kolem slečny Leeové, řekla: "Poznáme, kde vo nás nestojej. Mužem se přemístit jinam."
"Fajn," odpověděla slečna Leeová. "Mažte. Hosti jako vy jsou pro kšeft políbení smrti."
Když za Reillyovými zapadly čalouněné dveře, slečna Leeová řekla: "Matky jsem jakživa nesnášela. Ani svou vlastní."
"Moje máma byla kurva," řekl muž skloněný nad sázkovým tiketem, aniž vzhlédl.
"Každá máma je na hovno," vyjádřila své přesvědčení slečna Leeová a svlékla si kožený plášť. "A teď si spolu krápět promluvíme, Darleno."
Venku před barem se paní Reillyová chytila synovy paže, ale ať se snažili, jak chtěli, postupovali kupředu velice zvolna, ačkoli do strany jim to šlo zřejmě mnohem líp. Jejich chůze dostala pravidelný řád: tři rychlé krůčky doleva, pauza, tři rychlé krůčky doprava, pauza.
"To byla děsná ženská," řekla paní Reillyová.
"Negace všech dobrých lidských vlastností," dodal Ignácius. "Mimochodem, jak máme daleko k vozu? Jsem značně unaven."
"Stojí na St. Ann Street, zlato. Je to jen pár bloků."
"Zapomněla jsi v tom baru klobouk."
"Ach, prodala jsem ho tomu mládencovi."
"Prodala? Proč? Zeptala ses mě, jestli si přeji, abys ho prodala? Ten klobouk mi náhodou přirostl k srdci."
"Promiň, Ignácie. Nevěděla jsem, že ho máš tak rád. Nikdá ses mi vo tom nezmínil."
"Můj vztah k němu nebyl vyjádřitelný slovy. Byl pro mě pojítkem s dětstvím, poutem s minulostí."
"Ale dal mi za něj patnáct dolarů, Ignácie."
"Už o tom nemluv, prosím tě. Cítím to jako svatokrádež. Bůhví k jakým zvráceným účelům jej hodlá použít. Máš těch patnáct dolarů?"
"Zbejvá mi ještě sedm."
"Tak co kdybychom si dali něco malého k snědku?" Igná-cius ukázal na vozík na rohu. Vypadal jako párek v rozpůleném rohlíku na kolečkách. "Nazdávám se, že tady mají čtvrtmetrové párky."
"Párky? Miláčku, to chceš v tomhle mrazu a dešti stát na ulici a dlabat párek?"
"Jen mě tak napadlo."
"Ne," řekla paní Reillyová s pivní odhodlaností. "Jde se domů. Já bych z toho zasviněnýho vozejku stejně nic nesnědla. Jezděj s tím samý vágusové."
"Když na tom trváš," řekl Ignácius a zlobně našpulil rty. "Třebaže jsem hladov a ty jsi právě za třicet stříbrných, abych tak řekl, prodala upomínku na mé dětství."
Pokračovali drobnými krůčky v cestě po vlhké dlažbě Bourbon Street. V St. Ann našli starý plymouth docela snadno. Jeho vysoká střecha, jeho znak nejnápadnější, strměla nad všechna ostatní auta. Plymouth byl tak na parkovištích u samoobsluh vždycky lehko k nalezení. Paní Reillyová dvakrát vyjela na chodník, jak se pokoušela vydrat ze škvíry mezi zaparkovanými vozy, a vtiskla do zadku volkswagenu stojícího za ní otisk nárazníku plymouthu ročník 1946.
"Moje nervy!" zasténal Ignácius, hluboko zabořený do sedadla, takže z něho byl vidět oknem pouze vrcholek zelené lovecké ušanky, podobný oblině slibného melounu. Seděl, ostatně jako vždycky, vzadu, neboť se kdesi dočetl, že místo vedle řidiče je nejnebezpečnější, a s nesouhlasem sledoval, jak matka divoce a neodborně cuká vozem sem a tam.
"Jímá mě podezření, že jsi efektivně zničila to autíčko, které kdosi ve své nevinnosti zaparkoval za naším autobusem.

Koukej se odsud rychle ztratit, než se zčistajasna zjeví jeho majitel."
"Kušuj, Ignácie. Znervózňuješ mě," řekla paní Reillyová a hodila okem po zelené lovecké čepici ve zpětném zrcátku.
Ignácius se vyhrabal ze sedadla a vyhlédl zadním oknem.
"To auto je napadrť. Za tohle ti dozajista odeberou řidičák, pokud vůbec nějaký máš. A já jim to rozhodně nebudu mít za zlé."
"Natáhni se a dej si šlofíka," řekla matka, když auto opět cuklo dozadu.
"Copak bych teď dokázal usnout? Strachuji se o holý život. Víš určitě, že tím volantem kroutíš správným směrem?"
Auto znenadání vyskočilo ze řady zaparkovaných vozů, klouzlo smykem přes mokrou ulici a podťalo sloup podepírající litinový balkón. Sloup se skácel stranou a plymouth křápl do domovní zdi.
"Panebože!" zařval Ignácius. "Cos to zas provedla?"
"Zavolej kněze!"
"Nezdá se mi, že bychom byli zraněni, matko. Jenom jsi mi na několik příštích dnů pokazila trávení." Ignácius stáhl postranní okno a prohlížel si nárazník namáčklý do zdi. "Soudím, že na téhle straně budeme potřebovat nové světlo."
"Co budeme dělat?"
"Kdybych řídil já, zařadil bych zpátečku a elegantně z místa činu vycouval. Za tohle tě bude určitě někdo žalovat. Na takovouhle příležitost museli majitelé téhle zříceniny čekat dlouhá léta. Pravděpodobně každý den po soumraku mazali ulici kolomazí a modlili se, aby to nějakého automobilistu tvého ražení mrštilo na jejich barabiznu." Hlasitě říhl. "Mám poničené zažívám. Myslím, že se začínám nadýmat!"
Paní Reillyová přehodila oběhané rychlosti a pomalu, po kouskách couvala. Sotvaže se vůz pohnul, dřevo nad jejich hlavami podezřele zavrzalo a vzápětí se ulicí rozlehl praskot trámů a skřípění kovu. A pak už se balkón řítil po celých kusech, bušících do střechy auta tupým, dunivým rachotem granátů. Plymouth znehybněl jako kamenovaný mučedník a úlomek litinové ozdůbky mu roztříštil zadní okno.
"Jsi v pořádku, milánku?" otázala se divě paní Reillyová, když se zdálo, že je bombardování konec.
Z Ignácia se vydral dávivý zvuk. Modrožluté oči pluly na vodě.
"Řekni něco, Ignácie," škemrala matka a obrátila se, právě včas aby spatřila, jak Ignácius vystrkuje hlavu z okna a zvrací na bok pohmožděného vozu.
Obchůzkář Mancuso kráčel zvolna po Chartres Street oblečen do baleťáckých píšťal a žlutého svetru, o kterémžto oděvu seržant prohlásil, že mu umožní předvádět na okrsek místo dědečků a chlapečků čekajících na maminky opravdová, bona fidepodezřelá individua. Převlek byl seržantovým trestem. Řekl Mancusovi, že mu od nynějška osobně ručí za předvádění podezřelých individuí, že policejní ředitelství má sklad kostýmů, jež Mancusovi dovolí být každý den někým jiným. Ztrápený obchůzkář Mancuso si musel volky nevolky natáhnout píšťaly před seržantem a ten ho pak vystrčil před okrsek s tím, aby se už konečně vzpamatoval, nebo ať se klidí od sboru.
Za dvě hodiny, po které křižoval Francouzskou čtvrtí, nedopadl nikoho. Dvakrát to už vypadalo nadějné. Zastavil jakéhosi muže v baretu a požádal ho o cigaretu, ale muž mu začal vyhrožovat, že ho dá sebrat. Potom oslovil mladíka v baloňáku, který měl na hlavě dámský klobouk, ale mladík mu vlepil facku a utekl.
Jak tak obchůzkář Mancuso kráčel po Chartres Street a mnul si rukou tvář, pálící dosud po políčku, uslyšel cosi jako výbuch. Naplněn nadějí, že snad nějaké podezřelé individuum právě hodilo bombu, nebo si vpálilo kuli do hlavy, oběhl roh do St. Ann a uviděl zelenou loveckou ušanku, jak vprostřed ruin háze šavli.

DVĚ

"Po zhroucení středověkého systému nabyli vrchu bohové Zmatku, Šílenství a Nevkusu," psal Ignácius do širokých linek bloku značky Velký náčelník.
Po období, v němž se západní svět těšil pořádku, pohodě, jednotě a jedinečnosti v souladu se svým Pravým Bohem a Nejsvětější Trojicí, zdvihly se větry změny, věštící špatné dny příští. Zlý vichr nepřináší ničeho dobrého. Jasem prozářená léta Abélarda, Thomase Becketa a Člověka vyhasla ve škváru; kolo Štěstěny se obrátilo proti lidstvu a drtilo mu klíční kosti, rozbíjelo lebku, ždímalo trup, lámalo pánev, krušilo duši. Jak vysoko se druhdy lidstvo vzepjalo, tak hluboko opět kleslo. Co bylo druhdy zasvěceno duši, bylo nyní zasvěceno kupčení.
"To zní docela dobře," řekl si Ignácius a pokračoval ve svém spěšném psaní.
Vlády nad Evropou se chopili kupčíci a šarlatáni nazývající své obmyslné evangelium "Osvícením". Den kobylek byl na dosah, ale žádný Fénix se nevznesl z popele lidstva. Pokorný a zbožný rohlík Petr Oráč odešel do města a prodal svá dítka vládcům Nového Řádu z důvodů, jež můžeme při nejlepší vůli zváti pochybnými. (Viz Reilly, Ignácius J., Krev na rukou jejich aneb Všeobecný zločin — studie o jistých vybraných nepravostech Evropy šestnáctého století, monografie, 2 str., 1950, oddělení vzácných tisků, třetí patro, levá chodba Knihovny Howarda-Tilto-na, Tulane University, New Orleans 18, Louisiana. Poznámka: zaslal jsem tuto vynikající monografii knihovně darem, nicméně si nejsem zcela jist, zda byla přijata. Mohlo se stát, že ji vyhodili, neboť byla psána pouze tužkou na linkovaném papíře.)
Gyrus se rozšířil; Velký Řetěz Bytí se přetrhl jako had z příliš mnoha kancelářských sponek pospojovaných uslintaným idiotem; jeho příští sudbou se měly stát smrt, zkáza, anarchie, pokrok, ctižádost a sebezdokonalování. A byla to sudba věru nezáviděníhodná: Petr stál před zrůdnou nezbytností ZAČÍT PRACOVAT.
Ignáciova vidina toku dějin dočasně pobledla a Ignácius namaloval na spodek stránky oprátku. Potom přikreslil revolver a malou budku, na kterou úhledně napsal PLYNOVÁ KOMORA. Potom čáral tužkou sem tam po papíře a opatřil to hlavičkou APOKALYPSA. Když stránku dotvořil, hodil papír na zem k množství dalších, které tam byly roztroušeny. To bylo docela produktivní dopoledne, pomyslel si. Tolik nedokázal za celé týdny. Zahleděl se na desítky listů Velkého náčelníka, tvořících kolem jeho postele hustou vystýlku, a samolibě rozjímal, že se na jejich zažloutlých stránkách a v širokých linkách nacházejí zárodky úžasné srovnávací historické studie. Jistě, zatím velice neutříděné. Ale jednoho dne se podujme úkolu sestavit ze všech těchto útržků své mentality velkolepou skládačku, která po svém složení odhalí vzdělaným jedincům zlověstný kurs, jímž se dějiny poslední čtyři století ubírají. Po celých pět let, které už této práci věnoval, produkoval průměrně pouhých šest odstavců měsíčně. Ani si nevzpomínal, co na některé listy napsal, a uvědomoval si, že několik je jich pokryto takřka samými čáranicemi. Řím však také nepovstal za jediný den, přemítal klidně Ignácius.
Vysoukal si flanelovou noční košili a zahleděl se na své nafouklé břicho. Trpěl často nadýmáním, když tak po ránu ležel v posteli a dumal nad nešťastným zvratem věcí v období po reformaci. Ještě rapidnější expanzi jeho centrální krajiny vyvolávalo pomyšlení na Doris Dayovou nebo na vyhlídkové greyhoundy. Avšak od toho dne, kdy došlo k pokusu o jeho zatčení a oné dopravní nehodě, se nadýmal téměř bezdůvodně; jeho pylorická záklopka se uzavírala zcela nevypočitatelně a vzdouvala mu břicho polapeným plynem, který byl obdařen vlastním životem a povahou a kterému se jeho uvěznění protivilo. Uvažoval, zda se mu jeho pylorická záklopka nesnaží něco sdělit, zda není jeho Kasandrou.
Jako badatel v oboru středověku byl Ignácius prodchnut vírou v rota Fortunae čili kolo Štěstěny, ústřední pojem Filozofie utěšitelkou, filozofického díla, jež položilo základy středověkého myšlení. Boëthius, poslední Říman, který svou Utěšitelku sepsal, když byl nespravedlivě uvězněn králem Theoderichem, prohlašoval, že slepá bohyně námi otáčí na kole, že naše štěstí přichází v cyklech. Byl snad směšný pokus o Ignáciovo zatčení počátkem nepříznivého cyklu? Snášelo ho snad kolo prudce dolů? Ten karambol byl také špatným znamením. Ignáciovi to dělalo starosti. Boëthius byl vzdor své filozofii nakonec ztýrán a popraven. Potom se záklopka opět uzavřela a Ignácius se převalil na bok, aby ji zase tlakem otevřel.
"Ach, Štěstěno, ty slepá, lhostejná bohyně, jsem připoután k tvému kolu," říhal Ignácius. "Nedrť mě pod svými loukotěmi. Pozdvihni mě vzhůru k nebesům, božská moci."
"Co si to tam mumláš, synku?" zeptala se přes zavřené dveře jeho matka.
"Modlím se," odpověděl nakvašeně Ignácius.
"Přijde za mnou dneska vobchůzkář Mancuso kvůli ty havárce. Měl bys taky vodříkat Zdrávas Maria za mě, miláčku."
"Ach, bože," zabručel Ignácius.
"To je vod tebe hezký, že se modlíš, dítě. Už jsem si říkala, proč se tam pořád zamykáš."
"Jdi pryč, prosím tě!" zařval Ignácius. "Rušíš mě v nábožném vytržení."

Rozhopsal se rázně na boku, až konečně ucítil, jak mu hrdlem stoupá říhnutí, ale když pak v jeho očekávání otevřel ústa, vyšel z nich jen nanicovatý pšouk. Hopsání nicméně přivodilo jiný fyziologický efekt. Ignácius si osahal lehké ztopoření směřující k prostěradlu, podržel na něm ruku a zůstal nehybně ležet, rozvažuje, co dál. V téhle pozici, s červenou flanelovou noční košilí vykasanou na prsa a mohutným břichem zabořeným do matrace, uvažoval s jistým smutkem nad tím, jak se jeho někdejší koníček po osmnácti letech proměnil v pouhý mechanický fyzický úkon prostý všeho vzletu fantazie a vynalézavosti, jež mu svého času dokázal vdechnout. V jednu dobu povznesl svého koníčka takřka do výšin umění, když jej pěstil s dovedností a zápalem umělce a filozofa, učence a gentlemana. Dodneška měl v pokoji schováno několik pomůcek, jichž tehdy používal; gumovou rukavici, kousek hedvábného potahu ze starého deštníku, kelímek lubrikačního krému. Jejich ukrývání, když bylo po všem, se však posléze stalo příliš skličujícím. Ignácius pumpoval a koncentroval se. Konečně se dostavila kýžená vidina, důvěrně známý zjev velké a oddané kolie, kterou dostal, když chodil na střední školu. "Huf!" Ignácius málem slyšel Rexův hlas. "Huf! Huf! Grrh!" Rex byl dočista jako živý. Jedno ucho měl svěšené. Hlasitě funěl. Přízrak přeskočil plot a hnal se za klacíkem, který čirou náhodou přistál uprostřed Ignáciovy prošívané deky. Když k němu zrzavobílý kožich doskákal, Ignáciovy zraky se rozšířily, zašvidraly a zavřely se a Ignácius padl vysíleně do svých čtyř polštářů, doufaje, že má v pokoji nějaké papírové kapesníky.

2

"Sem tady kvůli tomu fleku, co inzertujete v novinách."
"Jo?" Lana Leeová pohlédla do slunečních brýlí. "Máte nějaký doporučení?"
"Jo, vod polišů. Povídali, ať koukám hodit prdelí a najdu si ňákou řádnou fachu," řekl Jones a vychrlil do prázdného baru proud kouře.
"Je mi líto. Pochybný živly neberu. To si ve svý živnosti nemůžu dovolit. Musím dbát na svý investice."
"Já eště žádnej živel nejsem, ale jeslí neschrastím řádnou fachu, sbalej mě pro nekálej způsob vobživy. Povídali to." Jones se stáhl do houstnoucího mraku. "Tak sem myslel, že by třeba zrovna v Noci rozkoše rádi někomu pomohli stát se platným členem společnosti, že by třeba chudákovi černýmu klukovi rádi pomohli vod kriminálu. A že bych vám pak nemusel demonstrovat přede dveřma a Noc rozkoše by se eště mohla dostat na tabuli cti vochránců vobčanskejch práv."
"Nechtě si ty hlody."
"Cože? No kurva!"
"Dělal jste už někdy portýra?"
"To jako jesli umim zametat a smej čit prach a jiný zasraný negerský podělky?"
"Bacha na zobák, mládenče. Vedu slušnej podnik."
"No co, to umí každej. A černý huby vobzvlášť."
"Hledám," řekla Lana Leeová a změnila se ve vážnou šéfku osobního oddělení, "pravýho člověka pro tuhle práci už několik dní." Zastrčila ruce do kapes svého koženého pláště a zadívala se
do slunečních brýlí. Tohle je opravdu klika, dáreček položený na zápraží. Černý kluk, kterému hrozí zatčení pro příživnictví, když nebude makat. Získá vrátného z přinucení, který bude dělat pomalu zádava. To je paráda. Laně se poprvé od chvíle, co v baru přistihla ty dva ksichty, vrátila dobrá nálada. "Platím dvacet dolarů tejdně."
"A kurva! To se nedivím, že se ten právej dodneška nevokázal. Jaj-vaj! Slyšela sté někdy vo minimálním platu?"
"Potřebujete práci nebo ne? Já potřebuju vrátnýho. Kšefty jdou z kopce. Vycházejte vod tohodle!"
"Ten váš poslední vrátnej nejspíš chcípnul hlady."
"Budete pracovat šest dní tejdně od deseti do tří. A když budete řádně docházet a plnit svoje povinnosti, kdo ví? Možná vám přidám."
"Žádný strachy. Budu chodit jako hodiny. Udělám všecko, jen dyš mi polišové aspoň pár hodin nebudou dejchat na paty," řekl Jones a vyfoukl na Lanu Leeovou něco kouře. "Kde máte to zasraný koště?" -
"V jednom bysme si měli zjednat jasno: sprostý řeči se tady nevedou."
"Ano, milospani. Rozhodně bych vo tak nóbl podniku, jako je Noc rozkoše, nerad budil nepříznivej dojem. Kurva!"
Dveře se otevřely a vstoupila Darlena v květinovém klobouku a saténových koktajlkách, jejichž sukně se jí při každém kroku půvabně vzdula.
"Jak to, že jdeš tak pozdě?" zaječela na ni Lana. "Řekla jsem ti, že máš dneska přijít v jednu."
"Když můj papoušek musel večer s rýmou do postele, Lano. Bylo to strašný. Celou noc mi kuckal do ucha."
"Kam na ty vejmluvy chodíš?"
"Ale to je pravda," odpověděla Darlena dotčeným hlasem. Odložila svůj obrovský klobouk na barpult a vyšplhala na stoličku obestřenou oblakem, který Jones právě vydechl. "Musela jsem s ním ráno k veterináři, aby ho napíchal vitamínama. Nechci, aby mi chudák pták pokuckal všechen nábytek."
"Co ti to vjelo do hlavy, že ses tady včera punktovala s těma dvěma ksichtama? Každej den, každej den se ti, Darleno, snažím vysvětlit, o jaký zákazníky stojíme. A potom přijdu a najdu tě, jak
se cpeš u mýho baru buchtama s cizí bábou a vyzraným bagounem. Chceš, aby mi podnik zavřeli? Lidi nakouknou do dveří, uvidí takovouhle dvojku a půjdou radši do jinýho baru. Co mám dělat, abys to už jednou provždy pochopila, Darleno? Jak ti to mám lidsky vysvětlit, aby to vlezlo do ty tvý palice?"
"Už jsem ti jednou řekla, že mi ty nešťastný ženský bylo líto, Lano. Měla jsi vidět, jak s ní jednal vlastní syn. Měla jsi slyšet, co mi vyprávěl o greyhoundu. A ta roztomilá bábrlinka akorát seděla a platila za něj pitivo. Musela jsem si

prostě vzít jeden z těch jejích zákusků, abych jí aspoň drobet povyrazila."
"Pamatuj si, že jestli se mi budeš ještě jednou bratříčkovat s podobnejma lidma a ruinovat my investice, vykopu tě svinským krokem. Je to jasný?"
"Ano, madam."
"Došlo ti, co jsem říkala?"
"Ano, madam."
"Fajn. A teď ukaž tomuhle mládenci, kde jsou košťata a ostatní nádobíčko a ukliďte ty střepy po ty bábě. Dohlídneš, aby to tady vypadalo jako ze škatulky; voní tě ty roupy aspoň přejdou. Jdu nakupovat." Lana došla ke dveřím a obrátila se. "A nepřeju si, aby někdo strkal pracky do ty skříňky pod barem."
"Přísahám," řekla Darlena Jonesovi, když Lana proplula dveřmi, "že je to tady horší než na vojně. Dneska tě přijala?"
"Jo," odpověděl Jones. "Ale ani bych neřek, že mě přijala. Spíš mě vylicítovala ve dražbě."
"Ty aspoň budeš dostávat plat. Já dělám na procenta z toho, co se mnou lidi utratěj za chlast. Myslíš, že je to solích? Zkus přemluvit nějakýho chlapa, aby si dal něco z toho, co tady rozlejváme, aspoň dvakrát. Samá voda. Když se chtějí trochu zhulákat, musej utratit deset patnáct dolarů. Přísahám, že je to fuška. Lana křtí vodou i šampaňský. To bych ti přála vokoštovat. A přitom si v jednom kuse stěžuje, jak to jde se kšeftama z kopce. Měla by si dát v tomhle baru panáka a hned by věděla proč. Ale vydělává balíky, i když tu nasává s bídou pět hostů. Voda nic nestojí."
"Co šla kupovat? Důtky?"
"Mě se neptej. Mně Lana nikdy nic neřekne. Je to divnej pavouk, tahle Lana." Darlena se upejpavě vysmrkala. "Já bych chtěla bejt exotickou tanečnicí. Poctivě na tom doma makám. Kdybych Lanu nějak přiměla, aby mě tady nechala po večerech tancovat, měla bych pravidelné] příjem a nemusela nikomu vnucovat vodu za procenta. Tak mě napadá, že bych taky měla dostat procenta z toho, co tady včera vypili ty dva. Ta stará vychlandila spoustu piva. Nechápu, na co si Lana stěžuje. Kšeft je kšeft. Ten špekoun a jeho máma nebyli o nic horší než fůra jinejch, co sem chodí. Myslím, že Lanu vytočila ta srandovní zelená beranice, co měl napasovanou na hlavě. Když mluvil, spouštěl si klapky dolů, a když poslouchal, zdvihal je zas nahoru. Když sem Lana vpadla, hulákali na něj zrovna ze všech stran, takže mu obě ty klapky odstávaly jako křídla. Vypadalo to strašně srandovně, chápeš?"
"Říkáš, že ten tlustoprd chodí s mámou?" zeptal se Jones, dopouštěje se asociace představ.
"Uhmm," Darlena složila kapesník a zastrčila si ho do výstřihu. "Doufám jenom, že je nenapadne zapadnout sem znova. To bych v tom pěkně lítala. Ježíši!" Z Darlenina hlasu zazněla starost. "Hele, radši bysme tady s tím měli pohnout, než se Lana vrátí. Ale kliďánko. Nic moc se s tím svinčíkem nepárej. Neviděla jsem tady pořádně uklizeno, co tady dělám. Je tu věčně taková tma, že to stejně nikdo nepozná. Když tak Lanu poslouchášš, měl bys málem za to, že je tahle špeluňka nějakej, Ritz."
Jones vypustil čerstvé mračno. Skoro nic přes ty své brýle neviděl.

3

Obchůzkář Mancuso se s požitkem řítil v sedle motocyklu po St. Charles Avenue. Vypůjčil si na okrsku velký a hlučný stroj, samý chrom a dětsky nevinná modř, který se na pouhé stisknutí knoflíku dokázal stát hracím automatem blýskajícím, mrkajícím a blikajícím rudými a bílými světly. Jeho klakson, kakofonie devíti poblázněných koček, zarážel všem podezřelým individuím na míle daleko větry v gatích a zaháněl je na panický úprk do temných skrýší. Obchůzkář Mancuso choval k téhle motorce lásku platonicky náruživou.
Avšak síly zla, plozené odporným — a odhalení se vůčihledě zpěčujícím — podzemím podezřelých individuí, mu za tohoto odpoledne připadaly vzdálené. Letité duby na St. Charles Avenue se klenuly nad širokou třídou jako baldachýn a clonily ho před mdlým zimním sluncem, jehož cákance kmitaly a jiskřily na chrómu jeho stroje. Ačkoli poslední dny byly chladné a vlhké, dnešní odpoledne přineslo ono náhlé, překvapující oteplení, díky němuž jsou neworleánské zimy tak vlídné. Obchůzkář Mancuso tuto vlahou pohodu vítal, neboť byl pouze v tričku s krátkým rukávem a bermudách, seržantově kostýmním výběru pro tento den. Hruď mu aspoň zčásti zahříval dlouhý rudý plnovous, který měl zaháknutý drátky za ušima. Plnovous štípnul ze skříně, když se seržant nedíval.
Obchůzkář Mancuso inhaloval trouchnivý pach dubů a hlavou mu táhla romantická myšlenka, že St. Charles Avenue je určitě nejkouzelnější místo na světě. Občas míjel důstojně rozkolébané tramvaje, které jakoby beze spěchu směřovaly za jakýmsi blíže neurčeným cílem, vedeny ve své dráze starými sídly po obou stranách avenue. Všechno působilo velice pokojným, velice blahobytným, velice nepodezřelým dojmem. Jel ve svém volném čase navštívit ubohou vdovu Reillyovou. Vypadala jako hromádka neštěstí, jak tam tak stkala uprostřed trosek. Aspoň se jí nějak pokusí pomoct.
Na křižovatce s Constantinople Street zahnul k řece a proprs-kal a probrumlal chátrající čtvrtí až k bloku domů postavených v osmdesátých a devadesátých letech minulého století, dřevěných relikvií z období pseudogotiky a pozlátkové éry, pelichajících řezanými ozdůbkami a závitnicemi, stereotypních předměstských kotců, oddělených od sebe uličkami tak úzkými, že by je překlenula krejčovská míra, a obehnaných železnými špičatými ploty a rozpadajícími se cihlovými zídkami. Ty větší se rozporcováním verand do dalších místností přes noc proměnily v činžáky. Před několika stály hliníkové přístřešky pro auta a na jednom nebo na dvou domech byly nad okny namontovány blyštivé hliníkové stříšky. Byl to městský kout, který degeneroval z viktoriánského stylu k čemusi nepojmenovatelnému, blok, který se bezstarostně a nezodpovědně -- a velice skrovnými náklady — přenesl rovnou do dvacátého století.
Číslo, které obchůzkář Mancuso hledal, patřilo, nemluvě o přístavcích, nejdrobnější stavbě celého bloku, liliputánu z osmdesátých let. Opřen o verandu, chřadl zmrzlý banánovník, hnědý a zbídačelý, strom hotový se skácet, tak jako to už kdysi dávno udělal železný plot. Nedaleko uvadlého stromu se vršila nízká kupka země, nad níž stál nachýlený

keltský kříž vyřezaný z překližky. Před domem, nárazník nalepený na verandě, zadní světla blokující cihlový chodník, parkoval plymouth ročník 1946. Kromě plymouthu, větrem ošlehaného kříže a rnumifikovaného banánovníku byla však malá přední zahrádka zcela pustá. Nebyl tam jediný keř. Nerostla tam tráva. A nezazpíval jediný pták.
Obchůzkář Mancuso upřel oči na plymouth a povšiml si hluboké brázdy v jeho střeše a blatníku s konkávními prohlubněmi, odstávajícího na šířku dlaně od karoserie. Na kartónu, přilepeném lepicí páskou přes díru, jež bývala zadním oknem, bylo natištěno VAN CAMPSOVO VEPŘOVÉ S FAZOLEMI. Když se zastavil u hrobu, vyčetl z vybledlých písmen na kříži slůvko REX. Potom vystoupil po omšelých cihlových schůdcích a uslyšel přes zatažené žaluzie ryčný zpěv.

Velký holky nebrečí.
Velký holky nebrečí.
Jo, velký holky nebrečí-í-í.
Ty nebrečí.
Jo, velký holky nebrečí-í-í.

Zatímco čekal, než na jeho zazvonění přijde někdo otevřít, přečetl si vybledlou nálepku na krystalovém skle dveří: "Jedno hloupé přeřeknutí může být příčinou smrti." Pod nápisem, na pozadí potápějící se lodi, si držela prst na rtech, vyšisovaných do žluté hnědi, žena v námořnické uniformě.
Všichni ti, kdož se právě nacházeli na blízkých verandách, upírali oči na obchůzkáře Mancusa a jeho motorku. Žaluzie na protější straně ulice, které se pomalu vyklopily vzhůru a zase poklesly, hledajíce nejlepší výhled, naznačovaly, že má též početné neviditelné obecenstvo, neboť policejní motocykl byl v bloku událostí, zvláště když měl jeho řidič krátké kalhoty a plnovous. Jistě, blok to byl chudý, ale početný. Vědom si náhle sám sebe, obchůzkář Mancuso zazvonil podruhé a zaujal postoj, který považoval za vzpřímený a úřední. Vystavil publiku svůj středozemský profil, ale publikum vidělo pouze malou, nezdravě zelenou postavičku v kraťasech v rozkroku nešťastně splihlých, jejíž hůlkovité nožky vypadaly vedle formálních podvazků a nylonových ponožek, visících až dole u kotníků, příliš nahé. Obecenstvo zůstávalo zvědavé, ale nijak oslněné tím výjevem nebylo; někteří z diváků nebyli ani zvlášť zvědaví, to byli ti, kdo takovouhle návštěvu v miniaturním domku dříve či později očekávali.

Velký holky nebrečí,
Velký holky nebrečí.

Obchůzkář Mancuso divoce zabušil na prosklené dveře.

Velký holky nebrečí.
Velký holky nebrečí.

"Sou doma," vykřikla jakási žena zpoza žaluzií sousedního domu, architektonické představy šťastného domova viktoriánského zelináře. "Paní Reillyová bude nejspíš v kuchyni. Děte zadem. Co jste zač, pane šéf? Polda?"
"Obchůzkář Mancuso. V přestrojení," odpověděl přísně.
"Jo?" Na okamžik se rozhostilo ticho. "A koho sháníte, mladýho nebo matku?"
"Matku."
"Tak to jo. Na něj byste se nikdá nedozvonil. Kouká na televizi. Slyšíte? Připraví mě to vo rozum. Mám nervy nadranc."
Obchůzkář Mancuso ženskému hlasu poděkoval a vkročil do zatuchlé postranní uličky. Vzadu na dvorku našel paní Reillyovou. jak věší na prádelní šňůru, nataženou mezi holými fíkovníky, flekaté a zažloutlé prostěradlo.
"Ach, to jste vy," řekla po chvíli. Divže nezačala pištět, když na svém dvorku uviděla cizího chlapa s rudým plnovousem. "Jak se vede, pane Mancuso? Co říkali ty lidi?" Opatrně překročila ve svých hnědých filcových pantoflích rozbitý cihlový chodník. "Podte dovnitř, uděláme si kafíčko."
Kuchyň byla rozlehlá místnost s vysokým stropem, největší v dome, a byla cítit kávou a starými novinami. Byla temná jako všechny místnosti domu; mastné tapety a hnědé dřevěné římsy a lišty by každé světlo obrátily v příšeří a z postranní uličky sem beztak mnoho světla nepřicházelo. Ačkoli domovní interiéry obchůzkáře Mancusa neinteresovaly, přesto mu neušel, jak by ostatně neušel nikomu, starožitný sporák s vysokou troubou a lednička s válcovým motorem nahoře. Pomyslet na elektrické smažicí pánve, plynové sušičky, mechanické mixery a šlehače,' opékače topinek a motorizované grily, které snad bez přestání vířily, mlely, tloukly, chladily, syčely a brojlovaly v lunární kuchyni jeho manželky Rity, a napadlo ho, co asi paní Reílíyová v téhle spoře vybavené místnosti dělá. Kdykoli se v televizi objevila reklama na nějaký nový kuchyňský spotřebič, paní Mancusová jej koupila, ať byl jeho účel sebepochybnější.
"Tak mi honem povězte, co ten člověk říkal." Paní Reillyová dala ohřát na svůj edwardiánský plynový sporák rendlík mléka. "Kolik na mně bude chtít? Řek jste mu, že jsem chudá vdova, která pečuje vo dítě?"
"Jo, řek jsem mu to," přikývl obchůzkář Mancuso, vzpřímeně sedící na židli a s nadějí pohlížející na kuchyňský stůl pokrytý vikslajvantem. "Nevadilo by vám, kdybych si ty svoje vousy položil na stůl? Máte tady pěknéj hic a lepej se mi na tváře."
"Jasně, jen se nežinýrujte, synku. Tumáte. Vemte si dobrou koblihu s marmeládou. Koupila jsem je dneska ráno čerstvý na Magazíne Street. Víte, Ignácius mí ráno povídá: ‚Mámo, tak bych měl chuť na koblihu s marmeládou.' A tak jsem zašla k Němcovi a koupila jich dva tucty. Koukejte, eště jich pár zbylo."

Nabídla obchůzkáři Mancusovi potrhanou a umaštěnou krabici od pečiva, která vypadala, jako by ji někdo brutálně napadl a pokoušel se z ní vydobýt všechny koblihy naráz. Na dně krabice našel obchůzkář Mancuso dvě scvrklé koblihy, z nichž, soudě podle oslizlých okrajů, všechnu marmeládu někdo vysál.
"Děkuju, paní Reillyová, ale měl jsem pořádnej oběd."
"No to je mi pěkný." Nalila do půli dvou hrnků hustou studenou kávu a dolila je až po obroučku horkým mlékem. "Ignácius koblihy miluje. To mi vždycky říká: ‚Mámo, po koblihách bych se utlouk.'" Paní Reillyová vysrkla ze svého hrnku překypující hladinu. "Je zrovna v salónĕ, kouká na televizi. Každý vodpoledne, přesně jako hodiny, kouká na tu sou s těma hopsandama." V kuchyní zněla hudba poněkud tišeji než na verandě. Obchůzkář Mancuso si představil zelenou loveckou ušanku zalitou modrobílým svitem televizní obrazovky. "Vůbec se mu ta sou nelíbí, ale za nic by ji nepropás. Měl byste slyšet, co vo těch chudinkách hopsandách říká."
"Mluvil jsem s tím člověkem dneska ráno," řekl obchůzkář Mancuso, doufaje, že paní Reillyová téma svého syna plně vyčerpala.
"Jo?" Nasypala si do kávy tři lžíce cukru a přidržujíc lžíci palcem v hrnku, takže si jen taktak nevydloubla oko, usrkla ještě trochu. "Co říkal, zlatíčko?"
"Řek jsem mu, že jsem tu nehodu vyšetřil a že jste prostě dostala smyk na mokrý vozovce."
"To zní docela pěkně. A co na to von, synku?"
"Povídal, že s tím nechce chodit k soudu. Rád by to vyřídil dohodou."
"Ach, bože!" zarval Ignácius v přední části domu. "Jak neslýchaná potupa dobrého vkusu!"
"Toho si nevšímejte," doporučila paní Reillyová polekanému policistovi. "To dělá pořád, když kouká na televizi. Tak .dohodou'. To znamená, že bude chtít prachy, co?"
"Pozval si dokonce stavitele, aby mu vodhadnul škodu. Tady ten vodhad máte."
Paní Reillyová uchopila list papíru a pročítala sloupec jednotlivých položek vypsaných na stroji pod hlavičkou stavební firmy.
"Mankote! Tisíc dvacet dolarů. To je hrozný. Kde na to vemu?" Pustila odhad na vikslajvant. "Fakt je to správně?"
"Je, milospaní. Dal si to potvrdit vod advokáta. Je to úplně košer."
"Kde já mám ale vzít tisíc dolarů? Máme s Ignáciem akorát pojistku mýho nebožtíka muže a mizernou penzi. Z toho to nezaplatím."
"Nešálí mě zrak? Vskutku jsem svědkem tak hnusné zvrhlosti?" vyřvával v salónu Ignácius. Hudba dostala zběsilý, divošský rytmus a sbor fistulí se vtíravě rozepěl o celonočním milování.
"Je mi líto," řekl obchůzkář Mancuso se srdcem bezmála krvácejícím nad finančním dilematem paní Reillyové.
"Ech, za to vy nemůžete, milánku," řekla chmurně. "Třeba mi pucej něco na dům. Proti tomuhle asi nic nepořídím, co?"
"Bohužel, milostivá," odpověděl obchůzkář Mancuso, zaposlouchaný do dunivého hřmotu, který se nesporně přibližoval.
"Ty umělce bych poslal do plynové komory," řekl Ignácius, když v noční košili vtrhl do kuchyně. Potom si všiml hosta a řekl chladně: "Ach."
"Ignácie, znáš přece pana Mancusa. Pozdrav he/ky."
"Mám dojem, že jsem ho už někde viděl," řekl Ignácius a zahleděl se ze zadních dveří.
Obchůzkář Mancuso byl příliš zaražen monstrózní flanelovou košilí, aby na Ignáciův žertík zareagoval.
"Ignácie, miláčku, ten chlap chce přes tisíc dolarů, že jsem mu nabourala ten jeho barák."
"Tisíc dolarů? Nedostane ani cent. Okamžitě na něho podáme žalobu. Spoj se s našimi právními zástupci, matko."
"S jakejma zástupcema? Má vodhad škod vod stavitele. Tady pan Mancuso říká, že se s tim nedá nic dělat."
"Pak mu ovšem budeš muset zaplatit."
"Ale mužem to dát k soudu, jesli myslíš, že si tím pomůžeme."
"Jízda pod vlivem alkoholu," řekl chladně Ignácius. "Nemáš nárok."
Paní Reillyová se zatvářila zdrceně.
"Ale, Ignácie, tisíc dvacet dolarů."
"Jsem přesvědčen, že ty si peníze nějak obstaráš," řekl jí syn. "Zbylo ještě trochu kávy, nebo jsi dala poslední téhle karnevalové maškaře?"
"Můžeme si pučit na dům."
"Na náš dům? To v žádném případě nemůžeme."
"Co teda chceš dělat, Ignácie?"
"Jsou různé možnosti," řekl nepřítomně Ignácius. "Byl bych rád, kdybys mě tím už neobtěžovala. Ten program beztak mé úzkostné stavy vždycky jenom zhorší." Přičichl k mléku, než ho nalil do rendlíku. "Doporučuji ti, abys neprodleně zatelefonovala do mlékárny. To mléko je nakyslé."
"Určitě dostanu tisíc dolarů v Domovině," řekla potichu paní Reillyová mlčícímu obchůzkáři. "Tenhle dům je dobrá záruka. Loni mi za něj v realitní kanceláři nabízeli sedům tisíc dolarů."
"Co je na tomhle programu ironické," pronášel Ignácius nad sporákem, loupaje jedním okem po rendlíku, aby ho stačil stáhnout z ohně, až mléko začne vřít, "že má být exemplárním pořadem pro mládež téhle země. Moc rád bych věděl, co by řekli Otcové zakladatelé, kdyby viděli, jak jsou ty děti sváděny na cestu špatnosti. Ale já jsem vždycky tušil, že k tomu demokracie jednou dospěje." Pečlivě nalil mléko do svého hrnku s portrétem Shirley Templeové. "Na náš národ musí být uvalena vláda pevné ruky dřív, než zničí sám sebe. Spojené státy potřebují trochu teologie a geometrie, trochu vkusu a mravnosti. Jímá mě podezření, že se potácíme na okraji propasti."
"Ignácie, zajdu hned zítra do Domoviny."
"S těmi lichváři jednat nebudeme, matko." Ignácius zatápal v piksle na sušenky. "Však ono se to nějak vyvrbí."

"Ignácie, miláčku, můžou mě vsadit do vězení."
"Hohó! Jestli hodláš předvést jednu ze svých hysterických scén, vrátím se raději do obývacího pokoje. Ostatně myslím, že se tam odeberu tak jako tak."
Odvinil opět ve směru hudby, provázen hlasitým pleskáním koupacích trepek o šlapky obrovských nohou.
"Co já si s tím klukem počnu?" zeptala se smutně paní Reillyová obchůzkáře Mancusa. "Nedbá o svou drahou matku co se za nehet vejde. Někdy si myslím, že by Ignáciovi bylo dočista f uk, kdyby mě uvrhli do kriminálu. Ten chlapec má srdce z ledu."
"Rozmazlila jste ho," usoudil obchůzkář Mancuso. "Ženská si musí dávat pozor, aby děcka nerozmazlila."
"Kolikpak máte dětí, pane Mancuso?"
"Tři. Rosalii, Antoinettu a Angela juniora."
"No, to je dětí jako smetí. Vsadím se, že jsou k pomilování, co? Ne jako Ignácius." Paní Reillyová zavrtěla hlavou. "A Ignácius byl přitom takový roztomilý dítě. Nevím, cože se tak změnil. Vždycky mi říkal: 'Mámo, já tě mám tolik tolik rád-.' Dneska to už neříká."
"No tak, nebrečte," řekl obchůzkář Mancuso, hluboce pohnut. "Udělám vám ještě krápět kafe."
"Je mu fuk, jestli mě zavřou," popotáhla paní Reillyová. Otevřela troubu a vytáhla láhev muškátového vína. "Dáte si kapku dobrýho vína, pane Mancuso?"
"Ne, děkuju. Když je člověk u sboru, musí budit dobrej dojem. A musím taky pořád pátrat po všelijakejch lidech."
"Nevadí?" položila paní Reillyová řečnickou otázku a dlouze se napila přímo z láhve. Obchůzkář Mancuso dal vařit mléko, počínaje si nad sporákem velice domácky. "Někdy vám na mě padne taková melankólie. Jo, život je jeden z nejtěžších. Co já jsem se nadřela. A kuřeti jsem přitom neublížila."
"Měla byste vidět taky ty světlejší stránky," poradil obchůzkář Mancuso.
"Asi máte pravdu," řekla paní Reillyová. "Počítám, že některý lidi dopadli ještě hůř. Jako chudák moje sestřenice, taková príma ženská. Celej život chodila každičkej den na mši. A když šla takhle jednou brzo po ránu na rybářskou mši, porazila ji na Magazine Street tramvaj. Byla ještě tma."
"Já osobně nikdy neklesám na duchu," zalhal obchůzkář Mancuso. "Člověk si musí umět říct 'Hlavu vzhůru'! Víte, jak to myslím? Vykonávám přece jen nebezpečný povolání."
"Mohli by vás taky zabít."
"Někdy za celej den nezatknu vůbec nikoho. Někdy zase zadržím nepravou osobu."
"Jako toho dědu před D. H. Holmesem. To byla moje vina, pane Mancuso. Hned mě mohlo napadnout, že to všechno spískal Ignácius. To je celej voň. Pořád mu říkám: ‚Tumáš, Ignácie, vem si tuhle hezkou košili. Voblíkni si ten hezkej svetr, co jsem ti koupila.' Ale von neposlechne. Kdepa ten. Má palici jako beran."
"Doma to taky vždycky neklape. To víte, tři děcka, žena je dost nervózní."
"Nervy jsou hrozná věc. Vemte třeba chudinku slečnu Annie, tu sousedku vod vedle, ta je s nervama trop. Věčně křičí, že můj Ignácius dělá virvál."
"Celá moje žena. Někdy radši vypadnu z domu. Mezi náma, mít jinou náturu, šei bych a zlískal se pod vobraz."
"Já mám pořád po ruce kapku pitiva. Uleví to vod přepětí. To nevíte?"
"Já chodím hrát kuželky."
Paní Reillyová si zkusmo představila maličkého obchůzkáře Mancusa s velkou kuželníkovou koulí a řekla: "Tak na tohle vy jste?"
"Kuželky jsou báječná věc, paní Reillyová. Přivedou člověka na jiný myšlenky."
"Panenko skákavá!" zařval hlas ze salónu. "Ty holky jsou nepochybně zavedené prostitutky. Co si to dovolují, ukazovat divákům takovéhle hrůzy?"
"Škoda že já nemám nějakýho koníčka."
"Tak to zkuste s kuželkama."
"Ach ouvej! Už teď mám v lokti artritýdu. Já jsem moc stará, abych si chodila hrát s koulema. Eště bych si namohla záda."
"To já mám tetu, pětašedesát je jí, babička od vnoučat, a ta prokoulí každou volnou chvilku. Je dokonce členkou soutěžního družstva."
"Některý ženský jsou už takový. Ale já, já na žádný sportování nikdy nebyla."
"Kuželky jsou víc než sport," přemlouval obchůzkář Mancuso. "V kuželně se poznáte se spoustou lidí. Fajnovejch lidí. Mohla byste si nadělat nový přátele."
"Jo, já mám takovou kliku, že bych si tu kouli upustila na nohu. Takhle jsem napůl chromá."
"Dám vám vědět, až zas příště pudu koulet. A vemu s sebou tetu. Vyrazíme do kuželny společně, vy, já a teta. Platí?"
"Matko, kdy jsi dávala tu kávupřekapat?" chtěl vědět Ignácius, který opět připlácal do kuchyně.
"Sotva před hodinou. Proč?"
"Chutná jako patoky."
"Podle mě bylo výborný," řekl obchůzkář Mancuso. "Stejně dobrý jako to, co podávaj ve Francouzský tržnici. Ještě ho krápět přidělávám. Dáte si hrnek?"
"No dovolte," řekl Ignácius. "Matko, hodláš toho pána bavit celé odpoledne? Rád bych ti připomněl, že jdu večer do kina a že tam musím být přesně v sedm, abych nepřišel o kreslenou grotesku. Doporučuji ti, abys začala chystat něco k jídlu."
"Raději půjdu," řekl obchůzkář Mancuso.
"Že ti není hanba, Ignácie," řekla dopáleně paní Reillyová.
"Nevidíš, že si tady s panem Mancusem dopřáváme kafíčko. Celý vodpoledne se chováš jako sprosťák. Je ti fuk, kde

schrastím peníze. Je ti fuk, jestli mě zavřou. Všecko je ti fuk."
"Budu snad napaden ve vlastním domě před cizím člověkem s falešným plnovousem?"
"Puká mi srdce."
"No toto." Ignácius se otočil k obchůzkáři Mancusovi. "Buďte tak laskav a odejděte. Navádíte moji matku k nepravostem."
"Pan Mancuso nedělá nic jinýho, než že je na mě hodnej."
"Radši půjdu," řekl omluvně obchůzkář Mancuso.
"Seženu ty prachy," zaječela paní Reillyová. "Prodám tenhle dům. Prodám ti ho pod nohama, chlapečku. Já můžu jít do domova důchodců."
Popadla konec vikslajvantu a otřela si oči.
"Jestli okamžitě neodejdete," řekl Ignácius obchůzkáři Mancusovi, který si zas nasazoval plnovous, "zavolám policii."
"Voň je policie, ty moulo."
"To je holý nesmysl," řekl Ignácius a odpleskal. "Vracím se do svého pokoje."
Zabouchl za sebou dveře a sebral z podlahy linkovaný list Velkého náčelníka. Potom sebou hodil do polštářů na posteli a začal čárat po prázdné stránce. Po dobrých třiceti minutách popotahování za vlasy a žvýkání tužky začal sepisovat nový odstavec.

Být dnes mezi námi Hrosvitha, obraceli bychom se k ní všichni pro slova rady a útěchy. Pronikavý pohled této svaté jeptišky s pověstí legendární Sibyly, pohled vržený z přísné kázně a poklidu jejího středověkého světa, by zapudil horory, zhmotňující se před našima očima jménem televize. Kdybychom tak mohli položit proti sobě oční bulvu této blahoslavené ženy a televizní obrazovku, obé přibližně stejného tvaru a konstrukce, jaká fantasmagorie explodujících elektrod by se naskytla našim zrakům. Obrazy oněch lascivně kolotajících dětí by se rozpadly do nesčíslného množství ionů a molekul, vyvolávajíce tak katarzi, jíž si tragédie mravní zkázy nevinných nezbytně zdá.

Paní Reillyová stála v hale a hleděla na linkovaný papír s nápisem NERUŠIT PROSÍM, přilepený na dveře starou náplastí tělové barvy.
"Ignácie! Pusť mě dovnitř, synečku," ječela.
"Tebe a pustit dovnitř?" řekl Ignácius za dveřmi. "Ovšemže tě sem nepustím. Jsem právě zaneprázdněn obzvláště jadrnou pasáží."
"Koukej mě pustit dovnitř."
"Víš dobře, že sem máš přístup zakázán."
Paní Reillyová zabušila na dveře.
"Nevím, co se to s tebou děje, matko, ale jímá mě podezření, že trpíš chvilkovým pomatením smyslů. Když tak nad tím uvažuji, dostávám strach otevřít dveře. Můžeš mít v ruce nůž nebo rozbitou láhev od vína."
"Votevři ty dveře, Ignácie!"
"Ach, má záklopka! Uzavírá se!" zasténal hlasitě Ignácius. "Teď jsi spokojená, když jsi mě pro zbytek večera totálně vyřídila?"
Paní Reillyová se vrhla proti nenalakovanému dřevu.
"No no, jen ty dveře nevylom," zabručel konečně a po krátké chvíli cvakla západka a dveře se otevřely.
"Ignácie, co znamená ten svinčík na podlaze?"
"Hledíš na můj světonázor. Zbývá ho ještě pospojovat v celek, takže prosím dávej pozor, kam šlapeš."
"A všecky žaluzie jsou zatažený. Ignácie! Venku je eště světlo."
"Mé bytí nepostrádá jistých proustovských prvků," řekl Ignácius z postele, do níž se rychle uchýlil. "Ach, můj žaludek."
"Máš tady hroznej smrad."
"Co jsi čekala? Lidské tělo pobývající v uzavřeném prostředí vydává jisté pachy, na něž v tomto věku dezodorantů a jiných zvráceností máme sklon zapomínat. Po pravdě řečeno, shledávám ovzduší této místnosti docela příjemným. Schiller potřeboval ku .psaní vůni hnijících jablek na psacím stole. Já mám též své potřeby. Možná si vzpomeneš, že Mark Twain nejraději ležel naznak v posteli, když snoval své dobově obmezené a nudné literární pokusy, jež se dnešní badatelé pokoušejí vydávat za kdovíjak významné. Právě adorace Marka Twaina je jedním z kořenů našeho současného intelektuálního ustrnutí."
"Vědět, jak to tady vypadá, přišla bych sem už dávno."
"Nevím vlastně, proč jsi přišla teď, či proč to náhlé nutkání vpadnout do mé svatyně. Pochybuji, zda jí po traumatu z této invaze cizího ducha ještě někdy bude."
"Přišla jsem si s tebou promluvit. Neschovávej hlavu do polštářů."
"Jednáš jistě pod vlivem toho komického představitele zákona. Poštval tě proti vlastnímu dítěti. Mimochodem, doufám, že už odešel."
"Ano, za to tvý chování jsem se mu vemluvila."
"Matko, stojíš na mých papírech. Mohla bys laskavě poodstoupit? Nestačí, že jsi mi zničila zažívání, chtěla bys ještě zničit plody mého ducha?"
"Nevíš, kam bych si měla stoupnout, Ignácie? Mám snad vlízt k tobě do postele?" zeptala se hněvivě paní Reillyová.
"Dávej pozor, na co šlapeš, prosím tě!" zahřměl Ignácius. "Bože, takhle totálně a doslova přepaden a obléhán jaktěživo nikdo nebyl. Co tě sem vůbec přivádí v tomto stavu akutní mánie? Není to zápach laciného muškátového vína, co dotírá na mé jemné čichové buňky?"

"Už jsem se rozhodla. Pudeš a najdeš si práci."
Ach, jaký podlý žert si to z něho Štěstěna zas tropí? Zatčení, dopravní nehoda, práce. Kde tenhle úděsný cyklus skončí?
"Chápu," řekl klidně Ignácius. "Anžto je mi však známo, že jsi přirozeně nezpůsobilá dospět k takto závažnému rozhodnutí, musím předpokládat, že ti tuto myšlenku nasadil do hlavy onen mongoloidní strážce zákona."
"Povídali jsme si s panem Mancusem, jako jsme si vždycky povídali s tvým taťkou. Tvůj taťka mi taky vždycky říkal, co mám dělat. Škoda že tu dneska není s náma."
"Mancuso a můj otec jsou si podobni pouze v tom, že oba působí dojmem bytostí jaksi bezpodstatných. Nicméně tvůj nynější mentor je očividně typem člověka, který se domnívá, že když každý bude neustále pracovat, bude všechno klapat jako na drátku."
"Pan Mancuso se náhodou pořádně namaká. Nemá na vokrsku lehkej chlebíček."
"Jsem si jist, že živí několik nechtěných dětí, které se už všechny včetně holčiček těší, jak se stanou příslušníky, až dorostou."
"Má tři rozkošný děti."
"To si dovedu představit." Ignácius začal v posteli lehce nadskakovat. "Ach!"
"Co to děláš? Už zase hloupneš s tou záklopkou? Nikdo jinej než ty nic takovýho nemá. Já tedy žádnou nemám."
"Každý má pylorickou záklopku. Vrátník čili pylorus!" zařval Ignácius. "Ten můj je prostě vyvinutější. Snažím se otevřít průchod, který se tobě podařilo zablokovat. Pokud vím, může taky zůstat uzavřená natrvalo."
"Pan Mancuso říká, že kdybys chodil do práce, moh bys mi aspoň pomoct zaplatit tu škodu. Ten člověk by to přej možná vzal i po splátkách."
"Tvůj přítel obchůzkář toho nějak moc namluví. Ty opravdu umíš rozvázat lidem ústa, jak se říká. Nikdy by mě nenapadlo, že dokáže být takhle výřečný, či schopný tak bystrého postřehu. Copak si neuvědomuješ, že se nám snaží rozbít domov? Začalo to v tu chvíli, kdy se mě surově pokoušel zatknout před D. H. Holmesem. Ačkoli jsi příliš omezená, abys to pochopila, věz, matko, že tento muž je naše Nemesis. To on strhává naše kolo dolů."
"Jaký kolo? Pan Mancuso je náhodou moc hodnej člověk. Měl bys beji rád, že tě nesbalil."
"V mé soukromé apokalypse bude naražen na svůj vlastní pendrek. A vůbec, to nepřichází v úvahu, že bych šel do práce. Jsem právě plně vytížen svým dílem a cítím, že vstupuji do velice plodné etapy. Možná že ta nehoda protřásla a uvolnila mé myšlenky. V každém případě jsem dnes vykonal úctyhodný kus práce."
"Musíme tomu chlapovi zaplatit, Ignácie. Nebo bys mě radši viděl v kriminále? To by ses nestyděl, že tvá máma úpí za mřížema?"
"Buď té dobroty a přestaň mluvit o věznění. Zřejmě jsi tou myšlenkou posedlá. Řekl bych dokonce, že si v ní libuješ. Mučednictví v dnešní době nemá smysl." Tiše říhl. "Doporučoval bych zavést v naší domácnosti jistá úsporná opatření. Uvidíš, že zakrátko budeš mít potřebnou částku pohromadě."
"Utrácím všecky peníze za tvou stravu a vostatní věci."
"Našel jsem v poslední době několik prázdných lahví, jejichž obsah jsem rozhodně nezkonzumoval já."
"Ignácie!"
"Ondy jsem se dopustil chyby, že jsem zapálil v troubě, aniž bych se do ní předem podíval. Když jsem ji pak otevřel, abych tam strčil mraženou pizzu, divže mě neoslepila láhev pečeného vína, která se užuž chystala explodovat. Doporučuji ti, abys odkládala část peněz, které házeš do chřtánu vinařským závodům."
"Že ti není hanba, Ignácie! Co je to několik lahvinek muškátového vína proti všem těm tvejm serepetičkám?"
"Mohla bys mi laskavě vysvětlit, co máš pod těma serepetičkama na mysli?" štěkl Ignácius.
"Všecky ty knížky. Gramofon. Trumpeta, co jsem ti koupila minulej měsíc."
"Tu trubku považuji za dobře vynaložené peníze, třebaže naše sousedka slečna Annie je jiného názoru. Jestli mi ještě jednou zabouchá na žaluzie, chrstnu na ni vodu."
"Zítra si pročtem v novinách ‚volný místa'. A pak se pěkně ustrojíš a pudeš se ucházet vo práci."
"Neodvažuji se zeptat, co si pod tím ‚pěkným ustrojením' představuješ. Bezpochyby ze mne učiníš terč posměchu."
"Nažehlím ti parádní bílou košili a vemeš si jednu z taťkovejch kravat."
"Smím věřit vlastním uším?" zeptal se Ignácius polštáře.
"Buď takhle, Ignácie, nebo dám barák zatížit hypotékou. Chceš přijít vo střechu nad hlavou?"
"Ne! O žádnou hypotéku žádat nebudeš!" Praštil mohutnou prackou do matrace. "Veškerý pocit bezpečnosti, který jsem si tak pracně vybudoval, by se rázem rozpadl vniveč. Nedopustím, aby o mém domově rozhodovala nějaká nezúčastněná strana. To bych nepřežil. Už jen z toho pomyšlení mi na rukou vyskakují pupínky."
Natáhl jednu tlapu, aby matce předvedl, jak je osypaná.
"To nepřichází v úvahu," pokračoval. "Moje latentní úzkosti by dostoupily vrcholu, což, jak se obávám, by mělo ty nejšerednější následky. Nepřál bych ti, abys musela strávit zbytek života péčí o šílence zamčeného kdesi v podkroví. Žádná hypotéka nebude. Musíš mít přece něco uloženo."
"Mám na knížce sto padesát dolarů."
"Bože, víc ne? To by mě nenapadlo, že vedeme tak povážlivou existenci. Nicméně můžeš mluvit o štěstí, že jsi to přede mnou ututlala. Kdybych byl věděl, jak blízko máme k žebrácké mošně, už dávno by mi povolily nervy." Ignácius rozpřáhl své tlapy. "Musím ovšem přiznat, že alternativa je pro mne dosti pochmurná. Mám vážné pochybnosti, že mě někdo zaměstná."
"Jak to myslíš, dítě? Ses přece slušnej chlapec a máš vzdělání."
"Zaměstnavatelé ve mně cítí popření svých hodnot." Převalil se na záda. "Strachují se mě. Soudím, že dobře chápou, že jen z donucení funguji ve století, kterým opovrhuji. Tak tomu aspoň bylo, když jsem pracoval pro neworleánskou

veřejnou knihovnu."
"Ale, Ignácie, vždyť to byla jediná práce, do který jsi v životě chodil, a tos tam vydržel sotva čtrnáct dní."
"To je přesně to, co mám na mysli," odpověděl Ignácius, míře papírovou koulí na báň lustru z mléčného skla. "Jenoms tam do knížek vlepoval lístečky."
"Ano, ale vlepoval jsem je do knih podle svých vlastních estetických zásad. Některý den jsem přilepil jenom tři nebo čtyři lístečky, nad nimiž jsem přitom pocítil spokojenost 'z dobře vykonané práce. Vedení knihovny můj důsledný přístup k práci neschvalovalo. Chtěli prostě další tupé zvíře, které by poslušně patlalo jejich bestsellery lepem."
"Co myslíš, tam by tě zpátky nevzali?"
"O tom seriózně pochybuji. Řekl jsem tenkrát šéfce inventarizačního oddělení několik ostrých slov. Sebrali mi dokonce čtenářskou legitimaci. Musíš pochopit, že můj weltanschauung probouzí v lidech strach a nenávist." Ignácius říhl. "A to se nezmiňuji o té nepředložené cestě do Baton Rouge. Soudím, že jsem si díky této příhodě vytvořil vůči práci mentami zábrany."
"Na univerzitě se k tobě chovali pěkně, Ignácie. To přece nemůžeš popřít. Takovou dobu tě tam nechali facírovat. Dovolili ti dokonce vyučovat."
"Ach, to bylo v podstatě totéž. Nějaký bílý nuzák z Mississippi řekl děkanovi, že šířím papežskou propagandu, což byla očividná nepravda. Nepodporuji současného papeže. Neodpovídá ani v nejmenším mé představě dobrého, autoritativního papeže. Jsem ostatně proti relativismu moderního katolictví nesmiřitelně zaujatý. Nicméně nestoudnost tohoto omezeného buranského fundamentalisty a negrožrouta podnítila ostatní mé studenty k založení výboru, který požadoval, abych oznámkoval a vrátil jejich písemné práce, jež se u mne nahromadily. Uspořádali dokonce pod okny mé pracovny malou demonstraci. Bylo to dost dramatické. Na to, jak byly prostoduché a zaostalé, si ty děti počínaly docela zdatně. Když byla demonstrace v nejlepším, vyhodil jsem všechny staré písemky — neoznámkované samosebou - z okna, studentům rovnou na hlavu. Univerzita byla příliš úzkoprsá, aby tento akt vzdoru proti propastnému úpadku současné akademické obce dokázala přijmout."
"Ignácie! Tos mi nikdy nevyprávěl."
"Nechtěl jsem tě tehdy rozčilovat. Řekl jsem taky studentům, že ve jménu budoucnosti lidstva doufám, že jsou všichni sterilní." Ignácius si upravil polštář pod hlavou. "Stejně bych všechny ty nejapnosti a zhovadilosti, které z těch zabedněných mozků probublaly na povrch, jakživ nedokázal přečíst. Kdepak, takhle to dopadne všude, kde se nechám zaměstnat,"
"Najdeš si nějaký teplý místečko. Jen počkej, až uviděj, že máš doktorát."
Ignácius si zhluboka povzdychl a řekl: "Jinou alternativu nevidím." Zkroutil tvář do trpitelské masky. Dokud se cyklus neuzavře, nemá smysl proti Štěstěně bojovat. "Uvědomuješ si ovšem, že je to všechno tvoje vina? Dokončení mého díla se značně protáhne. Doporučuji ti, aby ses odebrala ke svému zpovědníkovi a činila pokání, matko. Slib mu, že se budeš vyhýbat cestě hříchu a požívání alkoholických nápojů. Vylič mu následky svého morálního pochybení. Sděl mu, že jsi zdržela dokončení monumentální obžaloby naší společnosti. Možná že pochopí velikost tvého poklesku. Je-li to kněz po mé chuti, bude pokání nepochybně přísné. Nicméně jsem se naučil neskládat v dnešní duchovní přílišné naděje."
"Já se polepším, Ignácie. Uvidíš."
"Dobře, dobře. Najdu si zaměstnání, ačkoli nemohu slíbit, že právě takové, jež bys nazvala teplým místečkem. Třeba dostanu nějaký plodný nápad, který mému zaměstnavateli přinese prospěch. Třeba ta zkušenost dodá mému psaní nový rozměr. Podílet se aktivně na systému, který kritizuji, bude samo o sobě zajímavou ironií." Ignácius nahlas říhl. "Kdyby tak Myrna Minkoffová viděla, jak hluboce jsem upadl."
"Copak dělá ta maličká?" zeptala se podezíravě paní Reillyová. "Strkala jsem do tebe poctivě vydělaný peníze, jen abys měl školy, a ty si musíš najít zrovna takovou."
"Myrna je stále v New Yorku, ve svém rodném hnízdě. V tuto chvíli se pravděpodobně účastní nějaké demonstrace a provokuje policii, aby ji zatkli."
"Ta se mi nadrásala nervy s tím svým brnkáním na kytaru. Jeslí má peníze, jaks mi tvrdil, měl sis ji možná vzít. Pěkně byste se usadili a měli hezký malý děťátko nebo tak prostě."
"Mám uvěřit, že ústa mé vlastní matky vypustila něco tak oplzlého a sprostého?" zařval Ignácius. "Okamžitě odejdi! A připrav mi něco k večeři. Musím být v kině včas. Je to muzikál z cirkusového prostředí, halasně reklamovaný exces, na který se už dlouho chystám. A zítra projdeme nabídky volných míst."
"Já jsem tak pyšná, že pudeš konečně do práce," řekla procítěně paní Reillyová a políbila syna kamsi do vlhkého kníru.

4

"Koukni na tu starou slepici," promlouval Jones ke své psýše, když se autobus zhoupl a hodil ho na ženu sedící vedle. "Myslí si, že jí hned znásilním, dyš mám černou kušnu. Divže tu svou babskou prdel nevystrčí z vokna. Kurva! Já tady nikoho násilnit nebudu."
Diskrétně se od ní odsunul, přehodil nohu přes nohu a toužil, aby si mohl v autobusu zapálit. Přemítal, kdo by mohl být ten tlustoprd v zelené čepici, kterého bylo náhle plné město. Kde se ten špekoun ukáže příště? Na té zelenohlavé zrůdě bylo něco strašidelného.
"Nojo, přídu a řeknu tomu polišovi, že mám tohle poctivý zaměstnání, tak ať už nevopruzuje. Řeknu mu, že sem kápnul na lidomilku, kerá mi platí dvacet doláčů tejdně. A voň mi řekne: ‚No, to rád slyším, mladej. Mám radost, žes nastoupil cestu polepčení.' A já řeknu: ‚Nojo!' A von řekne: ‚Třeba z tebe eště bude řádnej člen lidský společnosti.' A já řeknu:

‚Nojo, dostal sem negerskou rachotu za negerskej plat. Teďka sem fakticky řádnej člen lidský společnosti. Teďka sem faktickej negr. Žádnej příživa. Vobyčejnej negr.' Kurva! Co se vlastně změnilo?"
Stařenka zatáhla za šňůru zvonku, povstala a úzkostlivě se snažila vyhnout sebemenšímu dotyku s Jonesovou anatomií, sledující tu akrobacii zpoza nezúčastněných temných skel.
"No vidíš to. Vona si myslí, že mám syfil a tuberu a eště že mi stojí a že jí podříznu břitvou a šlohnu kabelku. Aj-vaj."
Sluneční brýle sledovaly ženu, jak vystupuje z autobusu a mizí v zástupu na zastávce. V zadních řadách davu došlo k šarvátce. Nějaký muž mlátil srolovanými novinami jiného muže, který měl dlouhý rudý plnovous a bermudy. Muž s plnovousem byl Jonesovi povědomý. Jones se nepokojně ošil. Nejdřív ten zeleně očepicovaný fantom a teď zas tahle osoba, kterou nedokázal identifikovat.
Když muž s rudým plnovousem uprchl, Jones se odvrátil od okna a otevřel časopis Life, který dostal od Darleny. Aspoň ta se k němu v Noci rozkoše chovala mile. Darlena si předplácela Life z důvodů zvyšování kvalifikace, a když ho Jonesovi dávala, naznačila, že by mohl být prospěšný i jemu. Jones se zkusil prokousat úvodníkem o amerických zájmech na Dálném východě, ale uprostřed toho nechal a začal uvažovat, jak se může Darlena pomocí něčeho takového stát exotickou tanečnicí, o kterémžto svém cíli nepřestávala mluvit. Přelistoval k reklamám, neboť ty ho v časopisech poutaly ze všeho nejvíc. Výběr v tomhle byl opravdu znamenitý. Líbila se mu reklama na životní pojistku Etna s obrázkem manželského párku před krásným domem, který právě zakoupili. Muži používající vodu po holení Yardley vypadali chladnokrevně a zámožně. Takhle mu ten časopis může píchnout. Chtěl vypadat zrovna jako ti muži.

5

Když vás kolo Štěstěny unáší dolů, jděte do kina a povyražte se trochu. Ignácius si to právě hodlal říct, když tu si uvědomil, že chodí do kina skoro každý večer, ať točí Štěstěna kolem kterýmkoli směrem.
Seděl napjatě v temnotě bia Prytania pouze několik řad od plátna, vyplňuje svým tělem celé sedadlo a přesahuje ještě do dvou sousedních. Na sedadlo po pravici odložil kabát a tři plněné čokolády své oblíbené značky Mléčná dráha a dva podpůrné sáčky s praženou kukuřicí, oba nahoře pěkné zarolované, aby kukuřici uchovaly teplou a křupavou. Kukuřicí z třetího se ládoval po celých hrstech a uchváceně zíral na ukázky z připravovaných filmů. Jeden z nich sliboval dostatečně odpudivou podívanou, aby ho za několik dnů přiměl k další návštěvě Prytanie. Potom se širokoúhlé plátno rozzářilo jasnými barvami, zařval lev a před Ignáciovýma zázračně modrožlutýma očima zaplál název té nepřístojnosti. Tvář mu ztuhla a sáček s kukuřicí se rozechvěl. Když vstoupil do kina, pečlivě připnul obě klapky nahoře k čepici a vřískavá muzikálová melodie teď zaútočila na jeho obnažené uši z množství výkonných reproduktorů. Naslouchal hudbě a rychle v ní rozpoznal dva šlágry, které si obzvlášť protivil, a pozorně pátral v titulcích po jménech, z nichž se mu obvykle zdvihal žaludek.
Když titulky skončily a Ignácius zaznamenal, že několik herců, autor hudby, režisér, kadeřník a druhý produkční jsou lidé, jejichž výkony ho při různých příležitostech pobouřily již v minulosti, objevilo se na plátně technikolorové hemžení nespočetných statistů kolem cirkusového stanu. Lačně prosíval dav očima, až našel hrdinku, ana postává u maringotky.
"Ach, bože!" zařval. "Tamhle je."
Děti z předních řad se na něho otočily, ale Ignácius je nevnímal. Modrožluté oči sledovaly heroinu, která zvesela nesla kýbl s vodou jakémusi zvířeti, z něhož se vzápětí vyklubal slon.
"To bude ještě horší, než jsem čekal," pronesl Ignácius, když spatřil slona.
Přiložil prázdný pytlík od kukuřice ke rtům, nafoukl ho a čekal, oči rozjasněné odraženými barvami. Uder kotlů a ze zvukové stopy zazněly smyčce. Hrdinka a Ignácius otevřeli ústa současně, ona ke zpěvu, on k zaúpění. Dvě rozechvělých rukou se ve tmě prudce spojilo. Pytlík od kukuřice hlučně vybuchl. Dítka se rozkvičela.
"Co je to za rambajs?" zeptala se žena za bufetem správce kina.
"Už je tady zas," řekl správce a ukázal sálem k ríakynuté siluetě na spodním okraji plátna. Správce prošel uličkou k předním řadám, odkud se ozývalo ječeni stále divočejší. Když první úlek pominul, uspořádaly děti soutěž v jekotu. Ignácius naslouchal hrůzostrašným skřekům a pohihňávání malých diváků a blaženě se ve tmě svého pelechu radoval. Správce několika mírnými hrozbami první řady utišil a pak vrhl pohled k místu, kde se jako obludné monstrum tyčila mezi dětskými hlavičkami Ignáciova osamocená postava. Dostalo se mu však pouze odulého profilu. Rozzářené oči pod zeleným štítkem sledovaly hrdinku a jejího slona, kráčející přes celou šíři plátna do cirkusového stanu.
Chvíli byl Ignácius relativně pokojný a komentoval odvíjející se děj pouze občasným tlumeným zafrkáním. Potom se snad celé herecké obsazení přeneslo do kopule cirku. V popředí se vznášela hrdinka na létající hrazdě. Houpala se v rytmu valčíku. Velký detail vytáhl její úsměv. Ignácius zapátral v jejích zubech po dírách a plombách. Natáhla jednu nohu. Ignácius přeletěl očima po jejích obrysech, hledaje skrytou tělesnou vadu. Začala zpívat o tom, že úspěchu lze dosáhnout jen vytrvalým, nikdy nekončícím usilováním. Když se filozofie písňového textu plně ozřejmila, Ignácius se roztřásl. Sledoval její ruce svírající hrazdu a kochal se nadějí, že kamera zaznamená její smrtelný pád do pilin hluboko dole.
Při druhém refrénu se přidal celý ansámbl a s vilnými úsměvy pěli všichni o vrcholném úspěchu, při čemž se houpali, věšeli hlavou dolů, klátili nohama a létali z hrazdy na hrazdu.
"Pro Kristovy rány!" zařval Ignácius, neschopen se již déle mírnit. Kukuřice se mu rozsypala po košili a navršila se v záhybech kalhot. "Který zvrhlík tenhle potrat režíroval?"
"Drž hubu," řekl někdo za ním.
"Podívejte na ty rozkřeněné pitomce! Kdyby se jim tak ty hrazdy chtěly utrhnout!" Ignácius zachrastil hrstkou

kukuřičných zrn v posledním sáčku. "Díky bohu, že je ta sekvence u konce."
Když se počala rozvíjet milostná scéna, vyskočil ze sedadla a produsal uličkou k bufetu pro další kukuřici, ale když se vrátil na své místo, dvě velké růžové postavy na plátně se právě chystaly k polibku.
"Určitě jim páchne z úst," oznámil Ignácius přes dětské hlavy. "Hnusí se mi pomyslet, k jakým nemravnostem se už tahle ústa propůjčila!"
"Musíte něco udělat," řekla lakonicky žena za bufetem správci kina. "Bere ho to čím dál víc."
Správce povzdychl a vykročil uličkou k místu, kde Ignácius mumlal: "Ach, bože, teď si ke všemu po těch svých okorunkova-ných a hnijících zubech přejíždějí jazyky."
TŘI

Ignácius převrávoral cihlovou pěšinu k domu, bolestně vylezl do schůdků a zazvonil. Jeden kmínek odumírajícího banánovníku doživořil a toporně se svalil na kapotu plymouthu.
"Ignácie, synečku," zvolala paní Reillyová, když otevřela dveře. "Copak se ti stalo? Vypadáš na smrt."
"Uzavřela se mi v tramvaji záklopka."
"Krindapána, poď honem z tý kosy dovnitř."
Ignácius se zbídačeně všoural do kuchyně a padl na židli.
"Vedoucí osobního oddělení té pojišťovny se mnou jednal krajně urážlivě."
"Nepřijali tě?"
"Jistěže mě nepřijali."
"Jak to?"
"Raději bych to nerozebíral."
"Byls taky na těch dalších adresách?"
"Ovšemže ne. Máš snad dojem, že bych v tomto stavu mohl na případného zaměstnavatele zapůsobit? Měl jsem dostatek soudnosti, abych se co nejrychleji vrátil domů."
"Nepropadej hned chmurám, broučku."
" ‚Chmůrám?' Já nikdy nepropadám ‚chmůrám'."
"Nebuď protivný. Najdeš si teplý místečko. Však se povohlížíš teprv pár dní," řekla matka a upřela na něho oči.
"Ignácie, tos měl na hlavě tuhle čepici, když mluvil s tím člověkem v pojišťovně?"
"Samozřejmě. Kancelář byla nedostatečně vytopená. Nechápu, jak je možné, že jim zaměstnanci nevyhynou, když musí dnes a denně pobývat v takové morně. A potom ty zářivky, které jim praží na mozky a připravují je o zrak. Vůbec se mi ta kancelář nelíbila. Snažil jsem se její nedostatky vedoucímu osobního oddělení objasnit, ale nezdálo se, že by ho to příliš zajímalo. Choval se navýsost nepřátelsky." Ignácius vypustil obludné říhnutí. "Říkal jsem ti přece, že to takhle dopadne všude. Jsem anachronismus. Lidé si to uvědomují a protiví se jim to."
"Mankote, synečku, měl by sis říct ‚Hlavu vzhůru'!"
"Hlavu vzhůru?" opakoval po ní divoce Ignácius. "Kdo ti zasel do hlavy tuhle duchaprázdnou veteš?"
"Pan Mancuso."
"Ach, bože! To jsem si mohl myslet. A to má být příklad člověka s ‚hlavou vzhůru'?"
"Měl by sis jednou poslechnout, co všecko ten chudák v životě zakusil. Měl by sis poslechnout, jaký mu ten seržant na vokrsku dělá nohy..."
"Zadrž!" Ignácius si zakryl jedno ucho a zabušil pěstí do stolu. "Nechci už o tom chlapovi slyšet ani slovo. Právě Mancusové tohoto světa po celá století rozdmýchávají války a rozsévají nakažlivé nemoci. A náhle duch toho zlotvora straší v našem domě. Stal se tvým Svengalim!"
"Ignácie, ovládej se."
"Odmítám ‚pozdvihat hlavu'. Optimismus mě plní ošklivostí. Je to zvrácenost. Od chvíle člověčího pádu je jeho jediným případným stavem ubohost."
"Já nejsem ubohá."
"Jsi."
"Ne, nejsem."
"Ano, jsi."
"Ignácie, já nejsem ubohá. Řekla bych ti to, kdyby to byla pravda."
"Kdybych já zničil v podnapilém stavu soukromý majetek a vydal tak své dítě na pospas vlkům, bil bych se v prsa a hořekoval. Padl bych na projev pokání na kolena a klečel, dokud by mi z nich nelila krev. Mimochodem, jaké pokání ti uložil kněz za tvůj hřích?"
"Třikrát Zdrávas a jednou Otčenáš."
"Jenom?" zařval Ignácius. "Řekla jsi mu, co jsi provedla? Že jsi zbrzdila hlubokomyslné kritické dílo?"
"Byla jsem u zpovědě, Ignácie. Řekla jsem velebnýmu pánovi úplně všecko. A voň mi řek: ‚Nepřipadá mi, že by to byla vaše vina, dobrá ženo. Spíš mi připadá, že jste na vlhký vozovce dostala malej smyk.' Řekla jsem mu teda o tobě. Povídám: ‚Můj synek tvrdí, že mu bráním ve psaní do těch jeho notesů. Sepisuje ty svý rozumy už málem pět let.' A velebnej pán povídá: ‚Jo? To mi nepřipadá moc důležitý. Řekněte mu, ať vyjde na vzduch a vobstará si ňákou pořádnou práci.' "
"Není divu, že se s církví neshodnu," zařval Ignácius. "Správně tě měl hned v té zpovědnici zbičovat."
"Zítra to teda zkusíš jinde, viď, Ignácie? Ve městě je fůra volnejch míst. Mluvila jsem se slečnou Marií-Louisou, víš, s tou stařenkou, co prodává u toho Němce. Má bratra mrzáka, jezdí s takovým tím telefonem v autě. Je totiž hluchej nebo co, víš? Našel si pěknou práci v družstvu Dobrá vůle."

"Možná bych se mohl přeptat tam."
"Ignácie! Ty berou akorát slepý a němý. Vážou tam košťata a tak."
"Jsem přesvědčen, že by to byli příjemní spolupracovníci." "Podíváme se do večerníku. Třeba kápnem na nějaký teplý místečko."
"Jestli mě zítra opět vyštveš ven, nesmím z domu tak časně. Byl jsem naprosto dezorientován, když jsem přijel do centra."
"Vodešels přece až po vobědě."
"Přesto jsem jaksepatří nefungoval. Měl jsem v noci několik neblahých snů. Probudil jsem se celý zpocený a rozlámaný."
"Hele, poslouchej. Tenhle inzert vidím v novinách každej den," řekla paní Reillyová, držíc noviny těsně před očima. „„Slušný, podnikový muž...' "
"To je .podnikavý'."
" ‚Slušný, podnikavý muž, spolehlivý, mírného zalepení...' "
",Mírného založení'. Ukaž, dej mi to," řekl Ignácius a vytrhl matce noviny z ruky. "Je to smutné, že nemáš dokončené základní vzdělání."
"Když taťka byl strašně chudej."
"Prosím tě! V tuto chvíli bych ten kormutlivý příběh nepřestál. ‚Slušný, podnikavý, spolehlivý, mírného založení.' Dobrotivý bože! Co to chtějí za kreaturu? Obávám se, že pro koncern s takovýmhle světonázorem bych nemohl pracovat."
"Dočti to, synečku."
",Pro práci v kanceláři. Věk 25 — 35. Hlaste se u fy. Levyho kalhoty, Industrial Canal and River, denně mezi 8-9 hod.'Takto je vyloučeno. Do takové dálky se před devátou hodinou nikdy nemohu dostat."
"Miláčku, když chceš chodit do práce, musíš vstávat brzo."
"Ne, matko." Ignácius hodil noviny na troubu. "Mám zkrátka
příliš vysoké požadavky. Takovýto druh práce bych nepřežil. Soudím, že by mi docela vyhovovalo něco na způsob rozvázky novin."
"Ignácie, takovej velkej chlapec jako ty přece nemůže jezdit na kole a rozvážet noviny."
"Mohla bys mě vozit autem a já bych noviny vyhazoval zadním oknem."
"Poslyš, hochu," řekla naštvaně paní Reillyová. "Zejtra to zase někde zkusíš. Na tom trvám. A ze všeho nejdřív pudeš na tenhle inzert. Nezahrávej si se mnou, Ignácie. Mám tě prokouknu-týho."
"Áááhummm," zívl Ignácius, vystavuje na odiv bledou růž svého jazyka. "Levyho kalhoty zní stejně nevábně, ne-li ještě hůř než názvy těch ostatních organizací, s nimiž jsem dosud rokoval. Vidím, že začínám paběrkovat na samém dně trhu pracovních příležitostí."
"Jenom počkej, synečku. Však vono se něco vyvrbí."
"Ach, bože!"

2

Obchůzkář Mancuso dostal dobrý nápad a dostal ho, ze všech lidí na světě, právě od Ignácia Reillyho. Telefonoval do domu Reillyových, aby se zeptal Ignáciovy matky, kdy by si s ním a s jeho tetou mohla jít zahrát kuželky. Telefon však vzal Ignácius a zarval: "Přestaňte nás obtěžovat, vy mongoloide! Kdybyste měl špetku filipa, konal byste pátrání v peleších, jako je Noc rozkoše, kde jsme byli s matkou vystaveni nestoudnému zacházení a okradeni. Padl jsem tam bohužel za kořist zhýralé a zvrhlé animírce. Majitelka je navíc nacistka. Jen taktak jsme vyvázli holými životy. Tenhle gang si vezměte na paškál a nás nechtě na pokoji, rozvraceči slušných domovů."
Potom paní Reillyová vypáčila sluchátko synovi z ruky.
Seržant se o tom podniku jistě rád něco dozví. Mohl by dokonce obchůzkáře Mancusa za tenhle tip pochválit.
Obchůzkář Mancuso předstoupil před seržanta, odkašlal si a řekl: "Dostal jsem hlášku na jeden noční podnik s animírkama."
"Dostal jste hlášku?" zeptal se seržant. "A od kohopak jste tu hlášku dostal?"
Obchůzkář Mancuso se z několika důvodů rozhodl, že do toho Ignácia zatahovat nebude. Svalí to na paní Reillyovou.
"Od jedné známé dámy," řekl.
"A jak to přijde, že ta dáma navštěvuje podobný podniky?" zeptal se seržant. "Kdo ji tam zavedl?"
Obchůzkář Mancuso nemohl říci: "Její syn." Mohlo by to otevřít staré rány. Proč nemůže žádný jeho rozhovor se seržantem proběhnout hladce?
"Byla tam sama," řekl konečně obchůzkář Mancuso ve snaze zabránit, aby se slyšení zvrhlo v bžundu.
"Tak dáma a byla v takovým pajzlu sama?" zaburácel seržant. "A to je u vás dáma? Nejspíš to bude taky nějaká animírka. Vypadněte, Mancuso, a koukejte předvýst nějaký podezřelý individum. Ještě jste nikoho nepředvedl. A nechoďte na mě s hláškama od animírek. Běžte se podívat do svý skříňky. Dneska jste za vojáka. Sypte."
Obchůzkář Mancuso se smutně odploužil do šatny, rozjímaje cestou, proč se seržantovi ničím nezavděčí. Když odešel, obrátil se seržant k detektivovi a řekl: "Pošlete jeden večer do tý Noci rozkoše pár maníků. Třeba je tam fakt někdo tak padlej na hlavu, že se vybavuje s Mancusem. Ale tomu nic neříkejte. Nerad bych viděl, aby si ten hňup připisoval nějakou zásluhu. Bude chodit v maškarádě, dokud mi nepřivede individum."
"Máme tady na Mancusa další stížnost. Nějaká ženská vypověděla, že se na ni včera večer lepil v autobusu nějaký

prcek v sombreru," řekl detektiv.
"Tady všecka sranda končí," řekl zamyšleně seržant. "No, ještě jedna takováhle stížnost a sebereme Mancusa."

3

Pan Gonzales rozsvítil v malé kanceláři světla a zapálil plynová kamínka vedle svého psacího stolu. Dvacet let, po něž u Levyho kalhot pracoval, přicházel každý den jako první.
"Přišel jsem ještě za tmy," říkával pan Gonzalez panu Levymu za oněch řídkých příležitostí, kdy byl tento nucen Levyho kalhoty navštívit.
"Musíte odcházet z domu hrozně brzy," říkával na to pan Levy.
"Povídal jsem si ráno na schodech kanceláře s mlíkařem."
"Vy jste mi ranní ptáček, Gonzalezi. Opatřil jste mi letenku do Chicaga na zápas Bears versus Packers?"
"Než přijdou ostatní, mám v kanceláři pěkně zavlaženo."
"Topíte mým plynem. Seďte v zimě. Aspoň se trochu otužíte."
"Popsal jsem v účetní knize celé dvě stránky jen za tu dobu, co jsem tu byl sám. A podívejte, u chladničky jsem chytil krysu. Nečekala potvůrka, že by tu tak časně moh někdo být. Vzal jsem ji těžítkem."
"Nemávejte mi tou prožluklou myší před nosem. I bez toho mě tady všechno deptá. Vezměte telefon a rezervujte mi hotelový pokoj na derby."
Měřítka Levyho kalhot byla však velmi nízká. Činorodost byla dostatečným důvodem k postupu. Pan Gonzalez se stal přednostou kanceláře a převzal vládu nad hrstkou netečných podřízených. Nikdy si pořádně nepamatoval jména svých úředníků a písařek. Občas se zdáli nastupovat a odcházet téměř denně, s výjimkou slečny Trixie, osmdesátileté pomocné účetní, která už bezmála půl století nepřesně přepisovala cifry do Levyho účetních knih. Nosila své zelené celuloidové stínítko dokonce i cestou z práce a do práce, což pan Gonzalez interpretoval jako symbol loajality k Levyho kalhotám. Některou neděli chodila se stínítkem do kostela, majíc ho mylně za klobouk. Vzala si ho také na bratrův pohřeb, kde jí ho však strhla z hlavy pozornější a o něco málo mladší švagrová. Paní Levyová nicméně vydala příkaz, že slečnu Trixie za žádných okolností nesmějí poslat do penze.
Pan Gonzalez přejel svůj psací stůl hadrem a přemítal, tak jako každého rána touto dobou, kdy byla kancelář dosud chladná a opuštěná a mezi jejími stěnami freneticky skotačily přístavní krysy, nad štěstím, jež mu přineslo jeho spojení s Levyho kalhotami. Venku na řece na sebe bučely nákladní lodi, klouzavě proplouvající zvolna stoupající mlhou, a hluboké tóny jejich mlhových píšťal se odrážely ozvěnou od rezavějících pořadačů. Kamínka po jeho boku pukala a praskala, jak se jejich součásti zahřívaly a roztahovaly. Mimoděk naslouchal všem těmto zvukům, kterými už dvacet let začínal každý jeho den, a zapálil si první z deseti cigaret, jež denně vykouřil. Když dokouřil cigaretu až k filtru, zamáčkl ji a vysypal popelník do odpadkového koše. Rád pana Levyho omračoval čistotou svého psacího stolu.
Hned vedle stál psací stůl s roletovým zavíráním, který patřil slečně Trixie. Každou z jeho zpola vytažených zásuvek vyplňovaly staré noviny. Mezi kulovitými chuchvalci na podlaze se matně rýsoval kousek lepenky zaklíněný pod jednou nohou, aby se stůl neviklal. Na místě slečny Trixie okupoval židli hnědý papírový sak naplněný starými odstřižky a klubky provázku. Z popelníku se valily na stůl cigaretové špačky. Toto byla záhada, které pan Gonzalez ještě nedokázal přijít na kloub, neboť slečna Trixie nekouřila. Několikrát se jí na to vyptával, ale jasné odpovědi se mu nikdy nedostalo. Nejbližší okolí slečny Trixie se vyznačovalo jakýmsi magnetismem. Přitahovalo veškeré odpadky z celé kanceláře a kdykoli se někomu ztratilo pero, brýle, kabelka nebo zapalovač, našel se pohřešovaný předmět obvykle někde v jejím stole. Slečna Trixie naschránila také všechny telefonní seznamy, které teď měla bez ladu a skladu naházeny v jedné ze zásuvek svého stolu.
Pan Gonzalez se právě chystal působiště slečny Trixie prohledat, zda by tam náhodou nenašel postrádaný polštářek na razítka, když vtom se otevřely dveře a dotyčná, šourajíc teniskami po prkenné podlaze, vstoupila do kanceláře. Nesla si další papírový sak, který patrně obsahoval tentýž sortiment hadříků a provázků, nemluvě o razítkovacím polštářku, trčícím z toho všeho nahoře. Slečna Trixie chodila s těmito naditými sáčky už druhý nebo třetí rok, někdy se jí nahromadily vedle stolu dokonce tři čtyři, ale jejich účel či místo určení nikomu neodhalila.
"Dobré jitro, slečno Trixie," zvolal pan Gonzalez svým bubla-vým tenorem. "Jakpak se dneska máme?"
"Kdože? Ó, buďte zdráv, Gomezi," řekla chabě slečna Trixie a odplula směrem k dámské toaletě, jako by si razila cestu proti větru. Slečna Trixie neznala dokonale vertikální polohu, vždycky se stýkala s podlahou pod úhlem menším devadesáti stupňů.
Pan Gonzalez využil příležitosti jejího zmizení ke znovunabytí svého razítkovacího polštářku a zjistil, že je pokryt čímsi, co se na dotek a pachem podobá tuku z vyškvařené slaniny. Zatímco polštářek otíral, uvažoval, kolik dalších zaměstnanců dneska přijde. Asi tak před rokem se jednoho dne dostavili do práce pouze on a slečna Trixie, ale to bylo ještě před tím, než se firma uvolila zvýšit platy o pět dolarů měsíčně. Přesto kancelářské síly Levyho kalhoty často opouštěly, aniž to panu Gonzalezovi oznámily aspoň telefonicky. Bylo to zdrojem neustálých starostí, takže vždy po příchodu slečny Trixie s nadějí pozoroval dveře, obzvláště nyní, kdy měla továrna začít odesílat svou jarní a letní kolekci. Pravda byla taková, že zoufale potřeboval další kancelářskou sílu.
Náhle pan Gonzalez spatřil za dveřmi zelené stínítko. Že by slečna Trixie prošla továrnou a rozhodla se vstoupit'znovu předními dveřmi? Bylo by jí to podobné. Jednoho rána se odebrala na dámskou toaletu a na sklonku odpoledne ji pan Gonzalez našel, jak spí na hromadě kusového zboží na půdě. Potom se dveře otevřely a do kanceláře vešel jeden z nejmohutnějších mužů, jaké pan Gonzalez v životě viděl. Sejmul si zelenou čepici a odkryl husté černé vlasy přilepené k lebce ve stylu dvacátých let brilantinou. Po odložení pláště spatřil pan Gonzalez pneumatiky sádla vecpané do příliš malé bílé košile, svisle předělené širokou květovanou vázankou. Zdálo se, že brilantiny bylo použito i na knír, neboť se

nepřirozeně blyštil. A pak ty neuvěřitelně modrožluté oči protkané nejjemnějším krajkovím růžových žilek! Pan Gonzalez se téměř slyšitelně modlil, aby tenhle gólem přicházel žádat o místo. Byl ohromen a uchvácen.
Ignácius se ocitl v patrně nejpochybnější kanceláři, do jaké kdy vkročil. Holé žárovky, nepravidelně rozvěšené z flekatého stropu, vrhaly slabé žluté světlo na zborcenou podlahu. Staré kartotéky dělily místnost do několika kójí a v každé z nich stál psací stůl natřený nápadným oranžovým lakem. Špinavá okna kanceláře poskytovala šedý výhled na nákladiště u Poland Avenue, armádní přístav, Mississippi a v dálce suché doky a střechy Algiersu na protějším břehu. Do místnosti připajdala jakási sešlá stařena a vrazila do řady kartoték. Atmosféra tohoto místa připomínala Ignáciovi vlastní pokoj a jeho záklopka se radostně otevřela. Ignácius se téměř slyšitelně modlil, aby ho tady zaměstnali.
"Ano?" zeptal se jásavě od poklizeného psacího stolu vymydlený mužík.
"Ach, myslel jsem, že to zde vede tady dáma," řekl Ignácius svým nejzvonivějším hlasem, shledávaje muže jediným vředem na těle kanceláře. "Přišel jsem na váš inzerát."
"Ale to je báječné. Na který?" vykřikl nadšeně muž. "Máme v novinách dva, jedním hledáme ženu, druhým muže."
"Kterému myslíte, že odpovídám?" zaržál Ignácius.
"Ach," řekl pan Gonzalez zcela vyveden z míry. "Velice se omlouvám. Nepřemýšlel jsem. Chci říct, že pohlaví nerozhoduje. Můžete si vybrat kterékoli z těch dvou míst. Chci říct, že pohlaví mě nezajímá."
"Jako by se stalo," řekl Ignácius. Se zájmem si povšiml, že stařena začíná za svým stolem tlouct špačky. Pracovní podmínky vypadaly pohádkově.
"Posaďte se prosím. Slečna Trixie vám uloží kabát a klobouk do skříně. Přejeme si, abyste se v Levyho kalhotech cítil jako doma."
"Ale ještě jsme se na ničem nedohodli."
"To je v pořádku. Jsem si jist, že si padneme do oka. Slečno Trixie. Slečno Trixie!"
"Kdože?" vykřikla slečna Trixie, shazujíc na zem svůj přeplněný popelník.
"Ukažte, odnesu to sám." Vzápětí dostal pan Gonzalez přes ruku natahující se po čepici, ale kabát mu byl milostivě vydán. "Máte krásnou kravatu. Takových se moc dneska nevidí."
"Patřila mému zesnulému otci."
"Přijměte mou soustrast," řekl pan Gonzalez a zavěsil plášť do staré plechové skříně, ve které Ignácius zahlédl stejný papírový pytel jako ty dva vedle stařenina stolu. "Mimochodem, tohle je naše slečna Trixie, jedna z našich nejstarších zaměstnanců. Jistě v ní naleznete zalíbení."

Slečna Trixie tvrdě spala, bílou hlavu ve starých novinách na stole.
"Slečno Trixie!"
"Ano?" vzdychla konečně slečna Trixie. "Ó, to jste vy, Gomezi. Už je čas jít domů?"
"Tohle je náš nový kolega, slečno Trixie."
"Hezký silný chlapec," řekla slečna Trixie, pozdvihajíc k Igná-ciovi revmatické oči. "Dobře živený."
"Slečna Trixie je u nás přes padesát let. Z toho si můžete udělat představu, jaké uspokojení nacházejí naši zaměstnanci v přinále-žitosti k Levyho kalhotám. Slečna Trixie pracovala už pro nebožtíka tatínka našeho pana Levyho, to byl moc milý starý pán."
"Ano, moc milý starý pán," potvrdila slečna Trixie, aniž se na pana Levyho staršího vůbec pamatovala. "Byl na mě hodný. Vždycky měl pro mě laskavé slovo."
"Děkuju, slečno Trixie," řekl chvatně pan Gonzalez jako konf erenciér snažící se předčasně ukončit kabaretní číslo, které se zvrtlo v trapas.
"Firma mi slíbila na velikonoce pěknou vařenou šunku," řekla slečna Trixie Ignáciovi. "Doufám, že dodržej slovo. Na mýho krocana ke Dni díkůvzdání taky zapomněli."
"Slečna Trixie je dlouholetou oporou Levyho kalhot," vysvětloval přednosta kanceláře, zatímco prastará účetní dále blábolila cosi o krocanovi.
"Kolik let chci do penze, ale každej rok mi řeknou, že až ten příští. Dřou z vás kůži, dokavaď nepadnete," sípěla slečna Trixie. Náhle její zájem o penzi pohasl a dodala: "Ten krocan by se mi bej val moc šiknul."
Začala se hrabat v jednom ze svých pytlů.
"Můžete nastoupit ještě dnes?" zeptal se pan Gonzalez Ignácia.
"Mám za to, že jsme dosud neprobrali otázku platu a ostatní náležitosti. Nebo u vás to snad není zvykem?" zeptal se blahosklonně Ignácius.
"Nuže, zakládání spisů, což je to, co budete dělat, neboť nutně potřebujeme někoho ke kartotéce, platíme šedesáti dolary týdně. Každý den absence, ať už z důvodů nemoci či jiných, se vám z týdenního platu odpočítává."
"To je ovšem hluboko pod částkou, kterou jsem očekával," Ignáciův hlas zněl nebývalou důležitostí. "Mám totiž záklopku, která trpí občasnými výpadky funkce, jež mě mohou v jisté dny upoutat na lože. Mimoto o mé služby soupeří několik přitažlivějších organizací. Musím nejprve uvážit jejich nabídky."
"Podívejte," řekl spiklenecky přednosta kanceláře. "Tady slečna Trixie dostává pouze čtyřicet dolarů týdně, a to je mnohem starší."
"Vypadá poněkud opotřebovaně," řekllgnácius, sleduje slečnu Trixii, kterak rozkládá po stole obsah svého pytle a probírá se hadříky. "Neměla by být už dávno v důchodu?"
"Pššš!" zasyčel pan Gonzalez. "Paní Levyová nedovolí, abychom ji dali do penze. Je toho názoru, že pro slečnu Trixie je lepší, když zůstává zaměstnaná. Paní Levyová je šaramantní, vzdělaná žena. Absolvovala korespondenční kurs psychologie." Pan Gonzalez to nechal doznít. "Ale vraťme se k vašim vyhlídkám. Máte velké štěstí, že začínáte s platem, který jsem uvedl. Je to součást plánu, jak Levyho kalhoty osvěžit novou krví. Slečna Trixie nastoupila bohužel

dlouho před tím, než tento plán vešel ve skutek. Zpětnou platnost nemá, takže na ni se nevztahuje."
"Nerad bych vás zklamal, pane, ale obávám se, že plat není přiměřený. Jistý naftový magnát přede mnou mává tisíci, aby mě získal za svého osobního sekretáře. Právě rozvažuji, zda mohu přistoupit na jeho materialistický světonázor. Soudím, že mu nakonec řeknu ‚Ano'."
"Přidáme vám dvacet centů denně na jízdné," žebronil pan Gonzalez.
"To je ovšem jiná," obměkčil se Ignácius. "Dočasně přijímám. Musím doznat, že na mě Levyho kalhoty svým způsobem zapůsobily."
"Ale to je velkolepé," vypleskl pan Gonzalez. "Zamiluje si to u nás, viďte, slečno Trixie?"
Slečna Trixie byla příliš zaneprázdněna svými hadříky, aby odpověděla.
"Shledávám zvláštním, že jste se mě dosud nezeptal na jméno," ušklíbl se Ignácius.
"Ach, ta má hlava. Dočista jsem na to zapomněl. Jak se jmenujete?"
Toho dne se ukázal ještě jeden zaměstnanec, stenografka. Jedna úřednice zavolala, že dává výpověď a přechází na podporu v nezaměstnanosti. Ostatní se Levyho kalhotám vůbec neozvali.

4

"Sundejte si ty brejle. Jak sakra na ten svinčík na podlaze můžete vidět?"
"Kdo se má na ten svinčík koukat?"
"Řekla jsem vám, abyste si ty brejle sundal, Jonesi."
"Brejle zůstanou, kde sou." Jones vrazil prudce smetákem do barové stoličky. "Za ten bakšiš, co tu beru, že se na to nevyseru."
Lana Leeová navlékla na štůsek bankovek gumičku a začala stavět hromádky z deseticentů, které vytahovala z pokladny.
"Přestaňte mi tím smetákem mlátit do barpultu," zaječela. "Krucinálfagot, jdete mi s tím na nervy."
"Dyš chcete tichý zametání, najděte si ňákou bábu. Já zametám po mládenecku."
Smeták ještě několikrát třískl do barpultu. Potom se oblak kouře spolu se smetákem přenesly jinam.
"Měla byste těm svejm kuntům říct, ať koukaj típat žvára do popelníků, že tady zaměstnáváte lidi za hladový mzdy. Třeba pak budou krápět vohleduplnější."
"Vy můžete bejt rád, že jsem vám dala šanci, mladíku," řekla Lana Leeová. "Dneska je moře barevnejch kluků bez práce."
"Jo, a móře barevnejch kluků se dá raci na příživu, dyš viděj, jaký mzdy jim lidi nabízej. Někdy si říkám, že dyš je čovek barevnej, je lepcí se flákat."
"Buďte rád, že makáte."
"Každej večír za to děkuju na kolenou."
Smeták narazil do stolu.
"Řekněte, až s tím zametáním budete hotovej," řekla Lana. "Vyřídíte mi malou pochůzku."
"Pochůzku? Tak to prr! Já sem najatej na zametání a utírání prachu." Jones vyfoukl sled kumulů. "Jakou zasranou pochůzku?"
"Tak poslouchejte, Jonesi," Lana Leeová shrnula hromadu deseticentů do pokladní zásuvky a zapsala konečnou sumu na kousek papíru. "Já můžu klidně zdvihnout telefon a oznámit na policii, že jste bez práce. Rozumíte?"
"A já polišům voznámim, že Noc rozkoše je sprostej bordel. Vletěl sem do pasti, dyš sem se vod vás nechal naverbovat. Kurva! Teďka už jenom čekám, až mi padne do rukou ňákej důkaz. A pak vás zateplá prásknu na vokrsku."
"Dávejte si bacha na jazyk."
"Časy se měněj," řekl Jones a upravil si sluneční brýle. "Dneska už nemůžete na barevný pouštět strašáky. Přivedu pár známejch, uděláme vám přede dveřma živej lidskej řetěz, vodpalírujem vám kunčafty a eště přídete do televize. Barevný si už dlouho nechávaj srát na hlavu a za dvacet doláčů tejdně mi tam věcí hromadu nenaděláte. Už mě nebaví pořád jen somrovat nebo makat za prachy, kerý nestáčej ani na slanou vodu. Najděte si na tu pochůzku někoho jinýho."
"Nojo, tak na to zapomeňte a dorazte tu podlahu. Pošlu s tím Darlenu."
"Chudák holka." Jones prozkoumával smetákem jeden z boxů. "Nutit lidem vodu a lítat po pochůzkách. Kurva!"
"Tu práskněte na okrsku. Je to notorická."
"Já si počkám, až budu moct prásknout na vokrsku vás. Darlena nechce bejt notorická. To vy jí k tomu nutíte. Darlena by chtěla do šoubyznisu."
"Jo? S tím svým slepičím mozečkem může mluvit o štěstí, že ji ještě nešoupli do magorky."
"Byla by na tom lip."
"Byla by na tom lip, kdyby myslela na to, jak prodat víc my kořalky, a na hopsání si dala zajít chutě. Dovedu si představit, co by mi taková holka napáchala na jevišti. Kdepak, jak pustíte lidi, jako je Darlena, na chvíli z očí, můžete svejm investicím zamávat sbohem."
Práskly čalouněné dveře a do baru vecvakal mladý kluk, jehož podkovaná perka zanechávala na podlaze dlouhé škrábance.
"Jdeš jako na zavolanou," řekla mu Lana.
"Máte novýho dehťáka, co?" Kluk zamžoural přes prstence naolejovaných vlasů po Jonesovi. "Kam se poděl ten předešlej? Umřel nebo co?"
"Ale, miláčku," řekla mazlivě Lana.
Kluk otevřel frajerskou ručně zdobenou náprsní tašku a podal Laně několik bankovek.

"Všecko v pohodě, Georgi?" zeptala se ho. "Líbily se siro-tečkům?"
"Hlavně ta s brejlema, jak sedí na stole. Mysleli, že je to nějaká úča nebo co. Dneska chci jenom tuhle."
"Myslíš, že by stáli ještě o něco na tenhle způsob?" zeptala se Lana se zájmem.
"Jo. Proč ne? Třeba před tabulí a s knížkou v ruce. Chápete. Mohla by si přitom hrát s křídou."
Kluk s Lanou se na sebe usmáli.
"Už jsem ve vobraze," řekla Lana a přivřela oko.
"Hej, ty seš feťák?" houkl kluk na Jonese. "Připadáš mi jako feťák."
"Taky budeš vypadat jako feťák, až ti bude čouhat z prdele smeták Noci rozkoše," řekl velice pomalu Jones. "Poctivej smeták Noci rozkoše, chlupatéj třískama."
"No tak, no tak," zaječela Lana. "Nechci tady žádný rasový nepokoje. Musím dbát na svý investice."
"Tak řekněte ty bledý tváři, ať se ráčí vodkýblovat." Jones zahrnul dvojici přívalem kouře. "Nenechám se v tyhle robotárně eště urážet,"
"Pojď sem, Georgi," řekla Lana. Otevřela skříňku pod barem a podala Georgeovi balíček v hnědém papíru. "Tohle je ta, co chceš. A teď už běž. Syp."
George na ni mrkl a rozrazil dveře.
"Tohle má bejt poselák pro sirotky?" zeptal se Jones. "Rád bych ty jeho siroty viděl. Vsadím se, že vo těchhle sirotách ouřady jaktěživo neslyšely."
"Co to kruci tlacháte?" zeptala se dopáleně Lana. Zapátrala v Jonesově tváři, ale sluneční brýle jí nedovolily tam něco vyčíst. "Na kapce dobročinnosti není nic špatnýho. A hleďte si my podlahy."
Lana začala bankovky, jež od kluka dostala, vzývat jako pohanská kněžka. Z korálkových rtů jí splývala šepotavá slova a číslice, které pak se zavřenýma očima zanášela na papír. Její pohledné tělo, samo o sobě po léta výnosná investice, se pobožně sklánělo nad umakartovou deskou oltáře. Z cigarety, odložené na popelníku u jejího lokte, se jako kadidlo odvíjel dým a stoupal spolu s jejími modlitbami vzhůru nad hostii, kterou pozdvihovala, aby prostudovala datum její ražby, jediný stříbrný dolar mezi ostatními obětinami. Náramek se jí rozcinkal, svolávaje ku svatému přijímání, ale jediný další přítomný v chrámu byl pro svůj původ a věčné pošklebování z církve exkomunikován. Oběť, mešní oplatka, upadla na zem a Lana poklekla, aby ji uctila a získala znovu do svého držení.
"Hej, dávejte bacha!" vykřikl Jones, znesvěcuje tím svátost obřadu. "Upad vám vejdělek vod těch vašich sirotků, šikulko."
"Neviděl jste, kam se zakutálel, Jonesi?" zeptala se. "Mrkněte se mi po něm."
Jones opřel smeták o bar a jal se pátrat po minci, švidraje přes sluneční brýle a kouř.
"To je teda prdel," mumlal si, když bok po boku lezli po podlaze. "Oj-joj!"
"Tady je," vydechla procítěně Lana. "Mám ho."
"Kurva! To mám fakticky radost. Ale příště už stříbrný doláče takhle nerozhazujte. To by taky Noc rozkoše mohla přijít na buben. A vy byste měla problém, z čeho vyplatit ty naše horentní mzdy."
"Copak nemůžete držet hubu chvíli zavřenou, chasníku?"
"Kdo je u vás ‚chasník'?" Jones se opět chopil smetáku a mocně jím vyrazil proti oltáři. "Nejste žádná Šarlata O'Hororová."

5

Ignácius se vsoukal do taxíku a udal řidiči adresu domu na Constantinople Street. Z kapsy pláště vytáhl list dopisního papíru s hlavičkou Levyho kalhot, půjčil si od řidiče jeho psací podložku, a když se taxík na St. Claude Avenue zařadil do dlouhé šňůry vozidel, pustil se do psaní.
Jsem na sklonku svého prvního pracovního dne věru vyčerpán. Nechci tím ovšem naznačit, že jsem odstrašen, zdeptán či dokonce poražen. Poprvé v životě jsem stanul systému tváří v tvář, pevně odhodlán působit v jeho kontextu coby zakuklený pozorovatel a kritik, abych tak řekl. Věřím, že být zde více takových firem, jako jsou Levyho kalhoty, byly by americké pracovní síly pro své úkoly připraveny daleko lépe. Očividně schopného pracovníka si nikdo nedovolí obtěžovat. Můj "šéf" pan Gonzalez je spíše kretén, nicméně docela milý. Jeví se neskonale chápavý, rozhodně sdostatek chápavý, aby si nedovolil kritizovat plnění pracovních povinností kteréhokoli z pracovníků. Po pravdě řečeno, snese patrně všechno, nebo skoro všechno, a svým retardovaným způsobem je tudíž půvabně demokratický. Příkladem za všechny mi budiž slečna Trixie, naše bohyně plodnosti obchodního světa, která při zapalování plynových kamínek nedopatřením spálila jakési důležité objednávky. Pan Gonzalez přijal toto faux pas docela shovívavě, zvláště když uvážíme, že společnost dostává poslední dobou objednávek stále méně a že tyto objednávky z Kansas City požadovaly za nějakých pět set dolarů (500 $!) našich výrobků. Nesmíme však zapomínat, že pan Gonzalez dostal od oné mysteriózní magnátky, dle pověsti velice šaramantní a vzdělané paní Levyové, příkazy, aby se slečnou Trixie jednal v rukavičkách a udržoval ji v domnění, že je stále čilá a nepostradatelná. Ke mně se však též choval přezdvořile a dovolil, abych si kartotéku pořádal po svém.
Zamýšlím slečnu Trixie vbrzku zapříst v hovor; jímá mě podezření, že tato Medúza kapitalismu může nabídnout množství cenných prozření a nejeden obsažný poznatek.
Jedinou vší v kožichu — zde upadám do slangu, abych navodil patřičnou atmosféru pro stvoření, jímž se nyní hodlám obírat — byla stenografka Gloria, mladá a nestoudná štětka. Její mysl kolotala mylnými názory a neslýchané zpozdilými hodnotovými měřítky. Když učinila jednu či dvě troufalé a nezasloužené poznámky k mé osobě a vystupování, vzal jsem si pana Gonzaleze stranou, abych mu sdělil, že Gloria hodlá po tomto dni bez předchozího vyrozumění od firmy

odejít. Načež se pan Gonzalez spravedlivě rozkatil a okamžitě Glorii propustil, dopřávaje si tak příležitosti prokázat svou autoritu, což ho očividně nemálo potěšilo. Vlastně mě k tomu přiměl úděsný kulometný rachot Gloriiných podpatků. Jediný další den tohoto staccata by moji záklopku navždy zapečetil. A to nemluvím o všem tom maskám a rtěnce a dalších vulgárnostech, které bych raději ne vypočítával.
Mám se svým kartotéčním oddělením velké plány a prozatím jsem si vybral — z mnoha volných — psací stůl u okna. Proseděl jsem tam při svých naplno puštěných plynových kamínkách celé dopoledne a pozoroval, jak chladnými temnými vodami přístavu proplouvají lodi z všemožných exotických končin. Lehké pochrupování slečny Trixie a páně Gonzalezovo zuřivé bušení do stroje byly mému přemítání příjemným kontrapunktem.
Pan Levy se dnes neukázal; bylo mi dáno na srozuměnou, že svůj podnik navštěvuje zřídka, že se de facto snaží, řečeno slovy pana Gonzaleze, "vyprodat co možno nejrychleji". Snad se nám třem (neboť se vynasnažím pohnout pana Gonzaleze, aby propustil i ostatní úředníky, pokud se ráno dostaví: příliš lidí v kanceláři by pravděpodobně bylo rozptylujícím elementem) podaří obchod znovu oživit a vdechnout panu Levymu mladšímu víru v budoucnost. Mám již několik skvělých nápadů a jsem si jist, že pana Levyho dokáži posléze přivést k rozhodnutí věnovat se podniku srdcem i duší.
Uzavřel jsem mimochodem s panem Gonzalezem šalamounskou dohodu: přesvědčil jsem ho, že když jsem mu pomohl ušetřit náklady na Gloriin plat, mohl by mi oplátkou hradit taxi pro cesty do práce a z práce. Následující handrkování bylo jedinou skvrnou na jinak utěšeném dni, ale když jsem tomu muži vysvětlil nebezpečí hrozící mé záklopce a mému zdraví vůbec, prosadil jsem nakonec svou.
Z toho je patrno, že i když nás Štěstěna snáší dolů, kolo se někdy na chvíli zastaví a my se ocitáme v dobrém malém cyklu uvnitř špatného cyklu většího. Celý vesmír je ostatně založen na principu kruhu uvnitř kruhu. V tomto okamžiku se nacházím v kruhu vnitřním. Ještě menší kroužky uvnitř tohoto jsou ovšem také možné.
Ignácius vrátil řidiči jeho podložku a přidal množství instrukcí stran rychlosti, směru a řazení. Když dorazili do Constantinople Street, vládlo v taxíku nevraživé mlčení, které prolomila až taxíkářova žádost o jízdné.
Sotvaže se Ignácius zlostně vyprostil z drožky, uviděl přicházet ulicí svou matku. Měla na sobě krátké růžové paleto a malinký červený klobouček nasazený přes jedno oko, takže vypadala jako sboristka uprchlá z filmu Zlatokopové. Barevný ohňostroj, jak s beznadějí zaznamenal Ignácius, dovršila tím, že si na klopu paleta připnula ovadlou poinsetii. Rudá a růžová kráčela po vytlučeném cihlovém chodníku a hnědé klínáče jí vrzaly se vzdorovitostí výprodejní ceny. Přestože za léta jejím kostýmním kreacím přivykl, pohled na matku v plné zbroji jeho záklopku pravidelně rozhořčil.
"Ach, zlato," vychrlila bez dechu paní Reillyová, když se potkali u zadního nárazníku plymouthu, který blokoval provoz na chodníku. "Stalo se něco strašného."
"Ach, bože. Co zase?"
Ignácia napadlo, že se opět něco přihodilo v matčině rodině, souboru lidí, kteří byli náchylní padat za oběť násilnostem a jiným životním ránám. Patřila k nim stará teta, kterou jacísi pobertové oloupili o padesát centů, sestřenice, kterou na Magazíne Street přejela tramvaj, strýček, který snědl zkaženou rakvičku se šlehačkou, kmotr, který sáhl na elektrický drát stržený hurikánem.
"Ale chudáček naše sousedka, slečna Annie. Práskly s ní dopoledne na dvorku mdloby. Nervy, synečku. Že prýs jí ráno probudil svým trsáním na bendžo."
"To je loutna, žádné bendžo!" zaburácel Ignácius. "Nebo mne snad považuje za jednu z těch perverzních marktwainovských persón?"
"Zrovinka jdu od ní. Zůstane pár dní u syna na St. Mary Street."
"Ach, u toho protivného kluka." Ignácius vystoupil do schůdků napřed. "Díky bohu, že máme od slečny Annie na čas pokoj. Teď si snad konečně budu moci zahrát na loutnu, aniž na mě bude přes uličku škňourat svá nactiutrhání."
"Zaskočila jsem k Lennymu a koupila jí pěknej růženec s kuličkama plněné jma lourdskou vodou."
"Panenko skákavá. U Lennyho. V životě jsem neviděl krám nacpaný takovou spoustou pobožného harampádí. Jímá mě podezření, že se tohle klenotnictví stane brzo dějištěm zázraku. Sám Lenny možná vystoupí na nebesa."
"Když to chceš vědět, tak slečně Annie ten růženec udělal moc velkou radost, chlapče. Hned se ho začala modlit."
"Nepochybně to bylo lepší než bavit se s tebou."
"Posaď se, dítě, udělám ti něco k snědku."
"V samém zmatku ze mdlob slečny Annie jsi zřejmě zapomněla, že jsi mě dneska ráno vypravila do Levyho kalhot."
"Nojo, Ignácie, jaks dopad?" zeptala se paní Reillyová, přikládajíc sirku k hořáku, jehož knoflíkem otočila už před drahnou chvílí. Nad sporákem došlo k lokalizovanému výbuchu. "Mankote, málem jsem uhořela."
"Jsem zaměstnancem Levyho kalhot."
"Ignácie!" vykřikla matka a stiskla jeho naolejovanou hlavu v nemotorném růžové vlněném objetí, které mu rozpláclo nos. Do očí jí vhrkly slzy. "Kdybys věděl, jak jsem na svýho kloučka pyšná."
"Jsem zcela uondaný. V téhle kanceláři vládne atmosféra přímo hypertenzní."
"Já věděla, že to vyjde."
"Děkuji za důvěru."
"Kolik budeš u těch Levyho kalhot brát, miláčku?"
"Šedesát amerických dolarů týdně."
"Tak málo? To snad aby ses poptal ještě jinde."
"Jsou tam úžasné příležitosti postupu, úžasné perspektivy pro činorodého mládence. Plat může jít brzy nahoru."
"Myslíš? Ale i tak jsem pyšná, dítě. Svlíkni si ten kabát." Paní Reillyová otevřela konzervu Libbyho dušeného hovězí a vyklopila ji do kastrolu. "Jsou tam s tebou nějaký roztomilý dívčinky?"
Ignácius pomyslel na slečnu Trixie a řekl: "Ano, je tam jedna."

"Svobodná?"
"Zdá se, že ano."
Paní Reillyová na Ignácia mrkla a hodila mu kabát na příborník.
"Koukej, miláčku, zapálila jsem ti pod masem. Votevři si k němu plechovku hrášku a chleba je v ledničce. Koupila jsem ti taky u Němce koláč, ale nemůžu si vzpomenout, kam jsem ho dala. Mrkni se po kuchyni. Musím běžet."
"Kam zase jdeš?"
"Za chvilinku se pro mě staví pan Mancuso se svou tetou. Déme k Fazziovi na kuželky."
"Cože?" zařval Ignácius. "To je pravda?"
"Vrátím se brzo. Řekla jsem panu Mancusovi, že se nemůžu zdržet. A jeho teta je už babička, ta se taky musí vyspat, počítám."
"To mě pěkné vítáš po návratu z prvního dne v zaměstnání," řekl zuřivě Ignácius. "Ty přece kuželky hrát nemůžeš. Máš artritidu nebo co. To je k smíchu. Kde budeš jíst?"
"Dám si něco v kuželně." Paní Reillyová byla už jednou nohou na cestě do svého pokoje, aby se převlékla. "Ach, miláčku, přišel ti ráno dopis z New Yorku. Strčila jsem ho za pikslu s kafem. Vypadá to na psaní vod ty tvý Myrny, je aspoň celý špinavý a ušmudlaný. Jak to přídě, že ta Myrna posílá takovýhle ušmudlaný dopisy? Nepovídais, že má prachatýho tátu?"
"Jdi hrát kuželky!" zahřměl Ignácius. "Nic bláznivějšího tě napadnout nemohlo."
Za paní Reillyovou práskly dveře. Ignácius našel obálku a rozerval ji při otevírání na cucky. Vyprostil rok starý program nějakého letního filmového festivalu. Na druhé straně pomuchla-ného programu byl kostrbatým, hranatým písmem, jež bylo minkoffovským krasopisem, napsán dopis. Myrnin zvyk psát spíše redaktorům než přátelům se jako obvykle odrážel už v oslovení:

Pánové,
cos mi to napsal za divný, příšerný dopis, Ignácie? Jak můžu kontaktovat výbor na obranu občanských práv, když mi podáváš tak nedostatečné svědectví? Nedovedu si představit, proč by Tě měl nějaký policista zatýkat. Vůbec přece ze svého pokoje nevycházíš. Ale možná bych tomu zatčení uvěřila, kdybys nepsal o té "dopravní nehodě". Jestli máš zlámaná obě zápěstí, jak jsi mi mohl napsat dopis?
Buďme k sobě poctiví, Ignácie. Nevěřím z toho jedinému slovu. Ale mám strach — o Tebe. Ta bludná představa o zatčení má všechny klasické příznaky paranoie. A jistě si jsi vědom, že Freud spojuje paranoiu s homosexuálními sklony.

"Hnus!" zařval Ignácius.

Nicméně tento aspekt Tvých fantazií rozebírat nebudeme, neboť je mi známo, jak neoblomný jsi ve svém odmítání sexu všeho druhu. Tvůj emocionální problém je přesto zcela očividný. Ode dne, kdy jsi zbabral ten přijímací pohovor na učitelské místo v Baton Rouge (ačkoli ty to svádíš na autobus a tak podobně - pokus o přenesení viny), trpíš pravděpodobně komplexem nezdaru. Ta "autonehoda" je jen další berlička, která má omluvit Tvou bezvýznamnou, impotentní existenci. Ignácie, Ty se musíš s něčím ztotožnit. Jak Ti říkám znovu a znovu: musíš se angažovat v řešení osudových problémů doby.

"Hoho!" ucedil Ignácius.

Nevědomě cítíš, že musíš nějak ospravedlnit svůj nezdar intelektuála a harcovníka nových myšlenek, chceš-li se aktivně podílet na kritickém společenském hnutí. Uspokojivý sexuální styk by nejenže očistil Tvé tělo, ale i Tvou mysl. Zoufale potřebuješ sexuální terapii. Obávám se — poučena klinickými případy podobnými Tvému — že jsi na nejlepší cestě stát se psychosomatickým invalidou jako Elizabeth B. Browningová.

"Jaká nehoráznost!" vybuchl Ignácius.

Nechovám k Tobě příliš soucitu. Uzavřel jsi svou mysl před láskou i společností. Trávím v těchto dnech každou hodinu svého bdění sbíráním peněz pro několik zapálených přátel, kteří hodlají natočit smělý a převratný film o rasově smíšeném manželství. Ačkoli výrobní náklady nebudou nijak vysoké, scénář je doslova nabitý pravdami, které člověku nedají spát, vyznačuje se úchvatnou hudebností a trefnými ironickými šlehy. Napsal ho Samuel, kluk, kterého znám ještě z Taftový střední školy. Samuel bude také hrát manžela. Manželku sehraje dívka, kterou jsme našli v ulicích Harlemu. Je to úžasně skutečná, vitální osoba, takže jsem ji učinila svou důvěrnou přítelkyní. Neustále s ní hovořím o jejích rasových problémech a zavádím na ně řeči, i když na to nemá náladu - a koukal bys, jak vroucí zalíbení v těchto dialozích se mnou nachází.
Ve scénáři vystupuje také odporný reakcionářský padouch, irský domácí, který mladému párku, jenž byl mezitím oddán podle umírněného obřadu těchhle etických kulturistů, odmítá pronajmout byt. Domácí žije v jakési komoře, která v divákovi okamžitě vyvolá představu lůna a jejíž stěny pokrývají obrázky papeže a podobný póvl. Jinými slovy, postačí jediný pohled na toto doupě a divák okamžitě pozná, s kým má tu čest. Roli domácího jsme dosud neobsadili. Ty by ses pro ni ovšem hodil fantasticky. Víš, Ignácie, kdyby ses odhodlal přetnout onu pupeční šňůru, která Tě poutá k tomu zahnívajícímu městu, k Tvé matce a Tvé posteli, dostalo by se Ti zde podobných příležitostí. Měl bys o tu roli zájem? Žádné velké honoráře platit nemůžeme, ale mohl bys bydlet u mě.

Vezmu teď asi kytaru a nahraju trochu náladové nebo protestní hudby pro zvukový doprovod. Doufám, že se nám podaří tenhle úžasný filmový projekt brzo dorazit, neboť Leola, ta neuvěřitelná dívka z Harlemu, nás začíná opruzovat, že chce honorář. Už jsem pumpla o 1000 $ tátu, kterému je celý tenhle podnik (jako obvykle) podezřelý.
Ignácie, už jsem Ti toho nadrásala dost. Dokud se nezaangažu-ješ, neopovažuj se mi psát. Zbabělce nenávidím.
M. Minkoffová

P. S. Napiš taky, jestli chceš hrát toho domácího.

"Já té odporné couře ukážu," zamumlal Ignácius, házeje filmový program do ohně pod hovězím.

ČTYŘI

Levyho kalhoty tvořily dvě budovy sloučené v jedinou makab-rózní jednotku. Přední část firmy byla cihlová obchodní budova z devatenáctého století s mansardovou střechou, na níž se boulilo několik rokokových vikýřových oken s popraskanými tabulkami. V této části zaujímala kancelář druhé patro, skladové prostory první a odpadky přízemí. K této budově, o níž pan Gonzalez hovořil jako o "mozkovém centru", byla přilepena továrna, stodolovitý prototyp leteckého hangáru. Dva komíny, vyrůstající z plechové střechy továrny, se od sebe odkláněly v úhlu, který z nich vytvářel jakousi předimenzovanou televizní anténu typu zaječí slechy, anténu, která nepřijímala z okolního světa žádný nadějeplný elektronický signál, zato občas vysílala hustý dým povýtce odpudivého zabarvení. Vedle úhledných šedých skladišť, lemujících řeku a kanál za železniční tratí, působily Levyho kalhoty jako zhoubný nádor, mlčenlivá a čadící záminka pro asanaci.
Mozkové centrum kypělo aktivitou více než nebývalou. Igná-cius přibíjel ke sloupu u svých kartoték širokou lepenkovou ceduli, na níž bylo smělým modrým gotickým písmem vyvedeno:

ODBOR VÝZKUMU A DOPLŇKOVÝCH INFORMACÍ
REFERENT I. J. REILLY

Zanedbal kvůli téhle ceduli dopolední zakládání a déle než hodinu se rozvaloval po podlaze s lepenkou a modrou plakátovou barvou a pečlivě maloval písmenka. Slečna Trixie mu při jednom ze svých občasných bezúčelných výletů z kanceláře na ceduli šlápla, ale jedinou škodou byla nevelká stopa tenisky v jednom rohu lepenky. Ignácius však i tento drobný otisk shledal urážlivým a přemaloval jej divoce stylizovanou heraldickou lilií.
"Hezké, hezké," řekl pan Gonzalez, když Ignácius dobušil. "Dodává to kanceláři úplně jinou atmosféru."
"Co to znamená?" zeptala se slečna Trixie, která si stoupla těsně pod nápis a nervózně po něm rejdila očima.
"To je prostě oznámení," řekl hrdě Ignácius.
"Já ničemu nerozumím," řekla slečna Trixie. "Co se to tady děje?" Obrátila se k Ignáciovi. "Gomezi, co je to za člověka?"
"Ale, slečno Trixie, pana Reillyho přece znáte. Pracuje u nás už týden."
"Reilly? Já myslela, že se jmenuje Gloria."
"Vraťte se ke svým cifrám," řekl jí pan Gonzalez. "Musíme ten výkaz odeslat do banky ještě před polednem."
"Nojo, nojo, musíme poslat ten výkaz," přitakala slečna Trixie a odšourala se na dámskou toaletu.
"Pane Reilly, nechci na vás naléhat," řekl opatrnicky pan Gonzalez, "ale všiml jsem si na vašem stole větší snůšky spisů, které dosud nebyly zařazeny."
"Ach tak. Ano. Víte, když jsem dneska ráno vytáhl první zásuvku, přivítala mne dost velká krysa, která si zřejmě pochutnávala na složce Abelmanovy konfekce. Považoval jsem za moudřejší počkat, dokud se nenasytí. Nerad bych si uhnal dýmějový mor a musel to klást za vinu Levyho kalhotám."

"Naprosto správně," řekl starostlivě pan Gonzalez a jeho trpasličí dušička se při vyhlídce na pracovní úraz roztetelila. "Navíc mi opět vysadila záklopka a zabránila mi sklánět se nad nižšími zásuvkami."
"Tak na tohle bych tady něco měl," řekl pan Gonzalez a odešel do malého kancelářského skladu, aby odtud přinesl, jak se Ignácius domníval, nějaký lék. Vrátil se však s jednou z nejmenších kovových stoliček, jakou kdy Ignácius viděl.
"Tumáte. Jeden člověk, který u nás také vedl kartotéku, jezdil na tomhle podél spodních zásuvek jako čamrda. Vyzkoušejte si to."
"Nevěřím, že by se má jedinečná tělesná konstrukce přizpůsobila podobnému vynálezu," namítl Ignácius, provrtávaje rezavějící stoličku pochybovačným zrakem. Ignácius měl vždycky špatný smysl pro rovnováhu a od svého obézního dětství trpěl sklony padat, zakopávat a klopýtat. Až do svých pěti let, kdy se konečně naučil chodit téměř přirozeným způsobem, byl samá boule a modřina. "Nicméně se k tomu v zájmu Levyho kalhot odhodlám."
Ignácius se pomalu spouštěl níž a níž, až svou obrovitou zadnicí dosedl na stoličku a kolena se mu zdvihla bezmála k ramenům. Když se posléze na sedátku uvelebil, vypadal jako lilek vybalancovaný na připínáčku.
"To nepůjde. Je to strašně nepohodlné."
"Jen to zkuste," řekl jaře pan Gonzalez.
Ignácius se odrazil nohama a bázlivě se rozjel podél kartotéční skříně, když tu náhle jedno kolečko uvízlo ve škvíře mezi prkny. Stolička se lehce převážila, překotila se a nešetrně vyklopila Ignácia na podlahu.
"Ach, bože!" zařval. "Myslím, že jsem si přerazil páteř."
"Ukažte," vykřikl pan Gonzalez zastrašeným tenorem. "Pomůžu vám nahoru."
"Ne! Člověkem se zlomenou páteří nikdy nesmíte hýbat, jedině na nosítkách. Nechci zásluhou vaší neschopnosti ochrnout."
"Prosím vás, pane Reilly, pokuste se vstát." Pan Gonzalez nešťastně hleděl na hromadu u svých nohou. Sevřelo se mu srdce. "Pomůžu vám. Nemyslím, že byste byl vážně zraněn."
"Nesahejte na mě," zaječel Ignácius. "Hlupče! Odmítám strávit zbytek života v kolečkovém křesle."
Pan Gonzalez cítil, jak mu dřevění a chladnou nohy.
Žuchnutí Ignáciova pádu vylákalo z dámské toalety slečnu Trixie; obešla kartotéku a zakopla o horu rozpláclého masa.
"Propána," řekla chabě. "Gloria umírá, Gomezi?"
"Ne," odsekl pan Gonzalez.
"To ráda slyším," řekla slečna Trixie a šlápla na jednu z Ignáciových rozhozených rukou.
"Pro pět ran božích!" zavyl Ignácius a zprudka se posadil. "Rozdrtila jste mi v ruce kosti. Teď už zůstane navždy chromá."
"Slečna Trixie je lehká jako pírko," řekl přednosta kanceláře Ignáciovi. "Nemyslím, že by vám příliš ublížila."
"Už na vás někdy hamtla, vy idiote? Jak to můžete vědět?"
Ignácius seděl u nohou svých spolupracovníků a prohlížel si dlaň.
"Jímá mě podezření, že dneska mi už tahle ruka k ničemu nebude. Udělám nejlíp, když se okamžitě odeberu domů a budu si dávat koupele."
"Ale ty spisy je třeba zařadit. Podívejte, jak jste pozadu."
"V takovouhle chvíli mluvíte o nezaložených spisech? Hodlám se spojit se svými právními zástupci a zažalovat vás, že jste mě přinutil vsednout na tu nemravnou stoličku."
"Pomůžeme vám, Glorie." Slečna Trixie zaujala cosi jako vzpěračské postavení. Široce oddálila tenisky jednu od druhé, špičkami od sebe, a přidřepla jako tanečnice z Bali.
"Vstaňte," utrhl se na ni pan Gonzalez. "Ještě taky upadnete."
"Ne," odpověděla pevně sevřenými, svraštělými rty. "Musím Glorii pomoct. Jděte z druhé strany, Gomezi. Chytíme Glorii v podpaží."
Ignácius trpně pozoroval, jak pan Gonzalez podřepá z druhé strany.
"Nesprávně rozkládáte svou váhu," poučil je. "Tato pozice vám neumožňuje páčí vy pohyb, jestliže mě chcete zdvihnout. Jímá mě podezření, že takhle přijdeme k úrazu všichni tři. Navrhuji, abyste to zkusili ze stoje. Tak se můžete snadno předklonit a vytáhnout mě na nohy."
"Nebuďte nervózní, Glorie," řekla slečna Trixie, kolébajíc se přitom na bobku. Vzápětí přepadla dopředu na Ignácia a znovu ho tak povalila na záda. Hrana jejího celuloidového stínítka se mu zaťala do krku.
"Hufff," vyrazilo odkudsi z hloubi Ignáciova hrdla. "Hrachchch."
"Glorie," zasípěla slečna Trixie. Pohlédla do kulaté tváře přímo před svýma očima. "Gomezi, zavolejte doktora."
"Slečno Trixie, vstaňte z pana Reillyho," zasyčel přednosta kanceláře z místa, kde dřepěl vedle svých podřízených. "Hrachchch."
"Co děláte na podlaze, lidi?" zeptal se ode dveří jakýsi muž. Bodrá tvář pana Gonzaleze ztuhla v masku hrůzy a její nositel zakvákal: "Dobré jitro, pane Levy. Ani nevíte, jak rádi vás vidíme."
"Zaskočil jsem se podívat, zda mi nepřišla nějaká soukromá korespondence. Hned zas odjíždím na pobřeží. Co tady dělá ta cedule? Ještě si o ni někdo vypíchne oko."
"To je pan Levy?" vykřikl z podlahy Ignácius. Přes řadu kartoték na muže neviděl. "Hrachchch. Chci se s ním seznámit."
Smetl ze sebe slečnu Trixie, která se jak pytel svezla na podlahu, vyhrabal se na nohy a spatřil sportovně oděného muže středních let s rukou na klice, aby mohl prchnout právě tak náhle, jako vstoupil.
"Buďte zdráv," řekl lhostejně pan Levy. "Nový úředník, Gonzalezi?"
"Ano, pane. To je pan Reilly, pane Levy Velice schopný mládenec. Mistr svého oboru. Po pravdě řečeno, umožnil nám obejít se bez několika dalších sil."

"Hrachchch."
"Ach ano, to je to jméno zde na té ceduli." Pan Levy pohlédl úkosem na Ignácia.
"Váš podnik mě neobyčejně zaujal," svěřil Ignácius panu Levymu. "Ten nápis, jehož jste si při vstupu ráčil povšimnout, je pouze první z několika inovací, které mám v plánu. Hrachchch. Opravím váš názor na tento podnik, pane. Dejte na má slova."
"Neříkejte?" Pan Levy studoval Ignácia s nepokrytou zvědavostí. "Co je s tou poštou, Gonzalezi?"
"Moc toho není. Přišly vám nové úvěrové karty. Transglobal Airlines poslaly certifikát o vašem jmenování čestným pilotem za to, že jste s nimi nalétal jedno sto hodin." Pan Gonzalez vytáhl zásuvku svého stolu a podal panu Levymu poštu. "Je v tom také prospekt nějakého hotelu v Miami."
"Měl byste mi už pomalu začít zajišťovat jarní tréninkové pobyty. Dal jsem vám přece svůj seznam sportovních letovisek, že ano?"
"Ano, pane. Mimochodem, mám tu několik dopisů k podepsání. Musel jsem napsat Abelmanově konfekci. Máme s nimi pořád nějaké potíže."
"Já vím. Co nám zas ti šejdíři chtějí?"
"Abelman tvrdí, že kalhoty v naší poslední zásilce měly nohavice jen padesát centimetrů dlouhé. Snažím se celou věc nějak srovnat."
"Ale? Podivné to věci se zde dějí," řekl spěšně pan Levy. Kancelář v něm začínala vyvolávat tíseň. Už aby byl pryč. "Ověřte si to u dílenského mistra. U toho, no, však víte, jak se jmenuje. A vůbec, podepište to za mě jako obvykle sám. Musím jít." Pan Levy vzal za kliku a otevřel dveře. "A moc ty své ovečky nehoňte, Gonzalezi. Na shledanou, slečno Trixie. Žena se po vás ptala."
Slečna Trixie seděla na podlaze a zavazovala si tenisku.
„Slečno Trixie," zaječel pan Gonzalez. "Pan Levy s vámi mluví."
"Kdože?" štěkla slečna Trixie. "Neříkal jste, že je už pod drnem?"
"Doufám, že až nás zase příště navštívíte, uhlídáte nedozírné změny," řekl Ignácius. "Hodláme váš podnik oživit do nové slávy."
"Fajn. Jen se mi tu nepřetrhněte," řekl pan Levy a zabouchl dveře.
"Je to báječný muž," řekl vroucně pan Gonzalez Ignáciovi. Sledovali oknem, jak pan Levy usedá do svého sporťáku. Motor zaburácel a v několika vteřinách byl pan Levy pryč, nechávaje po sobě usedající oblak modrých výfukových plynů.
"Snad abych šel založit ty spisy," řekl Ignácius, když zjistil, že zírá z okna na prázdnou ulici. "Podepište prosím korespondenci, abych mohl průklepy zařadit. Teď už se snad bez obav mohu přiblížit k tomu, co onen hlodavec z Abelmanovy složky zanechal."
Ignácius kradí sledoval, jak pan Gonzalez úzkostlivě falšuje podpis Gus Levy.
"Pane Reilly," řekl pan Gonzalez, když pečlivě zašrouboval své dvoudolarové plnicí pero. "Odcházím do továrny, abych si promluvil s dílenským mistrem. Dohlédněte tady na všechno, prosím."
Ignácius vytušil, že tím vším má pan Gonzalez na mysli slečnu Trixie, která hlasitě chrápala na podlaze před kartotékou.
"Seguro," řekl Ignácius a usmál se. "Trocha španělštiny na počest vašeho ušlechtilého kulturního dědictví."
Sotvaže přednosta kanceláře prošel dveřmi, natočil Ignácius do vysokého černého psacího stroje pana Gonzaleze list dopisního papíru s hlavičkou Levyho kalhot. Pokud mají Levyho kalhoty dosáhnout úspěchu, musí především rázně zatočit se svými pomlouvači. Levyho kalhoty musí projevit mnohem militantnější-ho a autoritativnějšího ducha, chtějí-li přežít v džungli moderního obchodu. A tento dopis k tomu bude prvním krokem. Ignácius začal vyťukávat:

Abelmanova konfekce
Kansas City, Missouri
USA

Vážený mongoloide, pane I. Abelmane,
obdrželi jsme prostřednictvím pošty Vaše nejapné připomínky k našim kalhotám, kteréžto připomínky pouze odhalují Vaše naprosté odtržení od reality. Kdybyste byl chápavější, poznal byste, či dospěl k poznání, že dotyčné kalhoty Vám byly odeslány s naším plným vědomím, že jsou stran délky zcela nevyhovující.
"Proč? Proč?" breptáte nesouvisle, neschopen přizpůsobit svůj zpozdilý a prohnilý světonázor podnětným obchodním koncepcím.
Kalhoty vám byly zaslány jednak jako test Vaší iniciativy. (Chytrá, prozíravá obchodní organizace by měla být schopna učinit z tříčtvrtečních kalhot šlágr mužské módy. Váš reklamní a prodejní program je očividně pochybený), jednak jako test Vaší schopnosti vyrovnat se s měřítky kladenými na distributory našeho prvotřídního zboží. (Naši věrní a spolehliví odběratelé dokáží rozprodat jakékoli kalhoty s Levyho visačkou, bez ohledu na to, jak nehorázný je jejich střih či provedení. Nedostává se vám patrně víry.)
Nepřejeme si být napříště obtěžováni podobně bezpředmětnými stížnostmi. Omezte prosím svou korespondenci na objednávky. Jsme činorodý a dynamický podnik, jehož poslání jsou nemístné drzosti a šikanování pouze na překážku. Budete-li nás, pane, nadále obtěžovat, může se stát, že Vy sám hořce spláčete nad výdělkem.
Váš rozhořčený
Gus Levy, ředitel

Blaženě rozjímaje nad myšlenkou, že svět rozumí jen síle a moci, okopíroval Ignácius perem pana Gonzaleze Levyho podpis, roztrhal dopis přednosty kanceláře Abelmanovi a strčil do korespondence připravené k odeslání svůj. Potom po špičkách obešel nehybnou postavičku slečny Trixie, vrátil se ke svému stolu, sebral hromadu dosud nezařazených spisů a hodil je do odpadkového koše.

2

"Hej, slečno Leeová, co ten tlustoprd v zelený čepici, ukázal se tady eště?"
"Ne, chvála bohu. Takovýhle zjevy můžou člověku leda zruinovat investice."
"Kdy zas přídě ten váš vosiřelej kamarádíček? Kurva! Moc rád bych se domák, co s těma sirotkama máte. Vsadím se, že to sou první sirotci, vo kerý se budou interesovat polišové."
"Řekla jsem vám, že těm sirotám posílám všelijaký starý věci. Špetka dobročinnosti nikomu neuškodí. Člověk se cítí tak nějak lepší."
"To je mi pěkná dobročinnost, dyš vám ty sirotci za to, co jim dáváte, solej takový těžký prachy."
"Přestaňte se starat o sirotky a starejte se o mou podlahu. Mám takhle dost problémů. Darlena chce na scénu. Vy chcete přidat. A kdyby jen tohle." Lana si vzpomněla na detektiva, který se pozdě večer objevil v baru. "Kšefty jdou od desíti k pěti."
"Jo. To vidím. Divže v tomhle bordelu nechcípnu hlady."
"Byl jste teď někdy na okrsku, Jonesi?" zeptala se opatrně Lana, kterou napadlo, zda na ni náhodou nepoštval poldy Jones. Tenhle Jones jí pomalu, ale jistě upíjel krev, přestože pracoval téměř zadarmo.
"Ne, nebyl sem za svěj má kámošema polišema. Čekám na ňákej pádnej důkaz." Jones vybafl řetězce nimbů. "Čekám, až se provalí něco kolem těch sirotků. Aj-vaj!"
Lana sešpulila korálové rty a přemýšlela, kdo mohl dát policii tip.
3

Paní Reillyová nemohla uvěřit svému štěstí. Žádná televize. Žádné stížnosti. Koupelna zela prázdnotou. I ti švábi jako by zdvihli kotvy a odtáhli jinam. Seděla u kuchyňského stolu a upíjela muškátové víno. Přes desku se vydal na pochod osamělý maličký švábík a paní Reillyová ho sfoukla. Drobné tělíčko slétlo ze stolu a zmizelo. "Nashle, miláčku," řekla za ním paní Reillyová. Nalila si opět na dva prsty vína a poprvé si uvědomila, že celý dům zavání jinak. Vzduch v něm byl stejně hutný jako jindy, ale synův zvláštní osobní pach, který jí vždycky připomínal vůni použitých sáčků s čajem, jako by odvanul. Pozdvihla sklenku a uvažovala, jestli Levyho kalhoty začínají páchnout po několikráte vyvařené zlaté směsi.
Náhle si paní Reillyová vzpomněla na jeden příšerný večer, kdy se šla s panem Reillym podívat do Prytanie na Clarka Gabla a Jean Harlowovou v Červeném prachu. Z horka a rozpaků po návratu domů podnikl dobrý pan Reilly jeden ze svých nepřímých pokusů o sblížení, a tak byl počat Ignácius. Ubohý pan Reilly. Až do své smrti už nikdy do kina nevkročil.
Paní Reillyová povzdychla a zahleděla se na podlahu, zda se ten malinký švábík němota ještě kolem. Byla v příliš dobrém rozpoložení, aby někomu ublížila. Jak tak bedlivě pátrala po linu, zazvonil v hale telefon. Paní Reillyová zazátkovala láhev a uložila ji do chladné trouby.
"Haló," řekla do sluchátka.
"Ahoj, to jseš ty, Ireno?" zeptal se chraplavý ženský hlas. "Co děláš, holka? Tady Santa Battagliová."
"Jak se vede, miláčku?"
"Ale, jsem strhaná jak angrešt. Zrovna jsem vzadu na dvorku povotvírala čtyři tucty ústřic," řekla Santa svým rachotivým barytonem. "To je pěkná dřina, to si piš, třískat tím ústřicovým nožem vo cihly."
"Já bych se do něčeho takovýho ani nepustila," přiznala poctivě paní Reillyová.
"Mně to neva. Když jsem byla malá žába, votvírala jsem ústřice mámě. Měla takovej malej stánek s mořskejma potvorama před Lautenschlagerovou tržnicí. Chudák máma. Přišla rovnou z lodi. Sotva znala slovo anglicky. A já, malej spratek, jsem jí rozbíjela ústřice. Do žádný školy jsem nechodila. Kdepak, holka. Seděla jsem jí u nohou a třískala ústřicema vo chodník. A máma zas co chvíli třískala mě. Jo, kolem našeho stánku bejvalo pořád živo, to se musí nechat."
"Tvoje máme musela bejt ženská jako rtuť."
"Chudák stará. Stála tam v dešti a morně. V ty svý utahaný letní hučce a rozuměla sotva polovině z toho, co jí lidi povídali. Jo, to byly tvrdý časy, Ireno. Měli jsme to těžký, dítě."
"To mi povídej," souhlasila paní Reillyová. "My jsme si na Dauphine Street taky užili svoje. Taťka byl děsně chudej. Našel si práci v dílně na kočáry, ale pak přišly auťáky a taťkovi chytila ruku transmise. Celý dlouhý tejdny jsme byli jen vo červenejch fazolích a rejži."
"Mě červený fazole nadejmaj."
"Mě taky. Poslyš, Santo, proč vlastně voláš, zlatíčko?"
"Vidíš, málem bych zapomněla. Pamatuješ se, jak jsme byli posledně hrát kuželky?"
"V úterý?"
"Ne, myslím, že to byla středa. Ale to je fuk, prostě ten večer, co Angela sebrali, takže nemoh přijít."
"To je hrůza. Policajti a zatknou vlastního člověka."
"Jo. Chudák Angelo. Takovej hodnej kluk. Má na tom vokrsku pořád ňáký maléry." Santa chraptivě zakašlala do

telefonu. "Prostě ten večer, cos pro mě přijela tím svým fárem a šly jsme do haly samy. No, a když jsem byla dneska po ránu v rybárně pro ty ústřice, přídě ti ke mně takovej dědula a povídá: ‚Nebyla jste tuhle večer hrát kuželky?' A já povídám: ‚Jó, strejdo, já tam chodím každou chvíli.' A voň povídá: ‚Víte, byl jsem tam s cérou a jejím manželem a viděl jsem vás tam s dámou, co měla takový červený vlasy.' A já povídám: ‚Myslíte tu dámu vobarvenou henou? To byla má kámoška pani Reillyová. Učim jí hrát kuželky.' A to je celý, Ireno. Nazvednul klobouk a vypochodoval z rybárny."
"To bych ráda věděla, kdo to moh bejt," řekla paní Reillyová se značným zájmem. "To je ale psina. Jak vypadal, holka?"
"Štramák, snad jen trochu v letech. Párkrát jsem ho tady už viděla, vodí vždycky ňáký fakany na mši. Budou to nejspíš jeho ňoučata."
"No není to divný? Kdo by se to moh po mně ptát?"
"Já nevim, dítě, ale dávej si majzla. Někdo po tobě jede."
"Ale di ty, Santo! Na tohle jsem stará, děvenko."
"Kdybys nemluvila. Ses pořád kus, Ireno. Koukala jsem v kuželně, co chlapů tě fixíruje vočima."
"Ale di ty."
"Je to pravda, dítě. Já nelžu. Bylas prostě moc dlouho uvázaná u toho svýho kluka."
"Ignácius si to v Levyho kalhotech moc pochvaluje," řekla defenzivně paní Reillyová. "Nechci se zaplítat s nějakým dědkem."
" Tak starej zase není," řekla Santa a zaznělo to trochu dotčeně. "Poslyš, Ireno, skáknem pro tebe s Angelem dneska večer kolem sedmý."
"Já nevím, miláčku. Ignácius říká, že bych se měla víc držet doma."
"Co by ses držela doma, holka? Angelo povídal, že je to už dospělej chlap."
"Ignácius říká, že má strach, když ho tu nechávám večer samotnýho. Že přej se bojí zlodějů."
"Tak ho vem s sebou a Angelo ho naučí hrát kuželky."
"Chacha! Ignácius není zrovinka sportovní typ," řekla rychle paní Reillyová.
"Ale ty pudeš, viď?"
"No dobře," svolila posléze paní Reillyová. "Zdá se, že mi tenhle tělocvik dělá dobře na loket. Řeknu Ignáciovi, ať se ve svým pokoji zamkne."
"To se ví," řekla Santa. "Kdo by mu co ubližoval."
"Stejně tu nemáme nic, co by stálo za ukradnutí. Nevím, kam na ty nápady Ignácius chodí."
"V sedům jsem s Angelem u tebe."
"Príma. A zkus se mi v rybárně přeptat, miláčku, co je ten dědula zač."

4

Dům pana Levyho stál mezi borovicemi na malém návrší shlížejícím do šedých vod St. Louiského zálivu. Jeho exteriér byl příkladem elegantní rustikality; interiér byl úspěšným pokusem o naprosté vymýcení rustikálnosti, lůnem o neměnné čtyřiadvacetistupňové teplotě, lůnem napojeným na celoročně zapnutou klimatizaci pupeční šňůrou trubek a vzduchovodů, které nehlučně naplňovaly místnosti přefiltrovanými a rekonstituovanými brízami Mexického zálivu a vydechovaly kysličník uhličitý, cigaretový kouř a nudu rodiny Levyových. Hnací ústrojí této velké životodárné jednotky bušilo kdesi v akusticky izolovaných útrobách domu v tempu instruktora Červeného kříže udělujícího lekci umělého dýchání: "Čerstvý vzduch dovnitř, špatný vzduch ven, čerstvý vzduch dovnitř..."
Dům byl právě tak smyslově útěšlivý, jak se traduje o mateřském lůně. Každé křeslo se při sebemenším dotyku zhouplo o několik centimetrů, jak se mechová pěna a prachové peří otrocky poddávaly sebemenšímu tlaku. Chumáčky akryleno-nylo-nových koberců lechtaly kotníky každého, kdo se po nich laskavě prošel. Na stěně vedle baru bylo cosi jako stupnice rozhlasového přijímače, která na pootočení tlumila nebo rozjasňovala světla ve všech místnostech domu, jak zrovna požadovala nálada. Po celém domě byla na vzdálenost několika kroků od sebe rozmístěna anatomicky tvarovaná křesla, masážní stůl a elektrické regenerační lůžko, jehož četné díly hnětly tělo jemnými a sugestivními pohyby zároveň. Levyho hrádek — jak stálo na ukazateli při pobřežní cestě — byl lusthauzem smyslů; v jeho izolovaných stěnách bylo cosi, co muselo potěšit každého.
Manželé Levyovi, kteří se vzájemně považovali za jediný nepotěšující předmět v domě, seděli před televizí a pozorovali, jak se jim na obrazovce slévají barvy.
"Ten Perry Como je ve tváři nějaký zelený," řekla paní Levyová nepřátelsky. "Vypadá jako mrtvola. Měl bys tu bednu vrátit."
"Tenhle týden jsem ji přivezl z New Orleansu," řekl pan Levy, foukaje si do hustých černých chlupů na prsou, vyrážejících mu z výstřihu jeho froté županu. Vylezl právě ze sauny a hodlal dokonale proschnout. Člověk si nemohl být jistý ani při celoročně zapnuté klimatizaci a ústředním topení.
"Tak ji zase odvezeš zpátky. Já přece neoslepnu z koukání na pokaženou televizi."
"Nech toho. Vypadá docela dobře."
"Nevypadá docela dobře. Podívej, jaké má zelené rty."
"To je tak nalíčený."
"Chceš mi namluvit, že Comovi namalovali rty nazeleno?"
"Nevím, co s ním udělali."
"To bych řekla, že to nevíš," řekla paní Levyová a obrátila oči pod akvamarinovými víčky k manželovi ponořenému kdesi v polštářích žluté nylonové pohovky. Uviděla cípek froté županu a gumový koupací sandál na konci chlupaté

nohy.
"Neotravuj," řekl. "Běž se pobavit se svým lehátkem."
"Dneska už na tu věc nemůžu. Mám čerstvě udělanou hlavu."
Dotkla se zlehka vysokých, umně vymodelovaných spirál svých platinových vlasů.
"Kadeřník mi doporučil, abych si pořídila paruku."
"Na co ti bude paruka? Považ, kolik barev vlasů jsi už vystřídala."
"Chci kaštanově hnědou. Uvidíš, jak změní celou mou osobnost."
"Ale ty přece máš kaštanově hnědé vlasy, ne? Tak proč je nenecháš přirozeně růst a nekoupíš si plavovlasou paruku?"
"To mě nenapadlo."
"Tak o tom chvíli přemýšlej a buď zticha. Jsem unavený. Když jsem byl ráno v městě, zaskočil jsem do podniku. Jsem z toho vždycky celý přepadlý."
"Co se tam děje?"
"Nic. Naprosto nic."
"To jsem si mohla myslet," vzdychla paní Levyová. "Dočista jsi otcovu firmu zhuntoval. To je tragédie tvého života."
"Kristepane, kdo o tu starou fabriku stojí? Kalhoty, jaké se tam šijí, dneska nikdo nekupuje. To všechno je tátova vina. Když ve třicátých letech přišly do módy pumpky, nedal si říct a zůstal u těch svých střízlivých kalhot. Byl Henry Fordem oděvního průmyslu. Když se pak v padesátých letech prosté dlouhé kalhoty vrátily, začal dělat pumpky. Měla bys vidět, čemu teď Gonzalez říká ‚nová letní kolekce'. Vypadá to jako ty balónové kalhoty, co nosí šašci v cirkuse. A ten materiál. Nepoužil bych něco takového ani jako hadr na nádobí."
"Když jsme se vzali, Gusi, zbožňovala jsem tě. Měla jsem za to, že kypíš energií. Mohl jsi z Levyho kalhot udělat slavnou firmu. Třeba i s ředitelstvím v New Yorku. Záleželo jenom na tobě, ale ty jsi svou příležitost zahodil."
"Nech si ty žvásty. Nic ti neschází."
"Tvůj otec měl charakter. Chovala jsem ho v úctě."
"Můj otec byl velice podlý a laciný člověk, malý tyran. Když jsem byl mladý, měl jsem o podnik živý zájem. Až moc jsem se o něj zajímal. Ale svým tyranstvím všechen můj zájem zničil. Co mne se týče, jsou Levyho kalhoty jeho firmou. Jen ať klidně zařvou. Zamítl každý dobrý nápad, s kterým jsem přišel, jen aby dokázal, kdo je otec a kdo syn. Když jsem řekl ‚Pumpky', řekl on ‚Nikdy', když jsem řekl ‚Zkusme některý z těch nových syntetických materiálů,' řekl ‚Jen přes mou mrtvolu'."
"Začínal tak, že se svýma kalhotama jezdil po trzích. A podívej, kam to dotáhl. Ty se svým začátkem jsi mohl s Levyho kalhotama udělat díru do světa."
"Svět může mluvit o štěstí, to mi věř. Prožil jsem v těch kalhotách dětství. A vůbec, unavuje mě poslouchat tvoje řeči. Tečka."
"Dobrá. Budeme tedy mlčet. Podívej, teď mu ty rty růžovějí."
Pan Levy neodpověděl.
"Nikdy jsi nebyl Susaně a Sandře pořádným otcem."
"Když byla Sandra naposledy doma, otevřela kabelku, aby si vzala cigarety, a vypadl jí z ní balíček prezervativů rovnou mně k nohám."
"To je právě to, co se ti snažím říct. Nikdy jsi svým dcerám nešel příkladem. Není divu, že mají v hlavách zmatek. Já se o to aspoň pokusila."
"Poslyš, nebavme se o Susaně a Sandře. Jsou na koleji. Máme kliku, že nevíme, co tam vyvádějí. Až je to přestane bavit, provdají se za nějaké nebožáky a všechno bude efef."
"To jsem zvědavá, jakým ty budeš dědečkem."
"To nevím. A nech mě na pokoji. Běž si na to své lehátko, běž si dát vířivou lázeň. Mně se tenhle program docela líbí."
"Jak se ti může líbit, když mají ksichty jako vyblitý."
"Nezačínej s tím znovu."
"Pojedeme příští měsíc do Miami?"
"Možná. Mohli bychom se tam taky usadit."
"A vzdát se všeho, co máme?"
"Vzdát se čeho? Tvoje regenerační lůžko ti můžou namontovat třeba do stěhováku."
"A co podnik?"
"Podnik nám vydělal, co bylo v jeho možnostech. Teď je na čase ho prodat."
"Dobře, že je tvůj otec po smrti. Ten se tak toho dožít." Paní Levyová vrhla na koupací sandál tragický pohled.
"Hádám, že teď budeš trávit veškerý čas na Světové sérii, na dostizích nebo na pláži v Daytoně. To je opravdová tragédie, Gusi. Opravdová tragédie."
"Nepokoušej se z Levy ho kalhot dělat dramo a la Arthur Miller."
"Chvála bohu, že jsem tu ještě já, abych na tebe dohlídla. Chvála bohu, že mám na podniku zájem. Co slečna Trixie? Doufám, že se všemi dobře vychází a že zastane kus práce."
"Je pořád naživu, což mluví pro ni."
"Ještě že se o ni zajímám. Ty bys ji už dávno vyhodil na mráz."
"Ta ženská měla být dávno v penzi."
"Povídám ti, že nečinnost by ji zabila. Musí mít pocit, že ji lidé potřebují a mají rádi. Ta žena je ideální případ pro psychické omlazení. Musíš ji sem jednou přivést. S radostí si ji vezmu do práce."
"Tu starou rachejtli? Nepřeskočilo ti? Nedopustím, aby mi v domě pochrupávala připomínka Levyho kalhot. Ještě by ti

pomočila pohovku. Kdepak, hraj si s ní, když chceš, ale jedině na dálku."
"To je typické," vzdychla paní Levyová. "Nikdy nepochopím, jak jsem tolik let dokázala snášet takovou bezcitnost."
"Ustoupil jsem ti a nechal slečnu Trixie v kanceláři, kde toho Gonzaleze určitě den co den přivádí k šílenství. Když jsem tam dopoledne přišel, váleli se všichni po zemi. Neptej se mě, co tam dělali. Mohlo to být cokoli." Pan Levy hvízdl mezi zuby. "Copak Gonzalez, ten žije na měsíci, ale měla bys vidět tu další kreaturu, která tam s nimi sedí. Bůh ví, kde k tomuhle číslu přišli. Ale nevěřila bys vlastním očím, to mi věř. Ani se neodvažuji pomyslet, co ti tři klauni celý den v kanceláři tropí. Je to zázrak, že nám ještě nespískali žádný malér."

5

Ignácius se nakonec rozhodl, že do Prytanie nepůjde. Právě promítaný film bylo všeobecné chválené švédské drama o muži, který ztrácel duši, a Ignácia na něm nic nelákalo. Bude si muset se správcem kina o uvádění těchhle nezáživných veleděl od srdce promluvit.
Zkontroloval západku na dveřích svého pokoje a přemýšlel, kdy se asi tak matka vrátí. Chodila najednou z domu skoro každý večer. Ale Ignácius měl nyní jiné věci na zřeteli. Otevřel psací stůl a zahleděl se na stoh článků, které kdysi psal s nadějí, že je udá na časopiseckém trhu. Názorově vyhraněným periodikám byly určeny studie "Návraty k Boëthiovi" a "Na obranu Hrosvithy — Těm, kdož popírají její existenci". Pro rodinné časopisy napsal "Rexovu smrt" a "Děti, naděje světa". "Právo na zdravotně nezávadnou vodu", "Nebezpečí osmiválcových automobilů", "Abstinence, nejjistější způsob antikoncepce" a "New Orleans, město romantické a kulturní" byly zas pokusem o průlom do nedělních novinových příloh. Probíral se starými rukopisy a přemítal, proč nikdy žádný z nich neodeslal, neboť každý byl svým způsobem znamenitý.
Nicméně teď se mu honil hlavou zbrusu nový, obchodně nadobyčej slibný projekt. Ignácius rychle sklidil stůl, což provedl tak, že jediným rozmachem svých tlap smetl všechny časopisecké články a linkované listy Velkého náčelníka na podlahu. Potom před sebe položil nové kroužkové desky a zvolna, červeným fixem, tiskacími písmeny na jeho hrubou přední desku napsal: DENÍK PRACUJÍCÍHO MLÁDENCE aneb KONEC NEČINNOSTI. Když nápis dohotovil, strhl pásku ze štůsku nových linkovaných papírů a vložil je do desek. Propíchal tužkou díry do několika Levyho dopisních papírů, na nichž měl už něco poznámek, a navlékl je na začátek svazku. Pak se chopil kuličkového pera s reklamou Levyho kalhot a začal psát na první list nového papíru značky Modrý kůň:
Knihy jsou nesmrtelnými potomky otců,
jimiž pohrdají.
Platón
Milý čtenáři,
zjišťuji, že jsem hektickému rytmu kancelářského života přece jen přivykl, ačkoli jsem dlouho pochyboval, že bych to někdy dokázal. Je ovšem pravda, že se mi za mé krátké kariéry u firmy Levyho kalhoty, s. r. o., podařilo zavést do praxe několik metod práci značně ulehčujících. Ti z Vás, kdož jste mými kolegy v povolání a čtete tento břitký deník při ranní kávě nebo za polední přestávky, si jistě s vděkem povšimnete několika mých novátorských postupů. Adresuji tyto své postřehy rovněž vedoucím pracovníkům a obchodním magnátům.
Zvykl jsem si přicházet do kanceláře o hodinu později, než se ode mne očekává. Jsem tudíž mnohem odpočatější a svěžejší, když konečně dorazím, a vyhnu se oné bezútěšné první hodině pracovního dne, během níž každý úkon působí mým dosud mátožným smyslům a tělu pravá muka. Zjišťuji, že díky pozdějšímu příchodu nabývá práce, již vykonávám, mnohem vyšší kvality.
Moje inovace v oblasti zakládání spisů musí prozatím zůstat tajemstvím, neboť je doslova převratná, a sám si dosud nejsem jist, jak se osvědčí. Teoreticky je toto zlepšení úžasné. Nicméně chci poznamenat, že křehké a žloutnoucí papíry v pořadačích představují značné požární riziko. Výlučnějším aspektem, který nemusí platit ve všech případech, je pak to, že se mé kartotéky staly sídlem nejrůznější havěti. Dýmějový mor byl zaslouženou metlou středověku; přesto se však domnívám, že v tomto příšerném století by morová nákaza byla záležitostí spíše směšnou.
Dnes byla naše kancelář konečně poctěna návštěvou našeho pána a vládce G. Levyho. Mám-li být zcela upřímný, shledal jsem ho poněkud netečným a lhostejným. Upozornil jsem ho na svůj nápis (Ano, milý čtenáři, konečně byl namalován a vyvěšen; královská heraldická lilie mu ještě dodává na významnosti.), ani ten však v něm nevyvolal hlubší zájem. Jeho návštěva v kanceláři byla krátká a rázu zcela neobchodního, ale kdo jsme, abychom se tázali po motivech těchto gigantů obchodního světa, jejichž vrtochy udávají směr celému našemu národu. Časem sezná moji oddanost jeho podniku, moji obětavost. Můj příklad ho může naposléz strhnout a naplnit novou vírou v Levyho kalhoty.
La Trixie své nitro dosud tutlá, a ukazuje se tudíž moudřejší, než jsem tušil. Jímá mě podezření, že tato žena mnohé ví, že její apatie je pouhou fasádou její očividné zášti vůči Levyho kalhotám. Když mluví o penzi, připadají mi její myšlenky souvislejší. Povšiml jsem si, že potřebuje nové bílé ponožky, ty dosavadní již značně zešedly. Patrně ji v blízké budoucnosti obdaruji savými sportovními ponožkami; toto gesto by na ni mohlo zapůsobit a rozvázat jí jazyk. Zdá se, že našla zalíbení v mé čepici, neboť jí příležitostně dává přednost před svým celuloidovým stínítkem.
Jak jsem se Vám již zmínil v předchozích částech, šel jsem ve stopách básníka Miltona, když jsem jako on trávil své mládí v ústraní, meditaci a studiu, abych své literární vlohy přivedl k dokonalosti; matčina kataklyzmatická poživačnost mne pak krajně pohrdlivým způsobem vypudila do světa; můj systém se dosud nachází ve stavu silně rozkolísaném.
Stále tudíž přivykám tlakům světa práce. Jakmile se můj tělesný systém kanceláři přizpůsobí, podniknu mílový krok a navštívím továrnu, hlomozné srdce Levyho kalhot. Slýchám přes dveře do továrny tlumený sykot a hřmot, ale má

oslabená forma zatím vylučuje, abych do tohoto svébytného inferna sestoupil. Občas někdo z továrních dělníků najde cestu do kanceláře, aby tam nevzdělanými slovy přednesl nějakou stížnost (obvykle na opilost dílenského mistra, notorického koraly). Až budu opět ve své kůži, vykonám u těchto pracujících návštěvu; mé názory na význam sociální akce jsou pevné a nezvratné. Jsem přesvědčen, že naleznu možnost, jak těmto dělníkům pomoci. Protivím si ty, kdož tváří v tvář sociální nespravedlnosti zbaběle couvají. Věřím ve smělou a převratnou angažovanost v problémech naší doby.
Poznámka společenská: Hledal jsem nejednou únik v Prytanii, zvábeň lákadly některých technikolorových hororů, filmových zpotvořenin, urážejících všechna měřítka vkusu a mravnosti, kilometry a kilometry zvrácenosti a rouhačství, jež omračovaly mé nevěřící zraky, šokovaly moji panickou duši a neprodyšně svíraly mou záklopku.
Moje matka se běžně stýká s jistými nežádoucími živly, jež se ji pokoušejí obrátit na jakousi sportovní víru, s nepodarky lidského rodu, kteří si pravidelně prokulují svou cestu do zapomenutí. Jsou chvíle, kdy je pro mne pokračovaní v tak slibně započaté obchodní kariéře značně klopotné, když jsem doma vystavován těmto ránám.
Poznámka zdravotní: Když mne dnes pan Gonzalez požádal, abych mu sečetl sloupec čísel, má záklopka se radikálně uzavřela. Vida, do jakého stavu mne jeho žádost uvrhla, zamyšleně ta čísla sečetl sám. Nechtěl jsem z toho dělat scénu, ale má záklopka si prostě nedá poroučet. Mimochodem, z tohoto přednosty kanceláře by se mohl vyklubat notně otravný patron.
Do příště
Váš pracující mládenec Darryl
Ignácius si s potěšením přečetl, co právě napsal. Deník nabízel řadu možností. Mohl by se stát současným, živým, reálným dokumentem o problémech mladého muže. Konečně zavřel desky a začal v duchu skládat odpověď Myrně. Zdrcující, nelítostný útok na její existenci a světonázor. Ale bude lepší, když s tím počká, dokud nenavštíví továrnu a nepřesvědčí se, jaké tam jsou možnosti pro sociální akci. Tak smělý krok je třeba patřičně rozvážit; třeba se mu s těmi dělníky podaří něco, vedle čeho se bude Myrna na poli sociální akce jevit jako vyložená reakcionářka. Dokáže té drzé holce svoji převahu.
Rozhodl se vyhledat úlevu v písni a sáhl po loutně. Přejel si masitým jazykem přes obě půlky kníru, hrábl do strun a zanotoval: "Plátno nenie již pravenie, neb již tak poslušno nenie, jakožto za dávného veka, kdaž skládanie byla dieka."
"Držíš hubu!" zahulákala přes zavřené okenice slečna Annie.
"Co si to dovolujete?!" odpověděl Ignácius a rozrazil vlastní okenice a vyhlédl do temné a chladné uličky mezi domy. "Hej, vy tam, otevřete okno. To si troufáte, když jste schovaná za okenicemi."
Odběhl zuřivě do kuchyně, natočil plný hrnec vody a uháněl zpátky do svého pokoje. Právě když se chystal na dosud neotevřené okenice slečny Annie vychrstnout vodu, uslyšel, jak na ulici práskly dveře od auta. Uličkou přicházeli nějací lidé. Ignácius zavřel okenice, zhasl světlo a zaposlouchal se do hlasu své matky, která k někomu promlouvala. Pak bylo slyšet obchůzkáře Mancusa, a když procházeli pod jeho oknem, chraptivý ženský hlas řekl: "Podle mě je vzduch čistý, Irenko. Nikde se nesvítí. Určitě šel do kina."
Ignácius na sebe hodil kabát, a když matka a její přátelé otevírali dveře do kuchyně, proběhl halou a předními dveřmi ven. Sešel ze schůdků a uviděl před domem bílý rambler obchůzkáře Mancusa. Ignácius se s námahou ohnul a vecpal prst do ventilku jedné pneumatiky a držel ho tam, dokud sykot neutichl a pneumatika se v cihlové stružce při chodníku dočista nerozplácla. Potom prošel uličkou mezi domy, právě tak širokou pro jeho objemné tělo, na dvorek za domem, V kuchyni svítila všechna světla a přes zavřené okno slyšel matčino laciné rádio. Tiše vystoupil po schůdkách a nahlédl umaštěným sklem zadních dveří do kuchyně. Jeho matka a ob-chůzkář Mancuso seděli u stolu nad načatou lahví whisky. Obchůzkář Mancuso vypadal ještě ubitěji než obvykle, ale paní Reillyová podupávala nožkou a plaše se usmívala pohledu, který se naskýtal uprostřed místnosti. Na linoleu tam tančila macatá ženština s kudrnatými šedivými vlasy a třepala povislými cecky poutanými jen bílou sportovní blůzou. Kuželkářské střevíce zavile deptaly podlahu, přenášejíce rozhoupané prsy a rotující kyčle od stolu ke sporáku, od sporáku ke stolu.
Tak tohle je teta obchůzkáře Mancusa. Něco takového nemůže mít za tetu opravdu nikdo jiný než obchůzkář Mancuso, ušklíbl se v duchu Ignácius.
"Juchúúúú!" výskla zvesela paní Reillyová. "Santo!"
"A teď zírejte na tohle, děcka," zavřeštěla šedovlasá žena jako ringový sudí a začala se kroutit a střásat níž a níž, až se takřka dotýkala podlahy.
"Ach, bože!" postěžoval si Ignácius větru.
"Zauzluješ si střeva, holka," chechtala se paní Reillyová. "Vždyť se mi provrtáš podlahou!"
"Snad bys toho měla nechat, teto Santo," řekl zasmušile obchůzkář Mancuso.
"Krucifix, teď toho přece nenechám. Sotva jsem přišla," odpověděla ženština, zdvihajíc se rytmicky vzhůru. "Tak co, umí bábrle tvistit?"
Ženština vznesla ruce před sebe a rozvrtěla zadnici jako odaliska.
"Mankote!" řekla paní Reillyová, a naklánějíc láhev s whisky ke své sklence, propukla v bujarý smích. "Co kdyby přišel Ignácius a viděl to?"
"Ignácius ať nám políbí prdel!"
"Santo!" zalapala po dechu paní Reillyová, šokována, ale zároveň, jak Ignáciovi neušlo, i trochu potěšena.
"Přestaňte s tím virválem," zaječela přes zavřené okenice slečna Annie.
"Kdo je to?" zeptala se Santa paní Reillyové.
"Okamžitě přestaňte, nebo zavolám policajty," křičel tlumený hlas slečny Annie.
"Přestaňte, prosím vás," zaškemral nervózně obchůzkář Mancuso.

PĚT

Darlena nalévala za barem vodu do poloprázdných lahví s lihovinami.
"Hele, Darleno, poslechni si tuhle krávovinu," nakázala Lana Leeová a přeložila noviny a zatížila je popelníkem. " ‚Frieda dubová, Betty Matracinni a Liz Steelová, všechny bytem St. Peter Street 796, byly včera večer zatčeny v zábavním podniku El Caballo v Burgundy Street 570 a předvedeny pro rušení nočního klidu a buzení veřejného pohoršení. Podle přivolaných policistů došlo k výtržnosti, když nezjištěný muž učinil jedné z žen necudný návrh. Ženiny společnice začaly muže bít a ten z podniku utekl. Slečna Steelová pak hodila židlí po barmanovi a druhé dvě ženy ohrožovaly přítomné hosty židlemi a rozbitými pivními lahvemi. Očití svědkové prohlásili, že muž, který z El Caballa uprchl, měl na nohou kuželkářské střevíce.' No co tomu říkáš? Takovýhle lidi jenom kazí Francouzský čtvrti pověsí. Nějakej neškodnej hejhula by si rád s jednou z těch buchet poskočil, ale ty ho rovnou začnou mlátit. Jo, bej valy časy, kdy se tady žilo poctivě a slušně. Ale teď je všecko prolezlý lesbama a teploušema. Není divu, že jdou kšefty z kopce. Já lesby nesnáším. Nesnáším!"
"K nám teď večer nikdo jinej než poldové v civilu stejně nepáchne," řekla Darlena. "Že ty fízlové nejdou radši po takovejchhle ženskejch?"
"Z tohohle podniku se pomalu, ale jistě stává policejní okrsek. Nedělám nic jinýho, než že tady denně hraju divadýlko pro Spolek benevolentních policajtů," řekla otráveně Lana. "Fůra prázd-nejch stolů a hrstka poldů, který si jeden druhýmu dávaj signály. A jedním okem abych pořád hlídala tebe, miláčku, jestli jim náhodou nenabízíš pitivo."
"Nojo, Lano," řekla Darlena, "ale jak mám poznat, kdo je polda a kdo ne? Mně se zdaji všichni stejný." Vysmrkala se. "Musím si nějak vydělat na chleba."
"Fízla poznáš podle očí, Darleno. Mají je takový sebejistý. Nedělám v tyhle branži od včerejška. Znám každej jejich špinavěj trik. Poznamenaný bankovky, falešný převleky. A když je nepoznáš podle očí, podívej se pořádně na prachy. Je na nich plno znamínek tužkou a tak prostě."
"Jak si mám ty prachy prohlížet? Je tady tma, že lidem sotva vidím na ty voči."
"Hmm, budu s tebou muset něco udělat. Nechci, abys mi tady posedávala u baru. Jednou se pokusíš vnutit dvojitý martini policejnímu náčelníkovi."
"Tak mě nech tancovat. Mám zaručenej trhák."
"Nemel pořád," vyjela na ni Lana. Kdyby Jones věděl, že do podniku chodí večer poldové, mohla by se s lacinou pracovní silou rozžehnat. "Hele, Darleno, ne abys Jonesovi vykvákala, že tady máme po večerech policejní manévry. Víš, jak tihle barevný mají z poldů nahnáno. Moh by se vyděsit a vzít roha. Snažím se tomu klukovi pomoct, aby se nemusel flákat po ulicích."
"Nojo," řekla Darlena. "Ale já takhle nevydělávám žádný prachy, když se pořád bojím, jestli chlap vedle mě není fízl. Víš, co tady potřebujem, aby se nám hrnuly prachy?"
"Co?" zeptala se zlostně Lana.
"Potřebujem tady nějaký zvíře."
"Cože? Ježíši Kriste!"
"Já po žádným zvířeti uklízet nebudu," řekl Jones, vrážející hlučně smetákem do barových stoliček.
"Pojďte se kouknout tady pod ty židle," zavolala na něj Lana.
"Kurva! Kde sem zas nevytřel flíček? No co?"
"Jen se mrkni do novin, Lano," řekla Darlena. "Skoro každej druhej klub v ulici má nějaký zvíře."
Lana nalistovala stránky věnované zábavě a studovala skrze Jonesovo zamlžení nabídky nočních podniků.
"Tak naše Darlenka je na úrovni. Počítám, že bys v tomhle klubu nejradši dělala šéfku, co?"

"To ne, milospaní."
"Tak si to pamatuj," řekla Lana a přejížděla prstem po inzerátech. "Heleme. Tak u Jerryho mají hada, ve Sto čtyřce nějaký hrdličky, tady zas tygřík, šimpanz..."
"A taky tam choděj lidi," řekla Darlena. "V kšeftu se musí držet krok s tím, co se zrovna nosí."
"Tisícerý díky. Máš taky nějakej návrh, když je to tvůj nápad?"
"Navrhuju, abysme vodhlasovali, že tady z toho nebudem dělat zoologickou zahradu."
"Vy si hleďte podlahy," řekla Lana.
"Mohli bysme použít mýho papouška," řekla Darlena. "Nacvi-čuju s ním senza taneční číslo. Je to děsně chytrej pták. Měla bys ho slyšet mluvit."
"V barech pro vobčany temný pleti se zvířata netrpěj."
"Dej tomu ptákovi šanci," škemrala Darlena.
"Kurva!" řekl Jones. "To sou k nám hosti. Dorazil ten váš vosiřelej kámošek. Udeřila humanitární hodina."
George v tlustém červeném svetru, bílých džínách a bezových botkách s úzkými ostrými špičkami se vklátil do dveří. Na hřbetech obou rukou měl překřížené dýky, vyvedené modrou kuličkovou tužkou.
"Bohužel, Georgi, dneska pro sirotky nic nemám," řekla rychle Lana.
"Vidíš? Řekni těm sirotkům, ať si raci zažádajn/o podporu na sociálce," řekl Jones a ofoukl dýky oblakem dýmu. "My tady sotva schrastíme na vejplaty. Dobročinnost začíná doma."
"Cože?" zeptal se George.
"V těch siročincích je to taky samej chuligán," podotkla Darlena. "Já bych mu nic nedávala, Lano. Podle mě je to stejně vyděrač. Nebo jesli tohle je sirotek, jsem já anglická královna."
"Pojď se mnou," řekla Lana Georgeovi a vyvedla ho na ulici.
"Co se děje?" zeptal se George.
"Nemůžu před těma dvěma blbcema mluvit," řekla Lana. "Tenhle novej portýr není jako ten starej, chápeš. Chytrolín; co tě tady tuhle viděl poprvý, pořád se mě vyptává, co mám se siročincem. Nemůžu mu věřit. Už takhle mám problémy s poldama."
"Tak si najděte jinýho negativa. Je jich všude jak nasráno."
"Za ty prachy, co mu platím, bych nesehnala ani slepýho Eskymáka. Dostala jsem ho pod cenou, něco jako dáreček z modrýho nebe. A to si ještě myslí, že kdyby mi s tím tady praštil, můžu ho dát sbalit pro přížívu. Je to terno, Georgi. Jo, hochu, v mojí branži si musí člověk takovýhle kaufy hlídat jako ostříž."
"Ale co já?"
"Ten Jones chodí mezi dvanáctou a půl jednou na oběd. Přijď teda zítra ve tři čtvrtě na jednu."
"A co mám se všema těma balíčkama celý odpoledne dělat? Nemůžu je potřebovat dřív než ve tří. Nebudu se s tím přece potloukat po městě."
"Tak to strč třeba do skříňky na autobusovým nádraží. To je mi fuk. A vůbec, dělej si s tím, co chceš. Hlavně, ať je to v bezpečí. Uvidíme se zítra."
Lana se vrátila do baru.
"Doufám, žes toho floutka vodpalírovala," řekla Darlena. "Někdo by ho měl udat Úřadu pro povznesení vobchodu."
"Kurva!"
"No tak, Lano. Dej nám s tím ptákem šanci. Bude s náma prča."
"Bejvaly časy, kdy sem chodili usedlý, vychovaný pánové, co měli rádi, když holka trochu zavrtěla zadkem. Ale teď aby k tomu bylo ještě zvíře. Víš, co je dneska s lidma za průser? Všichni jsou nějak ujetý. Jo, poctivej dolar se dneska těžko vydělává." Lana si zapálila cigaretu a zkřížila Jonesův mrak se svým. "No dobře. Prubnem tedy ptáka. Bude asi jistější mít tě na pódiu s ptákem než u baru s fizlem. Tak toho svýho pitomýho ptáka přines."

2

Pan Gonzalez seděl u svých plynových kamínek, naslouchal zvukům řeky a jeho mírumilovná duše spočívala v nirváně kdesi vysoko nade dvěma anténami Levyho kalhot. Jeho smysly maní vychutnávaly rej dění krys, zápach starého papíru a dřeva a máj etnický pocit, který mu dopřávaly pytlovité Levyho kalhoty na vlastním těle. Vydechl tenký proužek přefiltrovaného kouře a s přesností ostřelovače namířil cigaretovým popelem na střed popelníku. Nemožné stalo se skutkem: život v Levyho kalhotách byl ještě příjemnější. Důvod je nasnadě: pan Reilly. Která to dobrá víla přičarovala pana Ignácia J. Reillyho na ošlapané a trouchnivějící schody Levyho kalhot?
Je čtyřmi úředníky v jediném. Spisy určené k založení se v páně Reillyho schopných rukou zdají přímo mizet. A jak je laskavý ke slečně Trixie; skutečně, v kanceláři teď sotva něco zaskřípe. Pana Gonzaleze dojal obraz, který spatřil předchozího odpoledne - pana Reillyho, kterak na kolenou převléká slečně Trixie ponožky. Pan Reilly má zlaté srdce. Jistě, má také tu záklopku. Ustavičné debaty o záklopce se však dají přestát. Je to ostatně jediná stinná stránka.
Pan Gonzalez se šťastně rozhlížel po kanceláři a jeho oči všude narážely na výsledky práce šikovných rukou pana Reillyho. K psacímu stolu slečny Trixie byl připíchnut velký nápis hlásající SLEČNA TRIXIE se staromódním pugétkem namalovaným barvičkami v rohu. Na jeho stole byla připevněna další cedule, na níž stálo SR. GONZALEZ a kterou zdobil erb krále Alfonse. Ke sloupu uprostřed kanceláře byl přibit kříž složený z několika dílů, z nichž na dvou byly dosud vidět nápisy LIBBYHO RAJSKÁ ŠŤÁVA a KRAFTŮV DŽEM, které, dle slov pana Reillyho, čekal ještě nátěr hnědým lakem s černými šmouhami nápodobu jícími strukturu dřeva. V několika prázdných válcových krabicích od zmrzliny nahoře na kartotéčních skříních již rašily drobné výhonky fazolí. Purpurové kretonové závěsy visící na okně u

stolu pana Reillyho vdechovaly kanceláři meditativní ráz. A zde zase slunce vrhalo klaretově rudou zář na bezmála metrovou sádrovou sochu svatého Antoníčka stojící vedle odpadkového koše.
Takového pracanta jako pan Reilly země nenosila. Jak je horlivý, jak zaujatý vším, co souvisí s podnikem. Plánuje dokonce návštěvu továrny, až se jeho záklopka zmátoří, jen aby si ověřil, jak by tam mohl zlepšit pracovní podmínky. Jeho předchůdce nikdy nic nenadchlo a práci odbývali halabala.
Dveře se otevřely a slečna Trixie, následující velký papírový sak, provedla své ranní entrée.
"Slečno Trixie!" pronesl pan Gonzalez tónem, který byl na něho nezvykle ostrý.
"Kdože?" zvolala vytřeštěně slečna Trixie.
Spustila zraky na svůj odraný župan a f lanelovou noční košili.
"Ach, propánajána," zasípala. "Zdálo se mi, že je venku nějak lezavo."
"Běžte ihned domů."
"Když venku je zima, Gomezi."
"V Levyho kalhotách takhle zůstat nemůžete."
"Posíláte mě do penze?" zeptala se s nadějí v hlase.
"Ne!" skřekl pan Gonzalez. "Chci jen, abyste se šla domů převléknout. Bydlíte přece za rohem. Tak honem."
Slečna Trixie se vyšourala ze dveří a hlasitě jimi třískla. Pak se zas vrátila, aby sebrala pytel, který nechala stát na podlaze, a třískla dveřmi podruhé.
Když o hodinu později dorazil Ignácius, slečna Trixie ještě nebyla zpátky. Pan Gonzalez naslouchal těžkému, pozvolnému stoupání pana Reillyho do schodů. Dveře se rozletěly a objevil se zázračný Ignácius J. Reilly, kolem krku kostkovanou šálu o rozměrech běhounu, jeden konec nacpaný do kabátu.
"Dobrý den, pane," řekl majestátně.
"Dobrý den," řekl potěšené pan Gonzalez. "Měl jste k nám příjemnou cestu?"
"Jakž takž. Jímá mě podezření, že taxíkář byl latentním závodníkem. Musel jsem ho ustavičně napomínat. Rozešli jsme se s pocity na obou stranách krajně nepřátelskými, abych tak řekl. Kdepak je naše kolegyně po přeslici?"
"Musel jsem ji poslat domů. Přišla do práce v noční košili."
Ignácius se zamračil a řekl: "Nechápu, proč jste ji posílal domů. Chováme se tady přece zcela neformálně. Jsme jedna velká rodina. Doufám jenom, že jste tím nenarušil její morálku." Natočil do sklenice vodu, aby zalil své fazole. "Jen abyste se nedivil, až se jednoho božího rána objevím já v noční košili. Shledávám ji docela pohodlným oblečením."
"V žádném případě nechci diktovat, v čem byste měli chodit," řekl úzkostlivě pan Gonzalez.
"To doufám. Slečna Trixie ani já sebou věčně orat nenecháme."
Pan Gonzalez předstíral, že hledá cosi na svém stole, aby se vyhnul strašlivému pohledu, kterým si ho Ignácius měřil.
"Dodělám ten kříž," řekl posléze Ignácius a vytáhl z vakovité kapsy svého kabátu dvě plechovky s barvou.
"Skvělý nápad."
"Ten kříž je momentálně úkolem číslo jedna. Zakládání, abecední roztřídění — to všechno musí počkat, dokud nedokončím tento projekt. Až budu s křížem hotov, hodlám navštívit továrnu. Jímá mě podezření, že ti lidé tam volají po soucitném uchu, obětavém a nezištném vůdci. Snad jim budu moci podat pomocnou ruku."
"Samozřejmě. Nenechte si ode mne radit, co máte dělat."
"Nenechám." Ignácius se na přednostu kanceláře dlouze zadíval. "Zdá se, že mi má záklopka konečně umožní návštěvu továrny. Nesmím tuto příležitost propást. Kdybych to dále odkládal, mohla by se opět na několik týdnů zablokovat."
"Pak musíte do továrny ještě dnes," souhlasil nadšeně přednosta kanceláře.
Pan Gonzalez se toužebně zadíval na Ignácia, ale odezvy se mu nedostalo. Ignácius uložil svůj kabát, šálu a čepici do jedné z kartotéčních zásuvek a pustil se do práce na kříži. V jedenáct hodin natíral kříž první barvou, pečlivě ji nanášeje malým štětečkem pro akvarel. Slečna Trixie dosud bulala.
V poledne pohlédl pan Gonzalez přes hromadu papírů, na nichž pracoval, a řekl: "To bych rád věděl, kde ta slečna Trixie může být."
"Pravděpodobně jste podkopal její elán," odpověděl chladně Ignácius. Ďubal štětečkem po hrubých okrajích lepenky. "Ale třeba se ukáže na oběd. Slíbil jsem jí včera, že jí pnnesu sendvič s lančmítem. Zjistil jsem, že slečna Trixie považuje lančmít za vybranou delikatesu. Nabídl bych vám také, ale obávám se, že mám sendvičů jen taktak pro slečnu Trixie a pro sebe."
"Nedělejte si starost." Pan Gonzalez vykouzlil na tváři bledý úsměv a sledoval, jak Ignácius otevírá promaštěný papírový sáček. "Stejně musím pracovat přes polední přestávku, když chci ty zprávy a účetní výkazy dodělat."
"Ano, to byste měl. Nesmíme dovolit, aby Levyho kalhoty v bitvě o přežití nejschopnějších zaostaly."
Ignácius přetrhl první sendvič v půli, zakousl se do něj a chvíli spokojeně žvýkal.
"Doufám, že slečna Trixie ještě přijde," řekl, když dojedl první sendvič a vyslal do ovzduší sérii říhnutí, která podle zvuku rozkotávala jeho zažívací trakt. "Obávám se, že moje záklopka nebude lančmítu nakloněna."
Zatímco škubal zuby z krajíců náplň druhého sendviče, vstoupila slečna Trixie s celuloidovým stínítkem obráceným tentokrát dozadu.
"Tady je," řekl Ignácius přednostovi kanceláře přes velký ovadlý lupen salátu, který mu visel od úst.
"Ach ano," řekl nanicovatě pan Gonzalez. "Slečna Trixie."
"Předpokládal jsem, že lančmít zaktivuje její síly. Sem ke mně, Bohyně obchodu."
Slečna Trixie vrazila do sochy svatého Antoníčka.
"A já pořád, co mi to od rána vrtá hlavou, Glorie," řekla slečna Trixie, když uchopila sendvič do svých párátku a zamířila ke svému stolu. Ignácius fascinovaně pozoroval dokonalou souhru dásní, jazyka a rtů, které každé nové sousto uvedlo do pohybu.

"Převlékala jste se nějak dlouho," řekl slečně Trixie přednosta kanceláře, který s hořkostí zaznamenal, že její nová róba je jen o málo přijatelnější než onen župan a noční košile.
"Kdože?" zeptala se slečna Trixie, vystrkujíc jazyk pokrytý rozžvýkaným lančmítem a chlebem.
"Povídám, že jste se převlékala nějak dlouho."
"Já? Před chvíli jsem odsud odešla."
"Přestaňte ji laskavě šikanovat," požádal hněvivě Ignácius.
"Neměla důvod být tak dlouho doma. Bydlí hned tady někde za rohem," řekl přednosta kanceláře a vrátil se ke svým papírům.
"Chutnalo vám?" zeptal se Ignácius slečny Trixie, když pohyby jejích rtů ustaly.
Slečna Trixie přikývla a pustila se přičinlivě do druhého sendviče. Když však snědla asi polovinu, padla zády do křesílka.
"Ach, jsem přecpaná, Glorie. Bylo to božský."
"Pane Gonzalezi, nedal byste si kousek sendviče, který slečna Trixie nedojedla?"
"Ne, děkuji vám."
"Byl bych rád, kdybyste ho snědl. Jinak nás tady krysy vezmou útokem en masse."
"Ano, Gomezi, vemte si," řekla slečna Trixie a upustila provlhlý, nedojedený sendvič na papíry na stole přednosty kanceláře.
"Podívejte, co jste to provedla, vy stará idiotko!" zavřeštěl pan Gonzalez. "Zatracená paní Levyová. Tohle je zpráva pro banku."
"Jak se opovažujete napadat osobnost šlechetné paní Levyo-vé?" zahřměl Ignácius. "Musím to oznámit, pane."
"Babrám se s tím hlášením už víc než hodinu. A podívejte, co s ním udělala."
"Já chci svou velikonoční šunku!" štěkla slečna Trixie. "Kde je můj krocan ke Dni díkůvzdání? Opustila jsem skvělý místo pokladní v bijáku, abych mohla pracovat pro tuhle firmu. Teď hádám, že v tyhle kanceláři zhebnu. Musím říct, že se tady s úředníkama zachází moc nepěkně. Okamžitě odcházím do penze."
"Dojděte si opláchnout ruce, slečno Trixie," řekl jí pan Gonzalez.
"To je dobrý nápad, Gomezi," řekla slečna Trixie a odšmajdala na dámskou toaletu.
Ignácius se cítil ošizen. Doufal ve scénu. Přednosta kanceláře se pustil do kopie zničeného hlášení a Ignácius se vrátil ke svému kříži. Nejprve ovšem musel zdvihnout slečnu Trixie, která se mezitím vrátila, padla na kolena a modlila se přesně na místě, z něhož Ignácius zdobil kříž barvou. Slečna Trixie pak nad ním okouněla a vzdalovala se jen tehdy, když měla panu Gonzalezovi zalepit nějaké obálky, aby několikrát navštívila toaletu, nebo aby si dala šlofíka. Jediný hluk působil přednosta kanceláře svým psacím strojem a kalkulačkou, což Ignácia lehce popuzovalo. V půl druhé byl kříž téměř dokončen. Scházela už jen zlatá písmenka, skládající se ve slova BŮH A OBCHOD, která se Ignácius chystal nalepit na spodní část kříže. Když bylo i heslo na svém místě, Ignácius poodstoupil a řekl ke slečně Trixie: "Hotovo."
"Ach, Glorie, to je krása," řekla upřímné slečna Trixie. "No podívejte, Gomezi."
"To je mi ale pěkné," řekl pan Gonzalez, když obrátil své znavené oči ke kříži.
"A teď ke kartotéce," řekl činorodě Ignácius. „A pak do továrny. Nemohu tolerovat sociální nespravedlnost."
"Ano, musíte do továrny, dokud je vaše záklopka v provozu," řekl přednosta kanceláře.
Ignácius se odebral za kartotéční skříně, sebral nahromaděné a nezařazené spisy a hodil je do koše na odpadky. Když si pak povšiml, že přednosta kanceláře sedí za svým stolem a rukou si cloní oči, vytáhl první kartotéční zásuvku, obrátil ji vzhůru nohama a její abecedně uspořádaný obsah vysypal do koše také. Potom produsal kolem slečny Trixie, která opět klečela před křížem, a valil se ke dveřím do továrny.

3

Obchůzkář Mancuso ve snaze konečně už někoho, prostě kohokoli seržantovi předvést se pokusil o menší melouch. Když cestou z kuželny vysadil tetu doma, zastavil se o své újmě ještě v baru, zda náhodou na někoho nenarazí tam. Narazil na tři hrozné dámy, které ho zmlátily. Vcházeje na okrsek, aby předstoupil před seržanta, který ho k sobě povolal, osahával si obvaz na hlavě.
"Co se vám stalo, Mancuso?" zaječel seržant, když spatřil obvaz.
"Upadnul jsem."
"To je vám docela podobný. Kdybyste měl pro své povolání buňky, vysedával byste po barech a upozorňoval nás na pochybný existence, jako jsou ty tři ženský, co jsme včera sebrali."
"Ano, pane."
"Nevím, kdo vám dal tip na tu Noc rozkoše, ale naši mládenci jsou tam pečený vařený a pořád nic."
"Víte, myslel jsem..."
"Kušte. Dal jste nám falešnou hlášku. Víte, co děláme s příslušníkama, který nás mystifikujou falešnejma hláškama?"
"Ne, pane."
"Posíláme je na záchodky na autobusovým nádraží."
"Ano, pane."
"Budete tam hlídat v kabinách osm hodin denně, dokud mi někoho nepředvedete."
"Dobře."
"Žádný ‚dobře'. Říká se ‚Ano, pane'. A teď vypadněte a běžte se převlíct. Dneska jste za farmáře."

4

Ignácius otevřel Deník pracujícího mládence k prvnímu nepopsanému listu linkovaného papíru značky Modrý kůň a oficiózně vycvakl špičku kuličkového pera kupředu. Špička reklamního pera Levyho kalhot se hned napoprvé ve vysunuté poloze nezachytila a vklouzla do pochvy z umělé hmoty zpátky. Ignácius zmáčkl tlačítko ještě rázněji, ale špička opět neposlušně zmizela z očí. Vztekle práskl perem o stůl a sebral z podlahy jednu z tužek značky Venušin šampión. Pošťoural se tužkou v uších a začal se soustřeďovat, naslouchaje přitom ruchu matčiných příprav k návštěvě kuželny. Z koupelny se ozývalo staccato cupitavých krůčků přebíhajících z místa na místo, což znamenalo, že se jeho matka pokouší zvládnout několik fází své toalety současně. Následovaly zvuky, které si za dlouhá léta přivykl spojovat s matčinými výpravami z domu: žbluňknutí kartáče na vlasy do záchodové mísy, třesk pudřenky na kachlíkové podlaze, nenadálé výkřiky zmatku a zoufalství.
"Ouch!" vykřikla v jednu chvíli.
Ignácia ten tlumený a osamocený lomoz v koupelně dráždil a přál si, aby už byla hotova. Konečně uslyšel cvaknutí vypínače. Hned nato mu zaklepala na dveře.
"Ignácie, zlatíčko, vodcházím."
"Dobře," odpověděl ledově Ignácius.
"Votevři, dítě, a dej mi pusu na cestu."
"Matko, jsem právě v nejpilnější práci."
"Nebuď na mě takovej, Ignácie. Votevři."
"Běž si za svými kamarády, prosím."
"Ale, Ignácie."
"Ty mě prostě musíš rušit za každou cenu. Pracuji na věci, která má báječnou šanci na zfilmování. Vysoce komerční projekt."
Paní Reillyová kopla kuželkářským střevícem do dveří.
"Chceš si zničit tu pošetilou obuv, koupenou za mé těžce vydělané peníze?"
"Cože? Co to povídáš, drahoušku?"
Ignácius si vytáhl tužku z ucha a otevřel ďveře. Matčiny kaštanové vlasy byly vytupírované vysoko nad čelo, líčka načervenělá růží, která se nervózně rozprostírala až k očním bulvám. Jediná divoká návěj pudru zabílila paní Reillyové tvář, předek šatů a několik uvolněných kaštanových chomáčů.
"Ach, bože," řekl Ignácius, "máš pudr po celých šatech, ačkoli to je pravděpodobně jedna z kosmetických fint paní Batta-gliové."
"Proč pořád Santu shazuješ, Ignácie?"
"Mám ji snad vynášet jako ty? Já ji vynesu, ale v zubech, jestli se někdy ke mně přiblíží."
"Ignácie!"
"Přivádí na mysl vulgarismus ‚flundra'."
"Santa je babička. Můžeš se hanbit."
"Díky bohu, že sprostý křik slečny Annie nastolil ondy v noci klid. V životě jsem neviděl tak nestoudné orgie. A přímo v mé vlastní kuchyni. Kdyby ten chlap byl nějaký strážce zákona, musel by tu svou ‚tetu' na místě zatknout."
"Angela bys taky nemusel shazovat. Ten má tvrdej chleba, synku. Santa povídala, že trčel celej den na hajzlíku na autobusovým nádraží."
"Ach, můj bože! Mám věřit svým uším? Běž si, prosím tě, za těmi svými kumpány z mafie a mě nech na pokoji."
"Že se takhle k chudince mamince můžeš chovat."
"Chudince? Slyšel jsem chudince? Když dolary do tohoto domu zásluhou mé dřiny doslova tečou proudem? A ještě rychleji zas vytékají?"
"Nezačínej s tím znova, Ignácie. Dostala jsem od tebe tenhle tejden akorát dvacet dolarů, a to jsem si málem musela kleknout na kolena a žebrat vo ně. Koukni na všechny ty pitominky, co pořád kupuješ. No vem třeba tu filmovou kameru, cos přines dneska."
"Filmová kamera dojde brzo využití. A ta harmonika byla celkem levná."
"Takhle tomu chlapovi nikdy nezaplatíme."
"Z toho mě hlava nebolí. Já auto neřídil."
"Ne, tobě to je fuk. Tobě bylo vždycky všecko fuk, synku."
"Také mě mohlo napadnout, že pokaždé, když otevírám dveře svého pokoje, otevírám Pandořinu skříňku. Nechtěla snad paní Battagliová, abys na ni a toho jejího prostopášného synovce čekala na chodníku, ať neztratíte jedinou neocenitelnou minutku vašeho kuželkářského času?" Ignácius vyřídl plyn z celého tuctu ořechových řezů polapený jeho záklopkou. "Dopřej mi trochu klidu. Copak nestačí, že jsem celý den vystaven sekýrováni v práci? Měl jsem za to, že jsem ti výmluvně popsal hrůzy, jimž musím denně čelit."
"Víš dobře, že tě voceňuju, synku," zaštířila se paní Reillyová. "Tak buď hodnej chlapeček a dej mi pusinku."
Ignácius se sklonil a lehce ji políbil na tvář: "Ach, bože," řekl a vyplivl pudr. "Teď budu mít celou noc v puse jako v pískovně."
"To mám na sobě tolika pudru?"
"Ne, docela to ujde. Ale vůbec, nemáš artritidu či co? Jak můžeš, prosím tě, hrát kuželky?"
"Myslím, že mi ten pohyb jde k duhu. Cejtím se líp."
Na ulici zatroubil klakson.

"Tvůj přítel už patrně prchl ze záchodků," ušklíbl se Ignácius. "To se mu rozhodně podobá, potloukat se kolem autobusového nádraží. Pravděpodobně se tam kochá příjezdy a odjezdy těch vyhlídkových hrůz. Podle jeho světonázoru je zřejmě autobus dobrá věc. Z toho jen vysvítá, jak je retardovaný."
"Vrátím se cobydup, zlatouši," řekla paní Reillyová a zavřela za sebou miniaturní dveře hlavního vchodu.
"To už budu nejspíš zneužitý nějakým rabiátem!" zařval za ní Ignácius.
Zaklapl západku na dveřích, popadl prázdnou lahvičku od inkoustu a otevřel okenice. Vystrčil hlavu z okna a zahleděl se ke konci uličky, kde u chodníku vystupoval z temnoty bílý rambler. Rozmáchl se a vší silou mrštil lahvičkou, aby v příštím okamžiku uslyšel, jak udeřila do střechy vozu s daleko většími zvukovými efekty, než předpokládal.
"Darebáci!" slyšel křičet Santu Battagliovou, když tiše zavíral okenice. Se škodolibým úsměvem otevřel své desky a chopil se Venušina šampióna.
Velký spisovatel je přítel
a dobrodinec svých čtenářů.
Macaulay
Milý čtenáři,
skončil se další pracovní den. Jak jsem Vám již sdělil dříve, podařilo se mi někdejší turbulentní a maniakální praxi naší kanceláře pokrýt nánosem patiny. Všechny nepodstatné činnosti jsou povlovně odbourávány. V současné době se plně věnuji zkrášlování našeho kolotajícího úlu pilných a pracovitých kancelářských včeliček (tří). Ta dvě přídavná jména vyvolávají okamžitě představu trojice dalších „p", příhodně vystihujících mé úřednické kvality: podnikavý, prospěšný, povznášející. Napadá mě rovněž pět "p", příhodně postihujících kvality onoho šaška v rouše přednosty kanceláře: paďourský, panikářský, pánovitý, pobloudilý, podlézavý, popleta, potměšilý, protivný, průměrný, překážlivý, přízivnický. (Obávám se, že v tomto případě se mi výčet poněkud vymkl z rukou.) Dospěl jsem k závěru, že jediným smyslem našeho přednosty kanceláře je rozsévat zmatek a být na překážku. Nebýt jeho, pak bychom zde já a další kancelářská síla (La Dama del Comercio) žili v naprosté pohodě a spokojenosti a věnovali se svým povinnostem v ovzduší vzájemné ohleduplnosti. Jsem přesvědčen, že jeho diktátorské metody jsou jednou z příčin touhy slečny T. odejít do důchodu.
Konečně Vám mohu popsat naši továrnu. Dnešního odpoledne, s pocitem dobře vykonané práce na dokončeném kříži (Ano! Je hotov a vdechává naší kanceláři potřebný duchovní rozměr.), vydal jsem se za třeskem, sykotem a bzikotem továrny.
Scéna, jež se naskytla mým zrakům, byla neodolatelně přitažlivá a odpuzující zároveň. V Levyho kalhotách zůstala potomstvu uchována původní robotárna. Kdyby tak Smithsonovo muzeum, tento bazar veteše našeho národa, mohlo Levyho kalhoty nějak vzduchotěsně zabalit a přenést, každý dělník ztuhlý ve svém typickém pracovním postoji, do hlavního města Spojených států amerických, návštěvníci tohoto pochybného muzea by káleli do svých křiklavých turistických oděvů. Byl to výjev spojující to nejhorší z Chaloupky strýčka Torna a Metropole Fritze Langa; mechanizované černé otroctví; obraz pokroku, který učinil černoch od sbírání bavlny k jejímu krejčovskému zpracování. (Nacházet se ve sběračské fázi tohoto vývoje, byli by alespoň na zdravém vzduchu, zpívali by si a pojídali melouny [jak tomu dle mého soudu má být, když se ve větších skupinách nacházejí pod širým nebem].) Moje silné a hluboce procítěné přesvědčení stran sociální nespravedlnosti bylo zburcováno. Má záklopka se v srdečné odezvě zneprůchodnila.
(Ve spojitosti s melouny musím podotknout, aby se snad některá profesionální organizace na obranu občanských práv necítila dotčena, že jsem se americkými lidovými zvyky nikdy podrobně nezabýval. Mohu se mýlit. Obávám se, že sběrači dneska jednou rukou škubají bavlnu, zatímco druhá tiskne k hlavě tranzistorové rádio, které jim chrlí do ušních bubínků reklamy na zaručený napřimovač vlasů a módní kadeřnické salóny nebo nabídky ojetých aut a laciného vína, přičemž se jim na rtech klinká mentolová cigareta s filtrem a hrozí podpálit celé bavlníkové pole. Ačkoli sídlím na březích řeky Mississippi [Tato řeka je oslavována písní i veršem, přičemž převládajícím motivem je prezentace řeky coby náhražkové mateřské postavy. Ve skutečnosti je řeka Mississippi zrádným a zlovolným vodním tokem, jehož vírům a proudům každoročně splatí daň mnoho lidských životů. Nepoznal jsem dosud člověka, který by se odvážil smočit jen špičku nohy v jejích znečištěných hnědých vodách, jež vrou kanálovými splašky, průmyslovým odpadem a smrtelnými insekticidy. I ryby tam umírají. Mississippi jako Matka-Bohyně-Ops-Lůno-Dobrodějka je tudíž motivem zcela falešným, s nímž, jak se domnívám, přišel poprvé onen úděsný podvodník Mark Twain. Tato neschopnost vejít ve styk se skutečností je nicméně charakteristická takřka pro všechno americké "umění". Jakákoli spojitost mezi americkým uměním a americkou přírodou je čistě náhodná, ale tak je tomu jen proto, že národ jako takový nemá sebemenší sepětí se skutečností. Toto je pouze jeden z důvodů, proč jsem byl vždy nucen existovat na samém okraji jeho společnosti, zůstaven limbu, vyhrazenému těm, kdož skutečnost poznají, jsou-li před ni postaveni.], nikdy jsem neviděl pěstovat bavlnu a nijak po tom netoužím. Jediná výprava, kterou jsem ve svém životě podnikl za hranice New Orleansu, mne provedla ničivou smrští do víru zoufalství: Baton Rouge. V některém z příštích pokračování Vám možná retrospektivně vylíčím onu pouť bažinami, onu cestu do pustiny, z níž jsem se vrátil zlomen na těle, na duchu i na duši. New Orleans je oproti tomu příjemnou metropolí příznačnou jistou apatií a stojatostí, což mi nezavdává příčiny k nelibosti. Jeho podnebí je navíc mírné a toliko zde, v tomto městě rozprostřeném v půlměsíc, cítím jistotu střechy nad hlavou a svěženky dr. Nuta v žaludku, ačkoli musím přiznat, že čas od času vzrušují můj zájem jisté končiny severní Afriky [Tanger apod.]. Plavba lodí by mne však patrně vysílila a rozhodně nejsem takový zvrhlík , abych se pokusil cestovat letadlem, i kdybych si to mohl dovolit. Dálkové autobusy společnosti Greyhound jsou dostatečnou hrozbou, abych se smířil se svým státem quo. Přál bych si, aby ty vyhlídkové autobusy zrušili; stejně mi připadá, že jejich výška přestupuje nějaké dálniční nařízení o průjezdnosti tunelů a tak dále. Možná že někdo z Vás, vážení čtenáři, obdařený právnickým myšlením, vyloví patřičnou klauzuli z paměti. Tyto stvůry musí být odstraněny. Pouhé vědomí, že se za

této temné noci řítí kamsi krajinou, mě naplňuje krajními obavami.)
Továrna je veliká, stodolo vitá stavba, která skrývá balíky látky, stříhací stoly, masivní šicí stroje a pece, poskytující páru pro žehlení. Výsledný dojem je poněkud surreálný, zvláště když vidíte všechny ty Les Africains, jak se v plnění svých úkolů hemží mechanizovanou scenérií. Musím připustit, že ironie tohoto obrazu upoutala moji představivost. Na mysl mi vytanulo cosi z Josepha Conrada, ačkoli v tu chvíli jsem si nemohl vzpomenout co. Snad jsem se porovnával s Kurtzem ze Srdce temnoty, když daleko od úřadoven obchodní společnosti v Evropě musel čelit vrcholné hrůze. Vzpomínám si, že jsem se viděl v tropické přilbě a bílých plátěných rajtkách, obličej za závojem moskytiéry obestřen záhadou.
Zmíněné pece udržují tovární prostory venkoncem teplé a útulné za těchto mrazivých dnů, ale jímá mě podezření, že v létě se zde dělníci poznovu těší podnebí svých předků, tropickému vedru znásobenému právě těmito ohromnými uhložroutskými a paroplodnými nestvůrami. Vyrozumívám, že továrna v současné době nepracuje na plný výkon, a povšiml jsem si, že pouze jedno z oněch zařízení bylo v provozu a spalovalo uhlí a cosi jako pozůstatky stříhacího stolu. Za celou dobu, po niž jsem tam pobýval, jsem také viděl dokončit pouze jedny jediné kalhoty, ačkoli tovární dělníci se ploužili sem a tam a svírali v rukou nejrůznější odstřižky látek. Jedna žena, jak jsem zaznamenal, žehlila dětské šatečky, a další s pozoruhodnou šikovností sešívala na jednom z těch velkých šicích strojů různobarevné kusy saténu. Připadalo mi, že zhotovuje značně pestrou, nicméně prostopášnou večerní róbu. Přiznávám, že jsem se neubránil obdivu nad zručností, s jakou postrkovala látku sem a tam pod tlustou elektrickou jehlou. Byla to očividně zdatná pracovnice, a tak mě napadlo jaká škoda, že nepropůjčuje svůj talent výrobě jedněch kalhot Levyho kalhot. S pracovní morálkou je továrna zřejmě na štíru.
Hledal jsem továrního mistra pana Palerma, který se mimochodem obvykle zdržuje jen pár kroků od láhve, jak dosvědčují mnohé zhmožděniny, jež utrpěl při pádech mezi stříhací stoly a šicí stroje, ale marně. Pravděpodobně požíval tekutý oběd v jedné z mnoha putyk v sousedství naší organizace; v okolí Levyho kalhot najdete krčmu na každém rohu, což napovídá, že mzdy v této oblasti jsou propastně nízké. V mimořádně zoufalých blocích jsou až tři nebo čtyři hospody na každém průsečíku ulic.
Ve své nevinnosti jsem se domníval, že obscénní jazz, šířený do prostoru reproduktory na továrních zdech, je u kořenů apatie, již jsem u dělníků mohl pozorovat. Psýchu lze bombardovat těmito rytmy pouze do určité míry, pak se začne hroutit a atrofovat. Našel jsem tudíž vypínač, jímž se tato hudba ovládala, a vypnul ji. Tento čin z mé strany podnítil dosti hlasitý a neotesaný protestní řev ze strany pracovního kolektivu, který na mne rázem začal pohlížet zachmuřenými zraky. Opět jsem jim tedy hudbu pustil, zeširoka se přitom usmívaje a přátelsky máchaje rukama, abych tak přiznal svůj špatný úsudek a získal si důvěru dělníků. (Jejich obrovské bílé oči mne již ocejchovaly jako "pana Bělouše". Bude mne stát hodně úsilí, než jim dokáži své takřka psychotické odhodlání být jim nápomocen.)
Vůčihledě nepřetržitý tok hudby v nich vypěstoval takřka pavlovovský reflex na tento specifický hluk, reflex, který, jak věří, je rozkoší. Jako člověk, který strávil nespočetné hodiny svého života pozorováním zkažených mladých lidí, tančících na tento druh hudby v televizi, jsem obeznámen s tělesnými křečemi, jež údajně vzbouzí, a pokusil jsem se o svoji vlastní konzervativní verzi týchž, abych si dělníky ještě více naklonil. Musím doznat, že se mé tělo pohybovalo s překvapující hbitostí; nepostrádám vrozeného smyslu pro rytmus; moji předkové byli v křepčení po vřesovištích jistě nepřekonatelní. Nic nedbaje pohledů kolstojících dělníků, rozkroužil jsem se pod jedním z reproduktorů, svíjel se a vrtěl, hýkal a nepříčetně mumlal: „Ša ba da! Ša ba da! Šuby duby dú, šuby duby dá! A všichni: Ša ba da! Ša ba da!" Když na mne několik dělníků začalo ukazovat a smát se, poznal jsem, že jsem si u nich svou reputaci zase napravil. Zasmál jsem se také, abych ukázal, že i já sdílím jejich radostnou náladu. De Casibus Virorum Illustrium! Ó, pády člověčí! Teď došlo k mému. Doslova. Má podstatná tělesnost, oslabená krouživými pohyby (obzvláště v oblasti kolenou), se konečně vzbouřila, a já se při nerozumném pokusu o jednu z pyramidálně perverzních figur, kterou jsem tolikrát pozoroval v televizi, zřítil na zem. Dělníci se mnou projevili účast a nanejvýš zdvořile a s nejpřátelštějšími úsměvy mi pomohli vstát. V tu chvíli jsem si uvědomil, že mé obavy z následků faux pas, jehož jsem se dopustil, když jsem jim vypnul hudbu, jsou zhola bezpředmětné.
Navzdory všemu, co museli podstoupit, jsou černoši převážně příjemní lidé. Měl jsem s nimi prozatím málo do činění, neboť se stýkám pouze se sobě rovnými či s nikým, a ježto sobě rovných nemám, nestýkám se s nikým. Po rozhovoru s několika dělníky, kteří po rozmluvě se mnou očividně dychtili, jsem zjistil, že dostávají ještě nižší mzdu než slečna Trixie. Svým způsobem jsem se odjakživa cítil jaksi spřízněn s barevným pléměm, neboť jeho postavení je totožné s mým: jak jeho příslušníci, tak já existujeme mimo vnitřní sféru americké společnosti. Můj exil je ovšem dobrovolný. Nicméně je nabíledni, že mnozí černoši by se rádi stah' aktivními členy americké střední vrstvy. Nechápu proč. Přiznávám, že mě toto jejich přání vede k pochybám o jejich hodnotových měřítkách. Pokud se skutečně touží přidružit k buržoazii, pak mi do toho ovšem nic není. Nechť zpečetí svůj osud. Já osobně bych se uchýlil k nesmlouvavé agitaci, kdybych pojal podezření, že mi chce někdo pomoci povýšit do střední vrstvy. To jest, agitoval bych proti oné bláhové osobě, která by se snažila pomoci mi vzhůru. Agitace by měla podobu mnoha protestních pochodů včetně tradičních standart a plakátů, na nichž by však stálo: "Pryč se střední vrstvou" a "Střední vrstva musí být zlikvidována". Nebyl bych ani proti vržení několika zápalných lahví. Navíc bych se měl úzkostlivě na pozoru, abych neusedal vedle příslušníků střední vrstvy ve veřejných jídelnách a v prostředcích hromadné dopravy, uchovávaje si tak niternou počestnost a vznešenost svého bytí. Kdyby pak některý bílý příslušník střední vrstvy propadl natolik sebevražedné náladě, že by si troufl ke mně přisednout, živě si dovedu představit, jak bych ho pádně udeřil svou těžkou rukou po hlavě a ramenou, zatímco druhou bych obratně mrštil jednu ze svých zápalných lahví do kolem projíždějícího autobusu namačkaného dalšími bílými příslušníky střední vrstvy. A i kdyby mé obléhání mělo trvat měsíc nebo snad celý rok, jsem si jist, že by mě nakonec, po zvážení celkových ztrát na životech a škod na majetku, nechal každý volně odejít.
Obdivuji se tomu, jakou hrůzu dokáží černoši vzbudit v srdcích některých příslušníků bílého proletariátu, a snažně

bych si přál (berte to jako osobní vyznání) být nadán podobnou schopností terorizovat. Černoch terorizuje prostě tím, že je sám sebou; já však musím k dosažení stejného cíle pouštět hrůzu výrazem a slovem. Snad jsem se měl narodit jako černoch. Mám dojem, že bych byl značně velký a hrozivý černoch, neustále tisknoucí své mohutné kýty na ochablá stehna bílých stařen ve veřejných dopravních prostředcích, vyvolávaje tak nejedno panické zaskočení. Vedle toho, kdybych byl černoch, nenutila by mě matka hledat si teplé místo, neboť žádná teplá místa by prostě nebyla k maní. Matka sama, stará sešlá černoška, by měla zdraví podryté dlouhými roky mizerně placené dřiny domácí služky, takže by sotva chodila hrát po nocích kuželky. Příjemně, ve stavu neambici-ózního pokoje, bychom si žili v nějaké ztrouchnivělé chýži uprostřed slumů a spokojeně bychom brali na vědomí, že jsme nepotřební, že veškeré usilování je marné.
Přesto bych si nepřál být svědkem příšerné podívané na černochy vzestupující do střední vrstvy. Považuji takové povznesení za hlubokou pohanu jejich národní integrity. Teď však hovořím po způsobu velkých sociálních myslitelů Bearda a Par-ringtona a za chvíli bych dočista zapomněl na Levyho kalhoty, komerční múzu tohoto jedinečného spisu. Budoucím projektem by mohly být sociální dějiny Spojených států z hlediska mého výhodného postavení; pokud Deník pracujícího mládence dosáhne na knižních pultech úspěchu, vykreslím možná svým perem podobiznu našeho národa. Náš národ si zaslouží zevrubného pohledu zcela nezaujatého pozorovatele, jako je Váš pracující mládenec, a již dnes chovám ve své kartotéce úctyhodnou sbírku výpisků a poznámek hodnotících současnou scénu a stavících ji do správné perspektivy.
Leč spějme na křídlech prózy zpět k továrně a jejímu osazenstvu, jež zapříčinilo mé poněkud delší odbočení. Jak jsem již řekl, zdvihli mě tedy šetrně z podlahy, neboť můj výstup a následný pád na zadek se staly zdrojem všeobecného pocitu soudružství. Srdečně jsem jim poděkoval a oni se mezitím svými anglickými přízvuky ze sedmnáctého století starostlivě dotazovali po mém zdraví. Vyvázl jsem nezraněn, a ježto pýcha je smrtelný hřích, kterého se celkem vzato ostříhám, nedošlo úhony naprosto nic.
Vyptával jsem se jich potom na továrnu, neboť toto byl hlavní účel mé návštěvy. Mermomocí se mnou chtěli rozprávět, a jak se zdálo, interesoval jsem je dokonce jako člověk. Duchaprázdné hodiny mezi stříhacími stoly činí patrně návštěvníka dvojnásob vzácným. Nenucené jsme hovořili, ačkoli dělníci se o své práci vyjadřovali dosti vyhýbavě. Po pravdě řečeno, zdálo se, že víc než o cokoli jiného se zajímají o mne; jejich pozornost mě arci neobtěžovala a zvesela jsem všechny jejich dotazy odrážel, dokud nezačaly nabývat jaksi osobní povahy. Někteří z těch, kdo občas zabrousili do kanceláře, kladli kousavé otázky stran mého kříže a průvodní výzdoby. Jedna horlivá dáma požádala o dovolení (jehož se jí samosebou dostalo) shromáždit čas od času před křížem několik svých souvěrců a zapět spirituály. (Spirituály a všechny ty karvínské duchovní písně z devatenáctého století se mi z duše protiví, ale ochotně takový útok na své ušní bubínky přetrpím, pakli několik sborových písní naplní dělníky štěstím.) Když jsem se jich vyptával na mzdy, zjistil jsem, že si ve výplatním sáčku odnášejí necelých 30 dolarů (30 $) týdně. Podle mého uváženého názoru si lidé zaslouží vyšší odměny v podobě platu už jen za to, že se po pět dnů v týdnu zdržují v prostředí, jakým je továrna, najmě když jde o továrnu, jako jsou Levyho kalhoty, jejíž proděravělá střecha hrozí, že se každou chvíli zřítí. A kdožví? Třeba by tito lidé měli něco lepšího na práci než lapat lelky v Levyho kalhotách, například skládat jazz nebo koncipovat nové tance nebo prostě dělat cokoli z toho, k čemu jsou tak výrazně nadáni. Není divu, že v továrně vládne taková apatie. Přesto bylo k nevíře, že táž mateřská náruč (Levyho kalhot) může chovat něco tak rozdílného jako stojaté vody výrobní linky a horečný shon naší kanceláře. Být jedním z továrních dělníků (a byl bych pravděpodobně značně velký a hrozivý, jak jsem podotkl výše), již dávno bych vtrhl do kanceláře a dožadoval se přiměřené mzdy.
Zde musím učinit poznámku. Když jsem ještě nárazově navštěvoval vysokou školu, poznal jsem jednoho dne v kavárně slečnu Myrnu Minkoffovou, studentku nižšího ročníku, ukřičenou a nestoudnou dívčinu z newyorského Bronxu. Tato odbornice z kosmu newyorské periferie byla přivábena ke stolu, kde jsem udílel audience, jedinečností a magnetismem mé osobnosti. Jak se velkolepost a originálnost mého světonázoru v průběhu naší konverzace stávala zřejmou, začala mě ta drzá Minkoffová napadat ve všech směrech, a dokonce mě v jednu chvíli náruživě kopala pod stolem. Byla mnou jednak fascinována, jednak jsem ji mátl; byl jsem pro ni zkrátka příliš tučným soustem. Provincialismus newyorských ghett ji nepřipravil na unikátnost Vašeho pracujícího mládence. Myrna, abyste rozuměli, totiž věřila, že všechny lidské bytosti žijící na jih a západ od řeky Hudsonu jsou nevzdělaní kovbojové nebo — co hůř — bílí protestanti, lidská třída, specializovaná jako skupina v oboru nevědomosti, krutosti a mučení. (Nechce se mi bílé protestanty hájit; sám je nemám v obzvláštní lásce.)
Myrniny drsné společenské způsoby mé dvořeniny zakrátko zapudily od stolu a my dva zůstali sami, sami s vystydlou kávou a plamennými slovy. Když jsem s jejími tlachy a blábolem proti očekávání nesouhlasil, prohlašovala, že jsem příkladný antisemita. Její logika byla kombinací polopravd a klišé, její světonázor směsicí mylných výkladů dějin našeho národa, pojednaných z perspektivy tunelu podzemní dráhy. Hrábla do své velké černé kabely a zaútočila na mě (takřka doslova) ukoptěnými čísly Člověka a mas, Teď hned!, Padlých barikád, Vzedmuté vlny a Zvratu a nejrůznějšími manifesty a brožurami, vydanými organizacemi, jichž byla aktivní pracovnicí: Studenti za svobodu, Mládí za sex, Černí muslimové, Přátelé Litvy, Děti za míšení ras, Rada bílých občanů. Jak vidíte, Myrna byla ve své společnosti hrozně angažovaná; naproti tomu já, starší a moudřejší, jsem byl hrozně neangažovaný.
Vymámila ze svého otce slušnou hromádku peněz, aby mohla odejít na univerzitu a poznat, jaké to "tam" vlastně je. Naneštěstí narazila na mne. Trauma z našeho prvního setkání ukojilo náš oboustranný masochismus a vedlo k jistému (platonickému) poměru. (Myrna byla zcela určitě masochistka. Byla šťastná jen tehdy, když se policejní pes zahryzával tesáky do jejího černého trikotu, nebo když ji táhli nohama napřed po kamenných schodech ze zasedání Senátu.) Musím přiznat, že jsem Myrnu vždy podezíral, že její zájem o mne je smyslný; můj nekompromisní postoj k sexu ji provokoval; svým způsobem jsem se stal dalším z jejích nedotažených projektů. Přesto se mi však podařilo odrazit každý její pokus o zteč hradu mého těla a mysli. Jestliže jsme jak Myrna, tak já byli každý zvlášť většině ostatních studentů neproniknutelnou záhadou, pak jako z páru z nás ty usměvavé jižanské ptačí mozečky, z nichž se studentstvo

převážně rekrutovalo, musely být zmateny dvojnásob. Soudím, že pověsti kolující po kampusu nás spojovaly s nevýslovnými zvrácenostmi.
Myrniným zázračným lékem na všechno od plochých nohou po depresi byl sex. Vštěpovala tuto filozofii se zhoubnými následky dvěma jižanským kráskám, které vzala pod svá křídla, aby renovovala jejich zaostalé mysli. Dbavši Myrniny rady, za horlivého přispění většího počtu mladých mužů, se jedna z těchto prostých majolenek propracovala k nervovému zhroucení, zatímco druhá se neúspěšně pokusila podřezat si žíly rozbitou lahví od coca-coly. Myrna to vysvětlovala tím, že obě dívky byly zaryté reakcionářky, a s obnoveným zápalem kázala sex v každé třídě a pizzerii, až byla málem znásilněna poklízečem v budově katedry společenských věd. Mezitím jsem se ji snažil uvést na cestu pravdy.
Po několika semestrech Myrna svým nestoudným způsobem prohlásila: "Tady mě už nemůžou naučit ničemu, co bych nevěděla," a zmizela z univerzity. Černý trikot, zcuchaná hříva vlasů a obludná kabela byly tytam; palmami obehnaný kampus se navrátil ke své tradiční letargii a muckání. Viděl jsem tu volnomyslnou kokotu od té doby ještě několikrát, neboť se jednou za čas vydává na "inspekční cestu" na Jih, aby se nakonec zastavila v New Orleansu a obluzovala mne svými řečmi a sváděla pochmurnými písněmi o vězení, řetězech a trestancích, k nimž se doprovází na kytaru. Myrna je velice bezprostřední; bohužel je také nestoudná.
Po té poslední "inspekční cestě" vypadala dosti ucouraně. Projela celým rurálním Jihem a učila černochy lidovým písním a spirituálům, které vyhrabala v knihovně Kongresu. Černoši však podle všeho dávali přednost současnější hudbě, a kdykoli Myrna začala zpívat jeden ze svých truchlivých žalozpěvů, spustili hlasitě a vzdorně svá tranzistorová rádia. Ačkoli černoši se ji snažili přehlížet, značný zájem o ni projevovali bílí. Party křupanů a chrapounů ji vyháněly z vesnic, prořezávaly jí pneumatiky, a dokonce ji trochu sešlehali po rukou. Byla štvána ohaři, šokována býkovci, pokousána policejními psy, lehce opepřena ptačími broky. Vychutnávala svá dobrodružství do nejmenších podrobností a pyšně mi ukazovala (a významně, musím dodat) otisk tesáků nahoře na stehně. Moje omráčené a nevěřící oči zaznamenaly, že při té příležitosti měla tmavé punčochy a nikoli trikot. Má krev se nicméně nevzedmula.
Dopisujeme si celkem pravidelně, přičemž obvyklým tématem Myrniných dopisů je naléhání, abych se účastnil všelijakých demonstrací na souši, ve vodě a ve vzduchu. Ježto však nepříliš často vycházím z domu, jsem neplavec a výšek se hrozím, jejích výzev nedbám. Vedlejším námětem její korespondence jsou pobídky, abych přijel na Manhattan a mohli jsme tak nad tímto centrem mechanizovaných hrůz společně vztyčit prapor naší dvojnásob matoucí existence. Jestli se ještě někdy budu cítit skutečně dobře, možná tu cestu podniknu. V tuto chvíli se tato drzá pižmová opice nachází pravděpodobně kdesi v tunelu hluboko pod ulicemi Bronxu, řítíc se podzemní dráhou ze schůze nějakého protestního sociálního hnutí na orgie lidových písní či něco ještě horšího. Jednoho krásného dne ji zákonná moc naší společnosti nepochybně uvrhne do žaláře už jen proto, že je sama sebou. Věznění jejímu životu konečně dodá význam a učiní přítrž její frustraci.
Její nedávná listovní zásilka byla troufalejší a nestoudnější než obyčejně. Jinak než na její vlastní úrovni s ní jednat nelze, takže jsem o ní hodně přemýšlel, když jsem zkoumal nevyhovující pracovní podmínky v naší továrně. Příliš dlouho jsem se uzavíral do miltonovské izolace a meditace. Nejvyšší čas, abych směle vstoupil do naší společnosti, nikoli ovšem nudným, pasivním způsobem školy sociální akce Myrny Minkoffové, ale s gustem a ve vysokém stylu. Stanete se svědky jistých odvážných, riskantních a agresivních rozhodnutí ze strany autora, rozhodnutí odkrývajících bojovnost, hloubku a sílu u tak jemné povahy zcela nečekané. Zítra zde podrobně vypíši svoji odpověď Myrnám Minkoffovým tohoto světa. Jedním z vedlejších důsledků by mohlo být svržení (až příliš doslovné) pana Gonzaleze z výšin jeho mocenského postavení. S tímto zloduchem je třeba zúčtovat. Některá z významnějších organizací na obranu občanských práv mne po zásluze ověnčí vavříny.
Následkem tohoto přehojného spisování mne takřka nesnesitelně bodá v konečcích prstů. Musím odložit své pero, můj motor pravdy, a okoupat zmrzačené ruce v troše teplé vody. Moje náruživá oddanost spravedlivé věci si sama vyžádala tento dlouhý a podrobný rozklad a já cítím, že můj Levyho kruh uvnitř kruhu mne závratně vynáší vzhůru k novým úspěchům a metám.
Poznámka zdravotní: Ruce zmrzačené, záklopka prozatím otevřená (napůl).
Poznámka společenská: Dnes nic; matka opět z domu, vymódě-ná jako kurtizána; jeden z jejích kumpánů, jak možná rádi uslyšíte, odhalil beznadějnost svého bytí odhalením své fetišistické fixace na autobusy společnosti Greyhound.
Odcházím se pomodlit za zdar naší akce v továrně ke sv. Martinu de Porres, ochránci mulatů. Protože je vzýván též proti krysám, může nám pomoci i v kanceláři.
Do příště
Váš militantní pracující mládenec Gary

5

Dr. Talc si zapálil cigaretu značky Benson and Hedges a vyhlédl z okna své pracovny v budově katedry společenských věd. Přes temný kampus spatřil několikero rozsvícených oken večerních tříd v jiných budovách. Celý večer přehraboval psací stůl kvůli poznámkám k osobě legendárního anglického panovníka, poznámkám chvatně opsaným ze stostránkového přehledu britských dějin, který kdysi četl v paperbackovém vydání. Přednášku měl mít zítra a teď bylo téměř půl deváté. Jako přednášející byl dr. Talc pověstný svým pohotovým a uštěpačným vtipem a lehce stravitelnými generalizacemi, což mu získalo oblibu mezi studentkami a pomáhalo zatušovat jeho nedostatečné vědomosti takořka o všem obecně a o britských dějinách zvláště.
Avšak i Talc si uvědomoval, že jeho pověstná sofistikovanost a hbitost jazyka ho nespasí před neschopností rozpomenout se na cokoli o Learovi a Artušovi krom toho, že ten první měl několik dětí. Odložil cigaretu na popelník a

začal se znovu probírat spodní zásuvkou. Docela vzadu byla kupa starých písemných prací, které za své první prohlídky stolu moc pečlivě neprohlédl. Položil si písemky do klína, listoval jednou po druhé a zjistil, že to jsou, jak se taky domníval, hlavně nevrácené kompozice, nahromaděné tu za více než pět let. Když jednu z prací obrátil, padlo jeho oko na hrubý zažloutlý list linkovaného papíru Velký náčelník, na němž bylo červenou tužkou tiskacími písmeny psáno:

Vaše naprostá nevědomost v oboru, který předstíráte vyučovat, zasluhuje trest smrti. Pochybuji, že by Vám bylo známo, že sv. Cassian z Imoly byl ubodán stilety svých studentů. Jeho smrt, čestná smrt mučedníka, z něho učinila svatého patrona učitelů.
Modlete se k němu, Vy pobloudilý vrtohlavče, Vy tenisový maniaku, modloslužebnice golfu, koktajlový pseudopedante, protože Vám je nebeského přímluvce věru zapotřebí. Ačkoli Vaše dny jsou sečteny, nezemřete jako mučedník — neboť Vám o žádnou svatou věc nejde — ale jako naprostý pablb, jímž po pravdě jste.
ZORRO

Na poslední lince stránky byl nakreslen kord. "Ach, copak s tím se asi stalo," pronesl nahlas dr. Talc.

ŠEST

Hospoda Matoušova zacházka stála na nároží v carrolltonské části města, právě tam, kde se poté, co šest nebo sedm mil ubíhají souběžně, stýká St. Charles Avenue a řeka Mississippi a kde třída končí. Vzniká zde ostrý úhel, svíraný třídou a tramvajovými kolejemi na jedné straně a řekou, pobřežní hrází a železniční tratí na druhé. Uvnitř tohoto úhlu se nachází samostatná malá čtvrť. Ve vzduchu tam stále visí těžký, přesycující pach lihovaru na řece, pach, který za horkých letních odpolední, když vítr vane od řeky, až zalyká. Čtvrť vyrostla víceméně náhodou asi před stoletím a dneska už ani nevypadá městsky. Jakmile příčné ulice protnou St. Charles Avenue a vstoupí do téhle končiny, přecházejí vozovky postupně z asfaltového povrchu ve štěrkový. Je to staré venkovské město, kde najdete i několik stodol, odcizená a mikrokosmická vesnice v srdci velkoměsta.

Matoušova zacházka vypadala jako všechny ostatní domky v bloku; byla nízká, nenatřená, ne zcela kolmá. Hospoda ujížděla krápět doprava, vyklánějíc se k železniční trati a řece. Její fasáda byla téměř nezranitelná, neboť ji pokrývaly plechové reklamy na nejrůznější druhy piva, cigaret a nealkoholických nápojů. Dokonce i sklo na dveřích doporučovalo známou značku chleba. Matoušova zacházka byla kombinací výčepu a hokynářství, třebaže výběr potravinářského zboží byl dosti chudý; převážně limonády, chléb a konzervy. Vedle výčepu stál prosklený chladicí pult, kde bylo vidět několik kilogramů naloženého masa a klobás. A nebyl tu žádný Matouš. Jedinou autoritou nad omezeným sortimentem byl pan Watson, klidný a rozšafný majitel barvy café au lait.
"Průser je v tom, že nemáme žádnou řemeslnou zručnost," říkal právě Jones panu Watsonovi. Jones trůnil na vysoké dřevěné stoličce, nohy ohnuté pod sebou jako klíštky na led připravené sebrat stoličku a drze ji před znavenýma očima pana Watsona odnést pryč. "Dybych uměl ňáký řemeslo, nešúroval bych dneska podlahu starý dorotě."
"Sekej dobrotu," odpověděl matně pan Watson. "A chovej se k ty dámě slušně."
"Cože? Aj-jaj. Vy to vůbec nechápete, čoveče. Dělám tam s ptákem. No jak by se vám líbilo makat s ptákem?" Jones nasměroval něco kouře nad výčepní pult. "Ne že bych nebyl rád, že ta holka dostala šanci. Štve se u ty megery už jak dlouho. Potřebuje si dáchnout. Ale vsadím se, že ten pták bude zarábět víc prachů než já. Kurva!"
"Sekej latinu, Jonesi."
"Kurva! Vy sté fakt spad z višně," řekl Jones. "Vy nemáte nikoho, kdo by vám šúroval podlahu. Jak to přídě? No řekněte mi to."
"Jen se nezapleť do ňákýho maléru."
"A hele! Teď mluvíte zrovna jako ta svině Leeová. Škoda, že vy dva sté se nepotkali. Vás by žrala. Řekla by:‚Hochu, hochu, víš, že ty ses ten právej starosvětskej negr, po jakým pasu celej život?' A řekla by: ‚Hele, bubíku, co takhle napastovat podlahu a vymalovat tady? A co vydrhnout hajzlík a vyglancovat mi boty, bubíku?' A ty na to: ‚Ano, milospani, k službám, milospani. Já vim, co se sluší.' A natlučeš si prdel, jak sletíš z lustru, kerej si pulíroval, a pak přídě ňáká její kámoška, taky štětka, aby si porovnaly ceny, a Leeová ti hodí k nohám pár nikláků a řekne: ‚Nehraj na nás divadýlko, mládenče. A naval ty prachy zpátky, nebo na tebe zavoláme poliše.' Aj-vaj!"
"Copak ti milospani neřekla, že zavolá policajtům, když nebudeš sekat dobrotu?"
"Na to mě právě dostala. Kurva! Já myslím, že je s polišema jedna ruka. Pořád mi nadhazuje, že má u polišů kámoše. Á je to přej takový zvíře, že jí polišové jaktěživo nestrčej nohu do dvéří." Jones vytvořil nad výčepním pultem bouřkový mrak. "Ale má ňáký techtle mechtle se sirotkama. Dyš někdo takovej jako tahle svině řekne ‚Dobročinnosť, tak je v tom tutově ňáký šmé. A já vim nabeton, že je to ňáká levota, poněvač ten šéf sirotek k nám najednou přestal chodit, dyš sem jim začal dávat votázky na tělo. Kurva! Moc rád bych se domák, vo co tady kráčí. Už mě unavuje smrdět v pasti, kde mi platěj dvacet doláčů téj dně a makám s ptákem velkým jako vorel. Já to chci někam dotáhnout, člověče. Kurva! Já chci klimatizaci, barevnou televizi a chlandit taky něco lepčího než jen pivo."
"Dáš si eště jedno?"
Jones upřel černé brýle na starého muže a řekl: "Vy mi chcete prodat eště jedno pivo, mně, chudákovi barevnýmu klukovi, kerej se huntuje za dvacet doláčů tejdně? Řek bych, že je na čase, abyste mi dal jedno bírko zadara, když vyděláváte takový těžký prachy na marinovaným mase a limčách pro barevnou bídu. Copak sté za ty prachy nenechal vyštudovat kluka."
"Je z něj teď učitel," řekl pyšně pan Watson a otevřel pivo. "No to si dám líbit. Kurva! Já sem za celej život víc než dva roky do školy nechodil. Máma prala po domech a vo škole nikdo ani nešpit. Celý dny sem jenom koulel pneumatiku po ulicích. Já koulim, máma pere, nikdo se nic neučí. Kurva! Má snad někdo práci pro kouleče pneumatik? A tak sem skončil v řádným místě s ptákem a dostal šéfku, kerá nejspíš prodává sirotkům španělský mušky. Aj-jaj-jaj."
"Inu, když jsou tam podmínky vopravdu tak špatný..." " ‚Vopravdu tak špatný'? Hergot, dělám u moderní votrokářky. Dyš s tim šlehnu, práskne mě jako příživu. Dyš tam zůstanu, budu mít sice řádný zaměstnání, ale za plat, kerej mi nestačí ani na suchý z nosu."
"Já ti poradím," řekl spiklenecky pan Watson, natáhl se přes pult a podal Jonesovi pivo. Druhý muž sedící u výčepního pultu se k nim naklonil, aby mu nic neuniklo; naslouchal mlčky jejich rozhovoru už hodnou chvíli. "Já bych to zkusil s maličkou sabotáží. To máš jedinou cestu, jak z takový pasti ven." „Co myslíte tou ‚sabotáží'?"
"To je přeci jasný, chlape," zašeptal pan Watson. "Jako když služce platěj málo a vona náhodou vysype do polívky moc pepře. Nebo jako když kluka, co v hotelu parkuje auťáky, pořád někdo buzeruje a voň dostane smyk na volejový skvrně a napasuje fáro do zdi."
"Kurva!" řekl Jones. "Nebo dyš klukovi, co dělá v sámošce, vyklouzne z prstů tucet vajíček, poněvač mu nezaplatili přesčasy. Nojo!"
"Došlo ti to."
"To my plánujem sakramensky velkou sabotáž," řekl druhý zákazník, vystupuje ze svého mlčení. "Chystáme v naší fabrice velkou demonstraci."
"Jo?" řekl Jones. ‚A kdeže to?"
"V Levyho kalhotách. To za náma přišel na dílnu tenhle udělanej bílej chlap a že by přej nafabrikunejračihodilatomovku."
"To vypadá na víc než sabotáž," řekl Jones. "Tohle vypadá spíš na válku."
"V první řadě buďte slušný a uctivý," řekl neznámému pan Watson.
Muž se rozchichotal, až mu vyhrkly slzy do očí, a řekl: "Ten chlápek povídal, že se chodí modlit za mulaty a krysy celýho světa."
"Za krysy, jo? Kurva! To sté teda natrefili na stoprocentního cvoka."
"Náhodou je náramně mazanéj," bránil se muž. "A jak je zbožnej. Udělal vprostředku kanceláře velikánské] kříž."

"A kurva!"
"Povídal: ‚Ve středním věku byste byli šťastnější. Měli byste si vopatřit ňákej kanón a šípy a hodit na tuhle fabriku neutrální pumu.' " Muž se opět rozesmál. "Beztak se ve fabrice hryžeme nudou. A je to docela zábavný poslouchat a koukat, jak práská těma svejma mrožákama. Že přej nás povede do takový demonstrace, vedle který budou všecky vostatní dámskej dejchánek."
"Já bych spíš řek, že vás povede rovnou do lapáku," řekl Jones a zahalil výčepní pult dalším oblakem kouře. "Připadá mi pěkně máklej."
"Je trochu divnej," připustil muž. "Ale dělá u nás v kanclu a pan Gonzála, co tam šéfuje, říká, že je fakt machr. Nechá ho dělat, co chce. Nechá ho dokonce, aby za náma chodil do fabriky, kdy si umane. Pude s ním fůra lidí. Povídal, že má k ty demonstraci dovolení vod pana Levyho, že přej si pan Levy přeje, abysme demonstrovali a zbavili se Gonzály. Kdo ví? Možná nám pak zdvihnou mzdy. Pan Gonzála se před ním klepe už teď."
"Heleďte, čoveče, jak ten váš bílej spasitel vypadá?" zeptal se s nepokrytým zájmem Jones.
"Velkej a tlustej, jo a pořád nosí takovou loveckou čepici s ušima."
Jonesovy oči za temnými skly se rozšířily.
"A ta čepice je zelená? Chodí v zelený čepici?"
"Jo. Jak to víte?"
"A kurva!" řekl Jones. "Tak to sté v pěkným průseru. Toho zmetka hledaj polišové. Jednou večer zapadnul do Noci rozkoše a vyprávěl naší Darleně vo nějakým autobusu."
"No vidíte," řekl muž. "Nám taky vyprávěl vo autobusu. Jak se jednou vydal autobusem do srdce temnoty."
"Tak to je ten samej. Držte si ho vod těla. Nebo vás eště dostane za mříže. Kurva!"
"Nojo, to se ho na to musím zeptat," řekl muž. "Se žádným kriminálníkem já demonstrovat nepudu."

2

Pan Gonzalez byl v Levyho kalhotách jako obvykle od časného rána. Symbolicky zapálil svá kamínka a cigaretu s filtrem touž zápalkou, rozžehuje tak dvé pochodní signalizujících začátek nového pracovního dne. Potom upjal mysl k rannímu rozjímání. Pan Reilly vtiskl předchozího dne kanceláři opět nový rys; po celém stropě, od žárovky k žárovce, se táhly girlandy z bledé fialového, šedého a hnědožlutého krepového papíru. Kříž, nápisy a papírové stuhy připomněly přednostovi kanceláře vánoční výzdobu a lehce ho rozcitlivěly. Šťastně se zadíval do hájemství pana Reillyho a zaznamenal, že fazolové výhonky rostou tak zdravě, že se dokonce začaly ovíjet kolem rukojetí kartotéčních zásuvek. Pan Gonzalez uvažoval, jak asi jeho zakládací úředník zařazuje spisy, aniž křehkým úponkům ublíží. Hloubaje nad touto kancelářskou záhadou, spatřil ke svému úžasu pana Reillyho, an jako torpédo prolétá dveřmi.
"Dobré ráno, pane," řekl stroze Ignácius a jeho dlouhá šála mu Horizontálně vlála v patách jako praporec nějakého zmobilizovaného skotského klanu. Přes rameno měl zavěšenou lacinou filmovou kameru a v podpaží nesl jakýsi balík, který vypadal jako srolované prostěradlo.
"Vy jste si ale dneska přivstal, pane Reilly."
"Jak to myslíte? Chodím takhle den co den."
"Ale ovšem," řekl pokorně pan Gonzalez.
"Máte snad dojem, že jsem přišel brzy z nějakého určitého důvodu?"
"Ne, já jen..."
"Vymáčkněte se, pane. Proč jste najednou tak podezíravý? Paranoia vám doslova kouká z očí."
"Cože, pane Reilly?" *
"Slyšel jste, co jsem řekl," odpověděl Ignácius a odvalil se ke dveřím do továrny.
Pan Gonzalez se pokusil opět sebrat dohromady, ale tentokrát ho vyrušilo cosi jako provolávání slávy, propuknuvší v továrně. Napadlo ho, že se třeba některý z dělníků stal otcem nebo něco vyhrál v loterii. Pokud ho tovární dělníci nechávali na pokoji, byl ochoten oplácet jim stejnou mincí. Pro něho byli prostě součástí fyzické výbavy Levyho kalhot, nikterak nesouvisející s "mozkovým centrem". Proč by se také o ně staral; patřili pod opilecký dozor pana Palerma. Až si dodá patřičné odvahy, hodlal přednosta kanceláře co nejzdvořileji probrat s panem Reillym otázku množství času, tráveného tímto v továrně. Pan Reilly byl ovšem poslední dobou poněkud zdrženlivý a nedůtklivý a myšlenka na souboj s ním pana Gonzaleze děsila. Dřevěněly mu nohy, jak jen pomyslel, že by mu jedna z těch medvědích tlap mohla přistát na hlavě a třeba ho, nedej bůh, i zarazit jako kůl do nevypočitatelné podlahy kanceláře. Čtyři továrenští dělníci objímali Ignácia kolem obrovitých šunek a s nemalou námahou ho zdvihali na jeden ze střihačích stolů. Ignácius přes ramena svých pozdvihovačů vyštěkával rozkazy, jako by dohlížel na nakládání nejvzácnějšího a nejdrahocennějšího karga.
"Nahoru a doprava, ještě kousek!" křičel dolů. "Nahoru, nahoru. Opatrně. Pomalu. Držíte pevně?"
"Jo," odpověděl jeden z pozdvihovačů.
"Cítím se nějak vratce. Prosím vás! Upadám do stavu krajní úzkosti."
Dělníci a dělnice se zájmem přihlíželi, jak pozdvihovači pod svým břemenem vrávorají ze strany na stranu.
"A teď pozadu," vykřikl nervózně Ignácius. "Pozadu, dokud stůl nebude bezpečně pode mnou."
"Nebojej se, pane Reilly," zafuněl jeden z nosičů. "Míříme s várna přesně na stůl."
"Jak je vidět, tak ne!" odpověděl Ignácius, když jím narazili do sloupu. "Ach, bože! Mám vymknuté rameno."
Hlouček přihlížejících dělníků zabědoval.
"Zacházejte s panem Reillym vopatrně," křikl někdo. "Este mu rozflákáte hlavu."

"Prosím vás!" křičel Ignácius. "Pomozte mi někdo! Za chvíli ze mě nebude než hromádka zpřelámaných kostí."
"Kouknou, pane Reilly," vyrazil bezdeše jiný z podzvihovačů, "stůl je hnedka za náma."
"Ještě se ocitnu v jedné z těch ohnivých pecí, než bude tomuto pomýlenému dobrodružství konec. Jímá mě podezření, že by přece jen bylo moudřejší oslovit shromážděné z úrovně podlahy."
"Spusťte nohy dolů, pane Reilly. Stůl je rovnou pod várna."
"Pomalu," řekl Ignácius, natahuje obezřele špičky mohutných nohou ke stolní desce. "A je to. Výborně. Až budu s jistotou stát, můžete sevření mých nohou uvolnit."
, Konečně byl Ignácius vertikálně usazen na desce dlouhého stolu. Pánev si zakrýval smotaným prostěradlem, aby svému obecenstvu zatajil, že byl za svého pozdvihování poněkud vydrážděn.
"Přátelé!" spustil důležitě a napřáhl paži, v níž nedržel prostěradlo. "Konečně nadešel náš den. Doufám, že jste nikdo nezapomněl na své bojové prostředky." Z hloučku pod stříhacím stolem nevzešlo ani ujištění, ani popření. "Mám na mysli hole, klacky, řetězy a tak dále." Dělníci se sborově rozhihňali a zamávali laťkami z plotů, násadami od košťat, bicyklovými řetězy a cihlami. "Můj ty bože! Shromáždili jste věru hrozivý a široký arzenál. Prudkost našeho útoku snad ještě přesáhne mé očekávání. Nicméně čím definitivnější úder, tím definitivnější výsledky. Letmá inspekce vaší výzbroje tudíž stvrzuje moji víru v konečný úspěch našeho dnešního křížového tažení. Musíme bojovat ohněm proti ohni. Zanecháme za sebou Levyho kalhoty zpustošené a popleněné."
"Cože to povídá?" ptali se dělníci jeden druhého.
"Zakrátko vtrhneme do kanceláře, čímž nepřítele překvapíme ve chvíli, kdy jsou jeho smysly dosud obestřeny psychickou mlhovinou časného rána."
"Hej, pane Reilly, ráčej vodpustit," zvolal z houfu jakýsi muž, "ale někdo mi řikal, že máte ňákej vroubek u policajtů. Je to fakt?"
Dělným zástupem proběhla vlna znepokojení a strachu.
"Cože?" vykřikl Ignácius. "Kde jste slyšel takovou pomluvu? Na tom není zrnka pravdy. Takovou podlost o mně může rozšiřovat jedině nějaký bílý nadřazenec, nějaký panský přisluho-vač, možná dokonce sám Gonzalez. Jak se opovažujete, pane. Uvědomte si prosím všichni, jak jste tady, že naše věc má mnoho nepřátel."
Zatímco dělníci vřele aplaudovali, Ignácius uvažoval, jak se tomu dělníkovi mohlo donést, že ho chtěl mongoloid Mancuso zatknout. Možná byl jedním ze zástupu před obchodním domem. Ten obchuzkář má prsty snad ve všem. Ale prozatím se věc zdála zachráněna.
"A toto poneseme v čele!" vykřikl Ignácius do řídnoucího potlesku. Dramaticky odtrhl od pánve prostěradlo a jediným máchnutím je rozprostřel. Mezi žlutými skvrnami bylo vysokými tiskacími písmeny napsáno červeným fixem slovo KUPŘEDU. Pod ním pak umně pokrouceným modrým písmem stálo: Křížová výprava za důstojnost mouřenínů.
"To bych ráda věděla, kdo na tom hadru chrápal," řekla citlivá žena duchovního založení, která byla vedoucí sboru. „Ó, Pane!"
Několik dalších perspektivních narušitelů pořádku vyjádřilo tutéž zvědavost mnohem výmluvnější tělesnou terminologií.
"Utište se," zvolal Ignácius a hromově dupl do stolu. "Prosím vás! Až vpochodujeme do kanceláře, dvě ženy sošnějších postav rozvinou standartu do plné šíře."
"Já na to ani nešáhnu," odpověděla jedna žena.
"Ticho! To platí na všechny!" řekl zuřivě Ignácius. "Začíná mě jímat podezření, že vám naše věc příliš k srdci nepřirostla. Nejevíte se mi připraveni k obětem nejkrajnějším."
"Proč máme s sebou tahat ten starej lajntuch?" zeptal se někdo. "Já myslel, že to má bejt demonstrace za vyšší mzdy."
"Lajntuch? Jaký lajntuch?" odpověděl Ignácius. "Třímám před vámi zástavu ze všech nejhrdější, ztotožnění našeho cíle, zviditelnění všeho, oč usilujeme." Dělníci pátravě zkoumali skvrny. "Chcete-li vtrhnout do kanceláře jako stádo dobytka, dopustíte se obyčejné výtržnosti. Tato zástava však sama o sobě vdechuje našemu pobouření formu a víru. Tyto věci mají svou geometrii, jistý rituál, na nějž je nutno brát zřetel. Prosím, vy dvě dámy zde,
chopte se standarty, a takto jí mávejte se vší ctí a hrdostí, jež jí náleží, ruce pěkně nahoře, et cetera."
Dvě ženy, na které Ignácius ukázal, se pomalu přišátraly ke stříhacímu stolu, štítivě uchopily standartu do špiček palců a ukazováčků a roztáhly ji mezi sebou jako pláštík malomocného.
"Vypadá to působivěji, než jsem čekal," řekl Ignácius.
"Nešmejkejte mi tím kolem huby, holky," řekl někdo ženám a vyvolal tím ve shromážděném houfu novou vlnu chichotu.
Ignácius spustil kameru a namířil ji na standartu a na dělníky. "Mohli byste prosím všichni ještě jednou zahrozit těmi klacky a kameny?" Dělníci vesele vyhověli. Myrna se zalkne espresem, až tohle uvidí. "A teď trochu vášnivěji. Zuřivě máchejte zbraněmi. Šklebte se. Křičte. Někteří z vás mohou skákat do výše, pokud vám to nedělá potíže."
Všichni se smíchem plnili jeho příkazy, tedy všichni krom dvou žen, které posupně držely standartu.
Pan Gonzalez zatím v kanceláři pozoroval slečnu Trixie, jak při svém dnešním entrée vráží do dveřního rámu. Současně přemítal, co znamená to nové a divoké vzplanutí vášní, jehož ozvuky sem doléhaly z továrny.
Ignácius ještě chvíli natáčel scénu pod sebou a potom přejel kamerou na jeden ze sloupů a putoval po něm vzhůru ke stropu, což byla dle jeho představ pozoruhodná a vytříbená filmařská finta, náznak vyšších aspirací. V Myrniných pižmových útrobách zahlodá závist. U vrcholku sloupu se kamera soustředila na několik čtverečních metrů zrezivělého plechu tovární střechy. Potom Ignácius podal kameru jednomu dělníkovi a požádal, aby ho nafilmoval. Zatímco muž na něho zaostřoval objektiv, Ignácius se k velké potěše dělnictva zlobně zachmuřil a zahrozil pěstí.
"To zatím stačí," pronesl milostivě, když si vzal kameru zpátky a vypnul ji. "Potlačme ještě na chvíli naše bojovné choutky a stanovme si válečný plán. V prvním sledu půjdou tyto dvě dámy se standartou. Hned za standartou následuje sbor s nějakou příhodnou lidovou či náboženou písní. Nápěv ať zvolí dáma, jež má sbor pod svou taktovkou.

Nezná je ničehož o vašich tradičních zvyklostech, ponechávám výběr na vás, ač je mi líto, že nemáme více času, abych vás mohl naučit nějaký krásný madrigal. Dovolím si pouze navrhnout, abyste zvolili melodii co nejpůsobivější. Vy ostatní se sešikujete v bojový houfec. Na závěr ansámblu půjdu já s kamerou, abych tuto pamětihodnou událost zaznamenal na filmový pás. Půjčováním tohoto filmu studentským organizacím a jiným podobně nechutným společnostem můžeme v budoucnu vyzískat dodatečně příjmy.
Pamatujte si prosím toto: Zpočátku budeme jednat veskrze mírumilovně a racionálně. Sotvaže vstoupíme do kanceláře, obě dámy rozvinou standartu přednostovi před očima. Sbor se pak uskupí kolem kříže. Bojový houfec se bude držet v pozadí, dokud ho nebude zapotřebí. Jelikož se utkáme se samotným Gonzale-zem, předpokládám, že houfec bude povolán bez prodlení. Jestliže emoční síla této scény na Gonzaleze nezapůsobí, vzkřiknu: ‚Do útoku!' To bude signál pro váš výpad. Máte nějaké otázky?"
"To je pěkná ptákovina," ozvalo se z davu, ale Ignácius hlas ignoroval. Továrnou se rozhostilo šťastné ticho: většina dělníků dychtila po vybočení z denního řádu. Mezi dvěma kotli se na okamžik opile zjevil pan Palermo, dílenský mistr, a vzápětí opět zmizel.
"Bitevní plán je očividně jasný," řekl Ignácius, když žádné otázky nepřicházely. "Budou obě dámy se standartou tak laskavý a zaujmou místo pod schody? A teď prosím sbor a za ním šik bojovníků." Dělníci se s úsměvy a za vzájemného pošťuchování svými bojovými prostředky rychle seřadili. "Výborně! Sbor může začít zpívat."
Duchovně založená dáma pískla na ladičku a členové sboru spustili zplna hrdla: "Ach, Kriste Ježíši, kráčejž mi po boku, nechť radost navždycky září mi ve oku."
"To zní vskutku dojímavě," poznamenal Ignácius. A potom zařval: "Kupředu!"
Útvar uposlechl tak pohotově, že než mohl Ignácius ještě něco zvolat, prošla standarta dílnou a stoupala do schodů ke dveřím kanceláře.
"Halt!" řval Ignácius. "Pomožte mi někdo ze stolu!"

Ach, Kriste Ježíši, buď druhéém mým,
dokavaď tento svět obývat smím.
Bereš mě za ruku
a mně je do skoku,
když tak se mnou kráčíš,
naslouchat mi ráčíš.
Blaho je po duši,
ať mráz či ať prší,
jen když jsem s téébou, Ježíši.

"Stát!" křičel zběsile Ignácius, sleduje poslední rady bojovníků procházet dveřmi. "Okamžitě se pro mě vraťte."
Dveře se zhouply a zapadly. Spustil se na ruce a na kolena a přeplazil se k okraji stolu. Potom se těžce obrátil a po dlouhém manévrování končetinami se mu podařilo usednout na kraj stolu. Když zjistil, že mu nohy klimbají sotva několik centimetrů nad zemí, odhodlal se k riskantnímu skoku. Jak se však od stolu odrazil a přistál na podlaze, kamera mu sklouzla z ramene a s dutým prásknutím dopadla na beton. Vyhřezlá filmová střeva se vyvalila na podlahu. Ignácius kameru sebral a stiskl tlačítko, jež ji mělo uvádět do chodu, ale nic se nepřihodilo.

Ach, Kriste Ježíši, záruku slož za mne,
až zas do sirých zdí vězení svých mě jme.
U tebe vždy se nadíti důvodů,
proč dále žiíiti.

"Co to ti šílenci zpívají?" otázal se Ignácius prázdné továrny a horečně cpal metr za metrem filmového pásu do kapsy.

Ty nikdy neškodíš,
nikdy mě neshodíš.
S tebou už nehřeším,
vše hravě vyřeším,
téébe když, Ježíši, po boku mám.

Ignácius, s hadem rozmotaného filmu v patách, se vrhl ke dveřím kanceláře a vrazil dovnitř. Dvě černé matrony s kamennými tvářemi nastavovaly zmatenému panu Gonzalezovi nepopsanou stranu poskvrněného prostěradla. Členové sboru nutkavě pěli, oči zavřené, plně pohrouženi v melodii. Ignácius se prodral bojovým houfcem dobrácky lelkujícím po stranách tohoto živého obrazu a přistoupil k psacímu stolu přednosty kanceláře.
Slečna Trixie ho spatřila a zeptala se: "Co se to děje, Glorie? Copak tady všichni ti lidé z továrny chtějí?"
"Prchněte, dokud ještě můžete, slečno Trixie," řekl jí Ignácius s největší vážností.

Ach, Kriste Ježíši, dáváš mi klidu,
zaháníš fízly pryč, zaháníš bídu.

"Já vás neslyším," vykřikla slečna Trixie a chňapla ho za rukáv. "To už je karneval?"

"Běžte své ovadlé pohlaví provětrat na toaletu!" zařval sveřepě Ignácius.
Slečna Trixie se odpíoužila.
"Tak co?" zeptal se Ignácius pana Gonzaleze, když obě dámy přestavil tak, aby se přednostovi kanceláře dostalo pohledu na popsanou stranu prostěradla.
"Co to má znamenat?" zeptal se pan Gonzalez, upínaje zraky na standartu.
"Odmítáte těmto lidem pomoci?"
"Pomoci jim?" špitl přednosta kanceláře poděšeným hláskem. "O čem to mluvíte, pane Reilly?"
"Mluvím o hříchu, jímž jste se provinil, o hříchu proti společnosti."
"Cože?" Páně Gonzalezův spodní ret se chvěl.
"Do útoku!" zavelel Ignácius svým bojovníkům. "Tento muž postrádá vší dobročinnosti."
"Dýk sté ho nenechal říct jediný slovo," poznamenala jedna z nespokojených žen držících prostěradlo. "Nechtě mluvit pana Gonzálu."
"Do útoku! Do útoku!" zařval znovu Ignácius, ještě zuřivěji. Modrožluté oči mu lezly z důlků a metaly blesky.
Kdosi vlažně práskl bicyklovým řetězem přes kartotéku a srazil na zem pikslu s fazolemi.
"Podívejte, co jste to provedl," řekl Ignácius. "Říkal vám někdo, abyste shazoval květiny?"
"Řek sté přece ‚Do útoku'!" odpověděl vlastník bicyklového řetězu.
"Hej! Vy tam! Okamžitě toho nechtě!" zahřměl Ignácius na muže, který otupěle sekal kapesním nožem do tabulky ODBOR VÝZKUMU A DOPLŇKOVÝCH INFORMACÍ – REFERENT I. J. REILLY. "Jak si to, lidi, představujete?"
"No řek sté nám ‚Do útoku'," odpovědělo několik hlasů.

V tom světě pustoty
dáváš mi jistoty;
světlem svým na pomóóc
svítíš mi v temnou nóóc.
Ach, Kriste Ježíši, přejž nadál krokům mým,
pak se tě, přísahám, nikdy už nepustím.

"Nechtě té hrozné písně!" zařval Ignácius na sbor. "Něco tak vyloženě rouhavého mi ještě o sluch nezavadilo."
Sbor přestal zpívat a tvářil se ublíženě.
"Nechápu, o co vám jde," řekl Ignáciovi přednosta kanceláře.
"Sklapněte chlebárnu, mongoloide."
"Jdeme zpátky do fabriky," řekla Ignáciovi hněvivé citlivá dáma, mluvčí sboru. "Jste špatný člověk. Já věřím, že vás hledá policie."
"Nojo," přitakalo několik hlasů.
"Počkejte chvíli," škemral Ignácius. "Někdo musí napadnout Gonzaleze." Zapátral v řadách bojovníků. "Vy s tou cihlou, pojďte sem a vezměte ho trošku přes hlavu."
"Kdepak, tímhle já nikoho mlátit nebudu," řekl muž s cihlou. "Majzněte si ho sám. Jistě máte policejní rejstřík aspoň míli dlouhej."
Obě ženy vpředu znechuceně pustily prostěradlo na zem a následovaly sbor, který se již tlačil ze dveří.
"Kam to zas všichni jdete, lidi?" volal Ignácius, hlas zastřený slinami a zlostí.
Bojovníci beze slova vykročili za sborem a oběma nositelkami standarty z kanceláře. Ignácius se hbitě přikolébal k roztrouseným zbytkům zadního voje a chytil jednoho z mužů za ruku, ale ten se po něm ohnal jako po moskytovi a řekl:
"To tak, ještě se dostat do kriminálu, to by nám scházelo."
"Vraťte se! Ještě jsme neskončili. Můžete se zmocnit slečny
Trixie, jestli chcete," volal Ignácius úpěnlivě za tenčícím se bojovým houfcem, ale průvod mlčky a neochvějně sestupoval do továrny. Konečně za posledními křižáky za důstojnost mouřenínů zapadly dveře.

3

Obchůzkář Mancuso pohlédl na hodinky. Strávil už na záchodku plných osm hodin. Bylo na čase vrátit převlek na okrsek a jít domů. Za celý den nikoho nezatkl á navíc měl dojem, že na něho leze rýma. V kabince bylo strašně chladno a vlhko. Kýchl a chtěl otevřít dveře, ale ty nepovolily. Zalomcoval klikou, aby uvolnil západku, která zřejmě zaskočila. Asi po minutě rumplování a strkání do dveří začal volat o pomoc.

4

"Ignácie! Takže tobě dali padáka!"
"Prosím tě, matko, jsem na pokraji zhroucení." Ignácius si zapíchl pod knír hrdlo láhve se svěženkou dr. Nuta a za hlučného srkání a zurčení ji začal vyprazdňovat. "Jestliže se hodláš chovat jako harpyje, doženeš mě ještě k nejhoršímu."
"Vobyčejný úřednický místo a ty si ho nedokážeš udržet. Při tvým vzdělání."
"Byl jsem tam terčem nenávisti a opovržení," řekl Ignácius, vrhaje ukřivděný pohled na hnědé stěny kuchyně. S

mlasknutím vytrhl jazyk z hrdla láhve a vyříhl něco limonády dr. Nuta. "V podstatě za to všechno může Mýma Minkoffová. Dobře víš, jaké nepříjemnosti ta umí natropit."
"Myrna Minkoffová? Nedělej ze mě blbce, Ignácie. Ta holka je přeci v New Yorku. Však já tě mám přečteného. Že tys v těch Levyho kalhotech vyved ňákej kopanec."
"Můj skvělý mozek je uváděl do rozpaků."
"Podej mi noviny, Ignácie. Mrknem se, co nám nabízejí ‚volný místa'."
"Slyším dobře?" zaburácel Ignácius. "Mám být opět smeten do propasti? Jak je vidno, všechnu svou dobrotu jsi ze srdce vykoulela. Musím zůstat přinejmenším týden v posteli, a to se vší obsluhou, než se dám zase dohromady."
"Když mluvíš o posteli, kampak se podělo tvý prostěradlo, chlapče?"
"To rozhodně nevím. Třeba ho někdo ukradl. Varoval jsem tě před nevítanými návštěvami."
"Chceš mi namluvit, že se nám někdo vloupal do domu, jen aby vodnes jedno z tvejch špinavejch prostěradel?"
"Kdybys na prádlo trochu víc dbala, popis onoho prostěradla by zněl poněkud jinak."
"Nojo. Tak mi podej ty noviny, Ignácie."
"Ty mi z nich skutečně hodláš předčítat? Pochybuji, že by má tělesná soustava v tuto chvíli přestála podobné trauma. Ostatně, čtu si právě ve vědecké rubrice nesmírně zajímavý článek o měkkýších."
Paní Reillyová vyrvala noviny synovi z rukou, ponechavši mu v prstech dva malé útržky.
"Matko! Je snad tento odpudivý projev špatných mravů jedním z následků tvého spolčení s onou bandou kuželkami posedlých Siciliánů?"
"Kuš, Ignácie," řekla matka a povinně se prolistovávala k inzertní části novin. "Zejtra ráno vstaneš se slepicema a vyrazíš na St. Charles na tramvaj."
"Cože?" zeptal se nepřítomně Ignácius. Uvažoval, co teď napíše Myrně. Film byl zřejmě také zničený. Vysvětlovat nezdar Křížového tažení v dopise bylo naprosto nemožné. "Cože to díš, matko má?"
"Řekla jsem, že hnedka ráno pudeš se slepicema na tramvaj do města," zaječela paní Reillyová.
"Nenazýváš dělnou třídu moc lichotivě."
"A až se vrátíš, budeš mít novou práci."
"Štěstěna se očividně rozhodla snést mě ještě níže."
"Cože?"
"Nic."

5

Paní Levyová ležela tváří dolů na elektrickém regeneračním lůžku, jehož jednotlivé části jemně ponoukaly její požehnané tělo, žmoulajíce a hnětouce měkké bílé maso jako zamilovaný pekař. Obtočila lůžko pažemi a pevně se k němu přimkla.
"Ach," zasténala slastně a zahryzla se do dflu pod obličejem.
"Vypni ten krám," pronesl kdesi za jejími zády manželův hlas.
"Cože?" Paní Levyová zdvihla hlavu a zasněně se rozhlédla vůkol. "Co tady děláš? Myslela jsem, že se ve městě zdržíš na dostihy."
"Rozmyslel jsem si to, pokud ti to nevadí."
"Ale vůbec ne. Dělej si, co chceš. Nenech se ode mne do ničeho nutit. Jen si užívej, miláčku. Se mnou to nehne."
"Promiň. Omlouvám se, že jsem tě odtrhl od tvého lehátka."
"Moje lehátko do toho laskavě nezatahuj."
"Ach, odpusť, jestli jsem se ho nějak dotkl."
"Prostě moje lehátko vynech. Nic jiného jsem neřekla. Snažím se být milá. Já hádky nevyvolávám, já ne."
"Tak ten krám zase zapni a buď zticha. Jdu si dát sprchu."
"Vidíš? Rozčílíš se pro nic za nic. Nevybíjej si na mně své špatné svědomí."
"Jaké špatné svědomí?4Co jsem zase provedl?"
"Ty víš dobře, o čem mluvím, Gusi. Zahodil jsi svůj život jako kus hadru. Prošustroval jsi podnik. Šanci stát se firmou celostátního významu. Pot a krev svého otce, podané ti na stříbrném tácku."
"Bože!"
"Chřadnoucí vzkvétající podnik."
"Poslyš, ještě mě bolí hlava z toho, jak jsem celý den podnik zachraňoval. Proto jsem nešel na dostihy."
Po takřka pětatřiceti letech bojů s otcem se pan Levy rozhodl, že se po zbytek života nenechá ničím obtěžovat. Dnes a denně byl však obtěžován v Levyho hrádku manželkou, která mu měla za zlé, že se nemíní nechat obtěžovat Levyho kalhotami. A když se Levyho kalhotám vyhýbal, obtěžoval ho podnik ještě víc, protože tam docházelo k maléru za malérem. Mnohem jednodušší a zdaleka ne tak obtížné by bylo, kdyby Levyho kalhoty skutečně spravoval a věnoval osm hodin denně jejich řízení. Avšak pouhé jméno "Levyho kalhoty" u něho vyvolávalo pálení záhy. Spojoval je se svým otcem.
"Copak jsi dělal, Gusi? Podepsal několik dopisů?"
"Vyhodil jsem jednoho člověka."
"Opravdu? Ale to je ohromné. Koho? Nějakého topiče?"
"Vzpomínáš si, jak jsem ti vyprávěl o tom tlustém magorovi, kterého přijal ten pitomec Gonzalez?"
"Ach. Toho." Paní Levyová se na regeneračním lůžku převrátila na záda.

"Měla bys vidět, co tam napáchal. Ze stropu visí papírové fábory. Uprostřed kanceláře stojí obrovský kříž. Sotva jsem tam dneska vstoupil, přišel mi žalovat, že mu nějaký dělník z továrny shodil na zem jeho fazole."
"Fazole? Neplete si Levyho kalhoty se zelinářstvím?"
"Kdo ví, co se mu honí v makovici. Chtěl na mně, abych toho dělníka, který mu shodil kytku, na hodinu propustil, a pak ještě jednoho, ten mu prý pořezal nějakou ceduli. Tvrdil, že dělníci jsou sprostá pakáž, která k němu nemá náležitou úctu. Dokonce mu prý usilují o život. Zašel jsem tedy dozadu do továrny, abych si promluvil s Palermem, který tam samosebou nebyl, zato co nevidím? Dělníci mají všude nachystané cihly a řetězy. Všichni jsou silně citově rozrušeni a jeden přes druhého mi vykládají, jak je Reilly, to je ten halama, navedl, ať přijdou ozbrojeni, aby mohli přepadnout kancelář a zmlátit Gonzaleze."
"Cože?"
"Vykládal jim, že za hodně práce dostávají málo peněz."
"Já myslím, že v tomhle má pravdu," řekla paní Levyová. "Zrovna včera o tom něco psaly Susana se Sandrou ve svém dopise. Prý jim kamarádky na koleji řekly, že podle toho, co o svém otci vyprávějí, vyhlíží jako plantážník tyjící z práce otroků. Děvčátka se tím hrozně trápí. Chtěla jsem se ti o tom zmínit, ale měla jsem takové problémy s tím novým vlasovým návrhářem, že mi to vypadlo z hlavy. Chtějí, abys těm chudákům zvýšil platy, jinak že už víckrát domů nepřijedou."
"Co si ty holky o sobě myslí?"
"Myslí si, že jsou tvoje dcery, pro případ, že jsi zapomněl. Chtějí si tě prostě vážit. Píšou, že jestli je máš ještě někdy vidět, musí se pracovní podmínky v Levyho kalhotách radikálně zlepšit."
"Co že se tak zčistajasna zajímají o barevné? To už je mladí mužové přestali bavit?"
"Už ta děvčátka zase napadáš. Chápeš, jak to mysům? To je to, proč si tě nemohu vážit ani já. Kdyby jedna z tvých dcer byla závodní kůň a druhá hrála baseball, to by ti pro ně nic nebylo dost."
"Kdyby jedna byla závodní kůň a druhá hrála baseball, byli bychom na tom mnohem lip, to mi věř. Plynul by z nich zisk."
"Promiň," řekla paní Levyová a opět zapnula své regenerační lůžko, "ale takovéhle řeči poslouchat nebudu. Mám už těch rozčarování pro dnešek ažaž. Pochybuju, že bych o tomhle vůbec dokázala děvčátkům napsat."
Pan Levy viděl manželčiny dopisy dcerám, cituplné, iracionální mozkové klystýry ve stylu novinových úvodníků, které by i radikála typu Patricka Henryho obrátily v konzervativce a které přiváděly děvčata na svátky domů naježená nepřátelstvím vůči otci pro tisíce nespravedlností, jichž se dopustil na jejich matce. Obsazen do role kukluxmana, vykopávajícího na dlažbu mladého demonstranta, mohl paní Levyovou inspirovat k napsání plamenného letáku. Materiál se nabízel sám.
"Ten chlap je vyložený psychopat," řekl pan Levy.
"Charakterní chování je u tebe psychózou. Mravní integrita komplexem. To všechno jsem už slyšela."
"Poslyš, já bych ho nejspíš nevyhodil, kdyby mi jeden z dělníků neřekl, že toho magora hledá policie. Pak bylo rozhodnutí dílem okamžiku. Mám s podnikem plnou hlavu starostí i bez toho, že tam budu zaměstnávat nějakého vyšinutého kriminálníka."
"S tímhle na mě nechoď. To je typické. Pro člověka, jako jsi ty, jsou všichni idealisté a bojovníci za spravedlivou věc jenom manicky a kriminálníci. Tím se proti nim bráníš. Ale díky, žes mi o tom řekl. Můj dopis to prodchne realitou."
"V životě jsem ještě nikoho nepropustil," řekl pan Levy. "Ale nemůžu si v podniku držet člověka, po kterém pátrá policie. Ještě bychom s tím mohli mít oplétačky."
"Prosím tě." Paní Levyová na svém regeneračním lůžku varovně zagestikulovala. "Ten mladý idealista se teď někde plácá jako ryba na suchu. Děvčátkům to zlomí srdce, tak jako to láme moje. Jsem žena pevného charakteru, mravní bezúhonnosti a uhlazených způsobů. Což jsi ty jakživ nedokázal ocenit. Spojením s tebou jsem devalvována. Všechno jsi tak znevážil, včetně mě. Zatvrdila jsem se."
"Tak tobě jsem taky zkazil život, co?"
"Svého času jsem byla velice horoucí a milující dívka plná velkých nadějí. Děvčátka to věděla. Doufala jsem, že uděláš z Levyho kalhot podnik celostátního významu." Hlava paní Levyové hopsala nahoru dolů, nahoru dolů. "A pohleď. Dnes je z nich malý zpustošený závod s hrstkou odběratelů. Tvoje dcery jsou rozčarované. Já jsem rozčarovaná. Ten mladý muž, kterého jsi propustil, je rozčarovaný."
"Mám si snad kvůli tomu sáhnout na život?"
"To si rozhodni sám. Vždycky bylo všechno po tvém. Já ti byla dobrá jenom pro rozkoš. Jsem jen další starý sporťák. Použij mě, když chceš. Mně je to fuk."
"Kuš, prosím tě. Na co by tě chtěl kdo použít?"
"Vidíš? Pořád mě napadáš. To je ta tvá nejistota, komplex viny, agresivita. Kdybys mohl být na sebe a na své jednání s druhými hrdý, choval by ses mile. Vezmi jen slečnu Trixie, to je další příklad. Podívej, co té jsi udělal."
"Té ženské jsem nikdy nic neudělal."
"To je právě to. Je osamocená, ustrašená."
"Je bezmála mrtvá."
"Od té doby, co jsou Susana a Sandra z domu, trpím sama komplexem viny. Co dělám? Jaký je cíl mého snažení? Jsem žena mnoha zájmů, mnoha ideálů." Paní Levyová si povzdychla. "Připadám si tak zbytečná. Spoutal jsi mne okovy materiálních statků, jež mé skutečné já nemohou nikdy uspokojit." Její hopsající oči se chladně zahleděly na manžela. "Přiveď mi slečnu Trixie a já ten dopis nenapíšu."
"Cože? Já tady tu senilní bábu nechci. Co je s tvým bridžovým klubem? Když jsi naposledy nenapsala dopis, dostala jsi nové šaty. Držme se toho. Koupím ti plesovou toaletu."

"To, že ji držím v zaměstnání, nestačí. Potřebuje osobní pomoc."
"Použila jsi ji jako zkušebního králíka už v tom korespondenčním kursu, který jsi studovala. Jako bys jí nemohla dát pokoj. Nech Gonzaleze, ať ji pošle do důchodu."
"Udělej to a zabiješ ji. Pak se bude cítit dvojnásob nepotřebná. Budeš mít na svědomí její smrt."
"Ale nepovídej."
"Když jen pomyslím na svou matku. Každou zimu na pláži v Saň Juanu. Opálená, v bikinách. Tančí, plave, na rtech smích. Mladí nápadníci."
"A když jí vlna podrazí nohy, má z toho infarkt. Co neprohraje v kasinech, to nacpe hotelovému doktorovi v Caribe Hiltonu."
"Nemáš mou maminku rád, protože tě prokoukla. Měla pravdu. Měla jsem se provdat za nějakého doktora, za člověka s ideály." Paní Levyová smutně poskakovala. "Ale dneska mi na tom už tolik nezáleží. Utrpení mne jen zocelilo."
"Jak bys trpěla, kdyby ti někdo z toho pitomýho hopsadla vytrhnul dráty?"
"'Už jsem ti jednou řekla," naježila se paní Levyová, "abys do toho mé lůžko nezatahoval. Necháváš se strhávat chorobnou agresivitou. Dej na mou radu, Gusi. Zajdi za tím psychoanalytikem v Lékařském domě, za tím, co pomohl Lennymu vytáhnout klenotnictví z dluhů. Vyléčil Lennyho z komplexu, který měl z prodeje růženců. Lenny na toho doktora nedá dopustit. Teď má nějakou výlučnou dohodu s partou jeptišek, které ty růžence prodávají nejméně ve čtyřiceti katolických školách po celém městě. Peníze se mu jenom hrnou. Lenny je šťastný. Sestřičky jsou šťastné. Dětičky jsou šťastné."
"To zní báječně."
"Lenny rozšířil sortiment o sochy a náboženské potřeby."
"Vsadím se, že je šťastný."
"To je. Ty bys mohl být taky. Zajdi za tím doktorem, Gusi, než bude pozdě. Měl by sis dát pomoct už kvůli děvčátkům. Mně je to jedno."
"To je mi jasný."
"Ty jsi velice chaotický člověk. Sandra je osobně mnohem šťastnější, co se nechala psychoanalyzovat. Pomohl jí nějaký doktor tam u nich na univerzitě."
"Jistě toho nelitoval."
"Sandřin stav se může zase zhoršit, až se dozví, cos provedl tomu mladému aktivistovi. Vím, že teď se děvčátka proti tobě obrátí definitivně. Jsou plna hřejivého soucitu, jako jsem byla já, než jsem byla hovadsky zneužita."
"Hovadsky zneužita?"
"Prosím tě. Už ani jediné jízlivé slůvko." Z rozhopsaného a rozvlněného lůžka varovně máchly ultramarínové nehty.
"Dostanu slečnu Trixie, nebo děvčátka dostanou dopis?"
"Dostaneš slečnu Trixie," řekl posléze pan Levy. "Už tě vidím, jak ji necháš poskakovat na tomhle svém vynálezu a zpřelámeš jí kosti."
"Moje lůžko z toho vynech!"

SEDM

Rajské občerstvení, společnost s ručením omezeným, sídlilo v prostorách někdejší autoopravny, v temném přízemí jinak nepoužívané obchodní budovy na Poydras Street. Garážová vrata byla obvykle otevřena, zahrnujíc nosy kolemjdoucích štiplavými počitky horkých párků a hořčice, jakož i betonu prosáklého automobilovými mazadly a motorovými oleji, které tam za dlouhá léta vykapaly a vytekly z harmonů a humpmobilů. Mocný odér Rajského občerstvení, společnosti s ručením omezeným, vedl občas ohromeného a zmateného chodce, aby nahlédl otevřenými vraty do temnot garáže. Tam padlo jeho oko na flotilu velkých plechových párků v rohlíku usazených na bicyklových kolech. Nebyla to právě impozantní sbírka ručních vehiklů. Několik pojízdných párků bylo ošklivě pošramoceno. Jeden zmuchlaný párek ležel na boku, jediné kolo v poloze vodorovné nahoře, zřejmě oběť dopravní nehody.
Mezi odpoledními chodci, kteří spěchali kolem Rajského občerstvení, společnosti s ručením omezeným, se pomalu kolébala hrozivá postava. Byl to Ignácius. Před úzkou garáží se zastavil a s nemalou smyslovou rozkoší nasál rajské výpary. Chloupky trčící mu z nosu analyzovaly, katalogizovaly, kategorizovaly a klasifikovaly příznačné vůně párků, hořčice a vazelíny. Zhluboka se nadechuje, rozjímal, zda v té paletě pachů nerozpoznává též vůni delikátnější, slabou vůni čerstvých rohlíků. Pohlédl na bíle orukavičkované ručičky svých hodinek s myšákem Mickeyem na ciferníku a zjistil, že obědval teprve před hodinou. Úchvatná aroma mu však přesto vháněla do úst žádostivé sliny.
Vstoupil do garáže a rozhlédl se. V koutě vařil nějaký dědek párky v obrovském institucionálním hrnci, vedle něhož byla kamna, na kterých stál, učiněným trpaslíkem.
"Promiňte, dobrý muži," zvolal Ignácius. "Prodáváte svůj tovar též jednotlivě?"
Dědkovy uslzené oči se obrátily k mohutnému návštěvníkovi.
"Co chcete?"
"Rád bych zakoupil jeden z vašich párků. Voní tak lahodně. Napadlo mne, zdali bych si jeden nemohl koupit."
"To víte, že jo."
"Mohu si sám vybrat?" zeptal se Ignácius, nakukuje přes okraj hrnce. Párky se ve vařící vodě mrskaly a zmítaly jako uměle obarvení a zvětšení nálevníci. Ignácius natáhl do plic čpavý, kyselý zápach. "Budu si namlouvat, že jsem v

noblesní restauraci a toto je nádrž s kraby."
"Tumáte, vemte si vidličku," řekl dědek a podal Ignáciovi zprohýbaný a rezavý dvojzub, ne nepodobný harpuně.
"Pozor, ať vám ruce nepřijdou do styku s vodou. Je jako kyselina. Koukněte, co udělala s tou vidličkou."
"Páni," vydechl Ignácius k dědkovi, když uhryzl první sousto. "To je ale síla. Co je v nich za přísady?"
"Guma, mouka, vnitřnosti. Kdo ví? Já bych to do huby nevzal."
"Mají zvláštně přitažlivou chuť," řekl Ignácius a odkašlal si. "Hned se mi zdálo, že čivé výběžky mých olfaktorických nervů zaznamenávají zcela jedinečný fenomén, když jsem kráčel ulicí."
Ignácius s divou blažeností přežvykoval a studoval přitom jizvu na dědkově nose a naslouchal jeho pohvizdování.
"Slyším dobře? Není to árie ze Scarlattiho?" zeptal se konečně Ignácius.
"Myslel jsem, že hvízdám ‚Krocana na sláme'."
"Napadlo mě, zda nejste obeznámen s dílem Scarlattiho. Byl to poslední z velkých mistrů hudby," poznamenal Ignácius a pokračoval v dravém útoku na dlouhý párek. „S vaším očividným hudebním nadáním byste mohl volit ušlechtilejší repertoár."
Ignácius žvýkal a dědek opět spustil svou nemelodickou písničku. "Jímá mě podezření," řekl po několika soustech Ignácius, "že považujete ‚Krocana na sláme' za hodnotnou součást amerického folklóru. Ale to je omyl. Je to nelibozvučná ohavnost."
"Podle mýho na tom zas tak nezáleží."
"To záleží, a jak, pane!" zařval Ignácius. "Právě zbožnění podobných odpornostÍ, jako je ‚Krocan na sláme', je kořenem našeho současného dilematu."
"Kde jste se tady kraci vzal? Co vodě mě chcete?"
"Jaký je váš názor na společnost, která považuje ‚Krocana na sláme' za jeden z pilířů své kultury?"
"Kdo si to myslí?" zeptal se starostlivě dědek.
"Kdekdo! Především folkoví zpěváci a třetiřadí učitelé. Umou-nění středoškoláci a žáci základních škol to omílají pořád dokola jako zaklínači." Ignácius říhl. "Mám dojem, že si dám ještě jeden z vašich pikantních produktů."
Po čtvrtém párku obkroužil Ignácius ústa a knír svým úžasným růžovým jazykem a řekl dědkovi: "Nevzpomínám si, že bych byl v poslední době tak svrchovaně ukojen. Samo štěstí sem vedlo mé kroky. Mám před sebou den plný bůhvíjakých hororů. Jsem momentálně nezaměstnaný a byl jsem vyštván z domu, abych si hledal práci. Ale právě tak by mohl být mým cílem svatý grál. Celý týden už běhám po městě jako čamrda. Postrádám patrně jistých zvrácených rysů, po nichž se dnešní zaměstnavatelé pídí."
"Nemáte zkrátka kliku, co?"
"Víte, ucházel jsem se během týdne pouze o dvě inzerovaná volná místa. Některé dny se dostanu sotva na Canal Street a už jsem totálně denervovaný. V takových dnech považuji za úspěch, když v sobě najdu dostatek ducha, abych se uchýlil do kina. Viděl jsem vlastně každý film, který v centru hrají, a protože jsou natolik odporné, aby je uváděli donekonečna, vyhlídky pro příští týden jsou mimořádně pochmurné."
Dědek pohlédl na Ignácia a potom na olbřímí hrnec, plynový sporák a pochroumané vozíky. "Můžu vás na místě zaměstnat," řekl.
"Mnohokrát děkuji," řekl blahosklonně Ignácius. "Ale tady bych pracovat nemohl. Garáž je kromobyčejně syrová a já jsem mimo jiné náchylný k nemocem horních cest dýchacích."
"Tady byste nepracoval, synu. Nabízím vám místo pouličního prodavače."
"Cože?" zařval Ignácius. "Abych stál celý den na dešti a sněhu?"
"Tady u nás přece nesněží."
"Vzácně k tomu dochází. A pravděpodobně by k tomu došlo zas, jakmile bych s jedním z těchhle vozíků vytáhl do ulic. Pravděpodobně by mě našli, jak ležím někde pod chodníkem, ze všech tělesných otvorů mi visí rampouchy a toulavé kočky se mi lísají ke tváři, aby se ohřály teplem mého posledního vydechnutí. Ne, děkuji vám, pane. Musím jít. Jímá mě podezření, že mám domluvenu jakousi schůzku."
Ignácius roztržitě pohlédl na hodinky a uviděl, že se opět zastavily.
"Jenom nakrátko," žadonil dědek. "Zkuste to aspoň na den. Co tomu říkáte? Nutně potřebuju prodavače."
"Na den?" opakoval nevěřícně Ignácius. "Na den? Nemohu promarnit drahocenný den. Musím navštívit různá místa, setkat se s různými lidmi."
"No dobře," řekl pevně dědek. "Tak mi zaplaťte dolar, co mi dlužíte za moje párečky."
"Obávám se, že je musíte připsat na účet domu. Nebo garáže či co to vůbec je. Slečna Marplová v osobě mé matky objevila včera večer v mých kapsách množství útržků vstupenek do kina a dala mi dnes pouze na tramvaj."
"Zavolám policii."
"Ach, bože!"
"Tak mi zaplaťte! Zaplaťte nebo přivolám strážce zákona."
Dědek uchopil dlouhou vidlici a hbitě přiložil její dva uhnívající bodce Ignáciovi na krk.
"Probodáváte mi kuklu z dovozu!" zaječel Ignácius.
"Dejte mi, co jste dostal na tramvaj."
"Nemůžu jít pěšky až na Constantinople Street."
"Vemte si taxi. Někdo u vás doma taxíkáři zaplatí, až vás přiveze."
"Vážně si myslíte, že by matka uvěřila, že mě přepadl kmet s harpunou a obral o dva nikláky?"
"Já se víckrát okrást nenechám," řekl dědek a poprskal Ignácia slinami. "Tohle se v párkový branži děje napořád. Pouliční prodavači párků a pumpaři jsou prostě první na ráně. Přepadení, loupeže, ublížení na zdraví. Prodavače párků dneska nikdo nerespektuje."

"To je zjevně nepravdivé, pane. Nikdo nectí pouliční prodavače párků více než já. Poskytují naší společnosti jednu z mála skutečně cenných služeb. Oloupení párkaře dlužno chápat jako symbolický čin. Loupež není podnícena zištností, ale spíše přáním prodavače ponížit."
"Sklapněte svý tlustý pysky a zaplaťte mi."
"Na to, jak jste sešlý věkem, jste pěkně neoblomný. Ale nemyslete si, že půjdu domů padesát bloků pěšky. To raději smrt z bodců rezavé vidličky."
"Dobrá, kamarádíčku, tak pěkně poslouchejte. Uzavřem spolu takovou dohodu. Seberete jeden tady z těch vozíků a hodinku budete venku prodávat a budeme si kvit. Platí?"
"To ani nepotřebuji průkaz bezinfekčnosti nebo něco takového? Co když přenáším za nehty nějaký bacil, který má pro lidský organismus zhoubné následky? Mimochodem, to všechny své prodavače najímáte takhle? Vaše náborové praktiky jsou sotva ve shodě se současným trendem. Připadám si jako zverbován pod vlivem drogy. A strach mi nedovoluje, abych se vás zeptal, jak své zaměstnance propouštíte."
"Příště se nepokoušejte okrást párkaře."
"Teď jste trefil do černého. Dokonce hned dvakrát a doslova. Jednou do mého krku a jednou do kukly. Doufám, že mě za tu kuklu odškodníte. Takové se už dneska nedostanou. Byla zhotovena v malé továrničce v Anglii, kterou zničila Luftwaffe. Tehdy se šuškalo, že Luftwaffe dostala příkaz zničit továrnu proto, aby podryla britskou morálku, neboť Němci viděli v ukořistěném filmovém zpravodaji takovouhle kuklu na samotném Churchillo-vi. Pokud vím, může jít o tutéž, kterou měl na sobě Churchill v onom týdeníku. Dá se rovněž nosit jako šála. Podívejte."
"Inu," řekl posléze dědek, když mu Ignácius předvedl použití kukly jako břišního pásu, šerpy, škrabošky, bederní roušky, pásky pro zlomenou paži a kapesníku, "za jednu hodinu snad Rajskému občerstvení moc velkou škodu nenaděláte."
"Jsou-li jedinými alternativami vězení či probodené Adamovo jablko, budu s radostí postrkovat jeden z vašich vozíků. Ačkoli nemohu předpovědět, jak daleko s ním dojdu."
"Nevykládejte si to špatně, synu. Nejsem zlý člověk, ale co je moc, to je moc. Deset let se snažím učinit z Rajského občerstvení vážený podnik, ale nemám to snadný. Lidi se na pouliční prodavače párků dívají spatra. Myslí si, že jen podporuju flákače. S obtížema sháním slušný prodavače. A když nějakýho poctivce najdu, vyjde do ulic a nechá se voškubat od nějakých hrdlořezů. Že Bůh někomu všechno tak ztěžuje?"
"Nesluší se nám ptát po Jeho zámyslech," řekl Ignácius.
"Asi ne, ale stejně to nechápu."
"Boëthiovy spisy by vám možná daly jistou představu."
"Čtu každej den v novinách Otce Kellera a Billyho Grahama."
"Ach, bože," ucedil pohrdlivě Ignácius. "Není divu, že tápete."
"Pojďte sem," řekl dědek a otevřel kovovou skříňku vedle kamen. "Vemte si to na sebe."
Vytáhl ze skříňky jakousi bílou kytlici a podal ji Ignáciovi.
"Co je to?" zeptal se radostně Ignácius. "Vypadá to jako akademický talár."
Ignácius si přetáhl kytlici přes hlavu. Přetažena přes kabát mu dodala vzhledu dinosauřího vejce krátce před vysezením.
"Převažte se v pase páskem."
"Ani mě nenapadne. Tyto oděvy mají po tělesné schránce volně splývat, ačkoli tento se zdá skýtat dosti malé manévrovací pole. Víte určitě, že nemáte o pár čísel větší?
Bližším ohledáním zjišťuji, že roucho je při okrajích poněkud zažloutlé. Doufám, že ty skvrny na prsou jsou od kečupu a nikoli od krve. Nebo snad poslednímu nositeli podřízli hrdlořezové chřtán?"
"Tumáte, ještě tuhle čepici." Dědek podal Ignáciovi lodičku z bílého papíru.
"Papírovou čepici v žádném případě na hlavu nevezmu. Ta, kterou nosím, je zcela vyhovující a daleko zdravější."
"Nemůžete mít na hlavě loveckou ušanku. Tohle je uniforma Rajského prodavače."
"Tu papírovou čepici si nevezmu! Nehodlám ve vašich službách uhynout na zápal plic. Chcete-li, vnořte svou harpunu do mých životně důležitých orgánů. Ale tu čepici na hlavu nedám. Raději smrt než nečest a chorobu."
"Nojo, tak ji tady nechtě," vzdychl dědek. "Pojďte, vezmete si tady ten vozejk."
"Domníváte se, že se budu předvádět po ulicích s takto poničeným vehiklem?" zeptal se zlostně Ignácius, uhlazuje si na těle prodavačskou kytlí. "Dejte mi ten nablýskaný s bílými pneumatikami po stranách."
"Nojo, nojo," zamumlal nedůtklivě dědek. Odklopil víko malého kamnovce ve vozíku a začal do něho pomalu přendavat vidlicí horké párky z hrnce. "Dám vám tucet párků." Otevřel další víko na vrcholku plechového rohlíku. "Semhle dávám balíček rozpečených rohlíků. Jasný?" Přiklopil víko a vzal za malá postranní dvířka vsazená do boku křiklavě červeného plechového párku. "Sem patří plechovka s kapalinovým ohřívačem, který udržuje párky horký."
"Můj ty smutku," řekl s upřímnou úctou Ignácius. "Ty vozíky jsou hotové hlavolamy. Jímá mě podezření, že budu ustavičně otevírat nepravá dvířka."
Dědek otevřel příklop další dutiny vbudované do zadní stěny párku.
"Co je tady? Samopal?"
"Zde máte hořčici a kečup."
"Mužně to tedy zkusím, ačkoli se obávám, že na nejbližším rohu prodám někomu rohlík v ohřívači."
Dědek vytlačil vozík ke vratům garáže a řekl: "Tak do toho, kamarádíčku, zlomte vaz."
"Mnohokrát děkuji," odpověděl Ignácius a vyjel s velkým plechovým párkem v rohlíku na chodník. "Přesně za hodinu jsem zpátky."
"Běžte s tím vozejkem z chodníku."

"Doufám, že nechcete, abych se s ním pletl mezi auty ve vozovce?"
"Když s tím pojedete po chodníku, můžou vás taky sebrat."
"Výborně," řekl Ignácius. "Když budu mít v patách policii, aspoň se mě nikdo neodváží přepadnout."
Ignácius pomalu tlačil vozík od hlavního stanu Rajského občerstvení hustými zástupy chodců, které se po obou stranách velkého párku rozestupovaly jako vlny prořezávané lodní přídí. Tohle byl lepší způsob krácení času než návštěvy u šéfů personálních oddělení, z nichž někteří s ním v těch posledních dnech jednali nadobyčej mrzce. Protože návštěva kina nyní vzhledem nedostatku finančních prostředků nepřicházela v úvahu, potloukal by se po centru a užíral nudou, dokud by nenadešel bezpečný čas k návratu domů. Lidé na ulici Ignácia zvědavě obzírali, ale nekoupil nikdo. Když byl na půl bloku od garáže, začal vyvolávat: "Horké párky! Rajské horké párky!"
"Jedeš z toho chodníku, chlape!" vykřikl kdesi za jeho zády dědek.
Ignácius zajel za roh a zaparkoval u prvního domu. Potom odklopil všechna víka, připravil sám sobě párek v rohlíku a hltavě ho spořádal. Matka byla celý týden ve svárlivé náladě, odmítala mu koupit nápoj dr. Nuta, bušila mu na dveře, když se pokoušel psát, vyhrožovala, že prodá dům a půjde do starobince. Líčila Ignáciovi srdnatost obchůzkáře Mancusa, který navzdory vší nepřízni osudu bojoval, aby si své místo udržel, který chtěl pracovat, který se ze svého vyhnanství a muk na záchodku autobusového nádraží snažil vytěžit co nejvíc. Situace obchůzkáře Mancusa připomněla Ignáciovi situaci Bqëthiovu, když ho jeho král před tím, než ho nechal zabít, držel ve vězení. Aby matku pacifikoval a ovzduší v domě učinil dýchatelnějším, dal jí anglický překlad Filozofie utěšitelkou, spisu, který Boëthius napsal za svého nespravedlivého uvěznění, s tím, aby knihu předala obchůzkáři Mancusovi, ať si v ní čte, když sedí uzamčen v záchodové kabině. "Ta kniha nás učí přijímat věci, jež nemůžeme změnit. Popisuje trpký úděl spravedlivého člověka v nespravedlivé společnosti. Je to sám základ středověkého myšlení. Tohle tomu tvému obchůzkáři v okamžicích krize zaručeně pomůže," řekl dobrotivě Ignácius. „Jo?" zeptala se paní Reillyová. "Ale to je vod tebe hezký, Ignácie. Chudák Angelo bude mít radost." Zhruba na den, alespoň tak, vnesl dárek pro obchůzkáře Mancusa do života na Constantinople Street dočasný mír.
Když dojedl první párek, připravil a zkonzumoval Ignácius druhý a hloubal o dalších projevech laskavosti, které by mohly oddálit jeho nástup do nového zaměstnání. Po patnácti minutách, když si povšiml, že se zásoba párků v malém kamnovci povážlivě ztenčila, rozhodl se prozatím dalších požitků zdržet. Pomalu se rozjel dál a začal opět vyvolávat: "Horké párky!"
George, který bloumal ulicí Carondelet s plnou náručí balíčků v hrubém hnědém papíru, zaslechl volání a přistoupil ke gargantu-ovskému párkaři.
"Hej, zastavte. Dejte mi jeden kousek."
Ignácius přísně pohlédl na kluka, který se postavil vozíku do cesty. Jeho záklopka protestovala proti uhrům, nerudnému obličeji, který jako by visel na dlouhých, důkladně promaštěných vlasech, proti cigaretě za uchem, akvamarínovému sáčku, elegantním botkám a těsným kalhotám, které se v rozkroku urážlivě vydouvaly v poprznění všech zásad teologie a geometrie.
"Je mi líto," odfrkl Ignácius. "Zbývá mi pouze několik málo párků a s těmi musím šetřit. Ustup mi prosím z cesty."
"Šetřit? Pro koho?"
"Do toho ti nic není, nezvedenče. Proč nejsi ve škole? A přestaň mě laskavě obtěžovat. Ostatně nemám drobné."
"Mám čtvrtdolar," ušklíbly se tenké bělavé rty.
"Nemůžu ti prodat párek, mladý muži. Je ti to jasné?"
"Co blbneš, vole?"
"Kdo je u tebe vůl? A vůbec, copak je to normální chtít už takhle brzo odpoledne párek? Svědomí mi nedovoluje, abych ti ho prodal. Jen se podívej na svou odpudivou pleť. Jsi dospívající jinoch, jehož organismu je zapotřebí nadbytku zeleniny a pomerančové šťávy a celozrnného chleba a špenátu a podobných poživatin. Nemíním osobně přispívat k prostopášnosti mladistvých."
"Co to krucinál meleš? Nezván a prodej mi párek. Mám hlad. Nevobědval jsem."
"Ne!" zaječel Ignácius tak zuřivě, až se kolemjdoucí začali otáčet. "Koukej mazat pryč nebo tě tím vozíkem přejedu."
George otevřel přihrádku s rohlíky a řekl: "Máš tady toho metrák. Vobluž mi jednoho frajera v kůži."
"Pomoc!" zavřeštěl Ignácius, který si náhle vzpomněl na dědkovo varování před lupiči. "Krade mi rohlíky! Policie!"
Ignácius s vozíkem o kousek couvl a najel jím Georgeovi do rozkroku.
"Auuu! Dávej bacha, ty cvoku!"
"Pomoc! Zloděj!"
"Drž hubu, proboha," řekl George a přibouchl dvířka. "Patříš do pakárny, pošuku. To ti ještě nikdo neřek?"
"Cože?" zaječel Ignácius. "Co je zas tohle za drzost?"
"Pošuku jeden pošukaná," vyštěkl George ještě hlasitěji a odklátil se pryč, drásaje podkůvkami svých botek chodník.
"Copak by to někdo žral, všecko vomakaný tvejma pošukanejma pazourama?"
"Jak se opovažuješ křičet na mě takové sprosťárny? Chytněte toho kluka!" vykřikl Ignácius divoce, když se George ztratil v davu chodců dále v ulici. "Máte-li kdo v těle krápět slušnosti, čapněte toho mladistvého delikventa. Usmrkanec. Kde zůstala jeho úcta? Ten malý rabiát zaslouží zbičovat do bezvědomí!"
"To je teda hrůza!" rozhořčovala se nahlas jakási žena v hloučku kolem pojízdného párku v pečivu. "Kam na ty párkaře choděj?"
"Povaleči. Jsou to samý povaleči," odpověděl jí někdo.
"To smrdí kořalou. Všichni máj z kořalky švába na mozku, dejte na mě. Takovýhle lidi by vůbec neměli pouštět na ulici."
"Přerostla mi má paranoia přes hlavu," otázal se Ignácius houfu, "nebo to skutečně mluvíte o mně, mongoloidi?"

"Nechtě ho raci na pokoji," řekl někdo. "Koukněte na ty jeho voči."
"Co se vám na mých očích nelíbí?" zeptal se nasupeně Ignácius.
"Pojďte pryč."
"Jděte, prosím vás," pobídl je Ignácius. Rty se mu chvěly a musel si připravit další párek, aby utišil svůj rozjitřený nervový systém. Roztřesenýma rukama si přidržoval čtvrt metru červené umělé hmoty a těsta před ústy a po pěti centimetrech je soukal dovnitř. Činorodé přežvykování bylo třeštící hlavě masáží. Když do sebe nacpal poslední drobek, cítil se mnohem klidnější.
Popadl opět rukojeť vozíku, zapřel se do něj a pomalu belhal po Carondelet Street. Věren svému slibu objet blok kolem dokola, na příštím rohu znovu zahnul a zastavil před omšelými žulovými zdmi Gallier Hallu, aby zkonzumoval další dva Rajské párky, než nastoupí závěrečnou etapu své cesty. Když zatočil kolem posledního rohu a spatřil nad chodníkem Poydras Street nakřivo zavěšenou tabuli RAJSKÉ OBČERSTVENÍ, S.R.O., pustil se do relativně svižného klusu, který ho zvšecka vydýchaného pronesl vraty garáže.
"Pomoc!" zasípěl žalostně Ignácius, když vrazil plechovým párkem v plechovém rohlíku do nízkého betonového prahu garáže.
"Co se stalo, kamaráde? Neřekli jsme si, že zůstanete venku celou hodinu?"
"Můžeme oba mluvit o štěstí, že jsem se vůbec vrátil. Obávám se, že opět udeřili."
"Kdo?"
"Zločinecký syndikát. Ať jsou to, kdo jsou. Pohleďte na moje ruce." Ignácius nastrčil dědkovi pod nos dvé tlap.
"Nervový systém mi hrozí vzpourou, že jsem ho vystavil takovému traumatu. Nic nedbejte, jestliže zničehonic upadnu do komatu."
"Tak co se hergot stalo?"
"Byl jsem na Carondelet Street zaskočen ze zálohy příslušníkem nezletilého podzemí."
"Okrad vás?" zeptal se vzrušeně dědek.
"Brutálně. Přiložil mi ke spánku obrovskou rezavou pistoli. Po pravdě řečeno, tiskl mi ji přímo na tepnu, takže můj krevní oběh po levé straně byl notnou dobu přerušen."
"Na Carondelet Street a v tuhle denní dobu? A to nikdo nezasáh?"
"Jistěže nikdo nezasáhl. Lidi takovéhle lumpárny ještě podporují. Mají z toho zřejmě nějaký zvrácený požitek, když vidí, jak je chudý a bezmocný párkař veřejně ponižován. Pravděpodobně se jim počínání toho spratka zamlouvalo."
"Jak vypadal?"
"Jako tisíc jiných v jeho letech. Uhry, ulízaná kakada, polypy v nose, standardní vybavení adolescenta. Mohlo toho být víc, třeba mateřské znamínko nebo viklavé koleno. Opravdu si nevzpomínám. Když mi přiložil k lebce pistou', omdlel jsem nedokrveností mozku a strachem. A jak jsem tak ležel jak široký, tak dlouhý na chodníku, vydrancoval zřejmě vozík."
"Kolik peněz sebral?"
"Peněz? Ne, peníze mi nevzal. Vlastně tam žádné peníze nebyly, neboť jsem z vašich lahůdkových uzenek neprodal ani jedinou. Ukradl párky.
Ano. Ale všechny je zřejmě pobrat nestačil. Když jsem se vzpamatoval, nahlédl jsem do vozíku. Myslím, že tam ještě nožička nebo dvě zůstaly."
"O něčem takovým jsem jakživ neslyšel."
"Možná měl strašný hlad. Možná že nějaké avitaminózní onemocnění jeho dospívajícího těla volalo po zkonejšení. Lidská touha po stravě a sexu je relativně rovnocenná. Dochází-li k ozbrojeným znásilněním, proč by nemělo docházet k ozbrojeným loupežím párků? Já na tom nevidím nic mimořádného."
"Vám to nějak moc kecá."
"Dovolte? Ta příhoda má svou sociologickou hodnotu. Vina spočívá na celé naší společnosti. Ten mladík, poblázněný pobáda-vými televizními pořady a necudnými časopisy, obcoval podle všeho s nezletilými ženštinami mravů spíše konvenčních, které se jeho fantazijního sexuálního programu odmítly účastnit. Jeho neukojené tělesné žádosti tudíž hledaly sublimaci v potravě. Nešťastnou náhodou jsem se obětí toho všeho stal já. Můžeme jen děkovat Bohu, že ten chlapec došel vybití v potravě. Být tomu jinak, mohl mě tam znásilnit."
"Sebral všechny kromě čtyř," řekl dědek, pohlédnuv do kamnovce v gigantickém párku. "Zajímalo by mě, jak je ten grázl všechny odnes."
"To opravdu nevím," řekl Ignácius. A pak rozhorleně dodal: "Když jsem se probral, byl poklop odkrytý. Na nohy mi nikdo samosebou nepomohl. Má bílá zástěra mne cejchovala jako pouličního párkaře, jako nedotknutelného."
"Co takhle zkusit to ještě jednou?"
"Cože? Vy byste na mně vážně chtěl, abych v tomto stavu vyšel znovu do ulic a prodával vaše uzeniny? Ne, ne, mých deset centů poputuje do rukou průvodčího tramvajové linky na St. Charles Avenue. Hodlám strávit zbytek dne v horké lázni, snaže se opětovně nabýt alespoň zdání normálnosti."
"Tak co kdybyste přišel zejtra, kamarádíčku, a zkusil to nanovo?" žebronil úpěnlivě dědek. "Fakticky potřebuju prodavače."
Ignácius nabídku chvíli rozvažoval a podrobně přitom zkoumal jizvu na dědkově nose a plynatě říhal. Měl by aspoň práci. To by mohlo matku uspokojit. Práce sama byla téměř prosta dozoru a šikanování. Uzavřel své rozjímání významným odkašláním a říhl. "Budu-li ráno schopen provozu, pak se možná vrátím. Nemohu předpovídat hodinu, kdy dorazím, ale řekl bych, že se mnou víceméně můžete počítat."
"To je skvělý, synu," řekl dědek. "Říkejte mi pane Clyde."
"Budu," slíbil Ignácius a slízl drobek, který objevil v koutku úst. "Mimochodem, pane Clyde, beru si tu zástěru domů,

abych matce dokázal, že jsem zaměstnaný. Víte, ona silně pije a je jí třeba ujištění, že budu nadále v potu tváře vydělávat peníze, aby proud jejího alkoholu nevyschl. Můj život je neveselý. Jednoho dne vám o tom možná povím více. Prozatím se však musíte dozvědět několik zajímavostí o mé záklopce."
"O vaší záklopce?"
"Ano."

2

Jones slepě šmidlal houbou po barpultu. Lana Leeová poprvé po dlouhém čase vyrazila za nákupy, když ještě před odchodem hlučně a varovně uzamkla kontrolní pokladnu. Když byl barpult navlhčený, hodil Jones houbu zpátky do kýblu, posadil se do boxu a pokoušel se prohlížet poslední číslo Lifu, které dostal od Darleny. Zapálil si cigaretu, ale v mraku dýmu byl časopis ještě neviditelnější. Nejlepší světlo na čtení v Noci rozkoše vydávala malá lampička na pokladně, a tak se Jones vrátil k barpultu a rozsvítil ji. Pouštěl se právě do hloubkového studia scény z koktajlové party na reklamě whisky Seagram, když do baru vtrhla Lana.
"To jsem si mohla myslet, že vás tady nemůžu nechat samotný-ho," řekla, otevřela kabelku, vytáhla krabičku se školní křídou a uložila ji do skříňky pod barovým pultem. "Co zas kruci děláte u kasy? Hleďte si radši mý podlahy."
"Vaše podlaha je hotová. Na podlahy začínám bejt expert. Ale to je nejspíš normálka, poněvač barevný máj smejčení a šúrování v krvi, žejo? Pro vobčany tmavý pleti je to něco jako jídlo a dejchání. Vsadím se, že dyš vrazíte jednoročnímu barevnýmu fakanovi do rukou smeták, začne se s nim vohánět vo sto péro. Kurva!"
Jones se vrátil k reklamě a Lana skříňku zase zamkla. Potom se zadívala na dlouhé šmouhy prachu na podlaze, které jí dodávaly vzhledu spíše zoraného než vytřeného. Přímočaré pásy čisté podlahy, připomínající brázdy, střídaly přímočaré pruhy prachu, táhlé hřebeny řádek. Ačkoli o tom Lana neměla tušení, byl to Jonesův pokus o jemnou sabotáž. Pro budoucnost měl dalekosáhlejší pláriy.
"Hej, vy tam. Koukněte na tu podlahu."
Jones se neochotně podíval skrze své brýle a nespatřil nic.
"Kurva! To je vyglancovaná podlaha, co? Aj-vaj. V Noci rozkoše je všecko epes-ráres."
"Vidíte to svinstvo po zemi?"
"Za dvacet doláčů tejdně se trocha svinstva vždycky najde. Až
mzda vyleze na takovejch padesát šedesát, uvidíte, jak to svinstvo začne mizet."
"Když za něco vydávám peníze, chci vidět výsledek," řekla naštvaně Lana.
"Heleďte, už sté někdy zkusila vyžít z platu, jakej mi dáváte? Myslíte, že barevný dostávaj žrádlo a hadry za extra ceny? Vám se to mluví, dyš jenom vynulujete a počítáte chechtáky. Kurva! Víte, jak lidi v naší čtvrti kupujou cigarety? Celej balíček si dovolit nemůžou, a tak si kupujou žváro za dva centy. Myslíte, že černá huba to má lehký? Pěkný hovno. Nekecám. Už mě pěkně sere bejt akorát příživa nebo nuzovat za tenhle váš svinskej plat."
"Kdo vás výtah z ulice a dal vám práci, když vás chtěli poldové zašít za příživnictví? Že byste si na to taky někdy vzpomněl a neulejval se pořád za ty pitomý brejle."
"Jo tak já se ulejvám? Pěkný hovno. Uklízení tohohle zasraný-ho pajzlu není žádná ulejvka. Někdo všecek ten neřád, co ty chudáci, vaši voblbený štamgasti natrousej po zemi, poklidit a zamýst musí. Je mi těch lidí líto. Každej si brousí zuby, že si tady užije kapánek srandy, a nakonec je rád, dyš mu do chlastu nenalejou uspávadlo a z ledový kostky nechytí kapavku. Kurva! A že tak mluvíte vo vydávání peněz, napadá mě, že byste jich klidně mohla vydávat víc, teď dyš sem přestal chodit ten váš vosiřelej kamarádíček. Dyš sté ty charity nechala, mohla byste něco ze svejch dobročinnejch fondů přihrát mně."
Lana nic neřekla. Vložila účet za krabici křídy do účetní knihy, aby ho mohla zanést do soupisu odpočitatelných položek, který vždy provázel její daňová přiznání. Starší glóbus již koupila. Ten byl také uložen ve skříňce. Potřebovala už jen knihu. Až zase příště uvidí George, požádá ho, aby jí nějakou přinesl. Jistě mu zbyla nějaká knížka z dob, kdy ještě na školu nekašlal.
Lana se shromažďováním rekvizit nijak nespěchala. Dokud sem po večerech přicházeli policisté v civilu, měla příliš starostí a jiných zájmů, aby se mohla věnovat Georgeovu projektu. Ústředním problémem byla Darlena, zranitelné místo Lanina obranného valu proti přestrojeným policistům. Teď však policisté v civilu zmizeli stejně náhle, jako se objevili. Lana každého z nich poznala, sotvaze vstoupil do dveří, a když byla Darlena bezpečně uklizena doma, kde nacvičovala s ptákem, neměli detektivové čeho se chopit. Lana se postarala, aby je všichni ostentativně přehlíželi. Poznat fízla vyžaduje zkušenost. Ale kdo okamžitě rozpozná fízla, ten se taky vyvaruje mnoha malérů.
Pouze dvě věci bylo zapotřebí vyřídit. Za prvé sehnat tu knihu. Když chce George, aby měla knihu, tak ať jí nějakou opatří. Lana žádnou knihu kupovat nemínila, ani očtenou. Dále bylo třeba dostat Darlenu zpátky k barpultu, když teď detektivové zmizeli. Držet si ženskou jako Darlena na provizi bylo mnohem výhodnější než vyplácet jí gáži. A podle toho, co zatím Darlenu s ptákem viděla provádět na jevišti, mohla odpovědně říci, že bude pro Noc rozkoše prospěšnější, když se bez zvířecího lákadla obejde i nadále.
"Kde je Darlena?" zeptala se Lana Jonese. "Mám pro ni a toho jejího ptáka menší novinku."
"Telefonovala, že přídě zkoušet někdy vodpoledne," řekl Jones reklamě, v níž bádal. "Povídala, že musí s ptákem nejdřív k veterináři, že přej se jí zdá, že mu padaj péra." Jo"?"
"Jo".
Lana začala plánovat výjev s glóbem, křídou a knihou. Pokud měl mít dobré komerční vyhlídky, musel být rafinovaný a vysoce kvalitní. Představila si několik aranžmá kombinujících půvab s obscénností. Přílišná vulgárnost také nebyla na

místě. Obracela se koneckonců k dětem.
"Už jsme tady," ozvala se ode dveří radostně Darlena. Vcupitala do baru v džínách a tříčtvrtečním kabátku, v ruce zakrytou ptačí klec.
"Dneska to moc neprotahuj," řekla Lana. "Mám pro tebe a tvýho kamaráda novinku."
Darlena postavila klec na barpult a odkryla obrovského, krtičnatého růžového papouška kakadu, který svým zjevem upomínal na ojetý vůz vystřídavší dlouhou řadu majitelů. Cho-cholka mu sklesla a pták strašlivě vzkřikl: "Auuk!"
"Můžeš si ho zase odnést, Darleno. Dneska večer se vracíš k barpultu."
"Ale, Lano," zaúpěla Darlena. "Co ti zas přelítlo přes nos? Zkoušky nám šly tak dobře. Počkej, až tomu vychytáme poslední mouchy. Tohle číslo bude zaručenéj trhák."
"Abych ti řekla pravdu, Darleno, mám z tebe a toho ptáka strach."
"Hele, Lano." Darlena si svlékla kabátek a ukázala majitelce tenké kroužky připnuté z boku k džínám a blůze zavíracími špendlíky. "Vidíš ty kroužky? S nima poběží číslo naprosto hladce. Nacvičovala jsem to doma. Je to něco úplně novýho. Chytá za ty kroužky zobákem a svlíká mě. Ale ty kroužky jsou takhle jenom pro nácvik. Až budu mít hotový kostým, budou kroužky přišitý k zipům, takže když za ně popadne, šaty se otevřou až dolů. Uvidíš, Lano. Bude to naprostá senzace."
"Poslouchej, Darleno, když ti ten pták lítal jenom kolem hlavy, nebo co to ještě dělal, bylo to podle mýho bezpečnější."
"Ale teď bude vopravdovskou součástí produkce. Zatáhne za kroužek..."
"Jo a vypadnou ti kozy. Nebo si ten pták veme do hlavy, že vlítne do obecenstva a vyklove někomu voči. To je to jediný, co teď potřebuju, aby tady došlo k nějakýmu neštěstí a sanitky mi dovezly pár zákazníků do špitálu a moje investice šly ke dnu. Kdepak, říkám ti to na rovinu, Darleno, já tomu ptákovi a tobě nedůvěřuju. Bezpečnost především."
"Ale, Lano!" Darleně div nepuklo srdce. "Dej nám příležitost. Už nám to docela jde."
"Ne. Zapomeň na to. A dej tu potvoru z barpultu pryč, než mi ho pokadí." Lana hodila přes ptačí klec přehoz. "Ty — no, ty jistý lidi sem už nechodí, takže se můžeš vrátit k baru."
"Co bys řekla tomu, kdybych o těch jistejch lidech řekla jistýmu člověkovi, a ten jistéj člověk by dostal vítr a seknul ti s prací?"
Jones vzhlédl od své reklamy a řekl: "Při těch vašich dvojsmysl-nejch hovorech se vůbec nedá číst. Kurva! Jaký Jistý lidi' a jakej Jistej čovek'?"
"Slezte dolů z ty stoličky a pusťte se do my podlahy, kriminálníku."
"Ten pták taďy byl pečenej vařenej a tvrdě nacvičoval," pronesl ze svého oblaku Jones. "Musíte mu dát šanci, nemůžete s nim zacházet jako s barevnejma."
"To je fakt," souhlasila upřímně Darlena.
"Dyš sme se vybodli na sirotčí charitu a nehodláme jí přenýst na pomocnou sílu, mohli bysme možná krápět přilepšit chudince snaživý holce, kerá tady maká na provizi. Nojo!" Jones viděl ptákovo mátožné poletování po scéně a Darleniny zoufalé pokusy o tanec. Horší výstup jaktěživ neviděl; Darlena s ptákem měli všechny náležitosti řádné sabotáže. "Chce to jen tu a tam maličko vyfešákovat, místama trochu přižehlit, jinde zaseje načechrat, a vobčas přidat na tempu, ale jinač je to číslo jako noha. Aj-jaj!"
"Slyšíš?" řekla Darlena Laně. "Jones ví, co mluví. Barevný máj rytmus v krvi."
"Kurva!"
"Nerada bych někoho strašila historkama o jistejch lidech."
"Buď už sakra zticha, Darleno!" zaječela Lana.
Jones je obě zahalil dýmem a řekl: "Podle mýho je Darlena s tím ptákem něco naprosto nevobvyklýho. Kurva! Myslím, že to sem přitáhne fůru novejch hejlů. Kerej noční podnik má na scéně holohlavýho vorla?"
"Vy si fakt myslíte, vy mezuláni, že by se na tom ptákovi daly trhnout prachy?" zeptala se Lana.
"To bych řek, že daly. Běloši sou na papoušky a kanárky vodjakživa vysazený. Počkejte, až zjistěj, jakýho ptáka Noc rozkoše nabízí. Este si budete muset pořídit dveřníka. Tenhle pajzl pude společensky nahoru. Kurva!" Jones stvořil nebezpečně vyhlížející nimbus, který jenjen prasknout. "Z toho nejhoršího už Darlena s tím ptákem vybruslila. Doprdele. Ta holka v šoubyznysu teprv začíná. Potřebuje hodit lano."
"To je fakt," řekla Darlena. "Já v šoubyznysu teprve začínám. Potřebuju hodit lano."
"Ty buď zticha, huso. Myslíš, že toho ptáka naučíš, aby tě svlíkal?"
"Ano, milospani," řekla nadšeně Darlena. "Napadlo mě to úplně náhodou. Sedím doma a koukám, jak si hraje se svejma kroužkama, a najednou si povídám: ‚Darleno, co takhle přidělat pár takovejch kroužků na šaty?"
"Přestaň už kafrat," řekla Lana, "a předveď nám, co ten zázrak umí."
"Kurva! To je řeč. Za tímhle k nám potáhnou úchyláci průvodama."

3

"Santo, musela jsem ti zavolat, miláčku."
"Copak se stalo, Ireno, holčičko moje?" otázal se procítěně žabí baryton paní Battagliové.
"Ale ten můj Ignácius."
"Co zase proved, zlatíčko? Pověz to Santě."
"Počkej moment. Mrknu se, jestli je eště ve vaně." Paní Reillyová se starostlivě zaposlouchala do mocného vlnobití přicházejícího z koupelny. Zpoza oloupaných koupelnových dveří se prodralo velrybí zafrkání. "Dobrý. Eště je tam.

Nebudu ti nic lhát, Santo. Puká mi srdce."
"Ale di."
"Ignácius přišel před hodinou domů vyštafírovanej jako řezník."
"Príma. Takže ten tvůj tlustej flákač už zase zařezává."
"Ale kdyby u řezníka, miláčku," řekla paní Reillyová, hlas obtěžkaný hořem. "Dělá párkaře."
"Ale nepovídej," zakvákala Santa. "Párkaře? To jako že prodává párky po ulicích?"
"Po ulicích, drahoušku, jako nějakej pobuda."
"Tos řekla přesně, holka. Pobuda. Eště něco horšího. Přečti si někdy v novinách černou kroniku. Je to samej povaleč."
"To je hrozný!"
"Někdo by měl tomu klukovi nabančit nos."
"Když přišel domů, nechal mě hádat, jakouže dostal práci. Tak jsem nejdřív hádala na řezníka, chápeš?"
"No jasně."
"A voň má tu drzost a povídá mi: ‚Hádej znova. Jseš vedle.' Hádala jsem dobrých pět minut, až mě už nenapadala žádná práce, kde se tyhle bílý zástěry eště nosejí. Nakonec mi povídá: ‚Samá voda, samá voda. Sehnal jsem si místo prodavače párků.' Divže to se mnou v kuchyni neseklo vo podlahu, Santo. To by bylo, co, kdybych tak zůstala ležet na linu s rozkřáplou hlavou?"
"Jemu by to bylo volný, jemu teda určitě."
"Máš pravdu."
"Nehnul by pro tě prstem."
"Chudák mamka je holt pro něj vzduch," řekla paní Reillyová. "A při všem tom vzdělání. Prodávat za bflýho dne párky po ulicích."
"Cos mu teda řekla, holka?"
"Nic jsem mu neřekla. Než jsem stačila votevřít pusu, útek do koupelny. A vod ty doby je tam zamčenej a cáká mi po celý podlaze."
"Měj chvilku strpení, Ireno. Mám tady dneska ňoučata na hlídání," řekla Santa a na kohosi zaječela: "Pakuj vod ty plotny, Charmaino, a běž si hrát na dvorek, než ti plesknu jednu přes čumu."
Dětský hlas cosi odpověděl.
"Panebože," pokračovala Santa klidně k paní Reillyové. "Ty děcka jsou roztomilost sama, ale někdy nevím, nevím. Charmaino! Vypadni a běž si jezdit na kole, nebo ti tu šišku urazím. Nezavěšuj, Ireno."
Paní Reillyová slyšela, jak Santa odkládá sluchátko. Potom zazněl dětský výkřik, prásknutí dveří a opět byla na drátě Santa.
"Ježíši Kriste, něco ti řeknu, Ireno, ty děcka dneska nevěděj, co je to poslušnost. Já se jí tady vařím se špagetama a se sosem a vona si musí hrát s hrncema na plotně. Škoda že jim ty sestřičky ve škole vobčas nenapráskaj. Znáš Angela. Měla bys vidět, jak toho sestřičky třískaly, když byl ještě kluk. Jedna sestřička ho vomlátila vo tabuli. Proto je dneska Angelo takovej roztomilej, uznalej člověk."
"Ignácia sestřičky milovaly. Byl hrozně rozkošný dítě. Vyhrál všecky svatý obrázky, jak dobře uměl katechismus."
"Kdyby mu ty sestřičky raci urazily hlavu."
"Když chodil domů se všema těma svatejma vobrázkama," paní Reillyová popotáhla, "nikdy by mě nenapadlo, že jednou skončí u vozejku s párkama." Paní Reillyová nervózně pokuckávala do telefonu. "Ale pověz mi, srdíčko, jak se vede Angelovi?"
"Zrovinka před chviličkou mi volala jeho žena Rita, že přej má takovej dojem, že si z toho vysedávání na hajzlíku uhnal zápal plic. Já ti řeknu, jak to je, Ireno, ten Angelo je v ksichtě jak zelená sedma. Ty poldové jsou na toho chlapce moc přísný. A voň je přitom u sboru tak rád. Když vyšel z ty jejich policajtský akademije, řekla bys, že promoval na doktora. Tak byl na to pyšnej."
"Nojo, chudák Angelo vypadá fakt mizerně," přisvědčila paní Reillyová. "Má takovej vošklivej kašel, ten chlapec. No, možná se mu kapku uleví, až si přečte tu knížku, co mu poslal Ignácius. Ignácius říká, že je to moc inspirativní literatura."
"Jo? Já bych žádný ‚inšpirativní literatuře' nevěřila, kdyby byla vod Ignácia. Nejspíš to budou nějaký sviňačinky."
"Co když ho s tím vozejkem uvidí někdo z mejch známejch?"
"Za to se ty nemáš co stydět, holčičko. To není tvoje vina, že máš na krku takový budižkničemu," zabručela Santa. "Ty zkrátka potřebuješ do baráku chlapa, holka, pořádnýho chlapa, kterej by tomu klukovi napravil hlavu. Musím se ti povohlídnout po tom hodným starým pánovi, co se po tobě přeplaval."
"Já žádnýho hodnýho starýho pána nechci. Já chci mít hodný dítě."
"Ničeho se neboj. Nech to na Santě. Já se vo tě postarám. Správce rybí tržnice říká, že neví, jak se ten chlap menuje, ale já si to zjistím. Tak mě vlastně napadá, že sem ho tuhle zahlídla na St. Ferdinand Street."
"Ptal se po mně?"
"Víš, Ireno, neměla jsem možnost s nim promluvit. Ani ti teď nevim, jestli to byl voň."
"Tak to vidíš. Ten vo mě taky nedbá."
"Takhle nemluv, holka. Poptám se krápět po lokálech. A taky na nedělní mši. Přídu na to, jak se menuje."
"Ten dědula vo mě nestojí."
"Co by vo tebe nestál? Ireno, tím přece nic nepokazíš, když se s nim sejdeš."
"Mám dost problémů s Ignáciem. Taková hanba, Santo. Co když ho s tim vozejkem uvidí slečna Annie, naše sousedka. Takhle nás chce udat pro narušování vobcanskýho soužití. Pořád nás ťízluje za těma svejma vokenicema."
"S lidma se netrap, Ireno," doporučila Santa. "Lidi tady v našem bloku toho nadrbou. A když člověk dokáže žít tady v

okrese svatýho Odona z Člany, může žít všude. Já ti řeknu, jak to je, lidi jsou hnusný. Máme tady jednu ženskou, kterou co nejdřív vemu přes čumu cihlou, jestli se vo mě nepřestane votírat.
Doneslo se mi, že mi fiká .veselá vdova'. Ale neboj se. Já jí ukážu. Stejně mám takovej dojem, že to táhne s jedním chlapem z loděnic. Napíšu asi jejímu starýmu anonymní dopis, voni jí ty roupy přejdou."
"Tohle já znám, srdíčko. Nezapomeň, že jsem jako malá holka bydlela dole na Dauphine Street. Těch anonymních dopisů, co náš taťka dostával... vo mně. Hnusný. Vždycky jsem si myslela, že je píše má sestřenice, ta stará panna."
"To byla která sestřenice?" zbystřila Santa. Životopisy příbuzenstva Ireny Reillyové stály vždycky za vyslechnutí.
"Ta, co si zvrhla na ruku hrnec vařící vody, když byla malá. Vypadala trošku vopařeně. Víš, jak to myslím? Vždycky jsem ji viděla, jak sedí u nich doma za kuchyňským stolem a něco píše. Nejspíš psala vo mně. Strašně žárlila, když za mnou starej Reilly začal chodit."
"Tak to bejvá," řekla Santa. Opařená příbuzná byla v Irenině galérii nudnou postavou. Potom chraptivě a dobromyslně dodala: "Co bys řekla tomu, kdybysme si s Angelem a jeho ženou, jestli teda přijde, udělali večírek?"
"Nujo, to je báječnej nápad, Santo, když ale mně v těchhle dnech do večírků moc není."
"To ti udělá jen dobře, holka, vyhodit si krápět z kopejtka. A jestli se něco dovím vo tom starým pánovi, pozvu ho taky. Můžete si spolu zatancovat."
"No tak jo. A když toho starýho pána potkáš, děvenko, tak mu vyřiď, že ho pani Reillyová líbá na čelíčko. Chichi!"
Za dveřmi koupelny ležel Ignácius netečně ve vlažné vodě, postrkoval prstem po hladině misku na mýdlo z umělé hmoty a chvílemi poslouchal, co říká matka do telefonu. Občas misku na mýdlo stlačil pod hladinu, až se naplnila vodou a potopila. Potom ji na dně vany zase vyšmátral, vylil a pustil znovu po vodě. Jeho modrožluté oči spočívaly na neotevřené tuhé obálce položené na poklopu záchodové mísy. Drahnou dobu se rozhodoval, zda obálku otevřít či ne. Trauma z nalezení nového zaměstnání mělo na jeho záklopku silně negativní účinek a čekal teď, až teplá voda, v níž se vyvaloval jako růžový hroch, začne mít na jeho systém uklidňující vliv. Teprve potom se vrhne na obálku. Rajské občerstvení slibovalo být příjemným zaměstnavatelem. Bude
trávit své dny u vozíku zaparkovaného někde u řeky a shromažďovat poznámky pro svůj Deník. Pan Clyde měl v sobě cosi otcovského, což se Ignáciovi Ubilo; dědek, zjizvený a scvrklý párkový mogul, bude pro Deník vítanou novou postavou.
Konečně se Ignácius cítil dostatečně uvolněn. Pozdvihl kapající masu těla z vody a uchopil obálku.
"Proč musí používat právě takovéhle obálky?" otázal se nakvašeně a upřel oči na malý kroužek poštovního razítka se slovy Planetária Station — New York na hnědém tlustém papíře. "Obsah je pravděpodobně napsán značkovacím fixem, pakliže ne něčím horším."
Roztrhl obálku, přičemž papír notně zmáčel, a vytáhl přeložený plakát, na kterém velkými písmeny stálo:

PŘEDNÁŠKA! PŘEDNÁŠKA!
smělý projev M. Minkoffové na téma
"Sex v politice aneb Erotická svoboda
coby zbraň proti reakci."
čtvrtek 28. t. m. 20.00 hod.
Hebrejské sdružení mladých mužů — Grand Concourse
Vstupné: 1.00 $ — nebo — podpis pod petici M. Minkoffové, která vznáší bojový požadavek častějšího a kvalitnějšího sexu pro všechny a intenzivního vzdělávacího programu pro národnostní menšiny! (Petice bude odeslána do Washingtonu.) Podepište ihned a zachraňte Ameriku od sexuální nevědomosti, cudnosti a strachu. Jsi dosti zapálený/zapálená, abys pomohl/pomohla tomuto smělému a rozhodnému hnutí?

"Ach, bože!" vybuchl Ignácius do svého mokvajícího kníru. "To jí dovolí mluvit na veřejnosti? Co probůh znamená ten komický název její přednášky?" Ignácius zběsile pročetl plakát ještě jednou. "Rozhodně je mi jasné, že bude hovořit směle, a s jistou dávkou perverzity bych si docela rád poslechl, jak ten frocek blábolí před publikem. Tentokrát se v urážkách vkusu a mravnosti překonává."
Poslušen ručně kresleného šípu na spodním okraji a slůvka obrať, Ignácius vyhověl a zahleděl se na druhou stranu plakátu, kde Myrna cosi napsala:

Pánové,
co se děje, Ignácie? Vůbec mi nepíšeš. Vlastně Ti to ani nemůžu mít za zlé, že nepíšeš. Obávám se, že jsem to ve svém posledním dopise trochu přepískla, ale to jen proto, že mě krajně znepokojila Tvá paranoidní fantazie, zakořeněná patrně ve Tvém nezdravém postoji k sexu. Víš, že jsem Ti od počátku naší známosti kladla přesně zacílené otázky, abych objasnila Tvé sexuální sklony. Mým jediným přáním bylo pomoci Ti nalézt Tvé pravdivé sebevyjádření a naplnění prostřednictvím uspokojujícího, přirozeného orgasmu. Vážím si Tvé mysli a vždy jsem akceptovala Tvé excentrické tendence, a právě proto bych si přála, abys dosáhl stavu dokonalé mentálně-sexuální rovnováhy. (Dobrý, výbušný orgasmus by Tvou bytost očistil a vyvedl Tě z temnot.) Jenom se už na mne kvůli tornu dopisu nezlob.
Tenhle plakát vysvětlím o něco později, neboť nepochybuj u, že by ses rád dozvěděl, jak vlastně k myšlence uspořádat tu smělou, angažovanou přednášku došlo. Nejprve Ti ale musím sdělit, že to kino je už pasé, takže jestli jsi přece jen chtěl hrát toho domácího, tak se s tím rozluč. V podstatě jsme ztroskotali na financích. Z táty jsem už nevydojila ani drachmu a Leola, náš harlemský objev, se kvůli honoráři (či spíše kvůli jeho nevyplacení) začala chovat vyloženě nepřátelsky, až nakonec utrousila několik poznámek, které mi přišly poněkud antisemitské. Ostatně, kdo stojí o děvče, kieré není ani natolik angažované, aby zdarma pracovalo na projektu, který je ku prospěchu její vlastní rasy? Samuel se

rozhodl, že se stane lesním hlídačem v Montaně, neboť pomýšlí na dramatickou alegorii zasazenou do temných hvozdů (Nevědomost a Zvyk) a chtěl by okusit, jaké to je žít v lese. Podle toho, jak znám Samuela, jako lesní hlídač asi pohoří, ale jeho alegorie, tím jsem si jistá, bude provokativní a kontroverzní, nabitá nepříjemnými pravdami. Přeju mu hodně zdaru. Je fantastický.
Ale zpátky k přednášce. Konečně se zdá, že jsem našla tribunu pro svou filozofii atd. Došlo k tomu dosti zvláštním způsobem. Byla jsem před několika týdny na večírku, který pořádali nějací přátelé na oslavu jednoho báječného kluka, který se právě vrátil z Izraele. Byl neuvěřitelný. Myslím to vážně.

Ignácius vypustil něco Rajského plynu.

Hodiny a hodiny zpíval lidové písničky, které tam posbíral; skutečně závažné písně, které potvrdily moji teorii, že hudba má být v zásadě nástrojem společenské výpovědi a protestu. Držel nás v tom bytě svým zpěvem dlouhé hodiny a my poslouchali a škemrali o další písně. Později se rozproudila debata — o všem možném — a já se mu svěřila, o čem po většinu času přemýšlím.

"Huáááá," zívl mocně Ignácius.

Řekl mi: "Proč si to všechno necháváš pro sebe, Myrno? Proč s tím neseznámíš svět?" Řekla jsem mu, že si často beru slovo v diskusních kroužcích a v mé skupině skupinové terapie. Řekla jsem mu taky o svých dopisech redakcím, které už otiskli v Nové demokracii, Člověku a masách a Teď hned!

"Vylez z ty vany, synku," uslyšel Ignácius matku, jak řve za dveřmi koupelny.
"Proč?" zeptal se. "Chceš se vykoupat?"
"Ne."
"Tak prosím odejdi."
"Už jsi tam moc dlouho."
"Prosím tě! Rád bych si v klidu přečetl dopis."
"Dopis? Kdo ti napsal dopis?"
"Má drahá přítelkyně Myrna Minkoffová."
"Posledně jsi říkal, že tě její zásluhou vyrazili z Levyho kalhot."
"To je pravda. Ale mohla to být také zakuklená přízeň osudu. Třeba se má nová práce ukáže docela přijatelnou."
"Je to hrůza," řekla smutně paní Reillyová. "Nejdřív ti vylejou perka z mizernýho úřednickýho fleku v továrně a teď prodáváš po ulicích párky. Ale něco ti povím, Ignácie. Koukej si aspoň tohle místo udržet, jestli si to u mě nechceš rozházet docela. Víš, co mi řekla Santa?"
"Ať řekla, co řekla, zajisté to bylo něco pronikavého a řízného. Soudím, že je dost namáhavé dobrat se v jejích útocích na mateřštinu nějakého smyslu."
"Povídala, že by ti měl někdo nabančit nos."
"To od ní zní přímo učenecky."
"Co vlastně ta Myrna dneska dělá?" zeptala se podezíravě paní Reíllyová. "Jak to přídě, že ti pořád tolik píše? Vždycky jsem měla dojem, že by holka potřebovala pořádně vykoupat."
"Myrnina psýcha je schopna přijímat vodu pouze v kontextu orálním."
"Cožeto?"
"Přestaň laskavě řvát jako trhovkyně a běž pryč. Nepeče se ti v troubě láhev muškátu? Zanech mě o samotě. Jsem velice nervózní."
"Nervózní? Cácháš se v ty horký vodě víc jak hodinu."
"Ted už moc horká není."
"Tak z vany vylez."
"Proč ti na tom tak záleží, abych z vany vylezl? Matko, já tě skutečně nechápu. Copak se nenajde nic, co by tě jako hospodyni pobízelo do bezodkladné práce? Povšiml jsem si ráno, že se halou válejí chuchvalce prachu zvící baseballových míčků. Pokliď v domě. Zatelefonuj na přesný čas. Dělej něco. Natáhni se a dej si dvacet. Vypadáš v posledních dnech nějak přepadle."
"Taky že přepadlá jsem, chlapečku. Připravuješ chudinku mamku do hrobu. Co bys říkal tomu, kdybych padla a už nevstala?"
"Tak na takovéhle idiotské konverzaci se podílet nebudu. Veď si tam za dveřmi monolog, když chceš. Potichu. Musím se soustředit na nové pohoršlivosti, jichž se dotyčná M. Minkoffová ve svém dopise dopustila."
"Já už to nevydržím, Ignácie. Jednou přídeš domů a najdeš mě ležet v kuchyni raněnou mrtvicí. Však uhlídáš, synku. Potom padneš na kolena a budeš prosit Pánaboha, aby ti vodpustií, jak ses ke svý mamce choval."
Z koupelny přicházelo pouze ticho. Paní Reillyová čekala, zda neuslyší alespoň šplíchnutí vody nebo zašustění papíru, ale dveře koupelny mohly být klidně dveřmi hrobky. Po několika minutách bezvýsledného čekání se odebrala halou k troubě. Když Ignácius zaslechl vrznutí otevíraných dvířek trouby, vrátil se k dopisu.

Řekl mí: "Ty se svým hlasem a osobností bys měla vystupovat před lidma v kriminálech." Ten kluk byl fakticky úžasný, navíc jeho sveřepý způsob myšlení — byl to prostě opravdový mensch. Choval se tak gentlemansky a pozorné, až jsem tomu ani nemohla uvěřit. (Zvláště po zkušenosti se Samuelem, který je angažovaný a nebojácný, ale poněkud

hlučný a tak trochu hňup.) Ještě jsem nepotkala nikoho tak angažovaného ve věci boje proti reakčním idejím a předsudkům, jako byl tenhle folkový zpěvák. Řekl mi, že jeho nejlepším kamarádem je černý abstrakcionista, který pokrývá svá plátna úžasnými šmouhami protestu a vzdoru a někdy plátno rozřeže nožem. Dal mi taky báječnou brožuru, která podrobně dokazuje, jak se papež snaží nashromáždit nukleární arzenál; skutečně mi otevřela oči a hned jsem ji předala redakci Nové demokracie, aby ji použila ve své bitvě proti církvi. Ale tenhle kluk je taky hrozně zaujatý proti našim konzervativním protestantům. Jak ten je nenávidí!. Ostrý chlapík, to se musí nechat.
Na druhý den mi telefonoval. Jestli bych nechtěla udělat přednášku pro jistou skupinu za sociální angažovanost, kterou chce zformovat někde v Brooklyn Heights? Vyrazilo mi to dech. V tomto světě, kde pes pojídá psa, je tak vzácné nalézt přítele... skutečně upřímného přítele... nebo to jsem si aspoň myslela. Ale abych to zkrátila: poučila jsem se vpravdě drsným způsobem, že přednášková činnost je něco jako show business: talentová zkouška na kanapi a tak dále. Chápeš, jak to myslím?

"Mám vskutku uvěřit v tu nehoráznou urážku dobrého vkusu, již zde čtu?" otázal se Ignácius plující misky na mýdlo. "Ta dívčina nemá špetky studu!"

Opět mi tak byla připomenuta skutečnost, že mé tělo pro některé lidi znamená víc než moje myšlenky.

"Ach ouvej," povzdychl Ignácius.

Osobně mám sto chutí tohoto falešného "folkového zpěváka", který se v tuto chvíli nejspíš sápe na nějakou jinou angažovanou mladou liberálku, veřejně odhalit. Jedna má známá slyšela, že tenhle "folkový zpěvák" je ve skutečnosti baptista z Alabamy, podvodník jeden. Nahlídla jsem ještě jednou do brožury, kterou mi dal, a zjistila, že ji vydal Ku-klux-klan. Z toho si můžeš udělat představu, jakými ideologickými nuancemi se dnes musíme obírat. Zprvu mi připadala jako dobrý liberální materiál. A teď se musím pokořit a napsat redakci Nové demokracie, že tuhle brožuru, třebaže tak provokativní, sepsali nepraví lidé. Bílá reakce oplatila ránu ranou a tentokrát jsem utržila plný zásah. Připomenulo mi to, jak jsem svého času chodila do Poeova parku krmit veverku a pak se ukázalo, že je to vlastně krysa, kterou by ovšem na první pohled nikdo od veverky nerozeznal. Člověk se pořád učí. Ten podvodník mi ale vnukl nápad. I od syčáků se můžeme ledasčemu přiučit. Rozhodla jsem se požádat tady v "Mládeži", zda bych na jeden večer nemohla dostat přednáškový sál. Chvíli to trvalo, ale pak řekli - proč ne? Jistě, posluchačstvo tady v bronxské "Mládeži" bude pravděpodobně trochu úzkoprsé, ale když se má přednáška setká s úspěchem, mohla bych jednoho dne přednášet v "Mládeži" na Lexington Avenue, kde ventilují své názory takoví velcí myslitelé jako Norman Mailer a Seymour Krim. Neuškodí, když to zkusím.
Doufám, že na svých osobnostních problémech pracuješ, Ignácie. Zhoršuje se Tvá paranoia? Myslím, že podstatou Tvé paranoie bude to, že jsi věčně uzavřen ve svém pokoji a zaujímáš vůči okolnímu světu krajně podezíravý postoj. Nechápu, proč trváš na tom, že musíš žít v těch vašich barinách s aligátory. Vzdor tomu, že se Tvá mysl úpěnlivě dovolává zevrubné renovace, máš mozek, který by tady v New Yorku mohl skutečně růst a rozkvétat. Takto ovšem sám sobě i své mentalitě podřezáváš větev. Při našem posledním setkám, když jsem projížděla městem cestou z Mississippi, jsi byl ve velice špatném stavu. Dneska jsi pravděpodobně dočista na dně, zdeptán životem v tom nemožném starém domě, kde je Ti jediným společníkem Tvá matka. Cožpak Tvé přirozené impulsy nevolají po vysvobození? Krásný a smysluplný milostný vztah by z Tebe udělal úplně jiného člověka, Ignácie. Jsem o tom pevně přesvědčena. Tvůj mozek svazují pevná oidipovská pouta a strhávají Tě do záhuby.
Nepřipadá mi také, že by Tvé sociologické či politické názory byly progresívnější. Upustil jsi od svého plánu založit politickou stranu a nominovat kandidáta na úřad prezidenta boží milostí? Vzpomínám si, že když jsem Tě posledně obvinila z politické apatie, vystoupil jsi právě s touto myšlenkou. Věděla jsem, že je to reakční plán, ale aspoň dokazoval, že se v Tobě probouzí jisté politické uvědomění. Napiš mi o tom něco, prosím Tě. Velice mě to zajímá. Potřebujeme v téhle zemi systém tří stran a zdá se mi, že f ašisti nabývají den ze dne na síle. Tvá strana Božího nároku je tou pravou extremistickou formací, jež by mohla odsát značnou část fašistické podpory.
Ale dovol mi skončit. Doufám, že má přednáška bude mít úspěch. Obzvláště Tobě by její poselství bylo na prospěch. Mimochodem, jestliže někdy hnutí Božího nároku uvedeš v činnost, mohla bych Ti pomoci při organizaci místní lóže. Prosím Tě, Ignácie, odstěhuj se z toho domu a vyjdi do světa, který Tě obklopuje. Strachuji se o Tvou budoucnost. Byl jsi vždy jedním z mých nejdůležitějších projektů a ráda bych se něco dozvěděla o Tvém současném mentálním stavu, takže se, prosím Tě, vyhrab z postele a napiš.
M. Minkoffová

Později, růžovoučké faldovité tělo zahaleno starým flanelovým županem sepnutým zavíracím špendlíkem, seděl Ignácius za psacím stolem ve svém pokoji a plnil plnicí pero. V hale jeho matka s někým telefonovala. "A já vydala poslední cent z pojistky po bábince Reillyový, jen aby moh študovat na univerzitě. No není to hrůza? Jako kdybych ty peníze spláchla do záchoda," říkala do sluchátka. Ignácius říhl a otevřel zásuvku, aby vyhledal hlavičkový dopisní papír, který tam, jak doufal, musel ještě být. Našel přitom jo-jo, které před několika měsíci koupil od filipínského podomního obchodníka. Jednu stranu jo-ja zdobila palma, kterou tam Filipínec vyřezal na Ignáciovo přání. Ignácius spustil jo-jo k zemi, ale provázek se přetrhl a jo-jo přerachotilo po podlaze a zmizelo pod postelí, kde přistálo na haldě bloků Velkého náčelníka a starých časopisů. Stáhl si z prstu zbytek provázku a přehraboval se dále v hlubinách zásuvky, až konečně našel list papíru s hlavičkou Levyho kalhot.

Milovaná Myrno,
obdržel jsem Tvé pohoršlivé psaní. Vážně si myslíš, že mě zajímají Tvá laciná střetnutí s podobnými podlidmi, jako jsou folkoví zpěváci? Snad v každém Tvém dopisu nalézám nějaký odkaz na ubohost Tvého soukromého života. Napříště se prosím omez na diskusní otázky a podobně; tak se alespoň vyhneš oplzlostem a urážkám. Nicméně si myslím, že symbolika té krysy a veverky nebo krysy-veverky či veverky-krysy je velice evokační a věru znamenitá.
Za temné noci oné pochybné přednášky bude patrně Tvým jediným posluchačem nějaký zoufale osamělý knihovník, který uviděl světlo v oknech přednáškové síně a s nadějí vešel, aby unikl chladu a hrůzám svého osobního pekla. Jeho shrbená postava sedí sama před pódiem pusté přednáškové síně, zatímco Tvůj nazální hlas se odráží od prázdných křesel a hlouběji a hlouběji vtlouká nudu, zmatek a sexuální narážky do plešaté lebky onoho politováníhodného nešťastníka, až ten posléze, rozvrácen na sám pokraj hysterie, se začne obnažovat a mávat svým svraštělým orgánem jako kyjem v zoufalství nad těmi příšernými zvuky, které nemilosrdně drnčí nad jeho hlavou. Být Tebou, okamžitě bych tu přednášku odvolal; jsem si jist, že vedení "Mládeže" by Tvé odřeknutí přivítalo s radostí, obzvláště poté, co měli možnost spatřit onen nevkusný plakát, který dnes patrně visí na každém telefonním sloupu v Bronxu.
O poznámky k mému soukromému životu jsem se neprosil a odhalují pouze otřesný nedostatek vkusu a mravnosti.
Po pravdě řečeno, můj soukromý život prošel metamorfózou: Jsem v současné době životně důležitým způsobem svázán s potravinářským průmyslem a zcela vážně tudíž pochybuji, zda budu mít v budoucnu dostatek času, abych s Tebou mohl korespondovat.
Ve spěchu Ignácius

OSM

"Nech ji být," řekl pan Levy. "Nevidíš, že chce spát?"
"To tak, nechat ji být." Paní Levyová opřela slečnu Trixie o opěradlo žluté nylonové pohovky. "Pochop, Gusi, že v tom je právě tragédie života téhle chudinky. Všichni ji vždycky nechali být. Potřebuje někoho. Potřebuje lásku."
"Ach jo."

Paní Levyová byla ženou mnoha zájmů a ideálů. V průběhu let se náruživě oddávala bridži, africkým fialkám, Susaně a Sandře, golfu, Miami, Fanny Hurstové a Hemingwayovi, korespondenčním kursům, kadeřníkům, slunci, labužnickým krmím, společenským tancům a v posledních letech slečně Trixie. Vždycky se musela slečnou Trixie zabývat na dálku, což bylo značně neuspokojivé, pakliže měla s úspěchem dovést do konce program nastíněný korespondenčním kursem psychologie, v jehož závěrečné zkoušce propadla na celé čáře. Korespondenční škola ji dokonce odmítla klasifikovat. Tentokrát však náhoda přihrála paní Levyové do rukou trumf v podobě vyhazovu onoho mladého idealisty a díky tomu vyhrála slečnu Trixie v plné její vrásčité kráse, včetně stínítka, tenisek, prostě se vším všudy. Pan Gonzalez milerád poskytl pomocné účetní časově neobmezenou dovolenou.
"Slečno Trixie," pronesla sladce paní Levyová. "Probuďte se."
Slečna Trixie otevřela oči a zasípala: "Už jsem v penzi?"
"Nikoli, drahoušku."
"Cože?" vyštěkla slečna Trixie. "Já myslela, že jsem v penzi."
"Slečno Trixie, vy se domníváte, že jste stará a unavená. To není správné."
"Kdože?"
"Vy."
"Ach. Ale já jsem unavená. Jsem strašně unavená."
"Copak to nechápete?" zeptala se paní Levyová. "To vše si jenom namlouváte. Jste stále velice půvabná žena. Musíte si říkat: ‚Jsem stále půvabná. Jsem velice půvabná žena.' "
Slečna Trixie nevraživě zachrochtala paní Levyové do lakovaných vlasů.
"Nechtě ji laskavě na pokoji, doktorko Freudová," řekl dopáleně pan Levy, vzhlížeje od svého Sportu v obrazech. Málem je mi líto, že Susana se Sandrou nejsou doma a nemůžeš si hrát s nimi. Co je s tvým kanastovým kroužkem?"
"Nemluv na mě, vrahu rodinných tradic. Jak můžu hrát kanastu, když je tu psychopatický případ, který vyžaduje mojí pomoci?"
"Psychopatický případ? Ta ženská je senilní. Museli jsme cestou zastavit aspoň u třiceti benzínových pump. Nakonec mě už nebavilo lézt pořád z vozu a ukazovat jí, které dveře vedou na pány a které na dámy, a nechal jsem ji, ať se rozhoduje sama. Vymyslel jsem takový systém. Zákon pravděpodobnosti. Sázel jsem na ni peníze a vycházelo to fifty fifty."
"Víc mi neříkej," varovala paní Levyová. "Už ani slovo. To je rovněž typické. Povolovat uzdu takovýmhle análním průpla-chům."
"Není v televizi Lawrence Welk?" zeptala se náhle slečna Trixie.
"Nikoli, drahoušku. Uvolněte se."
"Je přeci sobota."
"Uvidíte ho. Nebojte se. A teď mi hezky povězte, o čem se vám zdá."
"Já si teď na nic nevzpomínám."
"Zkuste to," řekla paní Levyová a udělala si zlatou automatickou tužkou jakousi poznámku do svého diáře. "Musíte to zkusit, slečno Trixie. Vaše mysl je pokřivena, drahoušku. Jste jako mrzák."
"Jsem možná stará, ale mrzák nejsem," řekla divě slečna Trixie.
"Vidíš, jak ji rozčiluješ, Florence Nightingalová," řekl pan Levy. "S těmi svými znalostmi psychoanalýzy zničíš i to poslední, co jí v té její hlavičce zbývá. Ta ženská chce jenom do penze a spát."
"Už jsi zpackal svůj život. Nechtěj ho zpackat ještě jí. Teď ďo penze nemůže. Musí nabýt pocitu, že je potřebná, nepostradatelná a milovaná..."
"Zapni si to svoje poskakovací kanape a dopřej jí, ať si hodí šlofíka."
"Měla jsem za to, že jsme se dohodli, že mé lůžko z toho vynecháme."
"Nech ji na pokoji. Nech mě na pokoji. Běž si zajezdit na svém odtučňovacím rotopedu."
"Ticho, prosím!" zakrákala slečna Trixie a promnula si oči.
"Musíme být před ní na sebe milí," zašeptala paní Levyová. "Zvýšené hlasy a rozepře mohou její pocit nejistoty pouze prohloubit."
"To beru. Takže buď zticha. A odveď tu senilní bábu z mého obýváku."
"To je ono. Myslíš jenom na sebe. Jako obvykle. Kdyby tě tak dneska mohl vidět tvůj otec." Modrozelená víčka paní Levyové vyletěla v hrůze vzhůru. "Opelichaný playboy bažící po radovánkách."
"Po radovánkách?"
"Budete konečně zticha?" varovala slečna Trixie. "To byl teda pěkně smolný den, co jste mě sem přivezli, to se musí nechat. Tam u Gomeze mi bylo lip. Tam bylo aspoň ticho a klid. Moc přijemné prostředí. Jestli je tohle nějaký apríl, tak mně moc vtipnej nepřipadá." Pohlédla revmatickýma očima na pana Levyho. "Vy jste ten chlap, co propustil mou kamarádku Glorii. Chudinka Gloria. Nejhodnější člověk, jaký u nás v kanceláři pracoval."
"Ach, ne!" vzdychla paní Levyová. Potom se obrátila k manželovi. "Takže tys nepropustil pouze jednoho úředníka, je to tak? Co tahle Gloria? Konečně se slečnou Trixie někdo jedná jako s lidskou bytostí. Konečně má přítelkyni. Chápeš to? Zajímá tě to? Jistěže ne. Pro tebe by mohly být Levyho kalhoty klidně na Marsu. Ty si prosté jednoho dne přijdeš z dostihů a dáš milé Glorii padáka."
"Gloria?" zakroutil hlavou pan Levy. "Žádnou Glorii jsem nepropustil."
"Ale ano, propustil!" pípla slečna Trixie. "Viděla jsem to na vlastní oči. Chudáček Gloria, byla to dobrota sama. Pamatuju si, že mi dala ponožky a lančmít."
"Ponožky a lančmít?" hvízdl pan Levy mezi zuby. "Ach, bože."
"Jen tak dál," zaječela paní Levyová. "Jen si z toho zavrženého stvoření dělej srandičky. Jenom mi už neříkej, co

všechno jsi
v Levyho kalhotech ještě udělal. To bych nepřestála. Neřeknu děvčátkům o Glorii. Nepochopila by, že někdo může mít srdce jako ty. Jsou příliš nevinná."
"To bych ti radil, abys jim o Glorii nic neříkala," řekl zlostně pan Levy. "Ještě chvíli téhle pitomosti a můžeš se smát, plavat a trdlovat se svou matkou na pláži v Saň Juanu."
"Ticho tady!" štěkla slečna Trixie o poznání hlasitěji. "Chci se okamžitě vrátit do Levyho kalhot."
"Slyšíš?" zeptala se paní Levyová manžela. "Slyšíš tu touhu zapojit se do pracovního procesu? A ty bys ji chtěl zkrušit tím, že ji pošleš do důchodu. Gusi, prosím tě. Vyhledej pomoc. Takhle to s tebou špatně skončí."
Slečna Trixie šmátrala po svém saku s odstřižky, který byl jejím jediným zavazadlem.
"Tak dobře, slečno Trixie," řekl pan Levy, jako by vábil domácí kočku. "Pojďte, zavezu vás zpátky do kanceláře."
"Díky bohu," vzdychla slečna Trixie.
"Ruce pryč od ní!" zaječela paní Levyová.
"Nevstal jsem ani z křesla," namítl manžel.
Paní Levyová zamáčkla slečnu Trixie zpátky do pohovky a řekla: "Teď zůstanete tady. Je vám třeba péče."
"Od vás dvou nikdy," zasípěla slečna Trixie. "Pusťte mě."
"Pusť ji."
"Prosím tě." Paní Levyová vztyčila varovně ruku, baculatou a posetou prsteny. "Nestarej se více o toto zanedbané stvoření, jež jsem vzala pod svá ochranná křídla. A o mě se taky nestarej. Zapomeň na své dcerušky. Nasedni do svého sportaku a odjeď někam. Odpoledne se jede regata. Hle. Okenní stěnou, kterou jsem dala zřídit za těžce vydělané peníze tvého otce, jsou vidět plachty."
"Však já si to s várna dvěma vyřídím," vrčela slečna Trixie na pohovce. "Jen se nebojte. Vy budete čubrnět."
Pokusila se povstat, ale paní Levyová ji přibila do žlutého nylonu.

2

Nastuzení bylo čím dál horší a každé zakašlaní vyvolávalo v plících matnou bolest, která ostávala ještě chvíli poté, co mu kašel zprahl hrdlo a hruď. Obchůzkář Mancuso si otřel ústa od slin a pokusil se vykašlat hlen. Jednou odpoledne dostal takový záchvat klaustrofobie, že v záchodové kabince málem omdlel. Teď se zdálo, že omdlí závratí z nachlazení. Opřel na chvíli hlavu o stěnu kabiny a zavřel oči. Přes víčka se mu honila rudá a modrá oblaka. Musí zatknout nějaké individuum a dostat se ze záchodků, než se jeho zimnice zhorší natolik, že ho seržant bude muset každý den nechat do kabin přinášet a odnášet. Vždycky se kochal nadějí, že se v policejní službě proslaví, ale jakápak je to sláva umřít na zápal plic na záchodcích autobusového nádraží? Vlastní příbuzní by se tomu smáli. A co by řekly jeho děti kamarádům ve škole?
Obchůzkář Mancuso se zahleděl na dlaždičky na podlaze. Byly nějak rozostřené. Zmocnila se ho panika. Potom se zadíval pozorněji a zjistil, že opar, který mu je obestírá, je pouze vlhkost, potahující všecko na záchodcích šedavým filmem. Pohlédl opět na Filozofii utěšitelkou, která mu ležela otevřená na klíně, a obrátil splihlou, provlhlou stránku. Byl z té knihy ještě sklíčenější. Chlapíka, který ji napsal, hodlal jeho král poslat na mučení. Tak to stálo v předmluvě. A po celou dobu, co tohleto psal, ho čekalo, že mu nakonec zatlučou něco do hlavy. Obchůzkáři Mancusovi bylo toho chlapíka líto a cítil se povinován jeho knihu přečíst. Přelouskal zatím asi padesát stránek a začínal se ptát, jestli tenhle Boëthius nebyl tak trochu hazardní hráč. Pořád mluvil o osudy*, náhodách a kolu štěstěny. Tak či onak, nebyla to právě knížka, která by vám pomáhala vidět věci z jejich lepší stránky.
Po několika větách se myšlenky obchůzkáře Mancusa rozutekly. Vyhlédl škvírou ve dveřích kabiny, které nechával vždycky kousek pootevřené, aby viděl, kdo se ochomýtá kolem mušlí, umyvadel a skříňky s papírovými ručníky. Nad jedním z umyvadel stál kluk, chlapec, kterého tu obchůzkář Mancuso, jak se mu aspoň zdálo, vídal každý den. Sledoval parádní botky přebíhající sem a tam mezi umyvadly a košem na použité ručníky. Kluk se opřel o umyvadlo a začal si kreslit na hřbet ruky kuličkovým perem. Za tím by mohlo něco být, projelo obchůzkáři Mancusovi hlavou.
Otevřel kabinu a přistoupil ke klukovi. Chrchlal, ale snažil se mluvit co nejvlídněji. "Cobak si to bíšeš na ruce, kabarádíčku?"
George pohlédl na monokl a plnovous při svém lokti a řekl: "Pakujte vodě mé, nebo vás kopnu do koulí."
"Že dá tě zavoláb bolicii," laškoval obchůzkář Mancuso.
"To nemusíte," odpověděl George. "Stačí, když vodprejsknete. Já si nic nezačínám."
"Ty báš z bolicie bítr?"
George uvažoval, co je to za cvoka. Byl to stejný moula jako ten párkař.
"Nevopruzuj, trhlino. Nestojím vo ňáky popotahování s poliprdama."
"A bročbak?" zeptal se šťastně obchůzkář Mancuso.
"Bejt máčo jako ty, tak se jim taky koukám vyhnout," řekl George s pohledem na slzící oko za monoklem a oslintané vousy kolem úst.
"Zadýkáb dě," vykašlal obchůzkář Mancuso.
"Cože? Vy mluvíte šejdrem, chlape."
"Obchůzkář Madcuso. V břestrojedí." Před Georgeovými uhry se mihl služební odznak. "Bůjdeš se bdou."

"Co byste mě krucifix zatýkal? Jenom tady stojím," namítal nervózně George. "Nic jsem neproved. Co si vymejšlíte?"
"Jsi bodezřelý."
"Podezřelej z čeho?" zeptal se v panickém děsu George.
"Aha!" slintal obchůzkář Mancuso. "Dedka báš dahdádo."
Sáhl po Georgeovi, aby si ho přitáhl za ruku a nasadil mu želízka, ale George mu vytrhl z podpaží Filozofii utěšitelkou a praštil jí obchůzkáře Mancusa po hlavě. Ignácius si koupil velké, elegantní, omezené vydání anglického překladu a celých patnáct dolarů jeho ceny udeřilo obchůzkáře Mancusa do hlavy silou naučného slovníku. Obchůzkář Mancuso se sklonil, aby sebral ze země monokl, který mu vypadl z oka. Když se opět napřímil, viděl, jak se kluk s knihou v ruce hbitě protahuje dveřmi záchodků ven. Chtěl se za ním rozběhnout, ate hlava se mu div nerozskočila. Vrátil se do své kabiny, aby si odpočinul, a tíseň na duši byla náhle ještě těžší. Co jen o té knize poví paní Reillyové?
George v čekárně autobusového nádraží spěšně odemkl zavazadlovou skříňku a vytáhl hnědé balíčky, které si tam uložil. Aniž se zdržoval zavíráním dvířek, vyběhl na Canal Street a s kovovým cinkotem klusal ke středu obchodní čtvrti, ohlížeje se přes rameno po monoklu a plnovousu. Žádný plnovous za ním nevlál.
Tentokrát měl fakticky kliku. Ten přestrojený detektiv bude celé odpoledne šmejdit kolem autobusového nádraží a pátrat po něm. A co zítra? Autobusové nádraží už není bezpečné; tam teď má vstup zakázán.
"Baba pitomá," pronesl nahlas na Laninu adresu, natahuje nohy seč mohl. Kdyby nebyla taková držgrešle, nikdy by k tomuhle nedošlo. Kdyby s tím negativem vyrazila dveře, chodil by si pro balíčky jako vždycky, ve dvě odpoledne. Takhle jen taktak unikl zatčení. A to jen proto, že musel zboží ukládat na autobusovém nádraží, a to zas proto, že byl ke zboží každé odpoledne dvě hodiny uvrtaný. Kam by se dalo takové zboží uložit? Vláčet ho všude s sebou mohlo dát člověku pěkně zabrat. A domů s ním nemůže, když se odtud matka nehne.
"Kráva krkounská," zamumlal George. Povysadil balíčky výše do podpaží a uvědomil si, že také nese knihu, kterou vzal tomu přestrojenému detektivovi. Okrást policajta. To je teda fór. Slečna Lana mu říkala o nějakou knihu, nutně ji prý potřebuje. George se podíval na titul. Filozofie utěšitelkou. No co, má pro ni aspoň knížku.

3

Santa Battagliová ochutnala lžíci bramborového salátu, očistila lžíci jazykem a úhledně ji položila na papírový ubrousek vedle mísy se salátem. Vysála ještě pár kousíčků petržele a cibule, které jí uvízly mezi zuby, a pravila k fotografii své matky na krbové římse: "Budou nadšený. Takovej bramborovej salát, jako umí Santa, takovej nikdo jinej neumí."
Salón byl téměř přihotoven pro večírek. Na skříni starého rádia stály dvě láhve whisky a kartón s šesti lahvemi limonády Seven Úp. Gramofon, který si vypůjčila od neteře, seděl na vytřeném linoleu vprostřed místnosti, odkud jeho šňůra stoupala k objímce lustru, kam byla napojena. V obou rozích rudé plyšové pohovky spočívaly obří pytlíky smažených bramborových lupínků. Z otevřené sklenice oliv na plechovém tácku, ležícím nahoře na složené a zakryté skládací posteli, trčela vidlička.
Santa popadla fotografii z krbové římsy, snímek prastaré a nepřátelsky hledící ženy v černých šatech a černých punčochách, ana stojí v temné uličce vystlané skořápkami ústřic.
"Chudinko maminečko," řekla procítěně Santa a vtiskla fotografii hlasitý a vlhký polibek. Mastné čmouhy na skle zakrývajícím fotografii dosvědčovaly, že tento láskyplný atak není ojedinělým. "Mělas to holt tvrdý, holka." Černé uhlíky sicilských očí provrtá-valy Santu ze snímku skoro jako živé. "Jediná tvoje fotka, která mi zůstala, maminečko, a ty stojíš v ústřicích. No neni to hanba?"
Santa si povzdychla nad nespravedlivostí všeho světa a bacila s fotografií na krbovou římsu mezi mísu s voskovým ovocem a kytici papírových cínií a sošku panenky Marie a sošku Pražského Jezulátka. Potom přešla opět do kuchyně, aby nachystala kostky ledu a přinesla odtud ještě jednu lžíci. Když se vrátila se židlí a malou piknikovou termoskou s ledem, rozestavila před matčinu fotografii své nejlepší skleničky od hořčice. Blízkost fotografie byla dostatečným důvodem, aby ji znovu uchvátila a za chrastění ledových kostek v ústech ještě jednou políbila.
"Každičkej den za tebe říkám modlitbičku, děvenko," zamumlala trhaně Santa ke snímku, balancujíc na jazyku kostku ledu. "A u svatýho Odona za tebe hoří svíčka, to mi věř."
Na přední okenice kdosi zaklepal. Santa chvatně vrátila fotografii na římsu a překotila ji přitom tváří dolů.
"Ireno!" zaječela Santa, když otevřela dveře a uviděla dole na chodníku rozpačitou paní Reillyovou a svého synovce, obchůzká-ře Mancusa. "Pojď dál, miláčku, holčičko moje. Vypadáš rozkošně, prostě rozkošně."
"Dík, zlatíčko," řekla paní Reillyová. "Páni! Dočista jsem už zapomněla, jakej to je sem kus cesty. Jeli jsme s Angelem tím autem dobrou hodinu."
"Do je daky dou chtrachnou dobrabou," nabídl vysvětlení obchůzkář Mancuso.
"No slyšíte, lidi, tu rýmu," zhrozila se Santa. "Ach, Angelo. Měl bys říct těm svým kolegům na vokrsku, aby tě z těch hajzlíků dali pryč. Kde je Rita?"
"Dějak se jí dechtělo. Chtrachně jí bolí hňava."
"Není divu, když je celej boží den zavřená doma s děckama," řekla Santa. "Měla by si vobčas vyrazit, Angelo. Co to s tou holkou pořád jenom je?"
"Derby," odpověděl smutně Angelo. "Ba drábení s der-bama."
"Nervy jsou něco děsnýho," řekla paní Reillyová. "Víš, co se zase stalo, Santo? Angelo ztratil tu knížku, co dostal od Ignácia. No není to hrůza? Na ty knížce nesejde, ale Ignáciovi to nesmíš jaktěživo říct. Už takhle se doma snášíme jako kočka se psem."
Paní Reillyová si přitiskla prst na ústa, aby naznačila, že ztráta knihy musí zůstat provždy tajemstvím.

"Tak ukaž ten kabát, děvče," řekla horlivě Santa a divže starý vlněný utíkáček z paní Reillyové nestrhala. Byla rozhodnuta, že přízrak Ignácia J. Reillyho, který je pronásledoval po tolik večerů v kuželně, na jejím večírku strašit nebude.
"Máš to tady hezký, Santo," vyslovila uznale paní Reillyová. "A jak máš uklizeno."
"Jo, ale musim koupit do salónu nový lino. Zkusilas někdy ty papírový záclony, miláčku? Nevypadaj zle. Viděla jsem pěkný v Maison Blanche."
"Koupila jsem jednou moc pěkný papírový záclony Ignáciovi do pokoje, ale strhal je z voken a zmuchlal. Že je to přej příšernost. No není to hrůza?"
"Každej podle svýho gusta," poznamenala pohotově Santa.
"Ignácius neví, že jsem dneska tady. Řekla jsem mu, že jdu na novénu."
"Angelo, namíchej Ireně pitivo. A nalej si taky whisky, to je na rýmu moc dobrá medicína. V kuchyni mám ňáký Itoky."
"Ignácius nemá rád ani novény. Nevím, co má ten chlapec rád. Mně osobně už Ignácius leze trochu krkem, i když je to moje vlastní dítě."
"Nadělala jsem nám dobrej bramborovej salát, holka. Starej pán povídal, že dobrej bramborovej salát to je jeho."
"Měla bys vidět ty vobrovský zástěry, co mi nosí vyprat. A ty jeho
návody, jak je správně prát. Jako kdyby nabízel v televizi prášek na praní. Vůbec dělá, jako by to strkání vozejku po městě bylo bůhvíjaký terno."
"Koukni na toho Angela, holčičko. Míchá nám nějaký báječný pitivo."
"Nemáš pár aspirinů, miláčku?"
"No tak, Ireno! Co mi to sem přišlo za mučenku? Nebuď labuť. Raci se napij. Jen počkej, až ten starej pán přídě. Pak to rozpumpujem. Koukej, můžete se starým pánem tancovat kolem gramofonu."
"Tancovat? Mně se nechce tancovat s žádným starým pánem. A kromě toho mám nohy celý napuchlý, jak jsem celý odpoledne piglovala ty zástěry."
"Irenko, nemůžeš ho zklamat, holčičko. Měla bys vidět ten jeho kukuč, když jsem ho před kostelem zvala na večírek. Chudinka děda. Vsadím se, že ho jakživ nikdo nikam nepozve."
"A byl rád, že ho zveš?"
"Jestli byl rád? Ptal se, jestli má přijít ve večerním."
"A cos mu řekla, zlatíčko?"
"No, řekla jsem mu: ‚Prid'te si, v čom chcete, šéfe.'"
"To se ti povedlo." Paní Reillyová sjela očima po svých zelených taftových koktajlkách. "Ignácius se mě ptal, proč si beru koktajlky, když jdu na novénu. Sedí ve svým pokoji a spisuje nějaký pitominky. ‚Co to zase píšeš, chlapče?' povídám mu. A voň mi na to: ‚Píšu o tom, jak prodávám po ulicích párky.' No není to hrůza? Copak by někdo něco takovýho čet? Víš, kolik si dneska těma párkama vydělal? Čtyři dolary. Jak já jen tomu chlapovi zaplatím?"
"No ne, heleme jaký parádní pitivo nám ten Angelo namíchal."
Paní Reillyová vzala od Angela hořčičnou sklenku a dvěma loky vyzunkla půl Jtjflio obsahu.
"Vodkad máš ten krásnej haj-fajn, drahoušku?"
"Co jako myslíš?" zeptala se Santa.
"Ten gramofon, co ti stojí na podlaze."
"Ten je my neteřinky. Je to zlatíčko. Zrovinka vyšla ze školy svatýho Odona a už má príma flek jako prodavačka."
"No toto?" řekla vzrušeně paní Reillyová. "Vsadím se, že vydělává víc než Ignácius."
"Prokristáčka, Angelo," řekla Santa. "Přestaň s tím kuckáním. Natáhni se na kanape a dáchni si, než ten starej pán přídě."
"Chudák Angelo," řekla paní Reillyová, když obchůzkář odešel z místnosti. "Takovej roztomile] mládenec. Vy dva jste fakticky my nejlepší přátelé. A když pomyslíš, že jsme se poznali jen díky tomu, že chtěl Ignácia zabásnout."
"Kde jen ten starej pán vězí?"
"Třeba ani nepříde, Santo." Paní Reillyová dopila svou sklenku. "Dám si ještě jednu, jestli ti to nevadí, pusinko. To víš, mám problémy."
"Jen si dej, holčičko. Vodnesu ti kabát do kuchyně a mrknu se, jak je Angelovi. Že zrovna mně přídou na mecheche dva takovýhle šťastlivci. Doufám, že ten starej pán cestou neškobrtne a nezláme si nohu."
Když Santa odešla, naplnila si paní Reillyová sklenici bourbon-skou whisky a cmrndla do ní pár kapek limonády. Vzala lžíci, ochutnala salát, čistě lžíci oblízala a položila ji zpátky na papírový ubrousek. Rodinka v druhé půlce Santina dvojdomku rozpoutala vřavu, která zněla jako pouliční bouře. Usrkávajíc ze sklenice, přitiskla paní Reillyová ucho na zeď a pokoušela se z hlasitého řevu profiltrovat něco smysluplného.
"Angelo polyká nějakou medicínu proti kašli," řekla Santa, když se navrátila do salónu.
"Ty máš ale bytelný zdi, holka," řekla paní Reillyová, neschopna porozumět jádru hádky v druhé části domku. "Tady bysme měli s Ignáciem bydlet. Slečna Annie by si neměla nač stěžovat."
"Kdepak je ten starej pán?" zeptala se Santa okenic.
"Třeba vůbec nepříde,"
"Třeba zapomněl."
"To je u starejch lidí normálka, miláčku."
"Tak starej zas neni, Ireno."
"Jak je starej?"
"Hádám, že mu táhne na sedmdesátku."
"No jo, to není zas tak starej. Moje nebohá Taňte Marguerita, ta, co jí zmlátily ty děcka, aby jí ukradly z kabelky

padesát centů, jak jsem ti vyprávěla, tak ta má skoro vosmdesát." Paní Reillyová dopila. "Třeba šel na něco dobrýho do kina nebo tak. Santo, vadilo by ti, kdybych si ještě nalila?"
"Ireno! Za chvíli budeš na podlaze, děvenko. Já tomu hodnýmu starýmu pánovi žádnou alkoholku představovat nebudu, to mě ani nenapadne."
"Dám si jen malou. Ňák mě dneska berou nervy."
Paní Reillyová si nalila koňskou dávku whisky a opět usedla, drtíc pod sebou balíček bramborových lupínků.
"Krindapána, co jsem to zas vyvedla?"
"Akorát jsi rozmačkala brambůrky," řekla trochu naštvaně Santa.
"Nojo, jsou dočista na padrť," řekla paní Reillyová, když zpod sebe vytáhla zploštělý sáček. Studovala pomuchlaný celofán. "Hele, Santo, kolik máš hodin? Ignácius povídal, abych se brzo vrátila, že přej dneska bude noc pro zloděje jako stvořená."
"To chce klid a studený nohy, Ireno. Vždyť si sotva přišla."
"Abych ti řekla pravdu, Saňto, já ani nevím, jestli chci toho starýho pána poznat."
"To sis měla rozmyslet dřív."
"Nojo, ale co bych s tím starým pánem měla jako dělat?" zeptala se bojácně paní Reillyová.
"Uklidni se, Ireno. Jsem z tebe celá nervózní. Neměla jsem tě zvát." Santa na chvilku odtáhla paní Reillyové skleničku od rtů. "A teď mě poslouchej. Máš vošklivou artritýdu. Kuželky ti pomáhaj. Je to tak? Dokavaď nepřišla Santa, bylas každéj večír zavřená doma s tím svým praštěným klukem. Je to tak? A teď pěkně Santu poslouchej, drahouši. Nechceš přece skončit jako kůl v plotě, sama s Ignáciem na krku. Ten starej pán vypaďá, že by moh mít prašule. Fešácky se vobléká. Voďněkud tě zná. Líbíš se mu." Santa se zahleděla paní Reillyové do očí. "Ten starej pán za tebe může ten dluh zaplatit!"
"Jo?" Tohle paní Reillyovou ještě nenapadlo. Starý pán pojednou nabyl na přitažlivosti. "A je čistotnej?"
"Jasně že je čistotnej," řekla zlostně Santa. "Snad si nemyslíš, že svý kámošce budu dohazovat ňákýho somráka?"
Na žaluzie předních dveří někdo lehce zaťukal.
"Ááá, vsadím se, že to je voň," zajásala Santa.
"Řekni mu, že už musím běžet, miláčku."
"Běžet? Kam bys chtěla běhat, Ireno? Ten chlap stojí přede dveřma."
"Myslíš, že je to voň, jo?"
"Momentík, já se mrknu."
Santa otevřela dveře a rozrazila žaluzie.
"Zdravíčko, pane Robichaux," řekla do noci komusi, koho paní Reillyová neviděla. "Čekáme jenom na vás. Moje kámoška paní Reillyová už měla starost, co je s várna. Ale podte z ty ledárny dovnitř."
"Nojo, paní Battagliová, omlouvám se, že jdu krápět pozdě, ale chodil jsem tam u nás s vnoučatama po domech. Prodávají sestřičkám losy růžencový loterie."
"Já vím," řekla Santa. "Zrovna tuhle jsem si koupila vod ňáký malý holčičky los. Takový krásný růženec. Jedna moje známá dáma vyhrála loni lodní motor, co měly sestřičky jako hlavní cenu."
Paní Reillyová přimrzla k pohovce a zírala do své sklenice, jako by v ní právě objevila švába.
"Ireno!" vykřikla Santa. "Co je s tebou, holka? Pozdrav se s panem Robichauxem."
Paní Reillyová zdvihla oči a poznala stařík, kterého obchůzkář Mancuso zatkl před obchodním domem D. H. Holmese.
"Těší mě," řekla paní Reillyová do sklenice.
"Paní Reillyová si možná nevzpomíná," řekl pan Robichaux Santě, která se blaženě culila. "Ale už jsem měl tu čest madam poznat."
"Kdo by to řek, že vy dva jste starý přátelové," řekla šťastně Santa. "Jak je ten svět malej."
"Nojo, nojo," řekla paní Reillyová hlasem seškrceným trýzní. "O la-la."
"Jen se upomeňte," řekl jí pan Robichaux. "Viděli jsme se v centru, před Holmesem. Jak ten policajt chtěl zatknout vašeho synka a nakonec sebral mě."
Santiny oči se doširoka rozevřely.
"Ach, ano," vydechla paní Reillyová. "Mám dojem, že si vzpomínám. Aspoň trochu."
"Ale to nebyla vaše vina, paní Reillyová. To všecko ta naše policie. Je to pěkná banda."
"Ne tak nahlas," varovala paní Reillyová. "Tady jsou zdi jako z papíru." Pohnula loktem a srazila z opěradla svou prázdnou
sklenku. "Krindapána, Santo, snad abys řekla Angelovi, aby jel sám. Můžu si vzít taxíka. Řekni mu, ať uteče zadem. Bude to tak pro něj lepší. Chápeš?"
"Chápu, co myslíš, miláčku." Santa se obrátila k panu Robi-chauxovi. "Poslyšte, když jste nás viděl tady s kámoškou v kuželně, neviděl jste tam s náma žádnýho mužskýho?"
"Byly jste samy."
"Nebylo to zrovna ten večír, co Angela sebrali?" zašeptala Santě paní Reillyová.
"Nojo, Ireno. Přijelas pro mě tenkrát tím svým auťákem. Pamatuješ, jak nám před halou upad nárazník?"
"Já vím. Strčila jsem ho na zadní sedadlo. A stejně tu bouračku zavinil Ignácius, jak mě znervózňoval zezadu těma svejma řečma."
"Ale, ale," řekl pan Robichaux. "Jestli něco nesnáším tak lidi, co neuměj prohrávat a co se pořád litujou."
"To já, když mi někdo provede svinstvo," navázala Santa, "klidně nastavím i druhou tvář. Chápete, jak to myslím? Tak jak se to na křesťana sluší. Nemám pravdu, Ireno?"
"Máš, drahoušku," souhlasila vlažně paní Reillyová. "Santo, zlatíčko, neměla bys tam pár aspirinů?"

"Ireno!" vybuchla dopáleně Santa. "A co kdybyste, pane Robichaux, na toho policajta, co vás sebral, zčistajasna někde narazil?"
"Doufám, že ho víckrát neuvidím," řekl procítěně pan Robichaux. "Určitě je to komouš. Tyhle lidi by nám tady chtěli závist policejní stát."
"Jo, ale co kdyby? Nezapomněl byste na všecko a nevodpustil mu?"
"Santo," přerušila ji paní Reillyová. "Vodskočím si do kuchyně a podívám se po těch aspirinech."
"Zneuctili mě," řekl pan Robichaux Santě. "Dověděla se to celá moje rodina. Policie to zavolala mojí dceři."
"Ale, to si tak neberte," řekla Santa. "Každýho někdy v životě zhaftnou. Vidíte jí?" Santa zdvihla fotografii ležící tváří dolů na krbové římse a ukázala ji svým hostům. "Moje nebožka maminečka. Tu zhaftli policajti v Lautenschlaegerově tržnici pro rušení veřejnýho pořádku celkem čtyřikrát." Santa zmlkla, aby mohla fotografii uštědřit vlhký pocel.
"Myslíte, že si z toho něco dělala? Kdepak ta."
"To je tvoje mamka?" zeptala se plna zájmu paní Reillyová. "Taky si vytrpěla svoje, co? Mámy to máj holt těžký."
"Jak povídám," pokračovala Santa. "Já bych z toho žádnou vědu nedělala, kdyby mě sbalili. Příslušníci máj dneska tvrdej chleba. Někdy prostě šlápnou vedle. Konečně, jsou to taky jen lidi."
"Já byla vždycky řádná vobčanka," řekla paní Reillyová. "Dojdu si vopláchnout sklenici do sinku."
"Ale, jen pěkně seď, Ireno. A nech mě mluvit s panem Robichauxem."
Paní Reillyová přistoupila k rádiu a nalila si whisky.
"Na toho obchůzkáře Mancusa do smrti nezapomenu," říkal pan Robichaux.
"Mancusa?" zeptala se Santa s náramným překvapením. "Mám fůru příbuznejch, který se tak menujou. A jeden z nich je náhodou u policie. Náhodou je zrovna tady."
"Jako bych slyšela, že mě volá Ignácius. Radši už půjdu."
"Že tě volá?" zeptala se Santa. "Co to meleš, Ireno. Ignácius je vodsuď šest mil daleko. Podívej, eště jsme ani panu Robichauxovi nenabídli nic k pití. Namíchej mu pitivo, holčičko, já zatím dojdu pro Angela." Paní Reillyová urputně hleděla do své whisky v marné naději, že když ne švába, uhlídá tam aspoň mouchu. "Dejte sem ten kabát, pane Robichaux. Jak vám říkaj mezi přátelama?"
"Claude."
"Claude. Já jsem Santa. A tohle je Irena. No řekni ‚Ahojky', Ireno."
"Ahojky," řekla automaticky paní Reillyová.
"Koukejte se tady pěkně skamarádit, než se vrátím," řekla Santa a zmizela v sousední místnosti.
"Jakpak se daří vašemu hezkému velkému chlapci?" řekl pan Robichaux, aby prolomil ticho, které se rozhostilo.
"Komuže?"
"Vašemu synátorovi."
"Ach, tomu. Dobře." Myšlenky paní Reillyové zaletěly do Constantinople Street, kde Ignácia opustila, jak píše ve svém pokoji a mumlá cosi o Myrně Minkoffové. Přes dveře ještě zaslechla, jak sám k sobě říká: "Zaslouží být bičována do bezvědomí."
Zavládlo dlouhé ticho přerušované jen hlučným srkáním, vyluxovaným paní Reillyovou na okraj její hořčičné sklenky.
"Nevezmete si pár brambůrků?" zeptala se posléze paní Reillyová, neboť zjistila, že ticho ji vyvádí z míry ještě víc.
"Ale jo, co bych si nevzal."
"Jsou v tom pytlíku vedle vás." Paní Reillyová pozorovala, jak pan Robichaux otevírá celofánový sáček. Jeho obličej a gabardé-nový oblek se zdály čisté a čerstvě vyžehlené. "Santa možná potřebuje pomoct. Co když tam vedle upadla."
"Odešla sotva před minutkou. Vrátí se."
"Tyhle podlahy jsou vošajslík," vyslovila své mínění paní Reillyová, bedlivě si prohlížejíc linoleum. "Člověk uklouzne, ani neví jak, a rozbije si lebku."
"Člověk musí bejt v životě opatrnej."
"Svatá pravda. To já, já jsem vždycky vopatrná."
"Já taky. Bejt opatrnej, to se vyplácí."
"To je fakt. Zrovinka jak mi to tuhle řek můj Ignácius," lhala paní Reillyová. "Povídal mi: ‚Maminko, vopatrnost se člověku vždycky vyplácí, že je to tak?' A já mu řekla: ‚Je, synku, je to tak. Pěkně na sebe dávej pozor.'" " "To je dobrá rada."
"Pořád Ignáciovi něco radím. To byste neřek, co? Pořád se mu snažím být nějak nápomocná." ,
"Vsadím se, že jste dobrá maminka. Mockrát jsem vás s tím chlapcem viděl v městě, a vždycky jsem si pomyslel, jak slušně ten chlapec vypadá. Víte, člověk si ho těžko nepovšimne."
"Dělám, co můžu. Říkám mu: ‚Buď vopatrnej, synku. Koukej, ať neuklouzneš a nerozbiješ si hlavu, nebo ať si nezlomíš ruku.'" Paní Reillyová usála z ledových kostek. "Ignácius se učil vopatr-nosti na mejch kolenou. Však je mi za to taky vděčnej."
"To je dobrá škola, dejte na mě."
"Vždycky mu říkám: ‚Dávej pozor, když přecházíš přes ulici, synku.'"
"Na ulici si musí člověk dávat pozor tuplem, Ireno. Nevadí vám, že vás oslovuju křestním jménem, viďte, že ne?"
"Jen se nežinýrujte."
"Irena je hezký jméno."
"Myslíte? Ignácius říká, že se mu nelíbí." Paní Reillyová se pokřižovala a vyprázdnila sklenku do dna. "Mám já to těžkej život, pane Robichaux. Vám se s tím klidně svěřím."
"Říkejte mi Claude."
"Nesu hroznej kříž, Pánbůh že je mi svědkem. Chcete krápět pitiva?"

"Jo, děkuju. Ale nic moc silnýho. Nejsem velkej piják."
"Mankote," ohrnula nos paní Reillyová a naplnila dvě sklenice po okraj whisky. "Když jen pomyslím, co všechno musím snášet. Někdy bych se vopravdu z toho všeho rozplakala."
A s tím propukla paní Reillyová do hlasitého, nespoutaného pláče.
"Ale, ale, neplačte," škemral pan Robichaux, zcela zmaten tragickým zvratem, kterým se večírek dle všeho bral.
"Musím něco udělat. Musím se vobrátit na úřady, ať toho kluka někam šoupnou," vzlykala paní Reillyová. Učinila pauzu, aby se mohla napít whisky. "Mohli by ho dát do nějaký polepšovny nebo někam."
"Není mu už třicet?"
"Puká mi srdce."
"Nespisuje něco?"
"Hlouposti, který by nikoho nenapadlo číst. Teď si s tou Myrnou vyměňujou po dopisech nadávky. Ignácius říká, že tu holku pořádně skřípne. No není to hrůza? Chudinka Myrna."
Pan Robichaux, neschopen na to najít odpověď, se zeptal: "A co požádat kněze, aby s tím vaším chlapcem promluvil?"
"Kněze?" stkala paní Reillyová. "Ignácius by žádnýho kněze neposlechnul. Říká vo knězi naší farnosti, že je kacíř. Strašně se spolu chytli, když Ignáciovi umřel ten pes." Pan Robichaux neměl, co by k tomuto enigmatickému prohlášení poznamenal. "Bylo to děsný. Myslela jsem, že mě vyobcujou z církve. Nevím, kam ten kluk na ty svý nápady chodí. Este dobře, že je jeho taťka po smrti. Tím vozejkem s párkama by určitě taťku přived do hrobu."
"Jakým vozejkem s párkama?"
"Strká po ulicích vozejk s párkama."
"Ach tak. Našel si tedy práci."
"Práci?" vzlykla paní Reillyová. "Je toho plná ulice. Jedna dáma vodvedle mi klade milióny otázek. Celá Constantinople Street mluví jenom vo něm. Když pomyslím na ty peníze, co jsem nacpala do těch klukovejch škol. Víte, vždycky jsem si myslela, že by děti měly bejt člověku na starý kolena potěšením. Ale jaký potěšení můžu já mít z Ignácia?"
"Možná že váš synátor chodil do škol moc dlouho," usoudil přitrouble pan Robichaux. "Na univerzitách je to dneska samej komunista."
"Jo?" zeptala se paní Reillyová se zájmem a poďubala si oči sukní svých zelených taftových koktajlek, nevědomá si toho, že panu Robichauxovi ukazuje široká oka na punčochách. "Možná že tam vopravdu něčím takovým načuchnul. Takhle vošklivě se chovat k mamce..."
"Zeptejte se někdy toho chlapce, co si myslí o demokracii."
"Zeptám, to si pište," řekla horlivě paní Reillyová. "Třeba mu tím naženu strach."
"Ten chlapec by vám neměl dělat alotrije. Máte tak jemnou povahu. To já u dámy obdivuju. Když jsem vás viděl v ty kuželně s paní Battagliovou, hned jsem si řek: ‚Doufám, že budu mít čest poznat se s touhle dámou blíž.'"
"To že jste řek?"
"Obdivoval jsem se pevnosti, s jakou jste svýho chlapce bránila před tím hnusným policajtem, zvlášť když s ním máte doma takový soužení. To chce kuráž."
"Škoda že ho tenkrát Angelo nesbalil. Žádná z těch vostatních ran by na mě nedopadla. Ignácius by pěkně seděl v chládku a bylo by."
"Kdo je to Angelo?"
"A jejda! Už jsem si zas pustila pusu na špacír. O čem že jsem to mluvila, Claude?"
"O nějakým Angelovi."
‚Krindapána, musím se jít podívat, jestli se tam Santě nic nestalo. Chudinka malá. Třeba se popálila vo sporák. Santa se každou chvíli spálí. Nedává si kolem plotny majzla, víte."
"To by vykřikla, kdyby se spálila."
"Kdepak Santa. Ta něco snese, tahle holka. Vod ní byste neslyšel ani slovo. To je ta silná italská krev."
"Ježíši Kriste!" zařval pan Robichaux a vyskočil na nohy. "To je voň!"
"Cože?" vyjekla zděšeně paní Reillyová a rozhlédla se, aby ve dveřích salónu spatřila Santu s Angelem. "Vidíš, Santó. Já věděla, že k tomu jednou dojde. Panebože, mám nervy dočista v kýblu. Že já nezvostala doma."
"Kdybyste nebyl všivej polda, dal bych vám přes držku," křičel pan Robichaux na Angela.
"Ale no tak, to chce klid, Claude," řekla mírně Santa. "Tady Angelo to nemyslel nijak špatně."
"Znemožnil mě."
Obchůzkář Mancuso se prudce rozkašlal a vypadal jako boží umučení. Rozjímal, jaké hrůzy ho ještě čekají.
"Mankote, já radši půjdu," řekla zoufale paní Reillyová. "Rvačka je to poslední, co teďka potřebuju. Rozmažou nás po novinách. To si teprv Ignácius smlsne."
"Proč jste mě sem zvala?" dotazoval se pan Robichaux zuřivě Santy. "Co to má znamenat?"
"Santo, miláčku, mohla bys mi zavolat taxíka?"
"Hele, ty kuš, Ireno," odpověděla Santa. "A teď poslouchejte^ Claude. Angelo říká, že je mu líto, že vás tenkrát sbalil."
"Na to mu kašlu. Teď je na lítost pozdě. Byl jsem pohaněn před svými vnoučaty."
"Tak se už na Angela nezlobte," žadonila paní Reillyová. "Stejně za to všechno může Ignácius. Je to krev rný krve, ale když vyjde do ulic, vypadá fakticky dost divně. Angelo ho měl sebrat."
"To je fakt," přidala se Santa. "Poslouchejte, co vám Irena povídá, Claude. A dávejte bacha, ať mi nešlápnete do gramofonu mojí neteřinky."
"Kdyby se bejval Ignácius tady k Angelovi choval slušně, nic by se nestalo," vysvětlovala paní Reillyová svému publiku. "No jen se koukněte, jakou chudák Angelo dostal rýmu. Ten má tvrdej chlebíček, Claude."
"Jen mu to řekni, holka," řekla Santa. "Angelo se nastyd jenom kvůliva tomu, že vás předved, Claude." Santa žalobně

zahrozila panu Robichauxovi pahýlovitým prstem. "Teďka aby trčel na hajzlíku. A příště ho bez milosti vykopnou ze sboru."
Obchůzkář Mancuso smutně zakašlal.
"Možná jsem se nechal trochu unést, to je fakt," uznal pan Robichaux.
"Deběl seb bas sbírad," zahučel Angelo. "Byl zem derbózní."
"Za všecko můžu já," řekla paní Reillyová, "neměla jsem se Ignácia zastávat. Měla jsem tě nechat, abys ho zabásnul, Angelo." Paní Reillyová obrátila bílou pomoučenou tvář k panu Robi-chauxovi. "Vy neznáte Ignácia, pane Robichaux. Ať se vrtne, kam chce, kouká z toho malér."
"Ten tvůj Ignácius by potřeboval nabančit," řekla krvežíznivě Santa.
"Potřeboval by po papule," potvrdila paní Reillyová.
"Někdo by ho měl pořádně zboulovat," řekla Santa. "Tak se napijeme. A budem k sobě zase jako lidí."
"No tak jo," řekl pan Robichaux. Uchopil Angelovu modrobílou pravici a chabě jí potřásl.
"Tak se mi to líbí," řekla paní Reillyová. "Poďte se posadit na sofa, Claude, a Santa nám zahraje na ten haj-fajn svojí milovaný neteřinky."
Zatímco Santa kladla na talíř gramofonu desku s Fatsem Dominem, popotahující Angelo s trochu zmateným výrazem ve tváři usedl na kuchyňskou židli proti paní Reillyové a panu Robichauxovi.
"Takhle se mi to líbí," překřičela rozjařeně paní Reillyová ohlušující piano a kontrabas. "Santo, zlatíčko, nemohla bys to maličko ztišit?"
Divoký rytmus pozbyl poněkud na hlasitosti.
"Príma," vykřikla Santa na své hosty. "Hezky se tu všichni bavte, skočím pro ňáký talíře na ten můj pochoutkovej bramborovej salátek. No tak, Ireno, Claude! Děte si hodit kyčlí!"
Dvé uhlově černých oček zlobně přihlíželo z krbové římsy, jak dovádivě duše ze salónu. Tři hosté, zahlušeni dunivým řevem gramofonu, si mlčky prohlíželi růžové stěny a květinový vzorek linolea. A pak paní Reillyová zničehonic na oba pány zaječela: "Víte vy co? Ignácius si zrovna napouštěl vanu, když jsem šla z domu, a vsadím se, že zapomněl zavřít vodu." Když jí nikdo neodpověděl, dodala: "Jo, s mamkama se život nemazlí."

DEVĚT

"Přišla na vás stížnost ze zdravotního odboru, Reilly."
"Ach, nic horšího? Z výrazu vaší tváře bych soudil, že máte něco jako epileptický záchvat," řekl Ignácius panu Clydeovi s plnými ústy párku a rohlíku, když vestrkal svůj vozík hřmotně do garáže. "Neodvažuji se hádat, čeho by se ta stížnost mohla týkat, či kde vzala původ. Ujišťuji vás, že jsem ztělesněná čistota. Moje intimní zvyky jsou bez úhony. Nejsa nositelem nižádných pohlavních chorob, nechápu, jak bych na vaše párky mohl přenést něco, co by již nenesly. Pohleďte na mé nehty."
"Nechtě si ty žvásty, vy bubřino." Pan Clyde ignoroval tlapy, nabízené mu Ignáciem k prohlídce. "Jste u podniku pár dní. Jsou chlápci, který pro mě dělají léta, a jaktěživo žádný potíže se zdravoťákama neměli."
"Budou patrně mnohem více sexy než já."
"Načapal vás jejich inspektor."
"Aha," vydechl klidně Ignácius a odmlčel se, aby dožvýkal špičku párku, která mu trčela z úst jako nedopalek doutníku. "Tak to byl ten očividný přívěsek úřednického stavu. Vypadal na rámě byrokracie. Státní úředníky neomylně

rozpoznáte podle prázdnoty zaujímající prostor, kde většina ostatních lidí mívá tvář."
"Buďte zticha, mastodonte. Zaplatil jste za párek, kterým se tu cpete?"
"Jaksi nepřímo. Můžete mi to strhnout z mého bídného platu." Ignácius přihlížel, jak si pan Clyde poznamenává do notesu jakási čísla. "Povězte mi, jakétlřevní sanitární tabu jsem porušil? Jímá mě podezření, zda nejde z kontrolorovy strany o nějakou falzifikaci."
"Odbor říká, že viděli prodavače číslo sedm... to jste vy..."
"Tak je to. Třikrát blahoslavená sedma! V tomto bodě žaloby doznávám svou vinu. Už proti mně cosi zesnovali. Hned jsem si myslel, že sedmička bude nešťastný vozík. Okamžitě chci nějaký jiný. Zřejmě strkám po ulicích smolný povoz. Jsem pevně přesvědčen, že s jiným vozíkem se mi povede lip. Nový vozík lépe mete."
"Vyslechnete mě?"
"Inu, když jinak nedáte. Ale snad bych vás měl varovat, že ze samé úzkosti a všeobecné deprese nejsem dalek mdlobám. Film, který jsem zhlédl včera večer, byl mimořádně vyčerpávající; plážový muzikál pro mladistvé. Při pěveckém čísle na příbojovém prkně jsem se málem zhroutil. Krom toho se mi v průběhu noci zdály dva hrůzostrašné sny, z toho jeden o vyhlídkovém autobusu. Druhý se týkal jedné mé známé dívky. Byl dosti surový a obscénní. Kdybych vám ho popsal, roztřásla by se vám kolena strachy."
"Viděli vás, jak vytahujete z odpadní stružky na St. Joseph Street kočku."
"Nic lepšího je nenapadlo? To je absurdní lež," řekl Ignácius a hbitě vymrštil jazyk, aby dal zmizet poslední viditelné části párku.
"Co jste dělal na St. Joseph Street? Tam jsou jen samé sklady a doky. Tam žádný lidi nechoděj. Není to ani na naší trase."
"Tak to jsem nevěděl. Doploužil jsem se tam z posledních sil, abych si trochu odpočinul. Občas se tam naskytl chodec. Naneštěstí pro nás neměl žádný z nich na párek náladu."
"Takže jste tam byl? Není divu, že nic neprodáváte. A počítám, že jste si s tou pitomou kočkou samosebou hrál."
"Když se tak o tom zmiňujete, skutečně jsem v oné části města spatřil nějaká zdomácnělá zvířata."
"Takže jste si hrál s kočkou."
"Ne, nehrál jsem si s kočkou. Pouze jsem ji sebral, abych se s ní trochu pomazlil. Byl to docela roztomilý mourek. Nabídl jsem mu párek. Ale odmítl ho. To zvíře mělo vkus a mravy."
"Uvědomujete si, jak vážného přestupku jste se dopustil, vy gorilo?"
"Ne, obávám se, že ne," řekl nakvašeně Ignácius. "Zřejmě bylo vzato za samozřejmost, že ta kočka byla nečistá. Jak to můžeme vědět? Kočky jsou notoricky známé svou úzkostlivou hygienou; tím, jak se neustále olizují, když mají podezření, že je zde sebemenší důvod k pohoršení. Ten inspektor musí být proti kočkám zaujatý. Kočce nebylo dopřáno sluchu."
"O kočce se tady nebavíme!" pravil pan Clyde s takovou vehemencí, až mu kolem bělavé jizvy na nose naběhly rudé žilky, jak si Ignácius všiml. "Mluvíme o vás."
"Ale já jsem přece čistý. To jsme si už vysvětlili. Chtěl jsem pouze, aby se té kočce dostalo poctivého slyšení. Hodláte mne sekýrovat donekonečna, pane? Jsem s nervy téměř dočista na dně. Doufám, že vám neuniklo, když jste si před chvílí prohlížel mé nehty, jak úděsně mi vibrují ruce. Nerad bych někdy žaloval Rajské občerstvení, společnost s ručením omezeným, o náhradu psychiatrova honoráře. Možná to nevíte, ale nemám žádné nemocenské pojištění. Rajské občerstvení je ovšem příliš paleolitický podnik, aby je napadlo poskytnout svým zaměstnancům podobné výhody. Skutečně, pane, začínám být s pracovními podmínkami ve vašem pochybném podniku krajně nespokojen."
"Proč, co se vám nelíbí?" chtěl vědět pan Clyde.
"Všechno, obávám se. A nadto se cítím nedoceněn."
"No, aspoň chodíte každej den. To se vám musí přiznat."
"To jen proto, že kdybych zůstal doma, byl bych přizabit pečenou vinnou lahví. Otevřít dveře našeho domu je totéž co vstoupit do jámy lvové. Moje matka je den ze dne sprostší a zběsilejší."
"Víte, Reilly, já vás nevyrazím," řekl pan Clyde otcovským tónem. Slyšel již smutný příběh pouličního párkaře Reillyho: opilá matka, odškodné, které je třeba zaplatit, přízrak nouze visící nad matkou a synem, matčini prostopášní přátelé.
"Přidělím vám novou trasu a dám vám ještě jednou příležitost. A prozradím vám pár obchodních triků, možná vám helfnou."
"Pošlete mi mapku nové trasy na oddělení duševně chorých v charitním špitále. Dobrotivé sestřičky a psychiatři mi ji snad v přestávkách mezi elektrošoky pomohou vyluštit."
"Buďte konečně zticha, sakra."
"Vidíte? Už jste zničil veškerou mou iniciativu," říhl Ignácius. "Pevně doufám, že mi přidělíte nějakou vyhlídkovou trasu, nejlépe v parkové čtvrti, kde se nachází množství sedacích příležitostí pro spočinutí znavených, utrmácených nohou. Když jsem dneska ráno vstal, podlomily se mi kotníky. Naštěstí jsem se včas zachytil pelesti. Jinak bych býval skončil s přelámanými kostmi na podlaze. Moje zánártí jsou očividně připravena vhodit ručník do ringu."
Ignácius na dokreslení svých slov pana Clydea odkulhal, těžce se šouraje ve svých semišových kanadách po mastném betonu.
"Přestaňte, vy měchuřino nafouklá. Nejste žádnej kripl."
"Zatím ještě ne tak docela. Nicméně rozličné kůstky a vaziva začínají mávat bílou vlajkou kapitulace. Moje tělesná ústrojí se zřejmě chystají vyhlásit příměří. Můj zažívací trakt téměř nefunguje. Má pylorická záklopka patrně obrostla tkání, jež ji jednou provždy uzavřela."
"Pošlu vás do Francouzské čtvrti."
"Cože?" zahřměl Ignácius. "Domníváte se, že vkročím nohou do té žumpy neřesti? Ne, ne. Obávám se, že Francouzská

čtvrt nepřichází v úvahu. Moje psýcha by se v té atmosféře dočista rozložila. Mimoto jsou tamní uličky velice úzké a nebezpečné. Snadno by mě mohlo srazit auto nebo rozmačkat o domovní zeď."
"Berte nebo plavte, příšero tlustá. Je to vaše poslední příležitost." Páně Clydeova jizva začala opět bělat.
"Tak takhle je to? Jenom ať nedostanete další záchvat. Mohl byste spadnout do kotle s párkama a opařit se. Když na tom trváte, budu kupčit s vašimi párky v té Sodomě a Gomoře."
"Dobrá. Takže domluveni. Až ráno přijdete, poradím vám nějaký ten fígl."
"Nemohu vám zaručit, že budu ve Francouzské čtvrti dělat nějaké velké obchody. Strávím nejspíš většinu času obranou své cti před zlosyny, kteřížto tam sídlí."
"Budete prodávat hlavně turistům."
"To je ještě horší. Turismu holdují toliko zvrhlíci. Já osobně jsem se vzdálil z města pouze jednou jedenkrát. Mimochodem, vyprávěl jsem vám někdy o své strastiplné pouti do Baton Rouge? Za hranicemi města se nachází bezpočet hrůz."
"Ne. A nechci o tom slyšet."
"Vaše škoda. Mohl byste z traumatického vylíčení oné cesty vytěžit nejedno cenné ponaučení. Jsem však celkem rád, že si to nepřejete slyšet. Psychologické a symbolické subtilnosti mé výpravy by se vší pravděpodobností nebyly mentalitou Rajského občerstvení plně pochopeny. Naštěstí jsem to všechno sepsal, takže se jednou v budoucnu dostane jasnozřivějším z čtenářské obce užitku z mé výpovědi o propastné návštěvě bařin, jež jsou sídlem totální hrůzy."
"Poslouchejte mě chvíli, Reilly."
"Razím ve svém líčení trefné přirovnání vyhlídkového autobusu k horské dráze v surrealistickém parku kultury a oddechu."
"Držte už hubu!" zařval pan Clyde a výhružně zamával vidlicí. "Provedeme denní vyúčtování. Kolik jste toho prodal?"
"Ach, bože," vzdychl Ignácius. "Já věděl, že k tomu dříve či později dojde."
Handrkovali se několik minut o výdělku. Ignácius de facto proseděl celé dopoledne na Eadsově plaze, pozoroval přístavní ruch a pokryl několik listů Velkého náčelníka poznámkami k dějinám lodní dopravy a Marco Polovi. V přestávkách uvažoval o prostředcích, jak zničit Myrnu Minkoffovou, ale k žádnému uspokojujícímu závěru nedospěl. Jeho nejslibnější plán zahrnoval vypůjčení knihy o výbušninách z městské knihovny, sestrojení bomby a její odeslání v obyčejném balíčku na Myrninu adresu. Potom si vzpomněl, že ho v knihovně zbavili výpůjčního práva. Odpoledne promarnil hraním s kočkou; snažil se ji uvěznit v přihrádce na rohlíky a vzít si ji domů. Kočka však uprchla.
"Mám dojem, že byste mohl projevit trochu velkorysosti a poskytovat svým zaměstnancům jistou slevu," řekl Ignácius důležitě, když po vyúčtování denní tržby vysvitlo, že po odečtení ceny párků, které snědl sám, dělá jeho osobní výdělek přesně jeden dolar a pětadvacet centů. "Jsem koneckonců váš nejlepší zákazník."
Pan Clyde zabodl vidlici pouličnímu párkaři Reillymu pod krk a vykázal ho z garáže, vyhrožuje mu propuštěním, pakliže se brzy ráno neukáže a nevyrazí do Francouzské čtvrti.
Ignácius se v ponuré náladě odkolébal na tramvaj a jel domů, vykrkávaje Rajský plyn s takovou razancí, že ač byl vůz nacpaný, nikdo si vedle něho nesedl.
Když vešel do kuchyně, přivítala ho matka tak, že padla na kolena a zaúpěla: "Panebože, co jsem komu udělala, žes na mě seslal tak hrozný kříž? Co jsem provedla, Pane? Odpověz. Dejž mi znamení. Polepším se."
"Okamžitě se přestaň rouhat," zaječel Ignácius. Paní Reillyová se dál ptala zraky stropu, hledala odpověď v jeho mastných flecích a puklinách. "To je mi pěkné přivítám po celodenní zkrušující bitvě o holou existenci v ulicích tohoto barbarského města."
„Co to máš na rukou za bebí?"
Ignácius pohlédl na škrábance, které utržil, když se pokoušel přesvědčit kočku, aby setrvala v přihrádce na rohlíky.
"Svedl jsem vyloženě apokalyptický souboj s vyhládlou prostitutkou," říhl Ignácius. "Nebýt mých silnějších paží, určitě by mi vydrancovala celý vozík. Nakonec odbelhala z bojiště, nejlepší své roucho v cárech."
"Ignácie!" vykřikla tragicky paní Reillyová. "Den po dni je to s tebou horší a horší. Co se to s tebou jenom děje?"
"Vytáhni si z trouby láhev. Jistě se už připaluje."
Paní Reillyová lstivě pohlédla na syna a zeptala se: "Ignácie, že nejsi komunista?"
"Ach, bože!" zaburácel Ignácius. "Dnes a denně jsem v tomto rozpadajícím se domě podrobován mccarthyovskému honu na čarodějnice. Ne! Už jsem ti odpověděl. Nejsem ničím souputníkem. Co sis to probůh umanula?"
"Četla jsem někde v novinách, že na univerzitách je to dneska samej komunista."
"Já na ně nenarazil. Domníváš se snad, že toužím po tom, abych ruku v ruce s takovými, jako je tvá přítelkyně Battagliová, zametal celý život ulice a lámal kámen či co to vlastně budou lidé dělat v té společnosti? Já usiluji o poctivou, silnou monarchii spravovanou vkusným a mravným králem, který by měl jisté vědomosti o teologii a geometrii a pod nímž by se dařilo Bohatému vnitřnímu životu."
"Král? Ty chceš krále?"
"Neblekotej."
"Jaktěživa jsem neslyšela, aby někdo chtěl krále."
"Prosím tě!" Ignácius bouchl mohutnou prackou do vikslajvan-tu na kuchyňském stole. "Běž zamést verandu, jdi navštívit slečnu Annie, zavolej té kuplířce Battagliové, běž trénovat na dvorek s kuželkářskou koulí. Ale nech mě na pokoji! Procházím strašně špatným cyklem."
"Co tím myslíš, ‚cyklem'?"
"Jestli mé nepřestaneš obtěžovat, pokřtím příď tvého rozbitého plymouthu tou lahví vína z trouby," zafuněl Ignácius.
"Rvát se s nějakou ubohou holčinou na ulici," potřásla smutně hlavou paní Reillyová. "No není to hrůza? A před

párkařským vozejkem. Ignácie, myslím, že potřebuješ pomoc."
"Jdu se dívat na televizi," řekl zlobně Ignácius. "Začíná Méďa Béďa."
"Počkej chvilku, chlapče." Paní Reillyová vstala z podlahy a vytáhla z kapsy na svetru nevelkou obálku. "Tumáš. Tohle ti dneska přišlo."
"Ale?" řekl bez zájmu Ignácius a vzal od matky hnědou malou obálku. "Nazdávám se, že obsah znáš zpaměti."
"Ty strč radši ruce do sinku a vopláchni si ty škrábance."
"To počká," řekl Ignácius. Roztrhl obálku. "M. Minkoffová patrně v návalu vzteku bezodkladně odpovídá na můj list. Zepsul jsem ji jaksepatří."
Paní Reillyová se posadila, přeložila nohy křížem a smutně pohupovala bílou ponožkou a starou černou lakovkou na vysokém podpatku, zatímco modrožluté oči jejího syna přejížděly po rozloženém sáčku obchodního domu Macy's, na němž byl dopis napsán.

Pánové!
Konečně ses tedy ozval, Ignácie. A napsals mi pěkně, pěkně chorobný dopis. Nebudu rozebírat hlavičku Levyho kalhot na dopisním papíře. Je to patrně Tvá představa antisemitského šprýmu. Ještě že jsem vůči útokům na téhle úrovni povznesená. Nikdy bych ale nepomyslela, že se můžeš tak hluboko snížit. Člověk se pořád učí.
Z Tvých poznámek k mé přednášce vyznívá malicherná žárlivost, jakou bych od někoho, kdo se prohlašuje za tak svobodomyslného a nezávislého, rozhodně nečekala. Přednáška začíná přitahovat zájem stále většího počtu mých angažovaných známých. Jedna osoba, která slíbila přijít (a přivést s sebou několik osvícených přátel), je skvělý nový kontakt, který jsem navázala za dopravní špičky v podzemce. Jmenuje se Ongah a je to student z Keni, který píše na Newyorské univerzitě dizertaci o francouzských symbolis-tech 19. stol. Ty bys ovšem nepochopil, jak báječný a angažovaný chlapec je Ongah, a nepředpokládám, že by se Ti líbil. Dokázala bych ho poslouchat celé hodiny. Všechno, co Ongah řekne, má smysl. Ongah je skutečný a vitální. Je mužný a agresivní. Sápe se na realitu a strhává z ní zástěrky, jež ji zakrývají.

"Ach, bože!" zaúpěl Ignácius. "Ta rajda se nechala znásilnit nějakým Mau Mau."
"Co je to?" zeptala se podezíravě paní Reíllyová.
"Běž zapnout televizi, ať se zahřeje," řekl nepřítomně Ignácius a pokračoval ve zběsilém pročítání dopisu.

Nepodobá se Ti ani v nejmenším, jak si jistě domyslíš. Je také hudebník a sochař a tráví každičkou minutu svého času nějakou opravdovou a smysluplnou činností, tvorbou či prociťováním. Jeho sochy po člověku téměř skáčou a chňapají, tak jsou plny života a bytí.
Tvůj dopis mě alespoň ujistil, že jsi stále živ, pokud se ovšem to, co děláš, "životem" dá nazvat. Co mají znamenat ty lži o Tvém spojení s "potravinářským průmyslem"? Má to být snad útok na obchod s potřebami pro restaurace, který vlastní můj otec? Jestliže ano, pak se minul účinkem, neboť otec a já jsme již dlouhá léta v ideologické rozepři. Pohlédněme pravdě do očí, Ignácie. Od našeho posledního setkám neděláš nic jiného, než že se válíš a hniješ ve svém pokoji. Tvá zaujatost vůči mé přednášce je projevem Tvých pocitů selhání, nenaplněnosti a duševní impotence.

"Ta liberální coura zřejmé naletěla na orgán nějakého mimořádně bujného hřebce," zamrmlal zuřivě Ignácius.
"Cože? Cože to povídáš, chlapče?"

Ignácie, hrozí Ti ošklivé zhroucení. Musíš něco udělat. I pouhá dobrovolná práce v nemocnici by Tě vytrhla z Tvé apatie a jistě by nekladla velké požadavky na Tvou záklopku a ty ostatní věci. Vycházej z toho domu-lůna aspoň na hodinu denně. Choď na procházky, Ignácie. Pozoruj stromy a ptáky. Uvědom si, že kolem Tebe kypí život. Záklopka se Ti uzavírá, protože se domnívá, že žije v odumřelém organismu. Otevři své srdce, Ignácie, a otevřeš i svou záklopku. Jestliže máš nějaké sexuální fantazie, podrobně mi je ve svém příštím dopise popiš. Možná Ti je dokážu interpretovat a pomoci Ti překonat Tvou současnou psycho-sexuální krizi. Když jsem ještě byla na univerzitě, mnohokrát jsem Ti říkala, že téhle psychopatické fázi neunikneš.
Tak mě napadá, že by Tě mohlo zajímat, co jsem se právě dočetla v Sociálním zvratu, a totiž že Louisiana má nejvyšší negramotnost v USA. Vyhrab se zpod té ťarchy, než bude příliš pozdě. Opravdu mi nevadí, co jsi napsal o mé přednášce. Chápu, v jakém jsi stavu, Ignácie. Členové mé skupiny skupinové terapie sledují Tvůj případ s velkým zájmem (odvyprávěla jsem jim ho kapitolu po kapitole, počínaje Tvými paranoidními fantaziemi, a s příslušnými komentáři k jeho pozadí) a všichni Ti fandí. Kdybych neměla tolik práce s tou přednáškou, vydala bych se na stále odkládanou inspekční cestu a navštívila bych Tě osobně. Drž se, dokud se zas neuvidíme.
M. Minkoffová

Ignácius dopis divoce složil; potom zmuchlal složený sáček obchodního domu Macy's v kouli a mrštil jí do kbelíku na odpadky. Paní Reillyová pohlédla na zrudlou tvář svého syna a zeptala se: "Copak ti to děvče chce? Copak vlastně dneska dělá?"
"Myrna se chystá zmermomocnit nějakého nebohého negra. Veřejně."
"No není to hrůza? Vybíráš si moc pěkný kamarády, jen co je pravda, Ignácie. Barevný lidi to máj takhle těžký, hochu. S těma se život taky nemazlí. Jo, život není peříčko, Ignácie. Však to poznáš sám."
"Mnohokrát děkuji," řekl věcně Ignácius.
"Znáš tu chudinku starou barevnou babičku, co prodává pralinky u hřbitova? Ty je mi vopravdu líto, Ignácie. Zrovna

tuhle jsem ji viděla v takovým hadrovým hacafráčku samá díra, a jaká byla venku kosa. Tak jí povídám: ‚Zlatíčko, takhle se eště nastudíte a umřete, když budete chodit v tomhle hacafráčku samá díra,' A vona mi povídá..."
"Prosím tě!" zařval vztekle Ignácius. "Nemám náladu na nějaké kalendářové historky."
"Jen si to poslechni, Ignácie. Ta bábrlinka je fakticky vobraz bídy a utrpení, jojo. A vona mi povídá: ‚Mně ta zima nevadí, miláčku. Jsem na ní zvyklá.' No není to statečná ženská?" Paní Reillyová se pohnutlivě zahleděla na Ignácia, očekávajíc projev souhlasu, ale dostalo se jí pouze výsměšného poškubnutí knírem. "No není to úžasný? A víš, co jsem udělala, Ignácie? Dala jsem jí čtvrtdolar a povídám: ‚Tumáte, beruško, a kupte za to' ňákou tretku vnoučatům.' "
"Cože?" vybuchl Ignácius. "Takhle tedy mizí naše příjmy! Zatímco já jsem nucen, abych pomalu žebral na ulicích, ty klidně házíš naše peníze podvodníkům. To její oblečení je fikaná lest. Má tam u hřbitova báječné, lukrativní stanoviště. Bezesporu vydělává desetkrát víc než já."
"Ignácie! Je dočista na huntě," řekla truchlivě paní Reillyová. "Přála bych si, abys byl statečnej jako vona."
"Chápu. Takže ty mě teď srovnáváš s nějakou starou degenerovanou podvodnicí. A co je horší, já v tomto srovnání prohrávám. Takhle se mě opovažuje snižovat vlastní matka." Ignácius spustil tlapu na vikslajvant. "Ale už toho mám dost. Odcházím do salónu sledovat Méďu Béďu. Až uděláš v pití pauzu, přines mi něco k snědku. Moje záklopka se domáhá zkonejšení."
"Budete tam zticha!" zaječela slečna Annie zpoza svých žaluzií, když se Ignácius zahalil úžeji do své zástěry a předusal do haly, aby rozjímal nad svým problémem nejdůležitějším: jak zorganizovat nový útok proti nestoudnosti té rajdy. Občanskoprávní útok selhal pro odpadnutí řadového vojska. Mohl by však zaútočit na poli politiky a sexu. Raději politiky. Strategie vyžadovala jeho soustředěnou pozornost.

2

Lana Leeová seděla na barové stoličce, nohy ve světle hnědých semišových kalhotách měla křížem a její svalnaté hýždě přitlačo-valy stoličku k podlaze a přikazovaly jí nést její tělo v dokonalé svislici. Když se lehce pohnula, úchvatné svaly jejích dolních tváří se rozvlnily k životu, aby stoličce zabránily v sebemenším vychýlení a rozkymácení. Svaly se přelévaly po polštářku stoličky a pevně jej svíraly, udržujíce ji zpříma. Dlouhá léta praxe a užívání učinily z její zadnice neobyčejně mnohostranný a obratný nástroj.
Vlastní tělo ji vždycky udivovalo. Obdržela je zcela zdarma, a přesto jaktěživa nekoupila nic, co by jí v životě pomohlo tolik jako toto tělo. Ve vzácných okamžicích, kdy Lana Leeová propadla sentimentalitě či dokonce nábožnému rozjímání, děkovala Bohu za Jeho dobrotu, v níž stvořil tělo, jež bylo současně přítelem. Oplácela tento dar perfektní péčí, odborným servisem a údržbou, jež svému tělu poskytovala s cituprázdnou precizností mechanika.
Dnes byla Darlenina první kostýmní zkouška. Darlena se přiřítila teprve před několika minutami s velkou krabicí na šaty a okamžitě zmizela v zákulisí. Lana obrátila oči na Darleninu rekvizitu na malém jevišti. Truhlář zhotovil stojan, který vypadal jako věšák na klobouky, ale namísto háků byly k němu nahoře připevněny velké kruhy a tři další kroužky visely z vrcholku na různě dlouhých řetízcích. Co zatím Lana z Darlenina výstupu viděla, příliš neslibovalo, ale Darlena tvrdila, že kostým vše promění ve výjev neslýchané krásy. Když se to tak vzalo kolem a kolem, nemohla si Lana stěžovat a byla ráda, že se nechala Darlenou a Jonesem umluvit, aby nechala Darlenu vystupovat. Výstup ji přijde lacino a musela přiznat, že pták je výborný, zkušený a profesionální umělec, jehož výkony takřka vyvažovaly lidské nedostatky čísla. Ať si mají v ostatních klubech v ulici své tygry, šimpanze a hady. Noc rozkoše má políčeno na milovníky ptactva a Lanina hluboká znalost jedné stránky lidství jí napovídala, že ptačí exhibice může být mimořádně výnosná.
"Hotovo, Lano. Jsme připravený," zavolala Darlena ze zákulisí.
Lana se obrátila k Jonesovi, který v oblaku cigaretového kouře a prachu vymetal boxy, a řekla: "Pusťte tu desku."
"Boužel. Pouštění desek se koná až vod třiceti doláčů tejdně. Kurva!"
"Položte to koště a koukejte mazat ke gramofonu, nebo zavolám na okrsek," rozkřikla se na něj Lana.
"Vy koukejte slízt z ty stoličky a mazat ke gramofonu, nebo já zavolám na vokrsek a řeknu polišům, aby vyhlásili pátrání po tom vašom vosiřelým kamarádíčkovi, co zmizel. Aj-vaj!"
Lana se zahleděla Jonesovi do tváře, ale jeho oči za tmavými brýlemi a v oblaku dýmu byly neviditelné.
"Co to melete?" zeptala se konečně.
"Jeslí sté vy ty sirotě mohla něco dát, tak jedině syfil. Kurva! A nežvaňte mi tady nic vo ňákým pitomým gramofonu. Jen co ty levotě se sirotkama přídu na kloub, brnknu polišům sám. Už se mi zadírá nechat se vykořisťovat v tomhle hanbinci a eště bejt v jednom kuse zastrašovanej."
"Hej, vy tam, co je s tou muzikou?" volal nedočkavě Darlenin hlas.
"Co byste moh poldům dokázat?" zeptala se Lana Jonese.
"Kurva! Že ty vaše kšefty se sirotkama ňák podezřele smrděj. Tohle je mi jasný vod první chvíle. Jestli teda máte v plánu zavolat na mě poliše, já mám v plánu zavolat poliše na vás. Telefony na vokrsku budou žhavit. Aj-vaj! A teďka mě nechtě zametat a smejčit. Pouštění gramofonu je pro barevný moc velký povejše-ní. Eště bych vám ho pochroumal."
"To bych moc ráda viděla, jak příživník jako vy přesvědčuje poldíky, aby mu uvěřili, zvlášť když jim řeknu, že mi strkáte pazoury do kasy."
"Co je?" doptávala se Darlena zpoza oponky.
"Jediný, do čeho tady strkám pazoury, je kýbl se špinavou vodou."
"Moje slovo proti vašemu. A vás má už policie dávno v merku. Stačí zvednout sluchátko; nezapomeňte, že jsem jejich

stará kámoška. Komu si myslíte, že budou věřit?" Lana pohlédla na Jonese a viděla, že její otázku zodpovědělo jeho mlčení. "A teď mažte ke gramofonu."
Jones mrštil smeták do boxu a pustil desku Cizinec v ráji.
"A jdeme na to, lidičky," zvolala Darlena a přitlápala na jeviště s papouškem na ruce. Měla na sobě oranžovou saténovou večerní róbu s hlubokým výstřihem a ve vysoko vyčesaných vlasech měla zastrčenu velkou umělou orchidej. Provedla několik neohrabaných lascívních pohybů směrem k věšáku, přičemž se jí pták na předloktí nejistě kymácel. Potom se jednou rukou podržela stojanu, pitvorně zavrtěla pánví proti jeho dříku a zavzdychala: "Achich."
Posadila papouška do nejspodnějšího kroužku a pták pomocí zobáku a pařátů přešplhal o kroužek výš. Darlena v jakémsi orgiastickém šílenství cifrovala kolem stojanu, dokud jí pták nevystoupil do úrovně pasu. Potom mu nabídla kroužek přišitý
z boku k živůtku. Papoušek za něj rafl zobákem a toaleta se naráz rozevřela.
"Achich," povzdychla Darlena a přehopsala na okraj jevišťát-ka, aby předvedla obecenstvu prádélko, jukající z rozparku. "Achich, achich, ach."
"Kurva!"
"Dost, dost!" zaječela Lana, seskočila ze stoličky a vypnula gramofon.
"Co je, co se děje?" ptala se uraženě Darlena.
"Nic se neděje, akorát se na to nedá koukat. Především jseš oblečená jako šlapka. Potřebuju do svýho klubu roztomilý, rafinovaný číslo. Vedu slušnej podnik, huso."
"Kurva!"
"Vypadáš v těch oranžovejch šatech jako děvka. A co ty zvuky, •takhle kňourá štětka. Vypadáš jako nametená nymfomanka, kterou obestírají mrákoty."
"Ale, Lano..."
"Ten pták je dobrej. Ale ty jsi nemožná." Lana si vrazila do korálových rtů cigaretu a zapálila si. "Musíš celý číslo přeonačit. Vypadáš, jako kdyby se ti zadřel motor nebo co. V tomhle já se vyznám. Svlíkání je pro ženskou pohana. A ty vobejdové, co se k nám nahrnou, nechtějí vidět, jak je tady tupená běhna."
"Hej!" Jones zacílil svůj oblak na Lanu. "Neříkala sté, že sem budou večer chodit samý lepcí, fajnový lidi?"
"Držte hubu," řekla Lana. "Tak poslouchej, Darleno. Běhnu může urážet, kdo si zlíbí. Tyhle vošoustové chtějí vidět, jak je tady haněná a svlíkaná roztomilá, čistá panna. Proboha, mysli taky hlavou, Darleno. Musíš bejt neposkvrněná. Chci z tebe mít roztomilou, fajnovou holku, kterou překvapí, když jí pták začne klofat do šatů."
"Kdo říká, že nejsem fajnová?" nadurdila se Darlena.
"Nojo. Jsi fajnová. Ale buď taky fajnová na mým jevišti. To je to, co z toho dělá dráma, krucifix."
"Aj-jaj-jaj! Za tohle číslo vyhraje Noc rozkoše cenu Akademie. A pták dostane taky jednu."
"Hleďte si my podlahy."
"Rozkaz, Šarlato O'Hororová."
"Moment!" zavřeštěla Lana v nejlepší tradici režisérů filmových muzikálů. Odjakživa měla ráda divadelní aspekty své profese: vystupování na veřejnosti, pózování, vytváření živých obrazů, režii výstupů. "To je vono."
"Co je vono?" zeptala se Darlena.
"Mám nápad, náno," odpověděla Lana. Držela cigaretu před ústy a mluvila do ní jako do režisérského megafonu. "Tak se na to číslo mrkneme. Budeš představovat typ jižanský krasavice, hrozně roztomilou pannu ze starýho dobrýho Jihu, která k tomuhle ptákovi přišla někde na plantáži."
"No to se mi docela páčí," řekla nadšeně Darlena.
"To bych řekla. Tak poslouchej." Lanina mysl vířila na plné obrátky. Tohle číslo může být jejím divadelním majstrštykem. Ten pták má úroveň hvězdy. "Navlíkneme tě do nádhernejch plantáž-nickejch hadrů s krinolínou a krajkama. Širokánskej klobouk. Paraplíčko. Všecko náramně fajnoVý. Vlasy ti spadaj v loknách na ramena. Vracíš se zrovna z velkýho bálu, kde se tě spousta jižanskejch gentlemanů pokoušela vošahávat nad pečenejma kuřatama a vepřovým ovarem. Tys jim ale všem dala košem. Proč? Protože jses dáma, hergot. Přijdeš na jeviště. Bál skončil, ale tvoje čest zůstala nedotčena. Máš s sebou svýho mazlíčka, abys mu dala dobrou noc, a povídáš mu: ‚Kdybys věděl, miláčku, co na tom plese bylo fešáků, ale věneček jsem neztratila.' A pak ti ten zatracenej pták začne klofat po šatech. Jses z toho celá šokovaná, jses překvapená, jses nevinná. Ale jses taky moc fajnová, abys mu to zatrhla. Došlo?"
"To je vohromný," řekla Darlena.
"Je to dramo," opravila ji Lana. "Príma, tak si to vyzkoušíme. Hudba, maestro!"
"Kurva! A smě zpátky na plantáži." Jones štrejchl jehlou přes několik prvních drážek desky. "To sem na tom pěkně bledě, dyš už v tomhle svinským bordelu ani nehlesnu."
Darlena upejpavě vhopkala na jeviště, sešpulila rty do kornoutku a řekla: "Kdybys věděl, miláčku, co na tom feše bylo plesáků..."
"Stop!" houkla Lana. "Takhle to nepůjde."
"Dej mi šanci," škemrala Darlena. "Dělám to poprvý. Nacvičovala jsem exotiku a ne žádný dramo."
"To si nedokážeš zapamatovat ani tak jednoduchou větu?"
"Darlena má z Noci rozkoše zhuntovaný nervy." Jones zamlžil prostor před jevištěm. "To ty malý platy a velký zastrašování. Jen počkejte, až to posedne i toho ptáka a začne vám tady prskat a drápat pařátama a padat z ty svý šibenice. Kurva!"
"Darlena je vaše kámoška, co? Vidím, jak vám vždycky strká ty svoje časopisy," řekla nakvašeně Lana. Tenhle Jones jí už opravdu začínal zalézat za nalakované nehty. "Tohle číslo je hlavně váš nápad, Jonesi. Fakt stojíte vo to, aby dostala šanci?"

"To bych řek. Kurva! Někdo v tomhle pajzlu musí prorazit. A navíc je tohle číslo klasa, přitáhne sem hromadu štamgastů. Dostanu přidáno. Kurva!" Jones se usmál žlutým půlměsícem, který se mu otevřel ve spodní části obličeje. "Upínám k tomu ptákovi všecky svý naděje."
Lana dostala nápad, který mohl prospět kšeftu a uškodit Jonesovi. Nechala ho zajít až příliš daleko.
"Fajn," řekla Lana. "A teď natáhněte uši, Jonesi. Chcete tady Darleně pomoct. Podle vás je to její číslo klasa. Pamatuju si, že jste tady říkal, že nám Darlena s tím ptákem přitáhnou tolik štamgastů, že budu potřebovat vrátnýho. Už toho vrátnýho mám. Vás."
"Tak prr! Já sem večír za podminimální plat chodit nebudu."
"Na premiéru přijdete," řekla nevzrušeně Lana. "Budete stát venku na chodníku. Vypůjčíme vám kostým. Budete za starýho jižanskýho dveřníka. Budete sem lákat lidi. Kapišto? Chci, aby vaše kámoška a její pták měli našlapanej dům."
"Doprdele. Já v tomhle pitomým baru dělat nemusím. Mějte si na jevišti Šarlatu O'Hororovou a jejího plešatýho vorla, ale podomka přede dveřma to teda ne."
"Na vokrsku dostanou jistý hlášení."
"Možná se taky dověděj něco vo sirotkách."
"To bych ani neřekla."
Jones věděl, že Lana má pravdu. Nakonec řekl: "Tak jo. Na premiéru přídu. Naženu vám sem lidi. Naženu sem takový lidi, že vám to tady zavřou nadobro. Naženu sem takový lidi, jako je ten tlustoprd v zelený čepici."
"Ráda bych věděla, kam se poděl," řekla Darlena.
"Buď zticha a předveď mi ještě jednou tu větu," seřvala ji Lana. "Tady tvůj kámoš by rád viděl, abys prorazila. Pomůže ti do světa, Darleno. Tak mu ukaž, jaká jseš třída."
Darlena si odkašlala a pečlivě oddeklamovala: "Kdybys věděl, fešáku, co na tom plese bylo věnečků, ale miláček mi zůstal."
Lana strhla Darlenu s ptákem ze scény a vystrkala je na dvorek za barem. Jones naslouchal hlasité hádce a úpěnlivým prosbám přicházejícím ze dvorku a pak k němu dolehlo plesknutí dopadnuvší facky.
Došel si za barpult pro sklenici vody a uvažoval nad prostředky sabotáže, která by Lanu Leeovou vyřídila jednou provždy. Venku vřeštěl papoušek a kvílela Darlena: "Nejsem žádná herečka, Lano. Už jsem ti to přece řekla."
Jones krátce spustil oči a spatřil, že Lana nechala z roztržitosti dvířka skříňky pod barovým pultem otevřená. Celé odpoledne byla plně zaměstnána sledováním Darleniny kostýmní zkoušky. Jones poklekl a poprvé od svého příchodu do Noci rozkoše si sundal brýle proti slunci. Chvíli trvalo, než jeho zrak přivykl jasnějšímu, třebaže stále šerému světlu, které na podlaze za barem odhalovalo krustu staré špíny. Nahlédl do skříňky a uviděl tam úhledně srovnaný štůsek asi deseti balíčků v obyčejném hnědém papíru. V jednom koutě byly na jedné kupě glóbus, škatulka křídy a velká, draze vyhlížející kniha.
Nechtěl svůj objev podkopat tím, že by ze skříňky něco vzal. Na to by Lana při svém ostřížím zraku a ohařím čichu okamžitě přišla. Krátce se zamyslel a pak sebral z pokladny tužku a začal psát na bok každého balíčku co nejdrobnějším písmem adresu Noci rozkoše. Adresa, tak jako dopis puštěný v láhvi po vodě, může přinést nějakou odpověď, třeba dokonce od sabotéra zcela zákonného a profesionálního. Adresa na balíčku v obyčejném hnědém papíře může být stejně osudná jako otisk prstu na střelné zbrani, říkal si Jones. Je to cosi, co tam být nemá. Pozorně naskládal balíčky zpátky a urovnal hromádku do původní symetrické podoby. Potom vrátil tužku na pokladnu a dorazil svou sklenku vody. Zadíval se na dvířka skříňky a usoudil, že jsou otevřena přibližně v témže úhlu, v jakém je našel.
Pak zas barový pult obešel, a když Lana, Darlena a pták, podobni malé vzpurné tlupě, vtrhli ze dvorku do baru, věnoval se opět svému povrchnímu zametání. Darlenina orchidej splihle visela k zemi a papoušek měl pocuchaná pera. Lana byla ovšem upravená jako vždycky, takže to vypadalo, jako by nějaký cyklon ušetřil zázrakem pouze ji.

3

Obchůzkář Mancuso se opřel o seržantův psací stůl a zachroptěl: "Blížíte bě z dech dáchodků břeložid jidab. Uf bůbec debůžu dejchad."
"Cože?" Seržant upřel pohled na bledou postavu před svým stolem, na vodnatá růžová očka za bif okálními brýlemi, na suché rty prořezávající bílou kozí bradku. "Co je vám, Mancuso? Proč se pořádně nepostavíte jako chlap? Nastydlej. Ochránci zákona nemají co bejt nastydlý. Ochránci zákona jsou votužilý."
Obchůzkář Mancuso vlhce zakašlal do bradky.
"Nikoho jste na tom autobusovým nádraží nesebral. Pamatujete si, co jsem vám řekl? Že tam zůstanete tak dlouho, dokud mi někoho nepřivedete."
"Dostadu hápal blic."
"Vemte si nějaký prášky. A předveďte mi někoho."
"Boje děda viká, ve jesdli tab důftanu, urdžidě ubřu."
"Vaše teta? Dospělej člověk jako vy a poslouchá tetu? Ježíši. Co vy to kolem sebe máte za lidi? Babičky, co choděj samotný do striptýzů, tety. Nepatříte vy k nějakýmu dámskýmu spolku nebo co? Stůjte rovně!" Seržant si prohlížel zbídačenou postavu, která se třásla následnými účinky nebezpečného kašle. Nechtěl si vzít na svědomí něčí smrt. Udělá lip, když dá Mancusovi zkušební lhůtu a pak ho z policejního sboru vykopne. "Tak dobře. Už na to autobusový nádraží nechoďte. Běžte zas do ulic a nachytejte
"Tak naposled, Darleno," řekla Lana a popadla Darlenu za ramena. "Co máš krucinál říct?"
"Kurva! Vy sté teda citlivá rejžiserka. Vy dělat vopravdovský kina, tak je půlka herců mrtvá."

"Držte hubu a hleďte si my podlahy," řekla Lana Jonesovi a maličko Darlenou zatřásla. "Tak spusť, huso."
Darlena beznadějně vzdychla a řekla: "Kdybys ty věděl, věnečku, kolik na tom miláčku bylo plesů, ale fešáka jsem neztratila."
trochu bronzu. Ale poslouchejte. Dávám vám čtrnáct dní. Jestli do ty doby nikoho nepředvedete, jste ze sboru propuštěn. Rozumíte mi, Mancuso?"
Obchůzkář Mancuso přikývl a popotáhl.
"Já de bubu sdažit. Děkoho báb břibedu."
"Nenaklánějte se ke mně!" zařval seržant. "Nechci od vás chytit rýmu. Narovnejte se. Vypadněte odsud. A vemte si nějaký prášky a pijte pomerančovej džus. Ježíši."
"Děkoho báb břibedu," zachroptěl znovu obchůzkář Mancuso, tentokrát ještě nepřesvědčivěji než poprvé. A potom ve svém novém převleku, seržantovu posledním kanadském žertíku na jeho účet, odvrávoral pryč. Měl na sobě červený oblek Santa Clause a na hlavě baseballovou čapku.

4

Ignácius nedbal matčina bušení na dveře ani jejího lamentování nad padesáti centy celodenního výdělku, jež toho odpoledne přinesl domů. Smetl ze stolní desky listy Velkého náčelníka, jo-jo a gumovou rukavici, otevřel Deník a začal psát:
Dobrá kniha je vzácnou životodárnou silou
mistrovského ducha, balzamovanou
a uchovávanou pro potřeby příštího života.
Milton

Milý čtenáři,
Clydeova zvrácená (a mám podezření, že též vrcholně nebezpečná) mysl zplodila další plán, jak v očích světa ponížit mou nepřekonatelnou osobnost. Nejprve jsem se domníval, že jsem v tomto uzenářském carovi, v tomto masném mogulovi, našel náhradního otce. Jeho záští a žárlivost vůči mé osobě však každým dnem vzrůstají a nepochybně ho posléze zmohou a připraví o rozum. Velkolepost mého fyzického zjevu, propracovanost mého světonázoru, vysoká mravnost a vkus vyplývající z mých způsobů, a nadto půvab, s nímž procházím bahniskem dnešního světa — to vše Clydea uvádí ve zmatek a současně ohromuje. Přeřadil mne nyní na práci ve Francouzské čtvrti, oblasti to, kde je domovem každá neřest, na jakou kdy člověk ve svých nejdivějších pobluzeních mysli připadl, včetně, jak se nazdávám, několika moderních variant umožněných divy techniky. Francouzská čtvrt, jak se aspoň domnívám, není nepodobná Sohu a jistým místům v severní Africe. Obyvatelé Francouzské čtvrti, požehnaní typicky americkou houževnatostí a vynalézavostí, se nicméně v tuto chvíli pravděpodobně ze všech sil snaží dohnat a předehnat co do rozmanitosti a rafinovanosti všechna povyražení, jimž se těší obyvatelé oněch ostatních světových center lidské degradace.
Je nabíledni, že oblast jako Francouzská čtvrť není vhodným prostředím pro cudného, nezkaženého, obezřelého a vnímavého pracujícího mládence. Stáli snad Edison, Ford nebo Rockefeller proti takové nepřízni osudu?
Tímto prostým pokořením se však Clydeova ďábelská mysl nespokojila. Anžto se mám údajně podílet na čemsi, co Clyde nazývá "turistickým ruchem", byl jsem navíc nastrojen do jakéhosi bizarního převleku.
(Soudě podle zákazníků, které jsem během prvního dne na nové trase obsloužil, jsou tito "turisté" titíž staří parazité, kterým jsem prodával své zboží v obchodní čtvrti. V omámení vyvolaném nepochybně barbituráty zabloudili do Francouzské čtvrti, čímž se dle Clydeova senilního rozumu kvalifikovali coby "turisté". Zajímalo by mě, zda měl Clyde někdy možnost popatřit na všechny ty degeneráty, ztroskotance a lehkoživky kupující produkty Rajského občerstvení, jež jsou pravděpodobně jejich jedinou obživou. Obklopen ostatními pouličními prodavači — totálně zchátralými a churavými nomády, kteří si říkají jmény jako Káma, Sporťák, Jednička, Frája, Eso a tak podobně — a mými zákazníky, připadám si polapen v předpeklí ztracených duší. Nicméně sám prostý fakt, že jsou křiklavými nepodarky našeho století, jim dodává jisté duchovní velikosti. Pokud víme, mohou být tito zdeptaní nuzáci světci našeho věku: nádherně sešlí staří negři se žlutohnědýma očima, ušlápnutí bezdomovci z pustin Texasu a Oklahomy, ožebračení zemědělští pachtýři hledající útočiště v městských činžácích zamořených hlodavci.
Upřímně ovšem doufám, že ve své starobě nebudu odkázán na párky v rohlíku coby jediný zdroj potravy. Snad se prodejem svých spisů domohu určitého zisku. V případě nezbytí se mohu vždycky uchýlit k přednáškovým cyklům, sleduje tak vzoru té příšerné M. Minkoffové, jejíž provinění proti dobrému vkusu a mravnosti jsem Vám již dopodrobna popsal, drazí čtenáři, abych odvalil balvany nevědomosti a obscénnosti, které hodlá rozmetávat po rozličných přednáškových síních naší vlasti. Možná se však najde mezi jejími prvními posluchači ušlechtilá bytost, která ji strhne z pódia a zbičuje po jejích erogenních oblastech. Navzdory všem duchovním kvalitám, jimiž tato pochybná čtvrt může oplývat, v otázce fyzického pohodlí je zcela nedostačující a mám vážné pochybnosti, zda se má bytelná a lépe utvářená tělesná schránka lehce přizpůsobí spánku v úzkých uličkách mezi domy. Rozhodně by jí bylo lépe v blízkosti parkových laviček. Mé rozměry jsou tudíž samy o sobě spolehlivou zárukou proti tomu, že bych se někdy příliš ponořil do struktury naší civilizace. [Nevěřím ostatně, že člověk musí nutně sestoupit až na dno, jak tomu bývalo dřív, aby subjektivně poznal svoji společnost. Spíše než vertikálně směrem dolů může se člověk pohybovat horizontálně k bodu dostatečného odstupu, kde skrovná míra pohodlí není zcela vyloučena. Dospěl jsem tam — na samý okraj našeho věku - když mne kataklyzmatická nestřídmost mé matky, jak dobře víte, katapultovala do horečného kvasu současné existence. Mám-li být naprosto upřímný, musím říci, že od té doby jde všechno od deseti k pěti. Poměry se zhoršily.

Minkoff ová, můj chladný plamen, proti mně socí. Dokonce i vlastní matka, nástroj mé zkázy, začala kousat ruku, která ji živí. Můj cyklus se noří níž a níž. O, Štěstěno, vrtošivá paní!] Osobně jsem zjistil, že nedostatek potravy a pohodlí namísto, aby ducha zušlechťovaly, vyvolávají v lidské psýše pouze úzkost a usměrňují všechny naše lepší pudy k jedinému cíli, a totiž k opatření něčeho k snědku. Přestože vedu Bohatý vnitřní život, je mi rovněž zapotřebí trochy jídla a pohodlí.)
Ale vraťme se k současnému problému: Clydeově mstě. Prodavač, který obhospodařoval Francouzskou čtvrť přede mnou, nosil neskutečný pirátský kostým, přitakání Rajského občerstvení neworleánskému folklóru a dějinám, clydeánský pokus o spojení párku v rohlíku s kreolskou legendou. Clyde mne přinutil, abych si tento úbor v garáži ozkusil. Kostým byl samosebou šit na míru tuberkulózní a zakrnělé schránky někdejšího prodavače a žádné soukání, pěchování, tajení dechu a zatahování břicha by do něj nevtěsnalo mé svalnaté tělo. Přistoupili jsme tudíž na kompromis. Ovázal jsem si kolem čepice pirátský šátek. K levému ušnímu lalůčku jsem si přišrouboval zlatou náušnici, velký kruh z módního butiku. K boku své bílé prodavačské zástěry jsem si velkým zavíracím špendlíkem připjal černou plastikovou šavličku. Nepříliš působivý pirát, řeknete. Když jsem se ale prohlédl v zrcadle, byl jsem nucen připustit, že v jistém dramatickém smyslu vypadám skvěle. Vytasil jsem na Clydea plastikovou šavličku a vzkřikl jsem: "Dolů přes palubu, admirále!" To však, jak mě mohlo napadnout, bylo pro jeho doslovný a uzenkový mozek příliš silné sousto. Krajně ho to vyděsilo a zaútočil na mě svou harpunovitou vidlicí. Chvíli jsme proti sobě v garáži vyráželi jako párek boucharonů v obzvláště nejapném historickém filmu a vidlice s šavličkou o sebe zběsile cvakaly. Když jsem si uvědomil, že má plastiková zbraň se stěží vyrovná dlouhé vidlici třímané zešílevším Metuzalémem, když jsem si uvědomil, že vidím Clydea v jeho nejhorší podobě, snažil jsem se náš malý duel ukončit. Provolával jsem mírotvorná slova, obměkčoval jsem ho prosbami a nakonec jsem se okázale vzdal. Můj pirátský kostým měl však takový úspěch, že Clyde útočil dále, očividně přesvědčen, že jsme se vrátili do starých zlatých časů romantického New Orleansu, kdy gentlemanové rozhodovali otázky párkařské cti na vzdálenost dvaceti kroků. A právě tehdy svitlo v mé komplikované mysli světlo poznání. Vím, že se mne Clyde skutečně pokoušel zabít. Měl by býval perfektní výmluvu: sebeobranu. Nahrával jsem mu do rukou. Naštěstí pro mne jsem upadl na zem. Vrazil jsem zády do jednoho z vozíků, ztratil jsem svou vždy tak drahocennou rovnováhu a už jsem se poroučel. Ačkoli jsem bolestivě narazil hlavou o vozík, příjemným hlasem jsem od země zvolal: "Zvítězil jste, sire." Potom jsem mlčky složil poklonu Štěstěně za to, že mne vyrvala ze spárů smrti hrozící mi ze rzivých hrotů vidlice.
Rychle jsem vytlačil svůj vozík z garáže a zamířil do Francouzské čtvrti. Cestou se mému polokostýmu dostalo příznivé pozornosti množství chodců. Šavlička se mi houpala po boku, na lalůčku se mi klinkala náušnice a můj rudý šátek svítil ve slunečních 'paprscích sdostatek jasně, aby přivábil býka, a tak jsem rázoval městem, vděčen, že jsem stále naživu, obrňuje se proti hrůzám, jež mne očekávaly ve Francouzské čtvrti. Nesčíslně hlasitých modliteb se vzneslo z mých neposkvrněných růžových rtů, jednak v projevu díků, jednak v pokorné žádosti. Modlil jsem se k sv. Maturinovi, který je vzýván proti epilepsii a šílenství, aby pomohl panu Clydeovi (Maturin je mimochodem také patronem klaunů). Za sebe jsem vyslal ponížené pozdravení sv. Mederikovi, blahoslavenému poustevníkovi, který je vzýván proti střevním potížím. Rozjímal jsem nad smrtí, jež po mně užuž sahala, a pak se mé myšlenky stočily k matce, neboť mne vždycky zajímalo, jak by reagovala, kdybych zemřel při vykupování jejích špatných skutků. Vidím ji na pohřbu, za ubohého, laciného obřadu odbývaného ve sklepení pochybného pohřebního ústavu. Nepříčetná žalem, slzy tryskající ze zarudlých očí, vyrvala by pravděpodobně mé neživé tělo z rakve a opilecky by nad ním hořekovala: "Neberte mi ho! Proč právě nejněžnější kvítek chřadne a odpadá od stvolu?" Pohřeb by se nejspíš zvrhl v cirkus; matka by neustále strkala prsty do děr proražených mi do krku zkorodovanou vidlicí pana Clydea a naříkala nevzdělaným řeckým nářkem kleteb a pomstivých výhrůžek. Nepochybuji, že průběh obřadu by byl nevídanou podívanou. Matka v roli režiséra by však jistě dokázala hlubokou tragédii zvrátit v melodrama. Vyškubla by z mých bezživotných rukou bílou lilii, přelomila by ji v půli a kvílela do davu truchlících, příznivců, celebrantů a zvědavců: "Jako tato lilie byl můj Ignácius. Nyní jsou oba vyrváni životu a zlomeni v květu." A jak by házela lilii zpátky do rakve, její chabá ruka by ji vrhla přímo do mé zesinalé tváře.
Za matku jsem vyslal modlitbu ke sv. ZitězLuccy, která prožila svůj život jako služebná a proslula přísnou sebekázní, kochaje se nadějí, že matce pomůže v boji s alkoholismem a nočním hýřením.
Posílen tímto pobožným intermezzem, zaposlouchal jsem se do pleskotu šavličky o můj bok. Měl jsem pocit, že mne jako nějaká zbraň mravnosti pobízí k Francouzské čtvrti a každé její plastické plesknutí že mi říká: "Vzmuž se, Ignácie. Jsi obdařen strašlivě hbitou zbraní." Začínal jsem si připadat jako křižácký válečník.
Konečně jsem překročil Canal Street. Předstíral jsem, že si nevšímám pozornosti, již se mi dostávalo od všech, kdo mé míjeli. Úzké uličky Francouzské čtvrti mne očekávaly. Jakýsi příživník se domáhal párku v rohlíku. Odehnal jsem ho máchnutím ruky a rázoval jsem dál. Mé nohy však naneštěstí nedokázaly podržet krok s mou duší. Tkáň pod mými kotníky se dožadovala odpočinku a pohodlí, a tak jsem přirazil s vozíkem k chodníku a usedl jsem na obrubník. Nad hlavou mi visely balkóny starých domů jako temné haluze v alegorickém hvozdu zla. Symbolicky se kolem mne přehnal autobus do stanice Touha a jeho naftové zplodiny mě téměř zadusily. Zavřel jsem na chviličku oči, abych se věnoval meditaci a načerpal tak nových sil. Musel jsem usnout, neboť si vzpomínám, že mne neurvale probral policista, který stál vedle mne a špičkou boty mě rýpal do žeber. Úřední osoby ke mně zjevně vábí nějaké pižmo vydávané mým organismem. Koho jiného by obtěžoval policista, když ve vší nevinnosti čeká na svou matku před obchodním domem? Kdo jiný by byl špehován a udán za to, že sebere na ulici bezmocné zatoulané kotě? Zdá se, že přitahuji láje policistů a zdravotních inspektorů jako háravá fena. Jednou si to svět pod nějakou směšnou záminkou se mnou vyřídí; čekám toliko na den, kdy mne zavlečou do nějakého klimatizovaného žaláře a nechají mě tam pod fluorescenčními světly a zvukotěsným stropem pykat za to, že jsem přezíral vše, co je tak drahé jejich latexovým srdéčkám.
Vztyčil jsem se v plné své výši — pozoruhodný pohled sám o sobě — opovržlivě jsem si dovoleného policistu změřil a

zdrtil jsem ho poznámkou, jíž naštěstí neporozuměl. Potom jsem zajel s vozíkem do hloubi Francouzské čtvrti. Protože bylo časné odpoledne, rušilo pouliční klid jen velice málo lidí. Usoudil jsem, že místní obyvatelé jsou dosud v posteli a zotavují se z nemravností páchaných předchozí noci. Mnoho z nich nepochybně potřebovalo lékařskou pomoc: několik stehů v natrženém tělesném otvoru, ošetření zlomeného genitálu. Mohl jsem jen tušit, kolik divous-kých a nemravných zraků na mne hladově pohlíží zpoza zavřených žaluziových okenic. Snažil jsem se na to nemyslet. Začínal jsem si již připadat jako laskominy vzbuzující stejk na řeznickém pultě. Nikdo však na mne lákavě nevzkřikl z okna; všechny ty úchylné mentality, pulsující ve svých temných příbytcích, byly patrné rafinovanějšími svůdci. Říkal jsem si, že alespoň milostné psaníčko by mi mohlo přitřepetat k nohám. Z jednoho okna vyletěla plechovka od mražené pomerančové šťávy a jen taktak mě minula. Shýbl jsem se pro ni, abych prozkoumal prázdný plechový válec, zda v něm nenajdu nějaké sdělení, ale na ruce mi vytekl pouze lepkavý zbytek pomerančového koncentrátu. Bylo to snad obscénní poselství? Jak jsem tak nad tím uvažoval a zíral na okno, odkud plechovka vyletěla, přistoupil k vozíku jakýsi starý povaleč a žádal si párku. S nechutí jsem mu jeden prodal a žalostně jsem konstatoval, že v kritickém okamžiku zasáhne vždycky práce.
Nyní bylo samosebou okno, odkud byla plechovka vyhozena, opět zavřeno. Jel jsem dále ulicí a pátral v přiražených okenicích po nějakém znamení. Z nejednoho domu, který jsem míjel, hlaholil bezuzdný smích. Pobloudilí obyvatelé uvnitř se zřejmě oddávali chlípným zvrácenostem a ještě z nich měli kratochvíli. Snažil jsem se jejich nehoráznému řehotu uzavřít své panické uši.
Ulicemi bloumala skupina turistů s fotoaparáty v pohotovosti a jejich blyštivé čočky zářily jako drahé kamení. Když mne zočili, zastavili se a s ostrým středozápadním přízvukem, který rval mé jemné ušní bubínky jako bušení cepu (jakkoli je hrůza tohoto zvuku vzdálena mé představě), žebronili, abych jim pózoval. Posléze, potěšen jejich milostivou pozorností, jsem se podvolil. Dlouhé minuty cvakali jeden snímek za druhým, když jsem jim posloužil několika uměleckými pózami. V jednom zvláště pamětihodném postoji jsem stál před vozíkem, jako by to byl pirátský škuner, a šermoval jsem výhružně šavličkou, přičemž jsem se druhou rukou držel přídy plechového párku v plechovém rohlíku. Na vyvrcholení jsem se pokusil vylézt na vozík, ale hmotnost mé tělesné konstrukce se pro tak křehké vozítko ukázala přílišnou. Začalo pode mnou podklouzávat* ale jeden z pánů ve skupině byl natolik laskav, že je zadržel a pomohl mi slézt. Konečně se tato vlídná družina se mnou rozloučila. Když se vzdalovali a jako posedlí fotografovali všechno kolem, zaslechl jsem, jak jedna dobrosrdečná dáma říká: "Že to ale bylo smutné. Měli jsme jí něco dát." Naneštěstí ostatní (byli to dozajista samí pravicoví konzervativci) na její výzvu k dobročinnosti nezareagovali příznivě, neboť se bezpochyby domnívali, že několik centů hozených mým směrem by bylo volebním hlasem pro stát všeobecného blahobytu.
"Beztak by to utratila za další kořalku," poznamenala ke svým přátelům s nazální moudrostí a silným ráčkováním další z žen, vrásčitá babice, jejíž tvář prozrazovala spojení s Dámskou jednotou křesťanské střídmosti. Ostatní byli patrně s touto kozou z DJKS zajedno, neboť bezcitně pokračovali v cestě.
Musím přiznat, že jistý milodar bych býval neodmítl. Pracující mládenec má užití pro každý šesták, který padne do jeho potřebných a snaživých rukou. Nadto mohly ony fotografie těm sirupům z Kukuřínova vynést v nějaké fotografické soutěži malé jmění. Chvíli jsem uvažoval, že se za nimi rozeběhnu, když vtom na mne zahalekala pozdrav jakási nepravděpodobná satira na turistu, neduživá postavička v bermudách, supící pod tíhou obludného přístroje s mohutným objektivem, který musel být cinemaskopickou kamerou. Bližší prohlídkou jsem seznal, že to není nikdo jiný než obchůzkář Mancuso. Ignoroval jsem pochopitelně mongoloidní úsměv tohoto machiavelisty a předstíral, že si upravuji náušnici. Zřejmě byl už ze svého vězení na záchodcích propuštěn. "Jakpak se máme?" vtíral se nevzdělaně. "Kde je moje kniha?" zeptal jsem se hrozivě. "Ještě ji čtu. Je velice zajímavá," odpověděl jat děsem. "Čerpejte z ní poučení," pobídl jsem ho. "Až ji přečtete, předložíte mi písemnou kritiku a rozbor tohoto poselství veškerenstvu!" S tímto příkazem dosud majestátně zvučícím vzduchem jsem hrdě odešel. Pak jsem si ale uvědomil, že jsem zapomněl na vozík, a velebně jsem se vrátil, abych se jej znovu chopil. (Vozík je tíživým břemenem. Připadám si, jako bych měl na krku retardované dítě vyžadující neustálou pozornost. Připadám si jako kvočna sedící na jediném obzvláště velikém plechovém vejci.)
Byly tedy bezmála dvě hodiny odpoledne a já prodal přesně jeden párek. Kdyby byl metou Vašeho pracujícího mládence úspěch, musel by se začít tužit. Obyvatelé Francouzské čtvrti patrně neřadí párek v rohlíku na přední místo v žebříčku delikates a turisté očividně nepřijíždějí do barvitého a malebného starého Nového Orleansu, aby se přecpávali tovary Rajského občerstvení. Čeká mě zřejmě to, čemu se v naší komerční hantýrce říká problém s odbytem. Ten dábel Clyde mi ve své pomstě přidělil trasu, která je "bílým slonem", kteréhožto výrazu použil při jedné z našich obchodních porad v souvislosti se mnou. Záští a žárlivost mne opět srazily na kolena.
Musím si také dát v hlavě dohromady, jak se vypořádat s posledními nestoudnostmi M. Minkoffové. Možná že mi Francouzská čtvrť poskytne potřebný materiál; co například křižácké tažení za vkus a mravnost, za teologii a geometrii?
Poznámka společenská: V jednom biografu v centru se už zakrátko začne promítat nový film s mou oblíbenou hvězdou, jejíž nedávné výstřelky v cirkusovém muzikálu mne omráčily a zkrušily. Musím se na tento film nějak dostat. V cestě mi stojí pouze můj vozík. Její nový film je ohlašován jako "intelektuální" komedie a jistě v něm dosahuje nových výšin perverze a rouhačství.
Poznámka zdravotní: Úžasný přírůstek na váze, způsobený nepochybně úzkostí, již ve mně vyvolává matčina stoupající nelibost. Patří už k vlastnostem lidské povahy, že si člověk zprotivuje ty, kdož mu pomáhají. Tak se proti mně postavila má matka.
Do příště
Váš Lance, ze všech stran tísněný
pracující mládenec

5

Rozkošná dívenka se na dr. Talca slibně usmála a vydechla: "Já váš kurs prostě miluju. Chci říct, že je úžasný."
"Inu," odpověděl potěšené Talc. "To je od vás milé. Obávám se však, že je trochu všeobecný..."
"Vás přístup k dějinám je tak živý, tak současný, tak svěže neortodoxní."
"Pevně věřím, že musíme odvrhnout jisté přežilé formy a přístupy." Talcův hlas zněl důležitě a pedantsky. Neměl by toto luzné stvoření pozvat na skleničku? "Dějiny jsou koneckonců evoluční záležitost."
"Já vím," hlesla dívenka a zeširoka otevřela oči, aby se dr. Talc na chvíli propadl do jejich modři.
"Rád bych ve svých studentech probudil zájem. Řekněme si to na rovinu. Průměrného studenta dějiny keltské Británie pranic nezajímají. Co se toho týče, mne taky ne. A právě proto, i když to říkám já sám, mám vždy ve svých třídách pocit jakéhosi spříznění s posluchači."
"Já vím." Dívenka se natáhla po kabelce a otřela se přitom půvabně o Talcův drahý tvídový rukáv. Talc se pod jejím dotykem zatetelil. Takovéhle dívky patří na univerzitu, nikoli takové, jako byla ta příšerná Minkoffová, ta hrubá a ukoptěná holka, kterou před jeho kanceláří mfiem znásilnil jeden ze školních poklizečů. Dr. Talc se při myšlence na slečnu Minkoffovou otřásl. Při přednáškách ho ustavičně urážela, provokovala a pomlouvala, a k tomu ještě popichovala tu stvůru Reillyho, aby se k jejím útokům přidal. Na ty dva nikdy nezapomene; nikdo na fakultě na ně nezapomene. Byli jako dva Hunové ženoucí šturmem na Řím. Dr. Talca mimoděk napadlo, jestli se ti dva vzali. Rozhodně si jeden druhého zasloužili. Možná že oba uprchlí na Kubu. "Některé z těch historických postav jsou nemožně nudné."
"To je svatá pravda," přisvědčil Talc, hořící touhou připojit se k jakékoli kampani proti slavným postavám anglických dějin, jež byly dlouhá léta metlou jeho živobytí. Třeštila mu hlava už jen z toho, aby si zapamatoval, jak jdou všechny za sebou. Odmlčel-se, zapálil si cigaretu značky Benson and Hedges a vypudil z hrdla něco hlenu anglických dějin. "Dopustili se všichni tolika pošetilých chyb."
"Já vím." Dívenka hleděla do zrcátka ve víčku pudřenky. Pak její oči ztvrdly a do hlasu jí vstoupila lehká rozmrzelost. "Víte, nechci marnit váš čas pindáním o dějinách. Chtěla jsem se jen zeptat, jak dopadla má písemka, kterou jsem vám odevzdala před dvěma měsíci. Víte, ráda bych věděla, jak budu v tomhle kursu hodnocena."
"Ach ano," řekl neurčitě dr. Talc. Bublina jeho nadějí splaskla. V jádru jsou všichni studenti stejní. Rozkošná dívenka se proměnila v obchodnici s ocelovými zraky, zatrhující a sčítající zisky svých známek. "Tak vy jste mi odevzdala písemku, ano?"
"Zcela bezpečně. Byla ve žlutých deskách."
"Podívám se, jestli ji tu někde mám." Dr. Talc vstal a začal se probírat štosy různých antikvárních ročníkových pracíj referátů a písemek navršených na knihovně. Jak tak štosy překládal z místa na místo, vyletěla z jedněch desek vlaštovka složená ze skoče
linkovaného papíru a plavně se snášela k podlaze. Talc si vlaštovky nepovšiml, byla jednou z mnoha, které mu před několika roky po celý semestr přilétaly oknem. Dívenka vlaštovku po přistání sebrala, a když uviděla, že je na ní něco napsáno, rozložila ji.
"Talcu: Byl jste shledán vinným z obluzování a znemravňování mládeže. Odsuzuji Vás k smrti pověšením za Vaše zakrnělá varlata. ZORRO." Dívenka si přečetla zprávu psanou červeným fixem ještě jednou, a zatímco se Talc dál spěšně přehraboval v papírech na knihovně, otevřela kabelku, pustila vlaštovku dovnitř a zaklapla uzávěr.

DESET

Gus Levy byl příjemný chlapík. Byl také zapáleným milovníkem sportu. Měl přátele mezi promotéry a trenéry a kouči a manažery po celé zemi. V každé aréně, na každém stadiónu nebo závodišti se mohl Gus Levy spolehnout přinejmenším na jednoho člověka, který byl s tímto sportovním kolbištěm tak či onak svázán. Znal se s majiteli klubů, s prodavači vstupenek i s hráči. Dostával dokonce rok co rok vánoční pozdrav od prodavače burských oříšků z parkoviště při Memoriál Stadionu v Baltimoru. Byl všeobecně oblíben.
Do Levyho hrádku se uchyloval v době mezi sezónami. Tady žádné přátele neměl. O vánocích bylo v Levyho hrádku jedinou známkou svátků, jediným barometrem vánočního ducha, objevení jeho dcer, které přitrhly z koleje a zahrnuly ho požadavky přídavků k apanáži, provázenými hrozbami, že v něm odmítnou spatřovat otce, jestliže nepřestane matku týrat. Paní Levyová si na vánoce nechystala seznam dárků, ale soupis křivd a surovostí, které musela od srpna přetrpět. Děvčata pak tenhle seznam našla v punčochách za oknem.
Jediným dárkem, který paní Levyová žádala na dívkách, bylo, aby napadaly svého otce. Paní Levyová vánoce milovala.
Teď pan Levy vyčkával v hrádku začátek jarního tréninku. Jeho rezervace na Floridu a do Arizony měl už Gonzalez zajištěny. V Levyho hrádku však bylo všechno zase jako o vánocích a pan Levy soudil, že co se teď v Levyho hrádku děje, mohlo klidně počkat, až odjede do tréninkových středisek.
Paní Levyová položila slečnu Trixie na svou oblíbenou pohovku, na tu žlutou nylonovou, a vtírala stařence do tváře pleťový krém. Jazyk slečny Trixie se co chvíli vymrštil a okoštoval trošku krému z horního rtu.
"Zvedá se mi žaludek, když se na vás dvě dívám," řekl pan Levy. "Nemůžeš ji vzít ven? Takový krásný den."
"Má tuhle pohovku ráda," odpověděla paní Levyová. "Dopřej jí špetku radosti. Proč ty nejdeš ven, třeba voskovat svůj sporťák?"
"Ticho!" štěkla slečna Trixie úchvatnými falešnými zuby, které jí paní Levyová právě koupila.
"Slyšíš to," řekl pan Levy. "Komanduje celý dům."
"No co, prosazuje svá práva. Leze ti to na nervy? Ty zuby jí vdechly krápět sebevědomí. Ty jí ovšem nepřeješ ani to málo. Začínám chápat, proč je tak nejistá. Zjistila jsem, že ji ten Gonzalez celý den přehlíží a na sto způsobů jí dává najevo, že není k ničemu. Podvědomě pak Levyho kalhoty nenávidí."
"A kdo je návidí?" ozvala se slečna Trixie.
"To je smutné, to je smutné," bylo vše, co pan Levy odpověděl.
Slečna Trixie zachrochtala a mezi rty jí hvízdla trocha dechu.
"Tak už toho nechme," řekl pan Levy. "Přimhouřil jsem oči nad spoustou tvých potřeštěných nápadů. Ale tenhle je naprosto nesmyslný. Jestli si chceš otevřít pohřební ústav, pomůžu ti zařídit se. Ale ne v mém obýváku. Setři jí z pusy tu patlaninami a já ji odvezu domů. Nech mě v tomhle domě užívat klidu."
"A tak. Najednou se durdíš. Konečně reaguješ jako normální člověk. To je u tebe neobvyklé."
"Děláš to všechno jen proto, abych se durdil? Ty mě dokážeš rozdurdit i bez toho. A nech ji už být. Má jediné přání: odejít do důchodu. Je to, jako kdybys mučila němé zvíře."
"Jsem velice půvabná žena," řekla ze spánku slečna Trixie.
"Slyšíš to!'-' zvolala šťastně paní Levyová. "A ty bys ji chtěl vyhnat do sněhu? Začínám pronikat na sám kořen její psýchy. Je vlastně symbolem všeho, co jsi nedokázal."
Slečna Trixie pojednou vyskočila a rozkřikla se: "Kde mám oční stíny?"
"Tohle bude radost," řekl pan Levy. "Počkej, až do tebe zahryzne ty pětisetdolarové zuby."
"Kdo mi vzal oční stíny?" dožadovala se zuřivě odpovědi slečna Trixie. "Kde to jsem? Nešahejte na mě!"
"Drahoušku," začala paní Levyová, ale slečna Trixie se opět převalila na bok a spala tvrdě dál, vesele sviníc mastnou tváří pohovku.
"Rci, dobrotivá vílo, kolikpak tě už tahle srandička stála? Já nový potah platit nebudu."
"To mě nepřekvapuje. Rozházíš všechny peníze na koníčkách. Nech tu lidskou bytost, ať se pleská, jak umí."
"Měla bys jí ty zuby radši vyndat z pusy, než si ukousne jazyk. To by teprve byla jako ryba na suchu."
"Když tak mluvíš o jazyku, měl jsi slyšet, co mi dneska dopoledne vyprávěla o Glorii." Paní Levyová učinila výmluvné gesto přijetí nespravedlnosti a tragédie. "Gloria byla vtělená dobrota, první člověk, který se o slečnu Trixie za dlouhá

léta upřímně zajímal. A pak zčistajasna přijdeš ty a klidně Glorii z jejího života vykopeš. Myslím, že z toho má ošklivé trauma. Děvčátka by se jistě ráda o Glorii dozvěděla. Jistě by ti položila pár nepříjemných otázek, na to vem jed."
"O tom nepochybuju. Ale opravdu si myslím, že přicházíš o rozum. Žádná Gloria neexistuje. Jestli se takhle se svou chráněnkou budeš vybavovat dál, strhne tě zakrátko do mátoh s sebou. Až Susana se Sandrou přijedou na velikonoce domů, najdou tě, jak poskakuješ na tom svém kanapi s papírovým pytlem plným hadrů v náručí."
"Ach tak. Chápu. Nic než výčitky svědomí pro tu aféru s Glorií. Hádavost, záštiplnost. Tohle moc špatně skončí, Gusi. Prosím tě, vynech jeden ze svých turnajů a navštiv toho Lennyho doktora. Ten člověk dokáže zázraky, dej na má slova."
"Tak ho popros, jestli by nás nezbavil Levyho kalhot. Mluvil jsem tenhle týden už se třemi obchodníky s realitami. Všichni tvrdí, že neprodejnější nemovitost jaktěživi neviděli."
"Gusi, slyším dobře? Slyším, že hovoříš o prodeji svého dědictví?" zaječela paní Levyová.
"Ticho!" houkla slečna Trixie. "Však já si to s várna vyřídím, vy dva. Jen počkejte, jak to schytáte. Všecko vám oplatím."
"Buďte zticha," křikla na ni paní Levyová a vmáčkla ji zpátky do pohovky, kde.zase vzápětí usnula. "Jenom jeden agent," pokračoval klidně pan Levy, "od pohledu velice výbojný chlapík, mi dává jistou naději. Nejdřív prohlásil jako ti druzí: ‚Oděvní továrnu dneska nikdo nechce. Trh je mrtvý. Váš podnik je zastaralý. Tisíce do oprav a modernizace. Má sice železniční vlečku, ale lehké výrobky jako oděvy se dneska dopravují nákladňáky a pro ty je továrna špatně položená. K dálnici je to přes celé město. Jižanský oděvní průmysl mele z posledního. Ani pozemky za moc nestojí. Z téhle oblasti budou za chvíli slumy.' A tak dál a dál. Ale tenhle agent mi taky řekl, že se továrnu pokusí nabídnout nějakému velkému supermarketu, zda by se mu nehodila za filiálku. Znělo to docela slibně. Pak se v tom ukázal háček. V širokém okolí Levyho kalhot není parkoviště, místní koupěschopná populace či co je příliš slabá, aby se pro ni vyplatilo zřizovat velkoprodejnu, a tak pořád dokola. Potom prohlásil, že naší jedinou nadějí je pronajmout továrnu jako skladiště, ale zase: skladištní nájemné nebývá vysoké a na skladiště je to nevhodné místo, opět něco s dálnicema. Takže se nestrachuj. Levyho kalhoty jsou stále naše, jako ten nočník, co jsme rovněž zdědili."
"Nočník? Otcova krev a pot jsou ti nočníkem? Chápu tvůj motiv. Chceš zničit poslední pomník výdobytků svého otce."
"Levyho kalhoty jsou pomník?"
"V životě nepochopím, proč jsem tam chtěla pracovat," řekla zlobně slečna Trixie z polštářů, do nichž ji paní Levyová zakutala. "Díky bohu, že odtud Gloria vypadla včas."
"Promiňte, dámy," řekl pan Levy a hvízdl mezi zuby. "O Glorii se tady račte bavit beze mě."
Vstal a šel si dát vířivou lázeň. Když pak kolem něho tryskala a kolotala voda, uvažoval, jak by hodil Levyho kalhoty do klína nějakého nebohého kupce. K něčemu se přece musí hodit. Bruslařská hala? Tělocvična? Negerská katedrála? Potom zas přemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby odnesl regenerační lehátko paní Levyové na terasu nad mořem a hodil je do Zálivu. Pečlivě se osušil, natáhl na sebe froté koupací plášť a vrátil se do obývacího pokoje pro svůj turfový zpravodaj.
Slečna Trixie seděla na pohovce. Obličej měla očištěný od krému. Její ústa byla jediná oranžová šmouha. Chabé oči byly zvýrazněny stíny. Paní Levyová právě stařence usazovala na prořídlé vlasy načesanou černou paruku.
"Co to se mnou propánajána zase tropíte?" sípala slečna Trixie na svou dobroditelku. "Za tohle budete pykat."
"Věřil bys tomu?" zeptala se paní Levyová hrdě manžela a všechny stopy nepřátelství byly z jejího hlasu tytam. "No jen se podívej."
Pan Levy tomu vskutku nemohl uvěřit. Slečna Trixie vypadala přesně jako maminka paní Levyové.

2

Jones si v hospodě Matoušova zacházka nalil sklenici piva a zaťal dlouhé zuby do pěny.
"Ta Leeová s tebou nezachází pěkně, Jonesi," říkal mu pan Watson. "Jestli něco nemám rád, tak když si barevnéj dělá šoufky z toho, že je barevnej. A zrovna tohle vona dělá s tebou, když tě chce vymódit jako nějakýho asf alta z plantáže."
"Kurva! Barevný máj tvrdej chleba i bez toho, že se jim lidi chlámou kvůli jejich barvě. Doprdele. Udělal sem chybu, dyš sem ty bábě řek, že mě posflaj makat poldové. Měl sem jí říct, že mě posílaj z pracáku, krapánek tu buchtu skřípnout."
"Měl bys raci zajít na vokrsek a říct jim, že to tam pokládáš, ale že si najdeš něco jinýho."
"Tak to zase prr! Já si na žádnej vokrsek cintat rozumy s polišema nepudu. Šoupli by mě do lapáku, sotva bych tam strčil nos. Kurva! Práce pro barevný neni, ale volná cela v kriminále se najde dycky. Kriminál je dobrej akorát v tom, že má čovek pravidelnou stravu. Ale to raci chcípnu hlady venku. To budu raci šúrovat ty děvce podlahu, než bych seděl v kriminále a lepil pytlíky a dral peří nebo jiný blbárny. Musel sem bejt úplně zf anfrněle j, dyš sem si nechal skřípnout prdel do pasti tyhle Noci rozkoše. Kdepak, já už ňák vykoumám, jak na to."
"Já si pořád myslím, že bys měl jít na policii a říct jim, že budeš nějakej časek bez práce."
"Jo. A možná budu bez práce ňákejch padesát let. Nevidim, že by se lidi tahali vo nevyučený barevný kluky. Aj-vaj. Takový jako ta bába Leeová máj poliše vomotaný kolem prstu. Jinač by ten svůj pajzl s pančovanou kořalkou dávno musela zavřít. Kdepak, to já si nerisknu, přijít k ňákýmu jejímu kámošovi a říct mu: ‚Helejte, šéfiku, já zas budu ňákej časek příživa.' Voň mi pak řekne: ‚Fajn, hošánku, tak my tě na ňákej časek zalígrujeme,' a já budu namydlenej. Kurva!"
"No a jak to dopadá s tou sabotáží?"
"Mizerně. Tuhle mě Leeová nechala zametat přesčas, že přej je toho svinstva na podlaze čim dál víc a že by přej

chudinci štamgasti
za chvíli hamtali po kotníky v prachu. Doprdele. To sem vám povídal, jak sem jí ty balíčky pro sirotky popsal adresama; jeslí to s nima koulí dál, třeba se ňáký vodpovědi dočkáme. Každopádně bych rád viděl, co se z těch adres vyvrbí. Třeba k nám přivedou poliše. To by byl gól, kurva!"
"Z toho se nejspíš nevyvrbí nic. Běž si raci promluvit s těma poldama, chlape. Třeba to pochopěj."
„Dyš já mám z polišů strach, pane Watson. Aj-vaj. Taky byste z nich měl vítr, dybyste vlez k Woolsworthovi a ňákej poliš vás hned za dveřma sebral. A zvlášť dyš tahle Leeová určitě píchá s polovinou polišů ve městě. Kurva!" Jones vypustil z úst cosi jako radioaktivní mrak, z něhož se ještě chvíli snášel spad na výčepní pult a chladničku s naloženým masem. "Hele, co je vůbec s tim kačabou, co tady tuhle seděl, s tim, co hákoval v Levyho kalhotách? Vokázal se vod ty doby?"
"Myslíš toho, co mluvil vo demonstraci?"
"Jo, jak si vybrali za vůdce toho bílýho tlustoprda, toho, co jim řikal, že by vykořisťovaný barevný lidi měli hodit na tu jejich fabriku nukleární bombu, pozabíjet je a ty, co zbydou, zavřít do lapáku."
"Vickrát se tu neukázal."
"Doprdele. Zajímalo by mě, kde ten tlustoprd může bejt zašitej. Možná bych měl zavolat do Levyho kalhot a voptat se po ňom. Rád bych hodil na Noc rozkoše jako nukleární bombu jeho. Připadá mi jako jedinej, z kerýho by se ta důra Leeová podělala do kalhotek. Kurva! Dyš mám dělat vrátnýho, bude ze mě největší sabotážník, jakej kdy ňákou plantáž hlídal. Aj-vaj. Než se mě zbavěj, vyhoří jim bavlníkový pole na troud."
"Dávej si majzla, Jonesi. Ať si nenavaříš ňákej průser."
"Kurva!"

3

Ignácius se cítil hůř a hůř. Jeho záklopka byla jakoby zaklížená a neotevírala se, ať hopsal na posteli sebevíc. Z plynových kapes jeho žaludku se odtrhávala mohutná říhnutí a rvala mu trávicí trakt. Některá hlučně uprchlá. Jiné odstavené plyny se mu ukládaly kdesi v hrudi a vyvolávaly strašlivé pálení záhy.
Fyzickou příčinou tohoto zdravotního úpadku, jak sám dobře věděl, byla příliš horlivá konzumace Rajských produktů. Ale mělo to ještě další, jemnější příčiny. Matčina troufalost se stupňovala a byla teď proti němu vůčihledě zaujatá; zvládnout ji bylo čím dál nemožnější. Možná že vstoupila do nějaké krajně pravicové frakce, která v ní probouzela bojovné a nepřátelské nálady. Tak či tak, nedávno uspořádala v kuchyni hon na čarodějnice a kladla mu nejrůznější otázky stran jeho politické filozofie. Což bylo zvláštní. Jeho matka byla vždycky pozoruhodně apolitická a volila pouze kandidáty, kteří dle jejího mínění byli hodní na své maminky. Paní Reillyová byla po čtyři volební období neochvějně věrná Frankli-nu Rooseveltovi nikoli kvůli jeho politice Nového údělu, ale protože nabyla dojmu, že svou matku, paní Sáru Rooseveltovou, jako syn hluboce ctí a hezky se k ní chová. Paní Reillyová volila také paní Trumanovou, stojící před jejím viktoriánským domem v Independence ve státě Missouri, určitě ne Harryho Trumana jako takového. Nixon a Kennedy znamenali pro paní Reillyovou Hannah a Rose. Kandidáti, kteří již matku neměli, ji mátli a při takových volbách zůstávala doma. Ignácius prostě její náhlou neohrabanou snahu chránit americký způsob života před vlastním synem nechápal.
Potom zde byla Myrna zjevující se mu v řadě snů, které začínaly dostávat podobu starých filmů o Batmanovi, na něž jako malý kluk chodil do Prytanie. Příběh stíhal příběh. V jednom příšerném pokračování stál na nástupišti podzemní dráhy převtělen do sv. Jakuba mladšího, který byl umučen Židy. Myrna s plakátem PLNÁ PRÁVA SEXUÁLNĚ POTŘEBNÝM prošla turniketem a začala Ignácia hecovat. "Ježíš přijde na pomoc, předkožka nepředkožka," prorokoval .velkoryse Ignácius-sv. Jakub. Ale Myrna se mu vysmála a srazila ho svým plakátem přímo pod rozjetý vlak metra.
Probudil se právě v okamžiku, kdy ho vlak hrozil rozmašírovat. Sny s M. Minkoffovou v hlavní roli začínaly být horší než někdejší sny o vyhlídkových autobusech, v nichž Ignácius, nádherný za volantem jako mladý bůh, prorážel s odsouzenými vozidly mostní zábradlí a najížděl jimi do tryskáčů rolujících na letištních ranvejích.
V noci ho mořily sny a ve dne nemožná trasa, kterou mu přidělil pan Clyde. Jak se zdálo, nikdo ve Francouzské čtvrti o párky v rohlíku nestál. Jeho denní výdělek byl stále menší a matka byla na oplátku stále rozmrzelejší. Kdy a jak jen tento zlovolný cyklus skončí?
Přečetl si v ranních novinách, že se v Pirátské uličce bude konat výstava obrazů dámského výtvarného spolku. Soudě, že tyto obrazy budou sdostatek pohoršlivé, aby ho na chvíli zaujaly, dostrkal svůj vozík do Pirátské uličky k rozmanité snůšce uměleckých děl rozvěšených na litinových tyčkách plotu kolem katedrály. Na příď vozíku, ve snaze zlákati obyvatele Francouzské čtvrti pro své viřtle, nalepil Ignácius list Velkého náčelníka, na který napsal fixem: TŘICET CENTIMETRŮ (30 cm) RAJSKÉ POCHOUTKY. Doposud na tuto informaci nikdo nezabral.
Pirátská ulička byla plná elegantně oděných dam v širokých klobouclch. Ignácius zacílil příď vozíku doprostřed té tlačenice a prodíral se kupředu. Jedna z žen si přečetla Ignáciovo oznámení a zaječela, vyzývajíc své společnice, aby ustoupily z cesty strašidelnému zjevení, zavítavšímu na jejich výstavu.
"Libo páreček, dámy?" otázal se roztomile Ignácius.
Zraky dam zkoumaly nápis, náušnici, šátek a šavličku a úpěnlivě prosily Ignácia, aby odjel někam jinam. Dát se do deště, byla by to pořádná smůla. Ale tohle.
"Horké párky, horké párky," pronášel Ignácius už trochu nakvašeně. "Pikantní pochoutky z hygienických vývařoven samotného Ráje."
Potom do ticha, jež se rozhostilo, bouřlivé krkl. Dámy předstíraly, že si upřeně prohlížejí oblohu a parčík za katedrálou.

Ignácius zanechal marných nabídek, přešoural se ke kopinaté-mu plotu a začal obzírat rozvěšené oleje, pastely a akvarely. Ačkoli mírou nezralosti se styl vystavených děl různil, náměty byly relativně shodné: kamélie plující v miskách s vodou, azalky zmučené do ctižádostivých pugétů, magnólie podobné bílým větrným mlýnům. Ignácius se hodnou dobu pásl zraky na předhozených obětinách zcela sám, neboť dámy od plotu odstoupily a semkly se v jakési ochranné uskupení. Také vozík stál opuštěně na dlažebních kamenech, několik metrů od nejnovějšího příznivce výtvarného spolku.
"Ach, bože!" zaburácel Ignácius, když se prošel podél plotu z jednoho konce na druhý. "Jak se opovažujete předvádět veřejnosti takové mazaniny?"
"Jděte prosím pryč, pane," řekla jedna srdnatá dáma.
"Takhle magnólie nevypadají," řekl Ignácius, vyrážeje svou šavličkou proti pohoršlivému pastelu magnólie.
"Potřebovaly byste vzdělat v botanice, dámy. A patrně i v geometrii."
"Nemusíte si naše díla prohlížet," ozvala se z hloučku uraženě dáma, která dotyčnou magnólii namalovala.
"Ale musím!" zařval Ignácius. "Potřebujete kritika, který má ponětí o dobrém vkusu a mravnosti, dámy. Dobrotivá nebesa! Která z vás jste spáchala tuhle kamélii? Ozvěte se. Ta voda v misce vypadá jako motorový olej."
"Nevšímejte si nás," pronesl vřeštivý hlas.
"Udělaly byste líp, kdybyste přestaly pořádat čajové dýchánky a večírky a učily se umění kresby," hřměl Ignácius.
"Nejprve se musíte naučit, jak se vůbec štětec drží v ruce. Doporučuji vám, abyste pro začátek společně vymalovaly někomu dům."
"Běžte pryč."
"Kdybyste se, vy ‚umělkyně', podílely na výzdobě Sixtinské kaple, vypadala by dneska jako mimořádně vulgární nádražní hala," ohrnoval nos Ignácius.
"Nenecháme se urážet nějakým hulvátským párkařem," řekla namyšleně mluvčí družiny širokých klobouků.
"Ha!" zařval Ignácius. "Takže to jste vy, kdo utrhá na cti prodavačů párků v rohlíku!"
"Je to blázen."
"Je tak ordinérní."
"A jak je sprostý."
"Nedrážděte ho."
"Nechceme vás tady," řekla kysele a prostě mluvčí.
"To mě nepřekvapuje!" Ignácius ztěžka oddychoval. "Zřejmě se bojíte kritika, který má dotek s realitou, který vám může pravdivě popsat hanebnosti, jimiž jste poskvrnily plátno."
"Odejděte prosím," přikázala mluvčí.
"Jdu." Ignácius popadl rukojeť svého vozíku a odlepil se s ním z místa. "Měly byste všechny padnout na kolena a prosit za odpuštění toho, co jsem na tomto plotě viděl."
"S tímhle městem to jde opravdu z kopce, když nechá tohle chodit po ulicích," řekla jedna z žen, když se Ignácius odkolébal.
Po několika krocích překvapil Ignácia lehký úder kamínku do hlavy. Rozezleně tlačil vozík po kamenné dlažbě dál, až se přiblížil konci uličky. Tam zajel s vozíkem do úzkého průchodu, aby nebyl na očích. Bolely ho nohy a nepřál si, aby ho někdo rušil při odpočinku žádostí o párek. Ačkoli obchody už horší být nemohly, jsou okamžiky, kdy si člověk musí přiznat pravdu a myslet v prvé řadě na vlastní dobro. Ještě chvíli toho trmácení po ulicích a měl by z nohou krvavé pahýly.
Ignácius si nepohodlně kecl na postranní schody katedrály sv. Ludvíka. Jeho čerstvě nabytá váha a nadmutí způsobené nefungující záklopkou činily každou pozici krom polohy vstoje či vleže značně svízelnou. Vyzul si boty a začal zevrubně zkoumat velké placky svých šlap.
"Jemináčku," pronesl nad Ignáciem jakýsi hlas. "Sním či bdím? Přijdu se podívat na tu ošklivou, kýčovitou výstavu a co tady nenajdu jako výstavní exponát číslo jedna! Je to snad duch piráta Laffita? Ne. Je to slavný komik Fatty Arbuckle. Nebo že by filmová divá Marie Dresslerová? Povězte, nebo zemřu zvědavostí."
Ignácius zdvihl oči a spatřil mladého muže, který v Noci rozkoše koupil od jeho matky klobouk.
"Běžte ode mne, hejsku. Kde máte matčin klobouk?"
"Ach ten," povzdychl mladík. "Obávám se, že vzal při jedné divoké sešlosti dočista za své. Všichni do něj byli celí pryč."
"O tom nepochybuji. Ani se vás neptám, jak byl znesvěcen."
"Stejně bych si na to nevzpomněl. Chudáček moi měl toho večera příliš mnoho martini."
"Ach, bože."
"Co tady probůh děláte v téhle pitvorné strůji? Vypadáte jako Charles Laughton převlečený za cikánskou královnu. Co vlastně představujete? Toužím to zvědět."
"Pokračujte v krasojízdě, šviháku," říhl Ignácius a plynaté soptění se odrazilo ozvěnou od zdí Pirátské uličky. Dámský výtvarný spolek otočil své klobouky za zdrojem vulkanického zvuku. Ignácius hleděl s nelibostí na mladíkovo hnědožluté sametové sako, světle fialový kašmírový svetr a vlnu blonďatých vlasů, spadající do čela jeho bystrého, nápadně půvabného obličeje. "Jděte ode mne, než vás srazím k zemi."
"Ach, má ty dobroto," zasmál se mladík krátkým, veselým dětským smíchem, který mu roztřásl mechově hebké sako. "Vy jste skutečně nepříčetný, vidte?"
"Co se to opovažujete!" zaječel Ignácius. Odepjal si šavličku a začal mladíka bodat plastikovou zbraní do lýtek. Mladík se chichotal a tančil před Ignáciem, uhýbaje před výpady šavličky, a jeho mrštné pohyby z něho činily obtížný terč. Nakonec přetančil přes uličku a zamával Ignáciovi na rozloučenou. Ignácius popadl . jednu ze svých sloních škorní a

mrštil ji po rozvířené postavě.
"Achich," kvíkl mladík. Chytil botu a hodil ji zpátky po Ignáciovi, kterého zasáhla přímo do tváře.
"Ach, bože! Jsem zohaven!"
"Mlčte."
"Nechám vás sebrat pro napadení a ublížení na těle."
"Být vámi, vyhnul bych se policii na sto honů. Co myslíte, že by řekli, až by vás uviděli v téhle maškarádě, Mary Marvelová? A zatknout mě pio napadení? Buďme trochu realisty. Udivuje mě, že vám dovolují běhat po městě v tomhle kostýmu cikánské věštkyně." Mladík cvakl zapalovačem, zapálil si salemku a s cvaknutím ho zase zavřel. "Nemluvě o těch bosých nohách a té dětské šavličce. Děláte si legraci?"
"Policie uvěří všemu, co jim řeknu."
"Zkuste to, prosím vás."
"Mohli by vás zavřít na několik let."
"Ach, vy snad opravdu žijete na měsíci."
"Rozhodně nemám zapotřebí tady sedět a poslouchat vás," řekl Ignácius a začal si natahovat boty.
"Ach!" zapištěl šťastně mladík. "Ten váš výraz. Vypadáte jako Bette Davisová, kterou trápí zkažený žaludek."
"Nemluvte na mne, degeneráte. Běžte si hrát se svými hošánky. Jsem přesvědčen, že se jimi Francouzská čtvrť jen hemží."
"Jak se vede vaší drahé matičce?"
"Nedopustím, aby její posvátné jméno přestoupilo vaše dekadentní rty."
"Když se tak už stalo, daří se jí dobře? Je to vskutku rozkošná a milá dáma, tak nezkažená. Máte velké štěstí."
„S vámi se o ní bavit nebudu."
"Prosím, jak si přejete. Doufám pouze, že netuší, že se prohánite po ulicích jako nějaká hunská Johanka z Arku. Ta náušnice. Vypadá strašně maďarsky."
"Jestliže toužíte po podobném kostýmu, pak si ho kupte," řekl Ignácius. "A mně dejte pokoj."
"Vím dobře, že něco takového se nikde koupit nedá. Ach, to by na večírku zbouralo dům."
"Jímá mě podezření, že večírky, kterých se zúčastňujete, musí být pravdivými zjeveními apokalypsy. Věděl jsem, že k tomu naše společnost směřuje. Za několik let se pravděpodobně vy a vaši přátelé zmocníte v téhle zemi vlády."
"Ach, plánujeme to," řekl mladík se zářivým úsměvem. "Máme konexe na nejvyšších místech. Až byste se divil."
"Ne, nedivil. Hrosvitha to předpověděla již dávno."
"Kdo je zas probůh tohle?"
"Věštkyně, středověká řeholnice. Řídila můj život."
"Ach, vy jste opravdu fantastický," řekl mladík radostně. "A třebas bych to nepovažoval za možné, přibral jste na váze. Kde se zastavíte? Na té vaší obezitě je něco neuvěřitelně kýčovitého."
Ignácius se vyhrabal na nohy a bodl mladíka plastikovou šavličkou do prsou.
"Zde je má odpověď, lidský odpadku," vykřikl Ignácius, noře šavličku hluboko do kašmírového svetru. Špička šavličky se ulomila a padla na kamenný chodník.
"Jemine," zakvílel mladík. "Roztrhnete mi svetr, vy tlustý blázne."
Na konci Pirátské uličky členky dámského výtvarného spolku snímaly z plotu své obrazy a skládaly hliníková zahradní křesílka, chystajíce se odkrast jako Arabové. Jejich výroční výstava pod širým nebem byla rozkotána.
"Jsem mstícím mečem vkusu a mravnosti," křičel Ignácius. Když začal zlomenou zbraní sekat do svetru, vybíhaly už dámy z uličky do Royal Street. Několik liknavých umělkyň se v panice chápalo svých magnólií a kamélií.
"Proč jsem se s vámi zastavoval, vy maniaku?" tázal se mladík zlostným, zadýchaným šepotem. "Tohle byl můj nejhezčí svetřík."
"Prostitute!" zvolal Ignácius a škrábal mladíkovi šavličkou po hrudi.
"Ach, to je hrůza."
Pokoušel se utéct, ale Ignácius ho držel volnou rukou pevně za paži. Mladík provlékl prst kroužkem Ignáciovy náušnice, zatáhl za ni a udýchaně na Ignácia zasupěl: "Odhoďte tu zbraň."
"Můj ty smutku." Ignácius odhodil šavličku na dláždění. "Myslím, že mám utržené ucho."
Mladík pustil náušnici.
"Teď jste tomu dal!" blábolil Ignácius. "Po zbytek života budete hnít ve federálním vězení."
"Pohleďte na můj svetřík, odporná zrůdo."
"V takovéhle kreaci se může vystavovat na odiv jenom nejpřepjatější zmetek. Nemáte v sobě špetku studu, o vkusu v oblékání ani nemluvě."
"Jste úděsný patvor. Jste obluda."
"Strávím patrně řadu let na očním, ušním, nosním a krčním oddělení městské nemocnice, než mě dají dohromady," řekl Ignácius, když si osahal ucho. "Každý měsíc můžete očekávat závratné účty za lékařské ošetření. Sbor mých právních zástupců se s vámi zítra ráno spojí, ať už své pochybné podnikání provozujete kdekoli. Předem je upozorním, že se mohou nadít neslýchaných věcí. Jsou to všechno skvělí právníci, pilíře společnosti, kreolští vzdělanci aristokratického původu, jejichž znalosti pokoutních forem života jsou značně omezeny. Mohou vás dokonce odmítnout navštívit. Dost možná, že za vámi vyšlou nějakého svého nižšího zástupce, nějakého mladšího partnera, kterého přijali jen ze soucitu."
"Jste hnusné, odporné zvíře."
"Abych vás však uchránil úzkosti z očekávání příchodu této f alangy světlonošů zákona do vaší peleše, spokojím se vyrovnáním na místě, jestliže chcete. Mohlo by to spravit pět šest dolarů."
"Tenhle svetřík mě stál čtyřicet dolarů," řekl mladík. Osahával si místa potrhaná šavličkou. "Jste hotov mi ho zaplatit?"

"Ovšemže ne. Nikdy nevyvolávejte svár s chuďasem."
"Mohu vás klidně zažalovat."
"Snad bychom měli oba od myšlenky na právní postih upustit. Jistě byste se tak příznivou událostí, jakou je soudní přelíčení, nechal strhnout a dostavil se v tiáře a slavnostní říze. Starčičkého soudce by to jaksepatří vyvedlo z míry. Bezesporu by nás oba shledal vinnými z nějakého smyšleného zločinu."
"Jste nechutná bestie."
"Proč se neseberete a neběžíte za nějakým pochybným povyražením dle svého gusta?" vyříhal Ignácius. "Podívejte, tamhle po Chartres Street se loudá nějaký námořník. Vypadá tak osaměle."
Mladík se zahleděl Pirátskou uličkou k Chartres Street.
"Ach ten," řekl. "To je Timmy."
"Timmy?" zeptal se zaskočeně Ignácius. "Vy ho znáte?"
"Samosebou," řekl mladík hlasem ztěžklým nudou. "Je to jeden z mých nejdražších, nejstarších přátel: A žádný námořník to není."
"Cože?" zaburácel Ignácius. "Chcete říci, že svou příslušnost k ozbrojeným silám naší země předstírá?"
"To není jediné, co předstírá."
"To je ovšem mimořádně vážná věc." Ignácius se zachmuřil a rudý saténový šátek na lovecké čepici se mu svezl dolů. "To by každý voják a námořník, kterého vidíme, klidně mohl být nějakým šíleným dekadentem v přestrojení. Bože! Co když jsme všichni obětí nějakého strašného spiknutí? Já věděl, že k něčemu takovému jednou dojde. Spojené státy jsou pravděpodobně totálně neschopné obrany!"
Mladík a námořník na sebe důvěrně zamávali a námořník pak zmizel z očí za rohem katedrály. Na konci Pirátské uličky, pouze několik kroků za námořníkem, se objevil obchůzkář Mancuso v baretu a s kozí bradkou.
"Ach!" zvolal vesele mladík, když viděl, že se obchůzkář Mancuso krade za námořníkem. "To je ten úžasný policista. Copak nevědí, že tady ve Francouzské čtvrti všichni víme, co je zač?"
"Toho taky znáte?" zeptal se ostražitě Ignácius. "To je velice nebezpečný člověk!"
"Všichni ho znají. Chvála bohu, že je zase zpátky. Už nám bylo divné, co se s ním stalo. Milujeme ho upřímnou láskou. Ach, nemůžu se nikdy dočkat, jaký převlek pro něho zase vymyslí. Měl jste ho vidět před několika týdny, ještě než zmizel, to chodil v kovbojském a byl k zulíbání." Mladík se hurónsky rozesmál. "Stěží v těch vysokých botách udělal krok, kotníky se mu pořád podlamovaly. Jednou mě zastavil na Chartres Street, to jsem byl ještě hotový blázen do toho šikézního kloboučku vaší paní matky. Jindy mi opět zastoupil cestu na Dumaince a pokoušel se zapříst rozhovor. Toho dne měl brýle s kostěnýma obroučkama a námořnický svetr; vydával se za studenta z Princetonu, který je tady na prázdninách. Je prostě báječný. Jsem hrozně rád, že ho policie vrátila zpět mezi lidi, kteří ho dokáží po zásluze ocenit. Jsem přesvědčen, že na předchozím působišti přicházel jeho talent zkrátka. Ach, a ten jeho přízvuk. Někteří ho mají nejraději jako anglického turistu. Každý podle svého gusta. Já osobně dávám přednost jeho jižanskému plukovníkovi. Ale to bude skutečně otázka vkusu. Nechali jsme ho dvakrát zatknout pro činění nestoudných návrhů. Policii to vždycky uvede do děsných rozpaků. Doufám jen, že jsme mu tím nezpůsobili žádné potíže, neboť našim srdcím je opravdu blízký."
"Je to vyložený ďábel," podotkl Ignácius. Potom řekl: "Zajímalo by mě, kolik z našich ‚armádních příslušníků' jsou lidé typu vašeho přítele, přestrojení prostitute."
"Kdo ví? Přál bych si, aby všichni."
"Jistěže," řekl Ignácius zamyšleným, vážným hlasem, "mohla by to být i celosvětová šalba." Rudý saténový šátek jezdil nahoru a dolů. "Příští válka by se mohla zvrhnout v masové orgie. Můj ty smutku. Kolik světových vojevůdců může být prostě pomatenými starými sodomity, kteří se vtělují do nějakých pofidérních fantazijních rolí? Ale proč by z toho svět nakonec nemohl těžit? Mohlo by to znamenat konec válkám na věky věkův. Mohl by to být klíč k trvalému míru."
"To rozhodně," řekl mladík roztomile. "Mír za každou cenu."
Dva konečky nervů v Ignáciově mysli se střetly a utvořily okamžitou asociaci. Možná že přišel na způsob, jak se vypořádat s nestoudností M. Minkoffové.
"Mocí zpité světovládce by jistě překvapilo, kdyby zjistili, že jejich armádní velitelé a celé jednotky jsou zakuklení sodomité, kteří se nemohou dočkat setkání se zakuklenými sodomity ostatních národů, aby mohli pořádat společné večírky a plesy a přiučit se cizím tanečním krokům."
"Nebylo by to báječné? Vláda by nám hradila cestovní výdaje. Božské pomyšlení. Učinili bychom přítrž hašteření světa a obnovili v lidech naději a víru."
"Možná jste nadějí budoucnosti," řekl Ignácius a dramaticky udeřil jednou tlapou o druhou. "Nic slibnějšího se na horizontu zatím nejeví."
"Pomohli bychom také skoncovat s populační explozí."
"Ach, bože!" V modrožlutých očích se rozblikala divá světýlka. "Vaše metoda by se vší pravděpodobností byla uspokojivější a přijatelnější nežli značně rigorózní taktika antikoncepce, již jsem vždy propagoval. Musím tomu ve svých spisech věnovat trochu místa. Téma vyžaduje pozornosti zevrubného myslitele, který má jistou perspektivu kulturního vývoje světa. Jsem vám za tento cenný a neotřelý náhled velice vděčen."
"Ach, že je to ale povedený den. Vy jako cikánka. Timmy jako námořník. Ten úžasný policista jako umělec." Mladý muž si povzdychl. "Jako v karnevalovém reji o Mardi Gras a já si připadám dočista mimo. Myslím, že se odeberu domů a taky na sebe něco hodím."
"Počkejte chvíli," řekl Ignácius. Nemohl dopustit, aby mu taková příležitost proklouzla mezi buclatými prsty.
„A obuju si dřeváčky. Mám právě období Ruby Keelerové," svěřil se mladík bujaře Ignáciovi. Pak se dal do zpěvu:

"Vezmi si kaťátka, sbal svoje fidlátka, pojedem šu-šu-šu do Buffala, pojedem šu-šu-šu..."
"Přestaňte se producírovat. Budíte pohoršení," nakázal mu pobouřeně Ignácius.
Mladík kolem Ignácia krátce zastepoval a řekl: "Ruby byla miláček. Dívám se v televizi na její staré filmy s nábožným zaníceném. ‚Zavřem se v kupátku, na měkkém lehátku, pojedem šu-šu-šu do Buffala, pojedem šu-šu-šu, o-la-la-la...'"
"Chovejte se prosím chvíli vážně. Nekřepčete mi tady."
"Moi? A nekřepčit? Čeho si to zdáte, krásná cikánko?"
"Už jste někdy se svými přáteli uvažovali o založení politické strany a postavení svého kandidáta do voleb?"
"Politika? Ach, Panno orleánská. Něco příšerného."
"To je ohromně důležité!" zvolal starostlivě Ignácius. Ukázal by Myrně, jak vpravit sex do politiky. "Ačkoliv jsem o tom ještě neuvažoval, držíte možná v rukou klíče k budoucnosti."
"A co byste s tím chtěla dělat, Eleanoro Rooseveltova?"
"Musíte začít organizovat stranu. Je třeba strojit plány." . "Achich, prosím vás," zasténal mladík. "Motá se mi ze všech těch mužských řečí hlava."
"Mohli bychom spasit svět!" zahřměl Ignácius řečnickým hlasem. "Dobrotivá nebesa! Že mě to nenapadlo dřív?"
"Tento způsob rozhovoru mne skličuje víc, než si umíte představit," řekl mu mladík. "Začínáte mi připomínat mého otce a co může budit sklíčenost větší?" Mladík vzdychl. "Obávám se, že musím běžet. Nadešel čas veselých maškarád."
"Ne!" Ignácius chytil mladíka za klopy u saka.
"Ach, jouvej," vydechl mladík a přiložil si ruce ke krku. "Teď abych byl celou noc na práškách."
"Musíte se okamžitě zorganizovat."
"Ani netušíte, jak mě zkrušujete."
"Musíme odstartovat kampaň velkým organizačním mítinkem."
"Myslíte něco na způsob večírku?"
"Svým způsobem ano. Musel by být ovšem vyjádřením vašich cílů."
"Pak by to mohla být docela psina. Neumíte si představit, jak jsou poslední dobou všechny večírky šedé a jednotvárné. Prostě hrůza."
"Tohle nebude žádný mejdan, osle."
"Nebojte se, budeme děsně vážní."
"Dobře. Teď pozorně poslouchejte. Musím přijít a poučit vás, jak vykročit správnou cestou. Mám o politické organizaci značně rozsáhlé vědomosti."
"Excelentně. Ale musíte přijít v tomhle fantastickém kostýmu. Ujišťuji vás, že budete středem pozornosti," vypískl mladík a zakryl si ústa rukou. "Ach, jejda jemine, to zas bude praštěná slezina."
"Nemůžeme ztrácet čas," řekl přísně Ignácius. "Apokalypsa je na dosah ruky."
"Uspořádáme to příští týden u mě doma."
"Zajistěte červenomodrobílé fábory," doporučil Ignácius. "Bez těch se politické shromáždění neobejde."
"Opatřím jich desítky metrů. Dám si na výzdobě záležet. Budu muset požádat pár blízkých přátel, aby mi pomohli."
"Ano, to udělejte," přikývl vzrušeně Ignácius. "Začněte organizovat na všech stupních."
"Ach, nikdy bych nepomyslel, že jste tak zábavný člověk. V tom strašném, infámním baru jste se choval tak nepřátelsky."
"Moje osobnost má mnoho faset."
"Udivujete mě." Mladík nemohl spustit oči z Ignáciova oblečení. "Už jen to, že vás takhle nechají volně pobíhat. Svým způsobem si vás vážím."
"Mnohokrát děkuji." Ignáciův hlas zněl mírně a potěšené. "Většina bloudů můj světonázor vůbec nechápe."
"To bych nikdy nerekl."
"Jímá mě podezření, že se pod vaší pohoršlivou a vulgárně zženštilou fasádou přece jen skrývá cosi jako duše. Jste sečtělý v Boëthiovi?"
"V kom? Ach, probůh ne. Nečtu ani noviny."
"Pak si musíte okamžitě rozvrhnout čtenářský program, máte-li porozumět krizím naší doby," prohlásil opravdově Ignácius. "Počínaje pozdními Římany včetně Boëthia samosebou. Potom byste se měl důkladně pohroužit do raného středověku. Renesanci a osvícenství můžete vynechat. To je větším dílem samá nebezpečná propaganda. A jak tak o tom přemýšlím, přeskočte i romantiky a viktoriánce. Ze současného období byste měl prostudovat některé vybrané comicsy."
"Vy jste fantastický."
"Doporučuji vám především Batmana, neboť ten jeví snahu přesáhnout propastnou společnost, v níž se nevolky ocitl. Také jeho morálka je víceméně pevná. Chovám Batmana v úctě."
"Ach, hleďte, to je zas Timmy," řekl mladík. Námořník teď kráčel po Chartres Street opačným směrem. "Že ho to baví chodit stále jednou a touž cestou? Tam a zpátky, tam a zpátky. Jen se na něj podívejte. Je zima, a on pořád chodí v letní bílé uniformě. Samozřejmě mu nedochází, že je snadným úlovkem pro pobřežní hlídku. Neumíte si představit, jak je ten hoch hloupý a pošetilý."
"Tváří se jaksi zachmuřeně," řekl Ignácius. Pak se po Chartres Street mihl umělec s kozí bradkou a v baretu, přičinlivě sledující námořníka z odstupu několika kroků. "Ach, bože! Ten komický policista všechno ještě pokazí. Všude se musí plést do cesty. Snad abyste se za tím pomateným námořníkem rozběhl a odklidil ho z ulice. Kdyby ho námořní orgány zatkly, přišly by na to, že je podvodník, a naše politická strategie by vzala za své. Odčarujte toho klauna pryč, než zmaří nejďábelštější politický puč v dějinách západní civilizace."
"Ach!" vypískl šťastně mladík. "Půjdu za ním a všechno mu povím. Až uslyší, co málem způsobil, zaječí a padne do

mdlob."
"Ne abyste polevil v přípravách," varoval Ignácius.
"Budu se dřít do úmoru," řekl rozverně mladík. "Schůze místní odbočky, volební registrace, brožury, výbory. Ustavující shromáždění začne kolem osmé večer. Bydlím na St. Peter Street, v tom žlutě omítnutém domě kousek od Royal Street. Nemůžete ho přehlédnout. Zde je má navštívenka."
"Ach, bože!" zahuhlal Ignácius, když pohlédl na prostou malou navštívenku. "Neříkejte, že se vážně jmenujete Dorian Greene."
"Ano, trochu divoké, co?" otázal se schlíple Dorian. "Kdybych vám prozradil své skutečné jméno, víckrát byste se mnou nepromluvil slova. Je tak všední, až je mi na umření, když na ně pomyslím. Narodil jsem se na pšeničné farmě v Nebrasce. Z toho si můžete udělat představu."
"Hmm, já jsem v každém případě Ignácius J. Reilly."
"To není tak příšerné. Měl jsem za to, že jste Horác nebo Humprecht či něco na ten způsob. Inu, tak nás nenechte na holičkách. Dobře svůj projev nacvičte. Zaručuju vám široké publikum, všichni skomírají nudou a všeobecnou depresí, takže se budou o pozvánky přímo rvát. Brnkněte mi a dohodneme se na přesném datu."
"Zdůrazňujte význam tohoto historického konkláve," řekl Ignácius. "Nepotřebujeme v téhle úhelné skupině žádné nezodpovědné jedince."
"Pár kostýmů se tam asi objeví. To je právě na New Orleansu to báječné. Když chcete, můžete se přestrojovat a slavit karneval, jak je rok dlouhý. Opravdu, někdy je Francouzská čtvrť jediný roztančený maškarní ples. Někdy ani nerozeznám přítele od nepřítele. Ale jestli máte něco proti kostýmům, dám to všem vědět, i když jim jistě budou pukat srdéčka zklamáním. Neměli jsme pořádný večírek už kolik měsíců."
"Proti několika vkusným a slušným maskám bych nic nenamítal," řekl posléze Ignácius. "Mohou naší schůzi dodat patřičnou internacionální atmosféru. Politikové si podle všeho rádi potřásají rukama s mongoloidy v národních krojích a domorodém odění. Když o tom uvažuji, mohl byste nějaký ten kostým doporučit. Jenom ne žádné muže převlečené za ženy. Pochybuji, že by politikové stáli o to, ukazovat se s nimi na veřejnosti. Jímá mě podezření, že u venkovských voličů vzbuzují nelibost."
"Tak už mě nechtě běžet za tím hloupoučkým Timmym. Vyděsím ho na smrt."
"Střežte se toho Machiaveliho v policejních službách. Jestliže o našem plánu něco zvětří, jsme ztraceni."
"Ach, kdybych neměl takovou radost, že ho zase vidím na obchůzce, zavolal bych na okrsek a dal bych ho okamžitě sebrat pro obtěžování. Kdybyste věděl, jak úžasný výraz se mu vždycky rozhostí ve tváři, když ho přijede sebrat lítačka. A jak se tváří policisté, kteří ho zatýkají. To se nedá vypovědět. Ale musíme být vděční, že se nám vrátil. Teď se ho už nikdo neopováží trýznit. Adié, krásná cikánko."
Dorian odskotačil, aby vyhledal dekadentního mariňáka. Ignácius pohlédl k Royal Street a přemítal, kam se poděl dámský výtvarný spolek. Odpachtil se do průchodu, kde měl skryt vozík, nadil si rohlík párkem a modul se, aby před sklonkem dne přišli ještě nějací zákazníci. Smutně si uvědomoval, jak nízko stočila Štěstěna jeho kolo. Nikdy si nepředstavoval, že se bude jednoho dne modlit, aby od něho lidé kupovali párky. Konečně však má skvostný plán odvety proti M. Minkoffové. Myšlenka na ustavující shromáždění nové strany ho naplňovala nezměrnou radostí. Tentokrát té nestydě totálně vytře zrak.

4

Všechno bylo otázkou úschovy. Každé odpoledne zhruba od jedné do tří byl George vázán svými balíčky. Jednou s nimi zašel do kina, ale ani ve tmě, sleduje dvojprogram ze dvou filmů z prostředí nudistické kolonie, se necítil ve své kůži. Odložit balíčky na sousední sedadlo, a zvlášť v takovémhle kině, se bál. Držel je tedy na klíně a připomínaly se mu svou tíhou po celé tři hodiny orgií opáleného masa zaplňujícího plátno. Jiné dny je, vláčel s sebou při dlouhých nudných potulkách obchodní a Francouzskou čtvrtí. Ale kolem třetí byl tímhle bloumavým maratónem tak vyčerpán, že mu sotva zbýval zápal pro sjednávání každodenních obchodů, a papírový obal po dvou hodinách nošení po městě zvlhl a začal se trhat. Kdyby se mu jeden z balíčků na ulici rozsypal, mohl se těšit, že stráví příštích několik let v káznici pro mladistvé. Proč ho vlastně chtěl ten tajný agent na záchodku zatknout? Nic přece neudělal. Ten agent musel být nadán nějakými extrasenzorickými detektivními schopnostmi.
Nakonec George objevil místo, jež mu zaručovalo alespoň trochu odpočinku a příležitost posadit se: katedrálu sv. Ludvíka. Usedl do jedné z lavic u hradby zádušních svíček, položil balíčky vedle sebe a zdobil si ruce. Když byly pokresleny, sebral z poličky před sebou misál a listoval jím, osvěžuje si z obrázků kněze procházejícího bohoslužbami své mlhavé vědomosti o průběhu mše svaté. Na takové mši vlastně nic není, říkal si George. Listoval misálem zepředu dozadu a zase zpátky, dokud nebyl čas odejít. Pak sebral balíčky a vyšel na Chartres Street.
Námořník opřený o lucernu na něho zamrkal. George mu odpověděl sprostým gestem tetovaných rukou a klátil se ulicí dál. Když procházel kolem Pirátské uličky, zaslechl křik. Bláznivý prodavač párků se tam snažil propíchnout plastikovou šavličkou nějakého teplouše. Ten párkař je pořádně ujetý, to se jen tak nevidí. George krátce postál, aby se pokochal pohledem na zmítající se náušnici a rytmicky pulsující rudý šátek na čepici a poslechl si teploušovo pištění. Ten párkař zřejmě ani netuší, jaký se píše den či měsíc, natožpak rok. Určitě si myslí, že je masopust.
Stržen podívanou, povšiml si George teprve v poslední chvíli, že se za námořníkem táhne jako stín tajný agent ze záchodků. Vypadal jako umělec. George zmizeljskokem za jedním z oblouků Cabilda, staré španělské vládní budovy, a už se hnal arkádou do St. Peter Street, ale ani tam se nezastavil a běžel dál po Royal Street až na samý její konec, ke stanici městských autobusů.

Takže teď ten tajný agent brousí kolem katedrály. Tohle musel George poldům přiznat. Jsou fakt na úrovni. Kriste pane! Člověk proti nim pomalu nemá šanci.
A tak se jeho myšlenky stočily zpět k problému úschovy. Začínal si připadat jako uprchlý zločinec skrývající se před policajty. Kam teď? Vlezl do autobusu do stanice Touha, a když autobus zahnul do Bourbon Street a míjel cestou Noc rozkoše, ještě stále se tím obíral. Lana Leeová byla venku na chodníku a komandovala svého asfalta, který do prosklené skříňky před barem vyvěšoval křiklavý plakát. Asfalt odcvrnkl špačka cigarety, a kdyby nebyl mistrný střelec, určitě by jím slečně Leeové podpálil frizúru. Takhle jí špaček proletěl na dva centimetry kolem hlavy. Tihle bakeliti si začínají nějak moc dovolovat. George musí zas někdy večer zajet do těch jejich čtvrtí a zaházet si po nich vajíčkama. Už se ani nepamatoval, kdy si takhle s partou naposledy vyjeli v něčím extra seštelovaném fáru a rozprskávali vejce o každou černou tlamu, která byla tak padlá na hlavu a zůstala stát na chodníku.
Ale zpět k otázce uskladnění zboží. Autobus už dávno přejel Elysejská pole, když na to George konečně kápl. To je ono! Celou dobu měl skrýš před sebou, jen si to neuvědomoval. Nejradši by se špičkami svých tanečních botek ostrých jako dýky nakopal do šimpánů. Viděl krásnou, prostornou, vodotěsnou kovovou přihrádku, pojízdnou bezpečnostní schránku, kterou by žádného, ani toho nejprohnanějšího detektiva na světě nenapadlo otevřít, bezpečný trezor střežený největším ťulpasem pod sluncem: přihrádku na rohlíky ve vozíku toho výstředního párkaře.

JEDENÁCT

"A heleme," řekla Santa a povznesla noviny až těsně k očím. "V tom kině za rohem hrajou moc pěknej film s maličkou Debbií Reynoldsovou."
"Nojo, ta je fakt roztomilá," řekla paní Reillyová. "Líbí se vám, Claude?"
"Kdo jako?" zeptal se zdvořile pan Robichaux.
"Maličká Debra Reynoldsová," odpověděla paní Reillyová.
"Nedokážu si ji nějak zařadit. Nechodím moc do kina."
"Je to miláček," řekla Santa. "Taková drobnůstka. Vidělas ji v tom kouzelným filmu, kde hrála Tammy, Ireno?"
"Nebylo to vo tom, jak voslepla?"

"Kdepak, holka! To si pleteš s ňákým jiným kinem."
"Aha, já už vím, koho jsem myslela, drahoušku. Myslela jsem June Wymanovou. Ta byla taky rozkošná."
"Jo, byla dobrá," řekla Santa. "Vzpomínám si, jak hrála tu blbou, co se pak nechala znásilnit. Co to jen bylo za film?"
"Ježíšku na křížku, to jsem ráda, že na tohle jsem nešla."
"Náhodou to bylo bašta, děvenko. Napínavý jak kšandy. Na záběr do tváře ty idiotky, když jí ten chlap násilnil, nezapomenu do nejdelší smrti."
"Chce ještě někdo dolejt kafe?" zeptal se pan Robichaux.
"Jo, dolejte mi kapku, Claude," řekla Santa, složila noviny a hodila je na ledničku. „Je mi děsně líto, že to Angelo nestihne. Chudák jeden kluk. Povídal mi, že bude sloužit třeba celej den a celou noc, jen aby někoho předved. Hádám, že dneska večer taky někde šmejdí. Měli byste slyšet, co mi říkala ta jeho Rita. Jak to vypadá, Angelo šel a nakoupil si fůru drahejch šatů, že aby v nich načapal ňáký to individum. No není to hanba? Z toho jenom vidíte, jak má ten chlapec službu u bezpečnosti rád. Kdyby ho měli vyrazit, utrhlo by mu to srdce. Já jen doufám, že jim ňákýho toho pobudu přivede."
"Jojo, Angelo si vybral trnitou cestu," řekla nepřítomně paní Reillyová. Myslela na nápis MÍR VŠEM LIDEM DOBRÉ VŮLE, který Ignácius po návratu z práce přibil na průčelí jejich lomu. Sotvaže byl nápis vyvěšen, zahájila slečna Annie zpoza okenic inkviziční výslech. "Co byste řek o člověku, kteréj si přeje mír, Claude?"
"Já bych řek, že je ňákej na hlavu."
Nejhorší obavy paní Reillyové se naplnily.
"Kdo chce mír?" zeptala se Santa.
"Ignácius vyvěsil na náš dům takový mírový heslo."
"To jsem si mohla myslet," řekla naštvaně Santa. "Nejdřív chce kluk krále, teďka zaseje mír. Jak povídám, Ireno. Pro tvý vlastní dobro. Ten kluk musí z domu."
"Žádnou oringli nenosí. Ptala jsem se ho a řek mi: ‚Kdepak, mamko, žádnou oringli nenosím.' "
"Angelo nelže."
"Třeba nosí docela malou oringličku."
"Oringle je u mě oringle. Neni to tak, Claude?"
"Je to tak," odpověděl Santě Claude.
"Santo, miláčku, to je ale roztomilá Panenka Maria, co máš na televizi," řekla paní Reillyová, aby je odvedla od ožehavých náušnic.
Všichni pohlédli na televizi stojící vedle ledničky a Santa řekla: "Že je pěkňoučká? To je Televizní bohorodička. Má dole takovej přísavnej talířek, abych jí nepřekotila, když tak šukám po kuchyni. Koupila jsem jí u Lennyho."
"U Lennyho se dostane všecko," řekla paní Reillyová. "Vypadá jako z nějaký pěkný plastický hmoty, ta se hned tak nerozbije."
"Tak jakpak vám chutnala večeřička, děti?"
"Pošušňáníčko," řekl pan Robichaux.
"Bylo to bašta," souhlasila paní Reillyová. "Neměla jsem pořádný jídlo už ani nepamatuju."
"Krchch," říhla Santa. "Dala jsem do těch plněnejch lilků asi moc česneku, když mně ale s česnekem vždycky ulítne ruka. I ty moje ňoučata mi to řikaj: ‚Hele, babi, že ti zas ulítla ruka s česnekem.' "
"No není to roztomilý?" řekla paní Reillyová na adresu labužnických vnoučat.
"Podle mýho ty lilky byly výborný," řekl pan Robichaux.
"Já jsem nejšťastnější, když můžu drhnout podlahu a uklohnit si něco k jídlu," oznámila svým hostům Santa. "Navařit si hrnec masovejch koulí nebo třeba jambaláju s krevetama, to je moje."
"Já taky rád vařím," řekl pan Robichaux. "Dceři to někdy docela píchne."
"To bych řekla," řekla Santa. "Chlap, kterej umí vařit, to je v domě velká pomoc, to mi věřte." Kopla pod stolem paní Reillyovou. "Ženská, která dostane chlapa, co umí vařit, může mluvit vo štěstí."
"Vaříte ráda, Ireno?" zeptal se pan Robichaux.
"To se ptáte mě, Claude?" Paní Reillyová uvažovala, jak asi Ignácius s náušnicí vypadá.
"Sestup z těch voblaků, holka," přikázala Santa. "Tady Claude chce vědět, jesli ráda vaříš."
"Ale jo," zalhala paní Reillyová. "To se ví, že ráda vařím. Ale někdy je v kuchyni takovej hic, zvlášť v létě. Na dvorku za domem větřík nezafouká a nezafouká. A Ignácius stejně nejradši ty kupovaný svinstva. Dejte Ignáciovi pár lahví svěženky dr. Nuta a hromadu pekárenskejch koláčů a kluk je na vrcholu blaha."
"Měla byste si pořídit elektrickej sporák," řekl pan Robichaux. "Koupil jsem ho dceři. Ten se tak nerozhicuje jako plynovej."
"Kam vy na ty peníze chodíte, Claude?" zajímala se Santa.
"Dostávám pěknou penzi od dráhy. Dělal jsem tampětačtyřicet let, víte. Když jsem šel do důchodu, dali mi krásnou zlatou jehlici."
"No to je vopravdu pěkný," řekla paní Reillyová. "Takže jste na tom dobře, co, Claude?"
"Patří mi taky," pokračoval pan Robichaux, "několik pozemků kolem domu. Dával jsem vždycky něco z platu stranou, abych to moh investovat do pozemků. Pozemky jsou dobrá investice."
"To si pište," řekla Santa a divoce zakoulela očima na paní Reillyovou. "Takže to jste pěkně zavopatřenej, žejo?"
"Docela si žij u. Ale víte, někdy mě to už nebaví bydlet s dcerou a jejím manželem. To víte, jsou mladý. Máj svou vlastní rodinu. Jsou na mě moc hodný, ale radši bych vlastní domov. Víte, jak to myslím?"
"Bejt várna," řekla paní Reillyová, "zůstala bych, kde jsem. Když ty vaší dcerušce nevadí, že s nima bydlíte, je všecko v pohodě. Kdybych já tak měla takový hodný dítě. Buďte vděčnej, že je to takhle, Claude."

Santa zaryla paní Reillyové podpatkem do kotníku.
"Auvej!" vykřikla paní Reillyová.
"Mankote, to je mi líto, dítě. To ty moje nevohrabaný velký nohy. Co já se už s těma svejma pedálama natrápila. Když si du kupovat boty, nikdy v mým čísle nic nemaj. Prodavač mě vidí přicházet a už lomí rukama: ‚Prokristáčka, už je tu zas ta paní Battagliová. Co já si jen počnu?' "
"Nemáš tak velký nohy," usoudila paní Reillyová, když nahlédla pod kuchyňský stůl.
"To se ti zdá, že je mám napchaný do těchhle malejch botek. Měla bys ty moje čapáry vidět, když jsem bosá, holka."
"Já mám zase platfus," sdělila svým přátelům paní Reillyová. Santa paní Reillyové naznačila, aby o svých nedostatcích byla zticha, ale ta se umlčet nedala. "Některý dny sotva lezu. Myslím, že jsem si je voddělala, když byl Ignácius malej a já ho všude nosila, Krindapána, jak ten vám chodil pomalu. A pořád padal. Byl taky pořádně těžkej. Možná že zrovna tenkrát jsem přišla k ty s vy artritýdě."
"Poslyšte, vy dva," řekla rychle Santa, aby paní Reillyová nezačala popisovat nějakou svou další příšernou tělesnou vadu. "Co takhle jít se juknout na tu pěkňoučkou Debii Reynold-sovou?"
"Ale proč ne?" řekl pan Robichaux. "Já do kina nejdu, jak je rok dlouhej."
"Vy chcete jít do biografu?" zeptala se paní Reillyová. "Já nevím. Ty moje nohy."
"Ale nemluv, holka. Aspoň vypadnem z domu. Smrdí tady česnek."
"Já mám dojem, že Ignáciovi se tenhle film moc nezamlouval. Můj chlapec chodí na každej film, co ve městě běží.'"
"Ireno!" pronesla hněvivě Santa. "Pořád jenom myslíš na toho kluka a ty brykule, co ti dělá. Probuď se, holčičko. Kdybys měla krápět rozumu, byl by ten prevít už dávno zavřenej v Charitě. Stříkali by po ňom hadicema vodu. Zavedli by do něj dráty a nabili ho elektrikou. Ty by Ignácouškovi ukázali. Ty by ho naučili móresům."
"Jo?" zpozorněla paní Reillyová. "A na kolik by to asi tak přišlo?"
"Všecko zadarmiko, Ireno."
"Bezplatná lékařská péče," poznamenal opovržlivě pan Robi-chaux. "Nejspíš tam zaměstnávaj samý státu nepřátelský živly."
"Sloužej tam jenom jeptišky, Claude. Šmarjá, co vy to pořád máte s tou politikou?"
"Jenom jestli se ty jeptišky nenechaly voblbnout," nevzdával se pan Robichaux.
"No není to hrůza?" řekla smutně paní Reillyová. "Chudinky sestřičky."
"Mně je putýnka, kdo a koho tam zaměstnává," řekla Santa. "Když je to zadarmiko a držej tam lidi pod zámkem, měl by bejt Ignácius tam."
"Až by slyšeli, co všechno povídá, mohli by se naštvat a zavřít ho tam nadobro," řekla paní Reillyová, ale pomyslela si, že ani tahle možnost by nebyla tak špatná. "Kdo ví, jestli by ty doktory vůbec poslouchal."
"Voni by se už postarali, aby je poslouchal. Zmlátili by ho po kebuli, vrazili do svěrací kazajky, napumpovali na něj vodu," řekla Santa s nadšením až trochu přílišným.
"Měla byste myslet taky na sebe, Ireno," řekl pan Robichaux. "Ten váš synek vás ještě přivede do hrobu."
"Moje řeč. Jen jí to povězte, Claude."
"Víte," řekla paní Reillyová, "já bych s tím ještě počkala. Třeba to přece jen někam dotáhne."
"Prodáváním párků, jo?" ušklíbla se Santa. "Mankote," Zavrtěla hlavou. "Hodím eště talíře do sinku a mužem padat na Reynoldsku."
O několik minut později, když ještě Santa zaskočila do salónu políbit maminku na rozloučenou, vyrazila celá trojka do biografu. Den byl vlahý; od Zálivu vanul rovnoměrně jižní vítr. Ještě teď večer bylo teplo. Přelidněným okolím se linuly těžké vůně středozemní kuchyně, vycházející z otevřených kuchyňských oken každého činžáku a dvojdomku. Každý z usedlíků se zdál nějak, byť i sebemenším dílem, přispívat k celkové kakofonii řinčících hrnců, vyřvávajících televizí, rozhádaných hlasů, ječících dětí a práskajících dveří.
"Ve svatém Odonu je dneska živo, jen co je pravda," komentovala to zamyšleně Santa, když kráčeli ve trojici po úzkém chodníku mezi vozovkou a schůdky dvojdomku stojících v jednolitých přímých řadách po celé délce bloku. Pouliční lucerny ozařovaly dlouhé pásy asfaltu a betonu bez jediného stromu a nepřetržité pruhy taškových střech. "V létě to bejvá ještě horší. To jsou všichni na ulicích až do jedenácti."
"Mněto neříkej, drahoušku," řekla paní Reillyová, dramaticky pajdající mezi přáteli. "Nezapomeň, že já jsem z Dauphine Street. Vynášeli jsme si na chodník kuchyňský židle a někdy jsme tam seděli taky až do půlnoci, než se v domě krápět vochladilo. A ty řeči, co lidi venku vedli! Pánbíčku na nebi!"
"Samý sprostoty," řekla Santa. "Jsou to huby nevymáchaný."
"Chudák náš taťka," řekla paní Reillyová. "Byl to strašnej chudák. Když mu potom transmise chytila ruku, měli sousedi eště tu drzost vo ňom rozhlašovat, že musel bejt vožralej. Těch anonymních dopisů, co jsme kvůliva tomu dostali. A chudák moje taňte Bubu. Vosumdesát let. Zapálila takhle večer za svýho nebožtíka muže svíčičku a ta spadla z nočního stolku a zapálila matraci. Lidi pak říkali, že kouřila v posteli."
"U mě je každej nevinnej, dokavaď se neprokáže vopak."
"Já říkám to samý, Claude," řekla paní Reillyová. "Zrovinka tuhle povídám svýmu Ignáciovi: Ignácie, lidi jsou nevinný, dokavaď jim neprokážou vinu.' "
"Ireno!"
V krátké pauze v hustém provozu překročili St. Claude Avenue a pokračovali v cestě pod neony na druhé straně třídy. Když míjeli pohřební ústav, Santa se zastavila, aby prohodila několik slov s jedním z truchlících, kteří postávali na chodníku.
"Kdopak je to tam vystavenej, pane?" zeptala se muže.
"Bdíme nad starou paní Lopezovou," odpověděl muž.

"Nepovídejte. Snad ne nad manželkou toho Lopeze, co má ten malej krámek na Frenchman Street?"
"Zrovna tu to potrefilo."
"Ale to nerada slyším," řekla Santa. "Na co umřela?"
"Slabý srdíčko."
"No není to hrůza?" řekla procítěně paní Reillyová. "Chudák holka."
"Bejt na to voblečená," řekla Santa muži, "šla bych jí dát poslední sbohem. Ale déme zrovinka s přátelama do bijáku, víte. Děkuju vám."
Když opět vykročili, začala Santa paní Reillyové popisovat mnohé zármutky a trýzně, které provázely truchlivou existenci staré paní Lopezové. Konečně Santa řekla: "Nejspíš za ní nechám sloužit mši."
"Dobrotivý bože," řekla paní Reillyová uchvácena životopisem paní Lopezové, "já za ní asi taky nechám sloužit mši, ať má dušička ty nešťastný ženský pokoj."
"Ireno!" zaječela Santa. "Vždyť ty lidi ani neznáš!"
"Nojo, to je pravda," řekla mdle paní Reillyová.
Když dorazili do biografu, došlo mezi Santou a panem Robichauxem k menší rozepři, kdo koupí lístky. Paní Reillyová prohlásila, že by je koupila sama, kdyby nemusela do konce týdne zaplatit splátku na Ignáciovu trumpetu. Nicméně pan Robichaux se nedal zviklat a Santa nakonec svolila, aby bylo po jeho.
"Konečně," řekla mu Santa, když oběma dámám podával vstupenky, "vy jste ten, kdo má prachy."
Mrkla na paní Reillyovou, jejíž myšlenky se opět zatoulaly k nápisu, jehož smysl jí Ignácius odmítl vysvětlit. Během větší části filmu přemýšlela paní Reillyová o Ignáciově rychle se tenčícím platu, splátkách na trumpetu, splátkách na zborcený dům, náušnici a nápisu na domě. Pouze Santiny šťastné výkřiky "No není rozkošná?" a "No koukni, jaký má šikézní šatičky, Ireno!" vracely paní Reillyovou k tomu, co se dělo na plátně. Potom ji od rozjímání o synovi a současných problémech, což bylo vlastně jedno a totéž, odvedlo cosi jiného. Ruka pana Robichauxe pokryla její a zlehka ji teď žmoulala. Paní Reillyová byla příliš poděšena, aby se pohnula. Proč se všichni muži, které poznala - tedy pan Reilly a pan Robichaux - chovají v biografu tak zamilovaně? Zírala nepřítomnýma očima na plátno a spíše než Debbii Reynoldsovou, skotačící v jasných barvách, na něm viděla Jean Harlowovou, ana se koupá v černé a bílé.
Paní Reillyová rozvažovala, zda by neměla ruku z páně Robichauxova sevření vykroutit a prchnout z kina, když vtom Santa vykřikla: "No koukni, Ireno, vsadim se, že ta maličká Debbie čeká miminko!"
"Cože?" zaječela divoce paní Reillyová a propukla v bláznivý, hlasitý pláč, který se utišil až tehdy, když si vylekaný pan Robichaux přitáhl její rudě kaštanovou hlavu a položil si ji pozorně na rameno.

2

Příroda zplodí občas hlupáka, ale floutek
je vždycky dílem člověčím.
Addison

Milý čtenáři,
když jsem ve své horečnaté snaze vypáčit z nemyslící a nedbající společnosti prostředky k holému živobytí ošlapal na staré kamenné dlažbě Francouzské čtvrti podrážky svých vysokých bot na pouhé slupičky pěnové gumy, složil mi pozdravení jeden starý drahý známý (zvrhlík). Po několika minutách rozhovoru, v němž jsem nad tímto degenerátem snadno upevnil svou mravní převahu, jsem se přistihl, že opět hloubám nad krizemi naší doby. Moje mentalita, dovádivá a nezvládnutelná jako vždy, mi našeptala tak úchvatný a smělý plán, až jsem před tou myšlenkou maně couvl.
"Apage!" zvolal jsem prosebně ke své božské mysli. "To je šílenství." Přesto jsem však dále naslouchal radám svého mozku. Nabízel mi příležitost spasit svět pomocí zvrácenosti. A hned jsem tam na ošlapané dlažbě Francouzské čtvrti získal příslib onoho planého lidského kvítka, že shromáždí své druhy v marnivosti pod prapor bratrství.
Naším prvním krokem bude zvolit jednoho z jejich řad do nějaké značně vysoké funkce - do úřadu prezidenta, pokud nás Štěstěna laskavě vynese vzhůru. Potom proniknou do armády. Jako vojáci budou nepřetržitě zaměstnáni vzájemným bratřením, přešíváním uniforem, aby jim seděly jako střívka na uzence, vymýšlením nových a rozmanitých polních stejnokrojů, pořádáním koktajlových party, atd., takže jim na nějaké válčení nikdy nezbude čas. Ten, koho nakonec uděláme vrchním velitelem branných sil, si bude hledět pouze svého šatníku, který mu střídavě dovolí být armádním velitelem nebo prostým uchem, když po tom zatouží. Až zvrhlíci celého světa zočí úspěch svých sjednocených kolegů v naší zemi, spolčí se i oni, aby uchvátili vojenskou moc ve vlastních státech. V těch reakcionářských zemích, kde snad devianti při přebírání moci narazí na potíže, podpoříme je vojáky převlečenými za povstalce. Až posléze svrhneme všechny stávající režimy, nebude se více těšit svět válkám, ale globálním orgiím vedeným dle striktního protokolu a nejryzejšího internacionálního ducha, neboť tito lidé příkladně překračují běžné hranice rozdělující národy. Jejich myšlenky se upírají k jedinému cíli; spojují je pevné svazky; myslí jako jeden muž.
Nikdo z těch pederastů u moci nebude samozřejmě natolik praktický, aby měl ponětí o nějakých bombách; nukleární zbraně budou tiše hnít ve svých silech. Tu a tam vrchní velitel branných sil, prezident a další potentáti, oděni flitry a peřím, budou pro vůdce (rovněž perverzní) jiných zemí pořádat velkolepé bály a trachtace. Jakékoli rozmíšky budou urovnány na pánském záchodku nově vyzdobených Spojených národů. Všude bude vzkvétat umění baletu, broadwayského muzikálu a podobných zábav, což patrně prostý lid obšťastní více než pochmurná, nepřátelská, fašistická prohlášení jeho někdejších vůdců.
Takřka všem ostatním se již dostalo příležitosti vládnout světu. Nevidím důvod, proč by svou šanci neměli dostat i tito lidé. Dost dlouho se na ně pohlíželo jako na ztroskotance. Jejich přechod k moci bude svým způsobem toliko součástí globálního přechodu k příležitosti, spravedlnosti a rovnosti pro všechny bez rozdílu. (Můžete například jmenovat jednoho jediného praktikujícího transvestitu v Senátě? Nikoliv! Tito lidé byli dost dlouho bez zastání. Jejich trpký úděl

je národní, jakož i globální hanbou.)
Degenerace, namísto aby signalizovala úpadek společnosti, jak tomu bývalo dříve, bude nyní souženému světu signálem míru. Nové problémy chtějí nová řešení.
Budu působit tak trochu jako mentor a průvodce nového hnutí a mé nikoli nepatrné znalosti světových dějin, ekonomie, náboženství a politické strategie se stanou jakýmsi rezervoárem, z něhož budou tito lidé čerpat zásady operačního postupu. Obdobnou roli sehrál v degenerovaném Římě sám Boëthius. Jak řekl o Boëthiovi Chesterton: "Tak tedy věrně sloužil jako rádce, filozof a přítel mnoha křesťanů; právě proto, zatímco doba byla prohnilá, byla jeho vlastní kultura dokonalá."
Tentokrát dám té drzé Myrně za vyučenou. Omezené liberální mysli této nestoudnice, hluboko vězící v klaustrofobickém sevření mnohých klišé, musí tento plán vyrazit dech. Křížová výprava za důstojnost mouřenínů, můj brilantní první útok na problémy naší doby, mohla být značně důležitým a rozhodným pučem, nebýt v podstatě buržoaznflio světonázoru oněch celkem prostých Udí tvořících předvoj. Tentokrát však budu spolupracovat s lidmi, Ijteří nechutné filozofii střední třídy nepodléhají, s lidmi, kteří jsou ochotni zaujmout polemické postoje, jít za svou věcí, byťsi byla sebenepopulárnější, byť by sebevíc ohrožovala pořádkumilovnost střední třídy.
Volá M. Minkoffová po sexu v politice? Dám jí sex v politice – a vrchovatou měrou! Bude bezpochyby příliš zaskočena, aby na originálnost mého projektu bezprostředně reagovala. Přinejmenším bude pěnit závistí. (Tomu děvčeti je třeba zvláštní pozornosti. Věčně jí ta opovážlivost procházet nemůže.)
V mém mozku zuří spor mezi Pragmatismem a Mravností. Světí zářaý cíl: Mír, použité prostředky: Zvrhlost? Pragmatismus a Mravnost svádějí v rohovnickém ringu mého mozku urputný zápas, podobný dvěma postavám středověké morality. Nemohu se dočkat výsledku jejich lítého souboje: jsem příliš posedlý Mírem. (Pro případ, že by snad nějaký prozíravý filmový producent měl zájem o koupi filmových práv tohoto Deníku, činím zde poznámku k filmovému ztvárnění tohoto boje. Znamenitý hudební doprovod by poskytla pila a hrdinovy oční bulvy by mohly být během sekvence symbolicky obráceny vzhůru. V dragstóru nebo motelu či v jakém to brlohu, kde jsou "objevovány" talenty, by se jistě našel nějaký přitažlivý nový objev pro roli pracujícího mládence. Film by se mohl natáčet ve Španělsku, v Itálii nebo v nějaké jiné zajímavé zemi, kterou by herci rádi navštívili, třeba i v Severní Americe.)
Odpusťte, ti z Vás, kdo lačníte po nejnovějších bezútěšných zprávách ze světa obchodu uzenkami, že je zde nenacházíte. Má mysl je tuze zaneprázdněna velkolepostí výše zmíněného záměru. Musím nyní vejít ve styk s M. Minkoffovou a zaznamenat si několik nápadů k přednášce pro ustavující shromáždění.
Poznámka společenská: Moje povinnostem se vyhýbající matka je opět z domu pryč, což mohu považovat za štěstí. Její záludná přepadení a zdrcující útoky proti mé osobě mají negativní dopad na moji záklopku. Řekla, že jde do nějakého kostela na korunovaci Májové královny, anžto však není máj, budí ve mně její věrohodnost jisté pochybnosti.
V jednom z kin v centru chystají uvedení "intelektuální komedie" s mou filmovou oblíbenkyní číslo jedna v hlavní roli. Musím se nějak dostat na premiéru! Zatím si mohu jen představo-1 vat horory tohoto filmu, vulgárnosti vmetané jím do tváře teologie a geometrie, vkusu a mravnosti. (Nechápu toto své neovladatelné puzení zhlédnout každý nový film; někdy mi připadá, že mám film prostě "v krvi".)
Poznámka zdravotní: Můj žaludek začíná vybočovat ze všech mezí, švy mé párkařské zástěry zlověstně praskají.
S pozdravem Na brzkou shledanou
Váš pracující mládenec Tab, pacifista
3

Paní Levyová pomohla zrenovované slečně Trixie do schodů a otevřela dveře.
"To jsou Levyho kalhoty!" vyhrkla slečna Trixie.
"Jste opět zpátky tam, kde vás postrádají a potřebují, drahoušku," paní Levyová k ní mluvila, jako by chlácholila dítě. "A jak se jim po vás stýskalo. Každičký den byl pan Gonzalez na telefonu a žadonil, abyste se vrátila. Není to báječné, vědět, že jste pro chod podniku tak nezbytná?"
"Já myslela, že jsem už v penzi." Masivní zuby sklaply jako past na medvědy. "Vy jste mě vobalamutili!"
"Ted jsi konečně šťastná?" zeptal se pan Levy manželky. Kráčel za nimi a nesl slečně Trixie jeden z jejích pytlů s odstřižky. "Kdyby měla po ruce kudlu, vezl bych tě ted do nemocnice."
"Copak neslyšíš ten oheň v jejím hlase?" řekla paní Levyová. "Mluví tak rázně. To je až k nevíře."
Když vstoupili do kanceláře, pokusila se slečna Trixie paní Levyové vytrhnout, ale lodičky, které měla na nohou, jí neskýtaly takovou oporu jako tenisky, takže se jen rozkymácela.
"Ona je zpátky?' vykřikl srdceryvně pan Gonzalez.
"Nemůžete uvěřit svým očím?" zeptala se ho paní Levyová.
Pan Gonzalez byl přinucen pohlédnout na slečnu Trixie, jejíž oči byly mdlými loužičkami olemovanými modrým stínem. Rty měla rozšířeny oranžovou linkou, sahající bezmála k nosním dírkám. V okolí náušnic unikalo zpod černé nakřivo posazené paruky několik chomáčků šedých vlasů. Krátká sukně odhalovala svraštělé nohy do O a malé šlapky, na kterých se lodičky vyjímaly jako sněžnice. Celé dny podřimování pod horským sluníčkem opekly slečnu Trixie do zlatohněda.
"Rozhodně vypadá zdravě," řekl pan Gonzalez. Hlas prozrazoval faleš a jeho úsměv byl trochu puklý. "Prokázala jste jí ohromnou službu, paní Levyová."
"Jsem velice půvabná žena," blábolila slečna Trixie.
Pan Gonzalez se nervózně zasmál.
"Poslyšte, člověče," řekla mu paní Levyová. "Jednou z příčin jejích problémů je právě tenhle váš přístup. Nesmíte ji zesměšňovat."

Pan Gonzalez se bez úspěchu pokusil políbit paní Levyové ruku.
"Žádám od vás, abyste jí stále dával najevo, že je nepostradatelná, Gonzalezi. Té ženě to stále jasně myslí. Přidělujte jí práci, která bude její schopnosti zaměstnávat. Dejte jí větší pravomoc. Zoufale potřebuje hrát v tomhle podniku aktivní roli."
"Spolehněte se," přikývl pan Gonzalez. "Říkám to už dávno. Že je to tak, slečno Trixie?"
"Kdože?" štěkla slečna Trixie.
"Vždycky jsem chtěl, abyste nesla větší odpovědnost a pravomoc," zamečel přednosta kanceláře. "Není to pravda?"
"Vy buďte zticha, Gomezi." Zuby slečny Trixie chřestily jako kastaněty. "Už jste mi koupil tu velikonoční šunku? Odpovězte."
"Dobře, dobře. Tak jsi se pobavila a teď půjdeme," řekl pan Levy své ženě. "Pojď. Začíná to tady na mě padat."
"Momentíček, prosím," řekl pan Gonzalez. "Mám tady pro vás nějakou poštu."
Jedvaže přednosta kanceláře zamířil ke svému stolu pro poštu, ozval se v zadní části kanceláře ohlušující třesk. Všichni kromě slečny Trixie, která klímala u svého stolu, se otočili a pohlédli ke kartotékám. Neobyčejně vysoký muž s dlouhými černými vlasy tam sbíral ze země kartotéční zásuvku, která mu vypadla na podlahu. Naházel rozsypané spisy halabala do zásuvky a vrazil ji do její přihrádky v kartotéční skříni.
"To je pan Zalatimo," zašeptal pan Gonzalez. "Je u nás teprve pár dní a nezdá se mi, že tu zůstane dlouho. Toho bych ani do stabilizačního plánu Levyho kalhot nezahrnoval."
Pan Zalatimo zmateně pohlížel na kartotéky a drbal se na hlavě. Potom otevřel další zásuvku a jednou rukou se v ní přehraboval, zatímco se druhou škrabal přes chatrný ručně pletený svetr v podpaždí.
"Chcete se s ním seznámit?" zeptal se přednosta kanceláře.
"Ne, děkuju," řekl pan Levy. "Kam vy na ty lidi chodíte, Gonzalezi? Nikde jinde než tady jsem jaktěživ podobné týpky neviděl."
"Mně připadá jako gangster," řekla paní Levyová. "Nepřechováváte tady žádnou hotovost?"
"Já myslím, že pan Zalatimo je poctivý člověk," zašeptal přednosta kanceláře. "Má jenom problémy s abecedou." Podal panu Levymu svazek korespondence. "Jsou to většinou potvrzení vašich hotelových rezervací pro jarní sezónu. A pak je tu dopis od Abelmana. Je adresován vám, nikoli společnosti, a je označen ‚do vlastních rukou', takže jsem se domníval, že byste ho měl otevřít sám. Leží tady už několik dnů."
"Co mi ten rapi může chtít?" řekl nakvašeně pan Levy.
"Možná se zajímá, co se stalo s nadějně vzkvétajícím koncernem," podotkla paní Levyová. "Možná se zajímá, co se tady od smrti Leona Levyho děje. Možná má tenhle Abelman hrstku dobrých rad pro playboye. Přečti si to, Gusi. Bude to tvá jediná práce pro Levyho kalhoty za celý týden."
Pan Levy pohlédl na obálku, na níž červeným kuličkovým perem třikrát stálo "do vlastních rukou". Otevřel ji a vytáhl dopis, k němuž byla ještě připnuta svorkou příloha.

Milý Gusi Levy,
byli jsme šokováni a bolestně raněni, když jsme obdrželi přiložený dopis. Po třicet let jsme byli věrnými odběrateli Vašeho zboží a druhdy jsme k Vaší firmě chovali nejvřelejší přátelské city. Možná si ještě vzpomínáte na věnec, který jsme bez ohledu na výdaje poslali, když Váš otec zemřel.
Budu velice stručný. Po mnoha bezesných nocích jsme předali originál dopisu našemu právnímu zástupci, který proti Vám zadává žalobu pro urážku na cti. Budeme požadovat 500 000 $, třebaže to stěží může kompenzovat naše uražené city.
Vezměte si právního zástupce. Sejdeme se před soudem jako gentlemani. A napříště žádný výhrůžky, prosím.
S nejsrdečnějším pozdravem
I. Abelman,
ředitel Abelmanovy konfekce

Když pan Levy převrátil list a přečetl si xeroxovou kopii dopisu Abelmanovi, ztuhla mu v žilách krev. Bylo to neuvěřitelné. Kdo si jen mohl s něčím takovým dát práci? "Vážený mongoloide, pane I. Abelmane"; "Vaše naprosté odtržení od reality"; "Váš zpozdilý a prohnilý světonázor"; "Vy sám hořce spláčete nad výdělkem". Co bylo nejhorší, podpis "Gus Levy" vypadal zcela autenticky. Abelman teď určitě originál dopisu pokrývá polibky a zálibně si pomlaskává. Pro člověka jako Abelman byl takovýhle dopis něčím jako nevinkulovanou vkladní knížkou, bianko šekem.
"Kdo to psal?" chtěl vědět pan Levy, když podal dopis panu Gonzalezovi.
"Co je to, Gusi? Nějaký problém? Ty máš taky problém? To je právě jeden z tvých problémů. Nikdy se mi se svými problémy nesvěříš."
"Ježišimarjá!" zaúpěl pan Gonzalez. "To je příšerné!"
"Ticho!" houkla slečna Trixie.
"Co je to, Gusi? Nevyřídil jsi něco, jak jsi měl? Zase jsi hodil odpovědnost na někoho jiného?"
"Ano, je to problém. Problém, který znamená, že z nás taky můžou stáhnout poslední košili."
"Cože?" Paní Levyová vytrhla dopisy panu Gonzalezovi z rukou. Přečetla si je a proměnila se v ježibabu. Její nalakované nehty se proměnily v hady. "Tak se ti to přece jen povedlo. Hlavně že ses otci pomstil, žes konečně jeho podnik zničil. Já věděla, že to takhle jednou dopadne."
"Buď zticha. Tenhle dopis jsem já nepsal."
"Susana a Sandra budou muset odejít z univerzity. Budou se prodávat námořníkům a gangsterům, jako je tady ten."

"Prosím?" zeptal se pan Zalatimo, který vytušil, že je řeč o něm.
"Jsi nemocný," zařvala paní Levyová na manžela.
"Ticho!"
"Dočkám se já někdy klidu?" Akvamarínová víčka paní Levyové se nešťastně třepetala. "Co se mnou bude? Takhle jsem měla zmařený život. Co mě čeká teď? Vybírat zbytky z popelnic, chodit na holandu. Moje maminka měla pravdu."
"Ticho!" požadovala slečna Trixie, tentokrát o poznání zuřivěji. "Jste ty nejurvanější lidi, jaký jsem kdy poznala."
Paní Levyová se zhroutila do židle a vzlykala cosi o tom, že se bude živit podomním obchodem.
"Co o tom víte, Gonzalezi?" zeptal se pan Levy přednosty kanceláře, v jehož rtech by nedořezal krve.
"Vůbec nic o tom nevím," pípl pan Gonzalez. "Vidím tenhle dopis poprvé."
"Vy tady vyřizujete všechnu korespondenci."
"Tohle jsem já nepsal." Rty se mu chvěly. "Přece bych něco takového Levy ho kalhotám nemohl provést."
"Ne, vím, že byste toho nebyl schopen." Pan Levy se pokusil přemýšlet. "Někdo nám pěkně zavařil."
Pan Levy přistoupil ke kartotékám, odstrčil drbajícího se pana Zalatima stranou a otevřel zásuvku pod písmenem A. Žádná Abelmanova složka tam nebyla. Zásuvka zela prázdnotou. Otevřel několik zásuvek, ale polovina z nich byla rovněž prázdná. Pěkný začátek boje se žalobou pro urážku na cti.
"Jak tady zařazujete spisy?"
"Už jsem nad tím také uvažoval," řekl vyhýbavě pan Zalatimo.
"Gonzalezi, jak se jmenoval ten poděs, co tady s vámi pracoval, ten tlustý mládenec v zelené čepici?"
"Pan Ignácius Reilly. On ten dopis odesílal." Kdo jen tu hrůzu mohl napsat?
"Heleďte," ozval se v telefonu Jonesův hlas, "dělá u vás v Levyho kalhotách ještě ten tlustoprd v zelený čepici? Takovej bachratej bílej šéfik s knírama?"
"Ne, ten už tady nepracuje," odpověděl pan Gonzalez vřešti-vým hlasem a praštil sluchátkem.
"Kdo to byl?" zeptal se pan Levy.
"Nevím. Někdo sháněl pana Reillyho." Přednosta kanceláře si otřel čelo kapesníkem. "Toho, co štval dělníky, aby mě zabili."
"Reilly?" řekla slečna Trixie. "To nebyl Reilly, to byla..."
"Ten mladý idealista?" vzlykala paní Levyová. "Kdo ho sháněl?"
"Já nevím," odpověděl přednosta kanceláře. "Podle hlasu bych řekl, že nějaký negr."
"To by mohlo být," řekla paní Levyová. "Nejspíš teď pomáhá jiným nešťastníkům. Je to povzbuzující, vědět, že jeho idealismus zůstal nedotčen."
Pan Levy o něčem přemítal. "Jak že se ten magor jmenoval?"
"Reilly. Ignácius J. Reilly."
"Opravdu?" zajímala se slečna Trixie. "To je divný. Já vždycky myslela..."
"Slečno Trixie, prosím vás," řekl hněvivě pan Levy. Ten pablb Reilly byl v podniku zaměstnán právě v době, kdy byl dopis Abelmanovi datován. "Myslíte, že by Reilly dokázal napsat takovýhle dopis?"
"Možná," řekl pan Gonzalez. "Já nevím. Skládal jsem v něj veliké naděje, dokud nezačal dělníky navádět, aby mě zmlátili po hlavě."
"To je ono," zasténala paní Levyová. "Svaďte všechno na toho mladého idealistu. Odkliďte ho někam, kde vám jeho idealismus nebude na obtíž. Lidé, jako je ten mladý idealista, se náhodou k podobným špinavostem nesnižují. Jen počkej, až se o tom dozví Susana a Sandra." Paní Levyová udělala gesto, které jasně naznačovalo, že obě dívky utrpí těžký šok. "Černoši sem volají, aby jim pomohl svou radou. A ty mu chceš přišít falešné obvinění. Já už to dál nevydržím, Gusi! Nevydržím, nevydržím!"
"Chceš slyšet, že jsem to napsal já sám?"
"Jistěže ne!" zaječela paní Levyová na svého muže. "Mám snad skončit v chudobinci? Jestli to ten mladý idealista napsal, půjde do vězení za padělání listin."
"Poslyšte, co se to tady děje?" zeptal se pan Zalatimo. "Tahle pastouška se bude zavírat nebo co? Chci říct, že by se mi to mělo říct."
"Vy buďte zticha, vy gangstere," odpověděla mu divě paní Levyová, "nebo to ještě svedeme na vás."
"Cože?"
"Nemůžeš chvíli mlčet? Všechno jenom zamotáváš," řekl pan Levy manželce. Potom se obrátil k přednostovi kanceláře. "Dejte mi telefonní číslo na toho Reillyho."
Pan Gonzalez probudil slečnu Trixie a požádal o telefonní seznam.
"Já mám všecky telefonní seznamy," zasoptila slečna Trixie. "A nikdo je jakživ na nic nepotřebuje."
"Tak nám vyhledejte Reillyho z Constantinople Street."
"Nojo, Gomezi," brblala slečna Trixie. "Jenom nechtě na hlavě." Vytáhla z jakéhosi zákoutí ve svém stole tři naschráněné telefonní seznamy, chvíli do jejich stránek vejrala lupou a konečně jim oznámila číslo.
Pan Levy je vytočil a ze sluchátka se ozvalo: "Dobrý den. Čistírna Regál."
"Dejte sem jeden ten seznam," zařval pan Levy.
"Nedám," odsekla slečna Trixie, připlácla ruku na hromadu svazků, bráníc je svými čerstvě nalakovanými nehty. "Ještě byste mi ho ztratil. Najdu vám správný číslo sama. Ale musím vám říct, že jste moc netrpělivý a prchlivý lidi. Těch pár dní ve vašem domě mě stálo deset let života. Proč toho chudáka Reillyho nenecháte na pokoji? Už jste ho pro nic za nic vykopnul."
Pan Levy vytočil druhé číslo, které mu dala. Ozval se ženský mírně podroušený hlas, který mu sdělil, že pan Reilly bude doma až pozdě odpoledne. Potom se žena rozplakala a na pana Levyho padla tíseň, a tak rychle poděkoval a zavěsil.

"Není doma," řekl pan Levy svému obecenstvu.
"Pan Reilly mi vždycky připadal, že mu zájmy Levyho kalhot leží na srdci," řekl smutně přednosta kanceláře. "Nikdy nepochopím, proč tu rebelii vyvolal."
"Především proto, že má záznam v trestním rejstříku."
"Když se přišel ucházet o práci, vůbec by mě nenapadlo, že by mohl mít nějaké oplétačky s policií." Přednosta kanceláře zavrtěl hlavou. "Vypadal tak vzdělaně."
Pan Gonzalez přihlížel, jak pan Zalatimo pátrá dlouhým ukazováčkem vysoko v jedné ze svých nosních dírek. Co provede tenhle? V nohách se mu rozlézalo mravenčení strachu.
Dveře továrny se s prásknutím rozletěly a nějaký dělník
zaječel: "Hej, pane Gonzalo, pan Palermo si spálil ruku vo dvířka vod kotle."
Z továrny sem zaléhaly zmatené hlasy. Někdo nadával.
"Ježišimarjá!" vykřikl pan Gonzalez. "Utište dělníky. Za minutku jsem tam."
"Pojď," řekl pan Levy manželce. "Pojďme odsud. Začíná mě pálit žáha."
"Okamžik, prosím," zastavila paní Levyová pohybem ruky Gonzaleze. "Ještě ke slečně Trixie. Přeji si, abyste ji každé ráno pěkně přivítal. Zadávejte jí smysluplnou práci. V minulosti jí zřejmě její nejistota bránila pouštět se do smysluplné práce. Myslím, že tohle už překonala. Její hluboce zakořeněná nenávist vůči Levyho kalhotám, jak jsem analyzovala, pramení v podstatě ze strachu. To nejistota a strach ji přivedly k nenávisti."
"Ovšemže," řekl přednosta kanceláře, který napůl neposlouchal. V továrně to ošklivě vřelo.
"Běžte se podívat do továrny, Gonzalezi," řekl pan Levy. "Spojím se s Reillym sám."
"Ano, pane." Pan Gonzalez se jim hluboce uklonil a vystřelil z kanceláře.
"Tak to bychom měli." Pan Levy podržel dveře otevřené. Člověk se kolem Levyho kalhot jenom ochomýtne a rázem je vystaven všemožným mrzutostem a skličujícím vlivům. Nemohlo se to tu nechat bez dozoru ani na minutu. Kdo chce vést lehký život a nenechat se ničím obtěžovat, ten by nikdy neměl vlastnit podnik jako Levyho kalhoty. Gonzalez ani neví, jaká pošta mu odchází z kanceláře. "Pojďte, dr. Freudová. Odcházíme."
"Jsi nějaký klidný. Vůbec ti nevadí, že nás chce Abelman připravit o první poslední." Akvamarínová víčka prudce mihotala. "Nezajedeš za tím mladým idealistou?"
"Někdy jindy. Pro dnešek toho mám dost."
"Abelman nám zatím poštve na krk Scotland Yard."
"Není přece doma." Panu Levymu se nechtělo podruhé mluvit s tou uplakanou ženou. "Zavolám mu dneska večer z domova. Nemáme se čeho bát. Nemůže na mě vysoudit půl miliónu za dopis, který jsem nenapsal."
"Ne? Jsem si jistá, že Abelman by to dokázal. Přímo toho jeho advokáta vidím. Zmrzačený z věčného pronásledování sanitek. Zohavený požáry, které založil, aby vyzrál na pojišťovnu."
"Jestli si nepospíšíš, budeš muset domů autobusem. Dělá se mi z téhle kanceláře špatně od žaludku."
"Dobře, dobře. Když je ti zatěžko obětovat té dobračce pouhou minutku svého beztak zmarněného života." Paní Levyová pohodila hlavou k hlasitě chrápající slečně Trixie. Zacloumala jí za rameno. "Odcházím, drahoušku. Všechno zase bude v pořádku. Mluvila jsem s panem Gonzalezem a má moc velkou radost, že jste zase zpátky."
"Ticho!" nakázala slečna Trixie. Zuby jí výhružně zacvakaly.
"Pojď, než s tebou budu muset na injekci proti vzteklině," řekl zlostně pan Levy a popadl ženu za rukáv kožichu.
"Jen se tady na to podívej." Ruka v rukavičce zahrnula do svého máchnutí zašlý kancelářský nábytek, zborcenou podlahu, girlandy z krepového papíru, jež tu visely ještě ze dnů, kdy byl referentem odboru výzkumu a doplňkových informací Ignácius J. Reilly, pana Zalatima, který v abecední frustraci kopal do odpadkového koše. "Je to smutné, smutné. Podnik je na huntě a nešťastní mladí idealisté se snižují k podvodu, aby si vyrovnali účty s nezodpovědným zaměstnavatelem."
"Běžte pryč," osopila se na ně slečna Trixie a plácla dlaní do stolu.
"Slyšíš, jak přesvědčivě zní teď její hlas?" řekla pyšně paní Levyová, když byla její zaoblená ochlupacená postava tažena ze dveří. "Učinila jsem zázrak."
Dveře se zavřely a pan Zalatimo, nepřestávaje se nepřítomně drbat, přistoupil ke slečně Trixie. Poklepal jí na rameno a zeptal se: "Odpusťte, dámo, ale potřeboval bych poradit. Co podle vás přijde dřív, Willisnebo Williams?"
Slečna Trixie na něrio chvíli zírala. Potom se mu zahryzla do ruky. Zaječení pana Zalatima dolehlo až do továrny. Pan Gonzalez nevěděl, zda opustit popáleného pana Palerma a běžet se podívat, co se stalo, nebo zůstat v továrně, kde se právě dělníci pod reproduktory pouštěli do tance. Levyho kalhoty si vyžadovaly spoustu lidí.
Když cestou domů ve sportovním voze pana Levyho projížděli slanými mokřinami, které se táhly až k pobřeží, přitáhla si paní Levyová rozevlátý kožich ke krku a rozhodla: "Založím nadaci."
"Aha. Chápu. Ale počítej s tím, že nás Abelmanův právník o všechno připraví."
"Nepřipraví. Ten mladý idealista je v tom až po krk," řekla klidně. "Má záznam v rejstříku, podněcoval nepokoje. Jeho posudky mu všechno polepí."
"Ale. Najednou připouštíš, že tvůj mladý idealista je kriminálník."
"Byl zřejmě strašně osamělý."
"Počkat, chtěla jsi slečnu Trixie a dostalas ji."
"To je pravda."
"Takže o nějaké nadaci nemůže být řeči."
"Susaně a Sandře se nebude líbit, že je tvůj laxní postoj k světu přivedl málem na žebrotu, že jen proto, že si nedokážeš udělat čas, abys dohlédl na "svůj vlastní podnik, soudí nás někdo pro půl miliónu. Tohle děvčátka pořádně rozladí. Zatím jsi jim poskytoval aspoň to materiální zabezpečení, když už nic jiného. Susaně a Sandře se nebude Ubit, že mohly

skončit jako prostitutky nebo něco horšího."
"Aspoň by si něco vydělaly. Takhle se dávají zadarmo."
"Gusi, prosím tě! Už ani slovo. Třebaže hovadsky znásilněn, špetku citlivosti si můj duch podržel. Nedovolím, abys mé holčičky takhle špinil." Paní Levyová spokojeně vzdychla. "Tenhle malér s Abelmanem je nejnebezpečnější ze všech chyb, omylů a zanedbání, kterých jsi se za ty roky dopustil. Děvčátkům budou vstávat vlasy hrůzou, až jim to napíšu. Jestli si to ovšem nepřeješ, nebudu je zbytečně lekat."
"Kolik na tu svou nadaci chceš?"
"Ještě přesně nevím. Sestavuju teprve zásady a stanovy."
"Mohu se zeptat, jak se ta nadace bude jmenovat, paní Guggenheimová? Tajný fond Susan a Sandry Levyových?"
"Bude se jmenovat Nadace Leona Levyho, na počest tvého nebožtíka otce. Musím nějak vzdát čest jménu tvého otce, když ty je toliko zneucťuješ. Udělované ceny budou připomínat světlou památku toho velkého muže."
"Chápu. Jinými slovy, budeš udělovat vavříny starcům vynikajícím pouze do nebe volající podlostí."
"Gusi, prosím tě." Paní Levyová pozdvihla orukavičkovanou ruku. "Děvčátka byla vzrušením celá bez sebe, když jsem jim líčila
pokroky mého projektu na povznesení slečny Trixie. Nadace jim vdechne důvěru v rodné jméno. Musím dělat, co je v mých silách, abych jim vynahradila, že ty jako rodič nestojíš za nic."
"Obdržet cenu Nadace Leona Levyho bude veřejnou potupou. Bude ti chodit jedna žaloba pro urážku na cti za druhou, samosebou že od poctěných. Pusť to z hlavy. Co se ti nelíbí na bridži? Ostatní ho stále hrají. A co třeba do Lakewoodu na golf, taky se ti nechce? Přiber si další taneční kursy. Ber s sebou slečnu Trixie."
"Mám-li být upřímná, slečna Trixie mě už v posledních dnech začínala nudit."
"Proto ten náhlý konec omlazovací kúry."
"Udělala jsem pro ni, co jsem mohla. Susan a Sandra jsou pyšné, že jsem ji tak dlouho udržela čipernou."
"Ne, ne. Žádná Nadace Leona Levyho nebude."
"Tobě se to příčí? Z tvého hlasu čiší nesouhlas. Dobře to slyším. Zaznívá z něj nepřátelství. Gusi, pro tvoje vlastní dobro. Ten doktor v Lékařském domě. Lennyho zachránce. Než bude příliš pozdě. Nedám ti pokoj ani na chvilku, dokud nebudu mít jistotu, že jsi se s tím zločincem idealistou opravdu spojil. Znám tě. Odložíš to, a než se nadějeme, bude stát před Levyho hrádkem Abelmanův nákladňák a budou nám odvážet svršky."
"Včetně tvého regeneračního lehátka."
"Už jsem ti to řekla stokrát!" zaječela paní Levyová. "Lehátko z toho vynech!" Upravila si větrem rozčepýřenou kožešinu. "A teď se rozjeď za tím psychopatem Reillym, než se sem přiřítí Abelman a začne ti ze sporťáku strhávat disky. Proti takovému číslu sf Abelman ani neškrtne. Lennyho doktor může toho Reillyho analyzovat a stát ho pak strčí někam, kde nebude mít možnost lidem škodit. Chvála bohu, že se Susan a Sandra nedozvědí, že málem musely chodit po domech s práškem proti švábům. Zkrušilo by jim dušičky, kdyby věděly, jak dbá vlastní otec o jejich blaho."

4

George rozbil svůj stan na Poydras Street, hned naproti garáži, kde sídlilo Rajské občerstvení, společnost s ručením omezeným. Zapamatoval si firmu na vozíku a její adresu našel v telefonním seznamu. Čekal na tlustého párkaře celé dopoledne, ale ten se neukázal. Třeba ho vyrazili za to, že v Pirátské uličce pobodal toho teplouše. V poledne George své strážní stanoviště opustil a rozjel se do Francouzské čtvrti, aby převzal od slečny Leeové balíčky. Teď byl zpátky na Poydras Street a uvažoval, zda se párkař vůbec objeví. George se rozhodl, že na něho bude milý, že mu vysází na ruku celých deset dolarů. Jistě mu pár šupek přijde vhod. Párkař byl dokonalý hejl. Tomu nikdy nedojde, o co vlastně kráčí. Byl ovšem vzdělaný, to je pravda.
Něco po jedné se konečně z tramvaje vyvalila bílá zástěra a vtrhla do garáže. O několik minut později vyjel výstřední párkař se svým vozíkem na ulici. George zaznamenal, že i dnes je vyšňořen náušnicí, šátkem a šavličkou. Když takhle vychází z garáže, jsou to zřejmě rekvizity k upoutání pozornosti zákazníků. Z toho, jak mluví, je ovšem znát, že chodil dlouho do školy. To je asi to, co na něm nesedí. George byl natolik soudný, aby vypadl ze školy co možno nejdříve. Nechtěl dopadnout jako tenhle chlápek.
George sledoval, jak párkař ujel s vozíkem několik kroků, zastavil a přilepil lepicí páskou na předek vozíku nějaký papír. George se rozhodl použít psychologie; zahraje na notu párkařova vzdělání. To by spolu s penězi mělo na pronájem přihrádky na rohlíky stačit.
Potom z garáže vystrčil hlavu nějaký děda, přiběhl k parkan a přetáhl ho přes záda dlouhou vidlicí.
"Pohněte sebou, vopičáku," křičel stařec. "Beztak vyjíždíte pozdě. Je už dávno odpoledne. A koukejte dneska něco vydělat, jinak uvidíte."
Párkař něco chladně a tiše odpověděl. George mu nerozuměl, ale jeho řeč trvala dost dlouho.
"Mně je lógr, že vaše matka fetuje,"odpověděl děda. "Už mám dost těch povídaček o vaší bouračce, o vašich snech, o vaší pitomý holce. A koukejte mazat, paviáne. Chci od vás dneska minimálně pět dolarů."
Stařec do něho strčil a párkař dotlačil vozík na roh a zmizel na St. Charles Avenue. Když se stařec vrátil do garáže, vyrazil George loudavým krokem za vozíkem.
Aniž tušil, že je sledován, tlačil Ignácius svůj vozík v protisměru k Francouzské čtvrti. Byl vzhůru dlouho do noci a pracoval na přednášce pro ustavující shromáždění nové strany, takže nebyl s to vyhrabat se ze svých zažloutlých lůžkovin dřív než v poledne, a to ještě pouze díky tomu, že ho probudilo matčino hulákám a zběsilé bušení na dveře. Teď ho však soužil problém. Dneska má v kinu Orfeům premiéru ta intelektuální komedie. Byl dokonce ochoten

rozloučit se s deseti centy, které s mnoha výčitkami dostával od matky na zpáteční cestu domů. Musí rychle prodat pět nebo šest párků, ukrýt někde vozík a pospíchat do kina, aby se jeho nevěřící zraky mohly dosyta popást na každičké technikolorové pohoršlivosti.
Ztracen ve svých spekulacích, jak získat peníze, Ignácius si nepovšiml, že se jeho vozík už drahně dlouho ubírá přímou a neúchylnou dráhou. Když se pokusil zajet bůže k chodníku, vozík neuposlechl a nestočil se doprava. Zastavil a zjistil, že jedno bicyklové kolo jede ve žlábku tramvajové koleje. Zkusil vozík z koleje vykodrcat; na to, aby šel vyhoupnout, byl příliš těžký. Potom se ohnul, aby vozík při jedné straně nadzdvihl. Sotvaže podstrčil ruce pod velký plechový rohlík, dolehlo k němu lehkou mlhou řinčení přibližující se tramvaje. Na rukou mu naskočily pupínky a jeho záklopka se po chvilce nerozhodného kolísání zprudka zavřela. Ignácius zoufale táhl plechový rohlík nahoru. Pneumatika vystřelila z koleje, kolo se vzneslo ze země a vteřinku balancovalo ve vzduchu, aby konečně zvolilo polohu vodorovnou, když se vozík hlučně převrátil na bok. Jedno z vík v plechovém rohlíku se otevřelo a vyvrhlo na vozovku několik pářících párků.
"Ach, bože!" zamumlal sám k sobě Ignácius, když spatřil, jak se o půl bloku dále vynořuje silueta tramvajového vozu. "Jaký to zas obmyslný trik na mě Štěstěna zkouší?"
Ignácius opustil ztroskotaný plechový párek a dusal po kolejích naproti přijíždějící tramvaji. Bflá říza uniformy mu pleskala kol
kotníků. Olivově zelená a měděná tramvaj s lenivým pohupováním a kolébáním zvolna skřípěla k němu. Když řidič spatřil obrovitou, kulovitou, bílou postavu supící mezi kolejemi, zastavil vůz a otevřel přední okno.
"Promiňte, pane," zvolal k němu muž s náušnicí. "Kdybyste laskavě chvíli posečkal, pokusil bych se napřímit mé překocené vozidlo."
George vytušil svou příležitost. Přiběhl k Ignáciovi a rozjíveně ho oslovil: "Poďte, profesore, já vám píchnu, ať to tady nezavazí."
"Ach, bože!" zahřměl Ignácius. "Má pubertální Nemesis! Jak slibným dnem se dnešek jeví. Patrně je mi souzeno být přejet tramvají a okraden současně, čímž se stanu držitelem rekordu Rajského občerstvení. Jdi si po svém, zpustlý uličnice."
"Popadněte za váš konec, já to drapsnu tady."
Tramvaj na ně zvonila.
"Tak dobře," souhlasil posléze Ignácius. "Po pravdě řečeno, byl bych naprosto šťastný, kdybych toto směšné břemeno odpovědnosti mohl nechat ležet, jak je."
George uchopil jeden konec rohlíku a řekl: "Radši si ta dvířka zavřete, než vám všecky párky vypadaj."
Ignácius dvířka zavřel dobře mířeným kopancem fotbalového profesionála a přeštípl přitom vyčnívající párek na dvě přesně stejné půlky.
"Lážo plážo, profesore. Takhle si vozejk rozbijete."
"Nehovoř, zaškoláku. Nebyl jsi tázán."
"Nojo," řekl George a pokrčil rameny. "Chci vám jenom krápět pomoct."
"Jak ty bys mi mohl pomoci?" zařval Ignácius a vycenil několik zahnědlých řezáků. "Nic bych se nedivil, kdyby se ti v patách, vedeni dusivým pachem tvého vlasového tonika, hnali nějací představitelé zákonné moci. Kde ses tady vůbec vzal? Proč mě špehuješ?"
"Podívejte, chcete, abych vám pomoh dostat tuhle hromadu šrotu zpátky na kola nebo ne?"
"Hromadu šrotu? To mluvíš o tomto rajském vozidle?"
Tramvaj na ně opět zazvonila.
"Jdem na to," řekl George. "Hej!"
"Doufám, že si uvědomuješ," řekl Ignácius, když sotva popadaje dechu zdvihal vozík, "že naše spolčení je toliko východiskem z nouze."
"Rup!" Vozík skočil zpátky na obě kola. Obsah plechového rohlíku zarachtal o stěny.
"A je to, profesore. Rád jsem vám helfnul."
"Pokud ti to uniká, bezprizorný skotáku, budeš v příští chvíli smeten tramvají."
Tramvaj pomalu přejela kolem, aby si řidič a průvodčí mohli Ignáciovo přiodění prohlédnout zevrubněji.
George popadl jednu z Ignáciových tlap a vtiskl do ní dva dolary.
"Peníze?" zeptal se šťastně Ignácius. "Díky bohu." Rychle nacpal obě bankovky do kapsy. "Raději se nebudu ptát po tvém nekalém motivu. Rád bych se domníval, že se tímto prostoduchým způsobem snažíš odčinit nactiutrhání, jimiž jsi mne zahrnul za onoho bezútěšného dne, kdy jsem s tímto směšným povozem prvně vyrazil do ulic."
"To je vono, profesore. Řek jste to, jak bych to já nikdy říct nedokázal. Vy jste vopravdu vzdělanej člověk."
"Ach?" Ignácius byl viditelně potěšen. "Snad nejsi ještě docela ztracený případ. Párek?"
"Ne, díky."
"Pak dovol, abych si vzal jeden sám. Má tělesná soustava si ho vroucně zdá." Ignácius nahlédl do kamnovce svého vozíku. "Bože, ty párky jsou ale zpřeházené."
Zatímco Ignácius bouchal víky a dvířky a nořil pracky do útrob plechového párku, George k němu promlouval:
"Píchnul jsem vám, profesore. Teď byste zase vy moh píchnout mně."
"Možná," řekl bez zájmu Ignácius a zakousl se do párku ve dvou půlkách rohlíku.
"Vidíte, co s sebou tahám?" George ukázal na balíčky v hnědém papíru, které nesl pod paží. "Školní potřeby. Mám takovej problém. V poledne je musím vyzdvihnout od našeho dodavatele, ale do školy je nemůžu přinýst dřív než po vyučování, abych jako nerušil. A tak se s nima musím dvě hodiny tahat po městě. Rozumíte? Hledám nějaký místo, kam bych si je moh přes vodpoledne ukládat. Co kdybysme se vždycky kolem jedny někde scukli a já bych to dal do ty vaší

schránky na rohlíky a kolem třetí bych si to zas někde vyzdvihnul."
"Klam a mam," říhl Ignácius. "Vážně si myslíš, že ti uvěřím? Doručovat školní potřeby po vyučování?"
"Budu vám platit dva doláče denně."
"Nepovídej?" V Ignáciovi se probudil zájem. "To bys mi ale musel zaplatit týdenní nájemné předem. Neobchoduji v nepatrných částkách."
George otevřel peněženku a podal Ignáciovi osm dolarů.
"Tumáte. S těma dvěma, co jsem vám už dal, to dělá deset na tejden."
Ignácius potěšené strčil nové bankovky do kapsy a vytrhl Georgeovi z podpaždí jeden balíček. "Musím se podívat, co to budu skladovat. Soudím, že prodáváš dětem uspávadla."
"Počkejte!" vykřikl George. "Nemůžu to doručit otevřený."
"To máš smůlu." Ignácius si podržel kluka od těla a roztrhl hnědý papír. Ukázal se svazek jakýchsi pohlednic. "Co to je? Vizuální pomůcky pro občanskou nauku či jiný obdobně ohlupující předmět vyučovaný na středních školách?"
"Vraťte mi to, blbče."
"Ach, bože!" Ignácius vypoulil oči nad tím, co se jim naskytlo. Jednou mu někdo, ještě jako dítěti školou povinnému, ukázal pornografickou fotografii a Ignácius se skácel na fontánku s pitnou vodou a natrhl si ucho. Tato fotografie byla mnohem vyššího řádu. Na kraji katedry seděla vedle globusu nahá žena. Lehce naznačená masturbace kouskem křídy Ignácia nadchla. Obličej měla skryt za velkou knihou. Zatímco George uhýbal před vlažnými ťafkami jeho volné tlapy, Ignácius bedlivě zkoumal titul na hřbetě knihy: Anicius Manlius Severinus Boëthius — Filozofie utěšitelkou. "Mohu věřit vlastním očím? Úžasné. Jaký to vkus. Můj ty smutku."
"Vraťte mi to," dorážel George.
"Tahle je moje," zašklebil se prohnaně Ignácius a strčil svrchní pohlednici do kapsy. Vrátil roztržený balíček Georgeovi a pohlédl na útržek obalu ve svých prstech. Stála na něm adresa. Uložil ji také do kapsy. "Kde jsi k tomu proboha přišel? Kdo je tato skvělá žena?"
"Do toho vám nic není."
"Chápu. Tajná operace." Ignácius pomyslel na adresu na útržku. Pustí se do pátrání na vlastní pěst. Nějaká nuzná intelektuálka, která je za dolar svolná k čemukoli. Její světonázor musí být ostře vyhraněný, pokud se dalo soudit z její četby. Třeba se nachází v téže situaci jako pracující mládenec; vizionářka a filozofka uvržená do tohoto nepřátelského století silami mimo její vůli. Ignácius se s ní musí seznámit. Mohla by ho obšťastnit novými a cennými postřehy.
"Pronajmu ti prostor vozíku, navzdory svým skrupulím. Ale musíš mi ho dneska odpoledne pohlídat. Mám velice naléhavou schůzku."
"Co je zas tohle? Jak dlouho budete pryč?"
"Asi dvě hodiny."
"Musím být ve tři ve škole."
"Tak přijdeš dneska o něco později," řekl nakvašeně Ignácius. "Už takto klesám pod svou úroveň, když se s tebou paktuji a zneucťuji svou přihrádku na rohlíky. Měl bys být rád, že tě neudám. Mám u policie skvělého přítele, záludného tajného agenta, obchůzkáře Mancusa. Právě teď pase po případu tvého druhu. Padni na kolena a děkuj Bohu za mou shovívavost."
Mancuso? Nejmenuje se tak agent, který ho zaskočil na záchodcích? George silně znervózněl.
"Jak ten váš kámoš detektiv vypadá?" zaštířil se George v nepodařeném projevu smělosti.
"Malinký a lstivý jako had na skále," Ignáciův hlas syčel potměšilostí. "Je to muž mnoha převleků. Hotová bludička kmitající z místa na místo ve svém nikdy nekončícím slídění po přestupnících zákona. Jistý čas operoval v skrytu pánských záchodků, ale nyní je opět v ulicích, hotov přiběhnout na první mé zavolání."
Georgeovo hrdlo ucpal jakýsi knedlík.
"To je podraz," polkl.
"Tak už dost, rošťáku. Že se nestydíš, napomáhat degeneraci nějaké ušlechtilé intelektuálky," soptil Ignácius. "Měl bys líbat lem mé uniformy ze samé vděčnosti, že na tvé darebnosti neupozorním Sherlocka Mancusa. Počkej na mě za dvě hodiny před Orfeem!"
Ignácius se velebně odvinil po Common Street. George uložil své dva balíčky do přihrádky na rohlíky a usedl na obrubník
chodníku. To je teda klika, narazit na Mancusova kámoše. Tlustý párkař ho převezl. Vztekle pohlédl na vozík. Už nemá na krku jenom balíčky. Teď je uvázán k nemotornému párkařskému vozíku.
Ignácius mrštil pokladní peníze a doslova vpadl do Orfea a kolébal se uličkou dolů k plátnu. Jeho příchod byl perfektně načasován. Právě začínal druhý film. Toho kluka s báječnými fotografiemi mu snad seslala sama nebesa. Ignácia napadlo, zda by ho nemohl vydíráním přimět, aby mu hlídal vozík každé odpoledne. Zmínka o příteli u policie na toho uličníka rozhodně zapůsobila.
Při titulcích zlobně odfrkoval. Všichni, kdo se na filmu podíleli, byli naprosto nepřijatelní. Zvláště filmový architekt už Ignáciovi připravil v minulosti nejednu úděsnou chvíli. Hrdinka byla ještě strašnější než v tom cirkusovém muzikálu. V tomto filmu představovala chytrou mladou sekretářku, kterou chce svést obstarožní světák. Vzal ji svým soukromým tryskačem na Bermudy a zařídil jí přepychové apartmá. Když pak onen libertin o první společné noci otevřel dveře její ložnice, poděšeně před ním prchla.
"Svinstvo!" zarval Ignácius, skrápěje několik řad diváků oslintanou praženou kukuřicí. "Jak se opovažuje předstírat, že je panna? Podívejte na tu její zhýralou vizáž. Znásilni ji!"
"Že sem takovýhle nenormální lidi vůbec pouštěj," řekla jakási dáma s nákupní taškou své společnici. "No jen se na něj koukněte. Má v uchu náušnici."

Následovala umělecky rozostřená milostná scéna a Ignácius začal ztrácet sebekontrolu. Cítil, jak ho unášejí vlny hysterie. Snažil se být zticha, ale zjistil, že to nejde.
"Filmují je přes několik vrstev síťky na cezení syrovátky," vypleskl. "Ach, bože. Umíte si představit, jak jsou ti dva ve skutečnosti zkrabatělí a šerední? Myslím, že budu zvracet. Nemůže někdo v promítací kabině vypnout elektřinu? Prosím vás!"
Divoce křápal šavličkou o sedadlo před sebou. Stará uvaděčka prošla uličkou a pokusila se mu šavličku vytrhnout, ale Ignácius se s ní pustil do křížku a uvaděčka upadla na koberec. Vstala a odbelhala se.
Hrdinka v domnění, že její čest je v sázce, propadala paranoid-ním fantaziím, v nichž se nacházela se svým vyžilým libertinem v posteli. Postel byla vláčena ulicemi a pohupovala se v bazénu přímořského hotelu.
"Můj ty smutku. Takovouhle prostopáš vydávají za komedii?" doptával se ve tmě Ignácius. "Ještě jsem se nezasmál. Můj zrak se brání uvěřit v tak bezostyšný kýč. Ta ženština zaslouží být ubičována. Podvrací naši civilizaci. Je to agentka komunistické Číny, kterakém byla vyslána, aby pracovala k naší záhubě. Prosím vás! Je-li tu někdo se špetkou mravnosti v těle, vyhoďte pojistky. Stovky diváků jsou zde vystavovány mravní úhoně. Stojí-li při nás štěstí, zapomněli majitelé Orfea zapravit účet za elektřinu."
Když film skončil, Ignácius vykřikl: "Pod tou její americkou tvářičkou se skrývá špiónka známá coby Tokijská růže!"
Rád by zůstal ještě na další film, ale vzpomněl si na nezvedence, který ho čekal venku. Nechtěl pokazit dobrou věc. Potřeboval toho kluka. Malátně přelezl čtyři krabice od pražené kukunce, které se za promítám nahromadily pod jeho sedadlem. Byl zcela vysílen. Citově vyčerpán. S funěním se vypotácel z kina do sluncem prozářené ulice. Zakaboněný George strážil vozík u stanoviště taxíků před hotelem Roosevelt.
"Krucifix," klnul. "Už jsem se bál, že odtud nevylezete. Jakou jste měl schůzku? Šel jste prostě do bijáku, tak je to."
"Prosím tě," vzdychl Ignácius. "Utržil jsem právě příšerný šok. Běž si po svých. Uvidíme se zítra přesně v jednu na rohu Canal a Royal Street."
"Jasný, profesore." George sebral balíčky a měl se k odchodu. "A necháte si to pro sebe, žejo?"
"To se ještě uvidí," řekl přísně Ignácius.
Snědl rozechvělýma rukama párek a povytáhl z kapsy fotografii. Shora vypadala ženská postava ještě mateřštěji a důvěryhodněji. Žeby degradovaná profesorka římských dějin? Zkrachovalá badatelka v otázkách středověku? Kdyby aspoň odhalila obličej. Ze snímku dýchala osamělost, odloučení, samotářská smyslová a vzdělanecká rozkoš, což v něm vzbuzovalo značně libé pocity. Podíval se na útržek balicího papíru, na kostrbatou, drobnými písmenky napsanou adresu. Bourbon Street. Ona padlá žena je v rukou komerčních vykořisťovatelů! Postava pro jeho Deník jako stvořená. Ignácius si náhle uvědomil, že po sensuální stránce zůstává toto výjimečné dílo svým čtenářům hodně dlužno. Potřebuje oživující injekci hrstky peprných narážek. Zpověď téhle ženy by mu mohla dodat šťávy.
Ignácius tlačil vozík do Francouzské čtvrti a letmo, nicméně ohnivě zauvažoval o milostné pletce. Už viděl Myrnu, jak žárlivě ohlodává okraj šálku svého espresa. Popíše jí každý rujný okamžik strávený s tou učenou ženou. Při jejím zázemí a boëthiovském světonázoru bude jistě na všechny jeho sexuální neomalenosti a pochybení, jichž by se snad dopustil, nahlížet velice stoicky a fatalisticky. Bude ho chápat. "Buď hodná," bude jí šeptat Ignácius. Myrna pravděpodobně přistupuje k sexu s touž vervou a vážností, jaké vnáší do sociálního protestu. Bude úpět bolestí, až jí Ignácius vypíše své něžné rozkoše.
"Odvážím se toho?" položil sám sobě otázku Ignácius a duchem nepřítomen vrazil do zaparkovaného auta. Rukověť se mu zařízla do břicha, až z toho krkl. Neřekne té ženě, jak se jí dopátral. Nejprve s ní podiskutuje o Boëthiovi. Ta bude žasnout.
Ignácius vyhledal uvedenou adresu a zaúpěl: "Ach, bože! Ta nešťastnice upadla do spárů zlosynů." Studoval chvíli průčelí Noci rozkoše a pak se přiklátil k plakátu v zasklené vývěsní skříňce. Četl:

ROBERTA E. LEEOVÁ
uvádí
Harlettu O'Harovou
panenský plod Jihu
(a jejího miláčka!)

Kdo je Harletta O'Harová? A co je důležitější, co je to za miláčka? Ignácius byl navnaděn. V obavách, aby na sebe nepřilákal zlobu nacistické majitelky, usedl nepohodlně na okraj chodníku a rozhodl se čekat.
Lana Leeová pozorovala Darlenu a ptáka. Jejich výstup je téměř hotov. Jen aby si Darlena pamatovala text. Oďešla od jeviště, připomněla Jonesovi, aby zametl také pod stoličkami, a vyhlédla špehýrkou v čalouněných dveřích. Měla toho výstupu na jedno odpoledne ažaž. Svým způsobem to je opravdu dobré číslo. Nové zboží také vynáší; peníze od George se jen hrnou. Všechno se obrací k dobrému. I ten Jones jako by konečně přišel k rozumu.
Lana strčila do dveří a zahulákala do ulice: "Hej, vy tam! Vypadněte z mýho chodníku, vy zjeve!"
"Prosím pěkně," odpověděl z ulice sytý hlas a zmlkl, aby si rychle vymyslel nějakou výmluvu. "Dávám tu jen odpočinout svým rozbolavělým nohám."
"Tak si je běžte odpočívat někam jinam. A odtáhněte mi ten bordel na kolečkách od mýho podniku."
"Dovolte, abych vás ujistil, že jsem si vaši plynovou komoru pro svůj kolaps nezvolil. Nepřišel jsem zpátky z vlastní vůle. Mé nohy prostě přestaly fungovat. Ochrnul jsem."
"Tak si běžte bejt ochrnutej o dům dál. To tak, abyste mi tady oxidoval a podminovával moje investice. Vypadáte s tou náušnicí jako buzik. Lidi si budou myslet, že je to bar pro teplouše. Běžte pryč."
"Takové chyby se nikdo nedopustí. V té vaší pochmurné díře by všichni teplouši zmrzli. Nemáte zájem o koupi párku?"

Ve dveřích se objevila Darlena a řekla: "Podívejme, koho to tu máme. Jakpak se daří vaší chudince mamince?"
"Ach, bože," zaburácel Ignácius. "Proč mě Štěstěna musela zavést právě to těchto míst?"
"Hej, Jonesi," zavolala Lana Leeová. "Přestaňte se držet smetáku a pojďte odehnat tady ten ksicht."
"Bohužel. Vyhazovačovi se platí vod padesáti babek tejdně vejš."
"Nesmíte bejt na svou maminku takovej kruťas," řekla ze dveří Darlena.
"Nemyslím, že by některá z vás, dámy, četla Boëthia," povzdychl si Ignácius.
"Nebav se s ním," řekla Lana Darleně. "Sežral Šalamounovo lejno. Jonesi, jestli ho do dvou vteřin nevyrazíte, nechám vás sbalit za příživnictví spolu tady s tím ksichtem. Už se mi z toho dělá blivo, jak je každej chytrej."
"Jen ať si přijde ten váš esesák a zbije mě do němoty," poznamenal chladně Ignácius, "mě neodstrašíte. Dnešní příděl šoků mám již vyčerpán."
"Aj-vaj!" řekl Jones, když vyhlédl ze dveří. "Tlustoprd v zelený čepici. Vosobně a jako živej."
"Vidím, že jste si na ochranu proti rozhořčeným a podvedeným zákazníkům moudře najala mimořádně hrůzostrašného negra," řekl tlustoprd v zelené čepici Laně.
"Odpakujte ho," přikázala Lana Jonesoví.
"Kurva! Jak mám vodpakovat slona?"
"Pohleďte na ty jeho černé brýle. Jeho organismus se vůčihledě koupe v drogách."
"Vrať se hergot dovnitř," řekla Lana Darleně, která nemohla z Ignácia spustit oči. Strčila do ní a řekla Jonesovi: "Tak dělejte. Vemte si ho."
"Vytáhněte svou břitvu a podřežte mě," řekl Ignácius, když Lana s Darlenou zašly dovnitř. "Vychrstněte mi do tváře vitriol. Propíchněte mě. Vy pochopitelně netušíte, že jsem zuboženým prodavačem párků toliko díky svému zájmu o občanská práva. Přišel jsem pro svůj postoj v rasové otázce o význačné postavení. Mé rozbolavělé nohy jsou nepřímým následkem mého citlivého sociálního svědomí."
"Kurva! Z Levyho kalhot vám vykopali prdel, poněvač sté chtěl všecky barevný přivíst do kriminálu."
"Jak to, že o tom víte?" zeptal se podezíravě Ignácius. "Jste snad jedním z toho nepovedeného spolku?"
"Ne. Ale slyšel sem vo tom mezi lidma."
"Opravdu?" zajímal se Ignácius. "Nepochybně jste též slyšel o mém chování a vystupování. Jsem tedy veřejně znám. Nenapadlo by mě, že se stanu živou legendou. Snad jsem se toho hnutí neměl tak chvatně zříkat." Ignácius byl potěšen. Po mnoha chmurných dnech se obloha jeho žití opět začínala projasňovat. "Zřejmě se na mne hledí jako na mučedníka." Krkl. "Nemáte chuť na párek? Poskytuji své zdvořilé služby bez ohledu na barvu pleti či náboženské vyznání. Rajské občerstvení je na poli veřejného pohostinství uznávaným průkopníkem."
"Jak to přídě, že takovej bílej sekáč jako vy, šéfiku, prodává párky?"
"Buďte tak laskav a foukejte svůj kouř jinam. Mé dýchací ústrojí není bohužel v nejlepším stavu. Jímá mě podezření, že jsem obětí nedomyšlené představy svého otce. Jeho sperma bylo pravděpodobně vypuštěno poněkud kách."
To je klika, říkal si Jones. Ten tlustoprd spadl z nebe, právě když ho nejvíc potřebuje.
"Vy musíte bejt čáklej na hlavu, šéfiku. Moh byste mít pěknej flek, velkéj bourák, všecky ty krámy. Kurva! Klimatizaci, barevnou telku..."
"Mám velice příjemné zaměstnání," odpověděl ledově Igná-cius. "Pracuji na čerstvém vzduchu, nikdo na mě nedozírá. Toliko nohy jsou neúměrně namáhány."
"Dybych já měl školy, ani by mě nehnulo, abych se tahal po městě s vozejkem a prodával lidem tyhle blivajzy."
"Prosím vás! Rajské produkty jsou nejvyšší kvality." Ignácius hněvivě zaťukal šavličkou o chodník. "Je-li někdo zaměstnancem tohoto pochybného baru, pak je sotva oprávněn zpochybňovat povolání druhého."
"Doprdele, vy si myslíte, že já tenhle flek v Noci rozkoše bůhvíjak žeru? Aj-vaj! Hned bych šel jinam. Rád bych ňákou poctivou fachu, kde bych měl aspoň existenční minimum."
"To mě mohlo napadnout," řekl hněvivě Ignácius. "Jinými slovy, chcete se stát obyčejným měšťákem. Vám by měli všem vypláchnout mozek. Věřím, že byste chtěl být úspěšným člověkem nebo něčím podobně ubohým."
"Nojo, teď sté mě vyhmát. Kurva!"
"Vskutku nemám čas, abych s vámi diskutoval o pomýlenosti vaší hodnotové škály. Nicméně bych od vás rád získal jistou informaci. Neznáte náhodou v tomhle brlohu nějakou ženu, která je náruživou čtenářkou?"
"Jo, to znám. Pořád mi strká něco ke čtení, že přej abych se zdělával. Je to moc slušná holka."
"Ach, bože." V modrožlutých očích zaplálo. "Je nějaká možnost, jak se s tou ideální bytostí setkat?"
Jones dumal, co má tohle znamenat. "Kurva!" řekl konečně. "Dyš jí chcete vidět, přiďte se jeden večír podívat, až bude vystupovat s tim svým miláčkem."
"Můj ty smutku. Neříkejte mi, že je to Harletta O'Harová."
"Nojo. To se ví, že Harla O'Hororová."
"Boëthius a peleš neřesti," mumlal Ignácius. "Jaký to objev."
"Bude mít premiéru za dva za tři dny, šéfiku. Měl byste se přikýblovat. Lepcí číslo sem fakt neviděl."
"To si dovedu představit," řekl uznale Ignácius. Jak perly sviním předhodí ignorantskému publiku Noci rozkoše nějakou brilantní satiru na starý dekadentní Jih. Nebohá Harletta. "Prozraďte mi, dobrý muži, co je zač ten její miláček?"
"To já vám říct nemůžu, šéfiku. To se musíte přijít podívat. Tohle číslo je hrozný překvápko. Harla má k němu povídání. Tohle neni žádnej normálka striptýz. Harla mluví!"
Spravedlivá nebesa. Přednese nějaký břitký komentář, který beztak nikdo z obecenstva plně nepochopí. Musí Harlettu vidět. Musí s ní vejít ve styk.
"Ještě jedno bych se rád dověděl, dobrý muži," řekl Ignácius. "Nacistická majitelka této žumpy zde bývá každý večer?"
"Kdo? Slečna Leeová? Ne." Jones se v duchu usmál. Sabotáž mu vychází nečekaně dobře. Ten tlustoprd chce fakt

přijít do Noci rozkoše. "Říká, že Harla O'Hororová je tak perfiknì a fajnová, že ty žádnou chůvu dělat nemusí. Říká, že až bude mít Harla premiéru, tak že si vyrazí na dovolenou do Kalifornie. Kurva!"
"Jaké štěstí," blekotal Ignácius. "Určitě se na výstup slečny O'Harové přijdu podívat. Rezervujte mi ve vší tajnosti stůl u jeviště. Musím mít všechno z první ruky." ,
"Aj-vaj. Budete vítanej, šéfiku. Přiserte si to za pár dnů. Náš podnik je vám k službám."
"Jonesi, to se s tím zjevem vybavujete nebo co?" zeptala se Lana ze dveří.
"Nestrachujte se," řekl jí Ignácius. "Odcházím. Vaše gorila mě k smrti poděsila. Vickrát se té chyby nedopustím, abych kolem vašeho vepřína jen prošel."
"To ráda slyším," řekla Lana a zabouchla dveře.
Ignácius na Jonese spiklenecky zašvidral.
"Helejte," řekl Jones, "řekněte mi ještě něco, než se vodkýblu-jete. Jak to má podle vás barevnej kluk udělat, aby nebyl příživníkem a nemusel přitom makat za podminimální plat?"
"Prosím vás." Ignácius hrabal rukama pod zástěrou, aby našel obrubník a zdvihl se na nohy. "Vy ani nechápete, jaký máte v hlavě zmatek. Vaše hodnotová stupnice je naprosto scestná. Až získáte místo nahoře, nebo co to chcete získat, nervově se zhroutíte, nepotká-li vás nic horšího. Znáte nějakého negra, který by měl žaludeční vředy? Ovšemže ne. I v brlohu lze vám spokojeně žít. Děkujte Štěstěně, že nemáte žádného rodiče kavkazské rasy, který by vás pobízel. Čtěte Boëthia."
"Cožeto? Co že mám číst?"
"Boëthius vám odhalí, že všechno pachtění je nakonec bezvýznamné, že musíme bez reptání přijímat, co je. Zeptejte se na něj slečny O'Harové."
"Kurva, vám by se líbilo bejt pořád jednou nohou příživník?"
"Je to báječné. Sám jsem byl ve svých šťastnějších, lepších dobách příživníkem. Co bych za to dal, kdybych mohl být ve vaší kůži. Nevylezl bych ze svého pokoje víc než jednou do měsíce, a to jen proto, abych z poštovní schránky vyňal šek na podporu v nezaměstnanosti. Uvědomte si své štěstí."
Tenhle tlustoprd byl fakt na hlavu. Ti chudáci z Levyho kalhot mohli být rádi, že neskončili v okovech.
"Koukejte určitě přijít." Jones vyfoukl k náušnici oblak kouře. "Harla bude mít premiéru."
"Budu zde na první zvonění," řekl blaženě Ignácius. Myrna bude skřípět zuby.
"Kurva!" Jones přistoupil k přídi vozíku a studoval očima list Velkého náčelníka. "Koukám, že si z vás někdo dělá prču."
"To je pouze takový prodejní trik."
"Aj-vaj! Rači se na to ještě mrkněte."
Ignácius ztěžka obešel vozík a spatřil, že rošťák přizdobil TŘICET CENTIMETRŮ (30 cm) RAJSKÉ POCHOUTKY množstvím genitálů.
"Ach, bože!" Ignácius strhl papír pokrytý necudnými obrázky. "To jsem s tím chodil po městě?"
"Budu vás čekat venku," řekl Jones. "Kurva!"
Ignácius mu nadšeně zamával tlapou a odkolébal se. Konečně měl důvod proč vydělávat: Harlettu O'Harovou. Zamířil obnaženou přídí vozíku k Alžírskému přívozu, kde se odpoledne shromažďují přístavní dělníci. Zajel s vozíkem doprostřed davu, halasně vyvolával a prosebně škemral, zdvořile a štědře vymačkával na své zboží kečup a hořčici s vervou hasiče a podařilo se mu prodat všechny párky.
Nádherný den. Znamení Štěstěny byla více než slibná. Překvapený pan Clyde obdržel od prodavače Reillyho veselé pozdravení a deset dolarů a Ignácius s kapsami zástěry plnými peněz od rošťáka a párkařského mogula a s rozjásaným srdcem odvinil na tramvaj.
Vstoupil do domu a zastihl matku, jak tiše hovoří do telefonu.
"Přemejšlela jsem o tom, cos povídala," špitala paní Reillyová do mluvítka. "Možná to přece jen není tak špatnej nápad, holčičko. Víš, co mám na mysli?"
"To bych řekla, že je to dobrej nápad," řekla Santa. "Aspoň si Ignácius v ty Charitě kapku vodpočine. Nevím, jak by se Claudovi páčilo, kdyby se kolem vás furt vometal, zlatíčko."
"Myslíš, že se mu líbím?"
"Jeslí se mu líbíš? Volal dneska ráno, jesli přej si myslím, že by ses chtěla znovu vdát. ‚Mankote,' povídám, ‚Claude, ty teda umíš člověka překvapit.' Hurá! Ale že vy dva máte světový námluvy, to se jen tak nevidí. Dyť ten chudák málem leze po zdi, jak je vosamělej."
"Je ke mně pozornej, to je fakt," šeptala paní Reillyová do telefonu. "Ale těma svejma politickejma řečma mě někdy znervózňuje."
"Co to tam probůh blábolíš?" zahřměl z haly Ignácius.
"Kristepane," řekla Santa. "Tak se mi zdá, že přišel Ignácius."
"Pšš!" řekla do telefonu paní Reillyová.
"Podívej, miláčku. Až se vožení, bude mu politika ukradená. To je tím, že nemá nic lepčího na práci. Musíš ho zaměstnat milováním."
"Santo!"
"Můj ty smutku," vybuchl Ignácius. "To je zase ta fuchtle Battagliová?"
"Nemluv mi do toho, chlapče."
"Majzni ho něčím přes palici," poradila Santa.
"Jen kdybych byla dost silná, zlatíčko," odpověděla paní Reillyová.
"Ach, Ireno, málem bych zapomněla. Angelo sem ráno zaskočil na kafe. Málem jsem ho nepoznala. Měla bys ho vidět v

tom vlněným vohozu. Vypadal jako kůň paní Astorový. Chudák Angelo. Ten má taky všecko pokakaným navrch. Povídal, že teďka vobchází samý nóbl pajzly. Už aby ňáký to indivdum načapal."
"No není to hrůza?" řekla teskně paní Reillyová. „Co bude Angelo dělat, když ho vod bezpečnosti vykopnou? Zrovna jeho, s tréma děckama na krku."
"V Rajském občerstvení je dost slibných příležitostí pro iniciativní muže dobrého vkusu," řekl Ignácius.
"Tady ho máš, cvoka," řekla Santa. "No tak, Ireno. Jen do ty Charity pěkně brnkni, miláčku."
"Dáme mu poslední šanci. Třeba eště udělá terno."
"Já nevím, proč se s tebou vůbec vybavuju, holka," vzdychla sípavě Santa. "Uvidíme se teda kolem sedmý. Claude přídě sem. Přijeď nás naložit, vyjedem si k jezeru na ty ňam-ňam kraby. Hergot! Ty máš ale kliku, holka, že ti dělám garde. A že to potřebuješ, zvlášť když se kolem tebe točí tenhle Claude."
Santa zahýkala smíchy, snad ještě chraptivěji než jindy, a zavěsila.
"O čem to probůh s tou starou kuplířkou pořád blábolíte?" zeptal se Ignácius.
"Drž hubu!"
"Děkuji ti. Vidím, že zde vládne obvyklá přívětivá nálada."
"Kolik dneska neseš? Čtvrt dolaru?" rozječela se paní Reillyová. Vyskočila ze židle, zalovila rukou v kapse Ignáciovy zástěry a vytáhla odtud onen úžasný snímek. "Ignácie!"
"Dáš to sem!" zahřměl Ignácius. "Co se to opovažuješ, dotýkat se svýma vínem zbrocenýma rukama té skvělé podobizny!"
Paní Reillyová ještě jednou zamžourala na fotografii a zavřela oči. Zpod spuštěných víček se jí vydrala slza. "Já to věděla, když ses dal na ty párky, že se začneš tahat s takovéjmahle."
"Co tím myslíš, ‚s takovejmahle'?" zeptal se zlostně Ignácius a zastrčil fotografii zpátky do kapsy. "Je to vynikající, bohužel zneužitá žena. Mluv o ní s úctou a vážností."
"Nebudu mluvit vůbec," škytla paní Reillyová, víčka stále pevně sevřená. "Běž si do svýho pokoje a spisuj ty svoje hovadiny." Zazvonil telefon. "To bude ten pan Levy. Volal dneska už dvakrát."
"Pan Levy? Co mi ten netvor může chtít?"
"Nechtěl mi to říct. No tak, hejhulo. Vem ten telefon."
"Já s ním v žádném případě mluvit nehodlám," zahřměl Ignácius. Zdvihl sluchátko a cizím, huhňavě aristokratickým hlasem řekl: "Háááno?"
"Pan Reilly?" otázal se mužský hlas.
"Pan Reilly není přítomen."
"Tady Gus Levy." V pozadí bylo slyšet ženský hlas: "To jsem zvědavá, co ti poví. Další zmarněná příležitost. Psychopat vzal do zaječích."
"Je mi velice líto," tvrdil důležitě Ignácius, "ale pan Reilly byl dnes odpoledne z mimořádně závažných důvodů nucen opustit město. Po pravdě řečeno nachází se ve státním ústavu pro duševně choré v Manděvillu. Od té doby, co byl zlovolně propuštěn z vašeho podniku, je v Mandevillu častým hostem. Jeho ego je ošklivě pochroumáno. Patrně vám budou postoupeny pohledávky jeho psychiatrů. Jsou přímo kolosální."
"Zbláznil se?"
"Propadl zuřivé, totální nepříčetnosti. Užili jsme si s ním svoje. Když byl poslán do Mandevillu poprvé, museli ho tam dopravit obrněným autem. Jak asi víte, jeho tělesná konstrukce je dosti mohutná. Nicméně dnes odpoledne odcestoval sanitkou rychlé lékařské pomoci."
"Může v Mandevillu přijímat návštěvy?"
"Samozřejmě. Zajeďte ho navštívit. A vezměte mu prosím nějaké zákusky."
Ignácius praštil se sluchátkem, vtiskl do dlaně dosud popotahu-jící, osleplé matky čtvrtdolar a odvalil se do svého pokoje. Ještě než dveře otevřel, krátce před nimi postál a napřímil letáček MÍR VŠEM LIDEM DOBRÉ VŮLE, připíchnutý k oprýskaným dveřím.
Všechna znamení ukazovala vzhůru, jeho kolo stoupalo k nebeským výšinám.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

DVANÁCT

Ulice vzrušeně vřela. Divoké hvízdání pošťákovy píšťalky, prskání poštovní dodávky na Constantinople Street, rozčilené matčiny výkřiky, bědování slečny Annie, že jí z pošťákova hvízdání běhá mráz po zádech — toto vše vytrhlo Ignácia z příprav na ustavující shromáždění nové politické strany. Podepsal doručenku, spěšně se vrátil do svého pokoje a zamkl za sebou.
"Co je to, chlapče?" ptala se z haly paní Reillyová.
Ignácius pohlédl na hnědou obálku s razítkem LETECKÁ POŠTA EXPRES DOPORUČENÉ a ručně připsané výzvy: "Naléhavé" a "Spěšně".
"Ach, bože na nebi," řekl blaženě. "Ta drzá Minkoffová musí být bez sebe."
Roztrhl obálku a vytáhl dopis.

Pánové!
Skutečně jsi mi poslal tento telegram, Ignácie?
MYRNO OKAMŽITÉ USTAV ÚSTŘEDNÍ VÝBOR MÍROVÉ STRANY V SEVEROVÝCHODNÍ ZÓNĚ STOP ORGANIZUJ NA VŠECH ÚROVNÍCH STOP AGITUJ POUZE MEZI SODOMITY STOP SEX V POLITICE STOP PODROBNOSTI NÁSLEDUJI STOP IGNÁCIUS CELONÁRODNÍ PŘEDSEDA STOP
Co to má znamenat, Ignácie? Opravdu si přeješ, abych agitovala mezi homouši? Myslíš, že chce být někdo registrovaným sodomitou? Ignácie, děláš mi vážné starosti. Stýkáš se s buzikama? Mohlo mě napadnout, že k tomu dojde. Ty paranoidní fantazie o zatčení a autonehodě byly prvním náznakem. Teď to celé vyšlo najevo. Tvoje normální sexuální potřeby byly příliš dlouho blokovány, takže Tvá nahromaděná sexuální žádost nyní prosakuje do nesprávných kanálů. Od oné blouznivé vize, která byla počátkem všeho, procházíš nepřetržitou krizí, jež teď kulminovala v netajené sexuální úchylce. Čekala jsem víceméně, že se dříve nebo později zvrhneš. Teď se tak stalo. Moje skupina skupinové terapie bude upřímně zdrcena, až se dozví, že Tvůj případ vzal obrat k horšímu.
Prosím Tě, opusť to prohnilé město a přijeď na sever. Zavolej mi na účet volaného, pokud budeš chtít, můžeme Tvůj problém sexuální orientace společně prodebatovat. Musíš co nejdřív začít s terapií, jinak z Tebe bude ukňouraný teplajzník.

"Co si to dovoluje?" zařval Ignácius.

Napiš, co se stalo se stranou Božího nároku. Našla jsem několik lidí, kteří by do ní rádi vstoupili. Pochybuji ovšem, že by se nádchu' pro stranu sodomitů, ačkoli chápu, že bychom s její pomocí mohli fašistům odčerpat nemálo jejich přívrženců. Možná bychom tak mohli rozbít pravé křídlo na dva tábory. Přesto si však nemyslím, že je to nejlepší nápad. Co když do strany budou chtít vstoupit též nesodomité a myje odmítneme? Obviní nás z předpojatosti a naše věc ošklivě pohoří. Obávám se, že má přednáška neměla očekávaný úspěch. Obecenstvo ji přijalo normálně — jedním uchem tam, druhým ven. Dva nebo tři posluchači středního věku se mě pokoušeli vyhecovat krajně nepřátelskými poznámkami, ale dva moji přátelé ze skupiny skupinové terapie jim odpověděli stejnou zbraní a nakonec ty reakcionáře vyprovodili s hanbou ze sálu. Jak jsem předpokládala, pro místní publikum bylo mé téma příliš pokročilé. Ongah se neukázal, všivák. Co mne se týče, můžou ho klidně odlifrovat zpátky do Afriky. Opravdu jsem měla za to, že je to kluk na úrovni. Politicky bude zřejmě velmi apatický. Slíbil mi, že přijde, bídák. Ignácie, ten plán se stranou sodomitů mi nepřipadá moc praktický. Mimoto si myslím, že je to pouze nebezpečný projev Tvého chátrajícího duševního zdraví. Nevím, jak svou skupinu skupinové terapie obeznámím s tímto tragickým vývojem — třebaže se dal předpovědět. Skupina Ti po celou dobu srdečně fandila. Někteří se s Tebou dokonce ztotožňovali. Jestliže se rozložíš, mohli by se rozložit i oni. Musím se s Tebou okamžitě spojit. Volej prosím na účet volaného, kdykoli po šesté večer. Mám o Tebe velké, velké obavy.
M. Minkoffová

"Je ze mne dočista perplex," řekl uchváceně Ignácius. "A co až se dozví o mém apokalyptickém setkání se slečnou O'Ha-rovou."
"Ignácie, co ti to přišlo?"

"Sdělení od té dotěrné Myrny."
"Co zas ta žába chce?"
"Vyhrožuje mi sebevraždou, když neodpřisáhnu, že mé srdce hoří jenom pro ni."
"No není to hrůza? Vsadím se, žes té chudince nabulíkoval spoustu lží. Já tě znám, Ignácie."
Za dveřmi byly slyšet zvuky oblékání; na podlahu padlo něco, co znělo jako kus železa.
"Kam se chystáš?" zeptala se paní Reillyová oprýskávajícího laku.
"Prosím tě, matko," odpověděl jí sytý bas. "Mám tuze napilno. Přestaň mě laskavě obtěžovat."
"Za ty peníze, co nosíš domu, bys moh klidně celej den proválet v pelechu," zaječela paní Reillyová na dveře. "Kde mám vzít na splátku tomu chlapovi?"
"Žádám tě, abys mě nechala na pokoji. Hovořím dnes večer na politické schůzi a musím si uspořádat myšlenky."
"Na politický schůzi? Ignácie! Ale to je báječný. Třeba to v politice někam dotáhneš, synku. Máš hezký hlas. V kterém klubu, miláčku? Na Demokratické rychtě? Nebo u Starých kádrů?"
"Obávám se, že dotyčná strana musí prozatím zůstat tajemstvím."
"Že musí zůstat tajemstvím?" zeptala se podezíravě paní Reillyová. "Co je to za partaj? Nebudeš ty nakonec mluvit k ňákejm živlům?"
"Huhmmm."
"Dostala jsem od jednoho člověka takovou knížečku, synku. Je v ní o politice všecko. Nesnaž se mě voblafnout, Ignácie."
"Ano, viděl jsem tu brožurku odpoledne v hale. Bud jsi ji tam nechala ležet schválně, aby mne uvedla na pravou víru, nebo jsi ji tam odhodila náhodou při své pravidelné odpolední vinné orgii v domnění, že jde o mimořádně elefantiazní konfetu. Pročetl jsem tu brožuru. Je psaná pro primitivy. Nebesa vědí, kam na takový brak chodíš. Pravděpodobně k té babicí, co prodává u hřbitova pralinky. Žádný komunista nejsem, když to chceš vědět, takže mě nech být."
"Ignácie, nebyl bys šťastnej, kdyby sis moh jít na pár dnů voddáchnout do Charity?"
"Nenarážíš náhodou na jejich psychiatrické oddělení?" rozlítil se Ignácius. "Domníváš se, že jsem nepříčetný? Předpokládáš, že by se nějaký psychiatr jenom pokusil nahlédnout do hlubin mé psýché?"
"Vodpočal by sis tam, miláčku. Moh by sis tam psát do těch svejch notýsků."
"Nasadili by všechny páky, aby ze mě udělali pitomce, který miluje televizi, nová auta a mražené pokrmy. Což to nechápeš? Psychiatrie je nebezpečnější než nějaká ideologie. Odmítám si nechat vymýt mozek. Nechci se stát robotem!"
"Ale, Ignácie, pomohli už tolika lidem vod jejich problémů."
"Tak podle tebe mám problémy?" zařval Ignácius. "Jediným problémem těch lidí bylo stejně jen to, že neměli rádi nová auta a spreje na vlasy. Proto je odklidili. Nahánějí tím ostatním členům společnosti strach. Každý náš ústav pro choromyslné je plný nebožáků, kteří zkrátka nemohou vystát lanolín, celofán, umělé hmoty, televizi a množiny."
"To není pravda, Ignácie. Pamatuješ starýho pana Becnela, co bydlel na konci ulice? Toho zavřeli do blázince, protože běhal po ulici nahatej."
"Jistěže běhal obnažený po ulici. Jeho pleť již prostě nesnesla všechno to dakronové a nylonové šatstvo, které mu ucpávalo póry. Odjakživa jsem pana Becnela pokládal za mučedníka naší doby. Stal se krutou obětí řádu. A teď se běž podívat k předním dveřím, jestli už pro mě nepřijelo taxi."
"Kde jsi vzal peníze na taxík?"
"Mám schováno něco drobných v matraci," odpověděl Ignácius. Vymámil z George dalších deset dolarů a navíc ho přinutil hlídat vozík, takže mohl strávit odpoledne v Loewově kině na filmu o adolescentních závodnících na dragsterech. Ten syčák byl skutečným objevem, darem seslaným Štěstěnou coby pokání za všechna její nepříznivá stočení kola. "Vyhlédni přes žaluzie."
Dveře zavrzaly a zjevil se v nich Ignácius v plné pirátské zbroji.
"Ignácie!"
"Čekal jsem, že bys mohla reagovat podobně. Proto jsem
nechával svou výstroj uloženu v prostorách Rajského občerstvení, společnosti s ručením omezeným."
"Angelo měl pravdu," zalkala paní Reillyová. "Chodíš po ulicích vymustrovanej jako na Mardi Gras."
"Zde šátek. Zde šavlička. Jeden či dva vkusné náznaky. Toť vše. Výsledný účin je docela půvabný."
"Takhle do města nepůjdeš," halekala paní Reillyová.
"Prosím tě. Pro dnešek té hysterie bylo dost. Zapuzuješ myšlenky, jež se mi v souvislosti s přednáškou hlínou v hlavě."
"Vrať se do pokoje, synku." Paní Reillyová začala bít Ignácia po rukou. "Vrať se dovnitř, Ignácie. Tentokrát se voblafnout nedám, hochu. Nenechám se takhle ponižovat."
"Dobrotivá nebesa! Okamžitě přestaň, matko. Nebudu ke své přednášce v kondici."
"Vo čem chceš přednášet? Kam to vůbec jdeš, Ignácie? Pověz mi to, hochu." Paní Reillyová vlepila synovi facku.
"Nepustím tě z domu, jsi blázen."
"Ach, bože. Šílíš? Okamžitě ode mne odstup. Doufám, že jsi si povšimla palaše, který mi visí po boku uniformy."
Nová rána zasáhla Ignácia do nosu; další přistála na jeho pravém oku. Prokolébal se halou, rozrazil dveře a vyběhl na ulici.
"Vrať se zpátky do domu," ječela paní Reillyová z předních dveří. "Nikam nepudeš, Ignácie!"
"Schválně, jestli si v tom potrhaném županu troufneš vyjít z domu a zadržet mě!" odpověděl vzpurně Ignácius a vyplázl mohutný růžový jazyk.
"Vrať se domů, Ignácie!"

"Hej, nechtě toho, vy dva!" vykřikla zpoza okenic slečna Annie. "Mám nervy nadranc."
"Koukněte na toho mýho Ignácia," zavolala na ni paní Reillyová. "No není to hrůza?"
Ignácius posměšně mával na matku z cihlového chodníku a jeho náušnice odrážela paprsky pouličního osvětlení.
"Ignácie, buď hodnej chlapeček a vrať se domů," škemrala paní Reillyová.
"Jako kdyby nestačila hvížďalka toho zatraceného poštáka, ještě teďka mi z ní třeští hlava. Za minutku volám pro strážníky," vyhrožovala hlasitě slečna Annie.
"Ignácie!" zařvala paní Reillyová, ale bylo už pozdě. Ulicí přijíždělo taxi. Ignácius na ně mávl, právě když jeho matka, zapomněvší na hanbu roztrhaného županu, vyběhla na chodník. Ignácius přibouchl zadní dveře do matčiných kaštanových vlasů a vyštěkl na řidiče adresu. Sekl ještě matku přes ruce šavličkou a přikázal řidiči, aby neprodleně vyrazil. Taxi se odpíchlo od chodníku a jeho kola vystřelila ze stružky pod chodníkem hrstku oblázků, které paní Reillyové skrze rozedraný župan z umělého hedvábí bolestivě zkropily nohy. Krátce sledovala očima zadní světla drožky a pak se rozběhla domů, aby zateplá zavolala Santě.
"Jedete na maškarní večírek, kamaráde?" zeptal se taxíkář Ignácia, když zahnuli do St. Charles Avenue.
"Dávejte pozor na cestu a mluvte, když jste osloven," zahřměl Ignácius.
Taxíkář už během jízdy nepromluvil, zato Ignácius si vzadu nahlas procvičoval svou řeč a na zdůraznění určitých klíčových bodů tepal šavličkou do předních sedadel.
Na St. Peter Street vystoupil a první, co uslyšel, byl nejasný, leč frenetický zpěv a smích přicházející z dvoupatrového žlutého domu. Dům postavil koncem sedmnáctého století nějaký úspěšný Francouz pro menažérii své manželky, dětí a staropanenských tantes. Milé tantes byly odloženy spolu s ostatním nepohledným a překážejícím nábytkem do podkroví a ze dvou malých vikýřových oken viděly vše, z čeho se podle nich skládal svět vně jejích vlastního monde utrhačných drbů, vyšívání a cyklického odříkávání růžence. Ruka profesionálního architekta však všechna strašidla francouzské buržoazie, jež snad ještě mohla strašit v tlustých cihlových zdech domu, nelítostně zapudila. Zvenčí byl dům pokryt do očí bijící kanárkovou žlutí; plynové punčošky v kopiích původních měděných luceren po obou stranách kočárového vjezdu měkce plápolaly a odraz jejich jantarového světla se vlnil v černém laku vrat a okenic. Na kamenné dlažbě pod oběma lucernami stály staré plantážnické květináče, z nichž se ježily ostrými špičkami mečovitých listů vzrostlé juky.
Ignácius stál před domem a pohlížel na něj s vrcholným odporem. Modrožluté oči přísně odsuzovaly křiklavou fasádu. Nosu se příčila výrazná vůně čerstvého laku. Uši se hrozily tartasu brebentění, chichotání a zpěvu, jenž k němu doléhal přes stažené žaluzie z černé lakované kůže.
Zkusmo si odkašlal a zahleděl se na tři mosazné zvonky a tri bílé kartičky nad každým z nich:

Billy Tverdey
Raoul Fragile — 2. patro
Frieda dubová
Betty Matracinni
Liz Steelová — l. patro
Dorian Greene — přízemí

Zabodl prst do spodního zvonku a čekal. Hlahol za okny maličko polevil. Kdesi vzadu v průjezdu se otevřely dveře a k vratům přišel Dorian Greene.
"Jemine," řekl, když uviděl, kdo stojí na chodníku. "Kde jste, prokrindáčka? Obávám se, že se nám ustavující shromáždění rychle vymyká z ruky. Pokusil jsem se několikrát neúspěšně svolat účastníky k pořádku, ale nálada zřejmě nabírá vysoké obrátky."
"Doufám, že jste nijak nepodlomil jejich morálku," řekl vážně Ignácius a netrpělivě poklepal šavličkou na litinová vrata. S podrážděním si všiml, že Dorian k němu kráčí trochu nejistě; takhle si to rozhodně nepředstavoval.
"Žú, to vám je sešlost," řekl Dorian, když otevíral vrata. "Všichni se chovají naprosto nenucené."
Dorian na ilustraci svých slov předvedl rychlou a nepříliš koordinovanou pantomimu.
"Ach, bože!" zarazil ho Ignácius. "Dosti té opeslé komedie."
"Několik lidí po dnešním večírku zbankrotuje. Ráno dojde k masovému exodu do Mexico City. Ale Mexico City je tak báječně ztřeštěné město."
„;Pevně doufám, že se zatím nikdo nepokusil prosadit nějakou válečnickou rezoluci."
"Achich jemine, to ne."
"To se mi ulevilo. Toliko nebesa vědí, na jaké'protivníky narazíme už při prvních krocích. Můžeme se nadít i nepřátel ‚z vlastních řad'. Zpráva o našich úmyslech mohla prosáknout k uším představitelů vojenské mašinérie národa, a pokud víme, třeba celého světa."
"Teď však vejděte, cikánská královno. Račte dál."
Když kráčeli průjezdem, Ignácius podotkl: "Odpudivě vyuměl-kovaná budova." Zahleděl se na pastelová světla skrytá za palmami podél zdí. "Kdo má tenhle kýč na svědomí?"
"Samosebou že já, čardášová princezno. Dům patří mně."
"To jsem si mohl myslet. Smím se vás otázat, odkud berete peníze na tyto své dekadentní vrtochy?"
"Od své rodiny, která je dobývá na pšeničných lánech," vzdychl Dorian. "Posílají mi každý měsíc tučný šek. Oplátkou se jim prostě zaručuji, že nepáchnu do Nebrasky. Odjel jsem odtud za dosti temných okolností, chápete. Všechna ta pšenice a ty nekonečné pláně. Ani vám nedokážu vypovědět, jak tam na mě všechno padalo. Obrazy Granta Wooda to příliš romantizují, není-li to slabé slovo. Odešel jsem na Východ na univerzitu a potom sem. Ach, v New Orleansu

vládne taková svoboda."
"Alespoň máme shromáždiště pro přípravy převratu. Nicméně musím přiznat, že nyní, po zhlédnutí vašeho domu, bych byl raději, kdybyste býval najal síň Americké legie nebo něco podobně příhodného. Tento dům vypadá spíše jako scéna pro zvrhlé aktivity typu tanečních čajů nebo zahradních slavností."
"Víte, že celonárodní časopis věnovaný bytové kultuře hodlá o tomto domě přinést čtyřstránkovou barevnou přílohu?" zeptal se Dorian.
"Kdybyste měl špetku zdravého rozumu, pochopil byste, že to je nejzazší urážka," ohrnul nos Ignácius.
"Achichi, já se z vás snad pominu, dívčino se zlatou náušnicí. Tudy, zde do těch dveří."
"Ještě okamžik," řekl opatrně Ignácius. "Co znamená ten hrozný rámus? Zní to, jako by tam někoho obětovali."
Stáli v pastelovém světle průjezdu a naslouchali. Kdesi v patiu ztrápeně úpěl nějaký člověk.
"Jemináčku, co to zase vyvádějí?" Dorianův hlas zněl nevolí. "Blázínci. Oni se snad nenaučí chování."
"Navrhuji, abychom to bezodkladně vyšetřili," zašeptal konspi-ratívně Igrfácius. "Třeba se na naši schůzi vetřel inkognito nějaký posedlý armádní důstojník a snaží se z některého věrného člena naší společnosti mučením vylákat naše tajemství. Takový zavilý militarista je schopen všeho. Mohl by to být dokonce agent cizích zpravodajských centrál."
„Žú, to je ale psina!" vypískl Dorian.
Docupitali a dovalili se s Ignáciem do patia. V přístavku pro otroky volal kdosi o pomoc. Prosklené dveře do přístavku byly mírně pootevřené, ale Ignácius se přesto proti nim vrhl a roztříštil několik tabulek.
"Ach, bože!" vyjekl při pohledu na scénu před sebou. "Udeřili!"
Hleděl na drobného námořníka připoutaného v okovech ke zdi. Byl to Timmy.
"Vidíte, co jste udělal s mýma dveřma?" ptal se Dorian za Ignáciovými zády.
"Nepřítel je mezi námi," řekl divoce Ignácius. "Kdo zpíval? Odpovězte. Jdou po nás."
"Vysvoboďte mě odsud," škemral námořníček. "Je tady děsná tma."
"Blbečku," vmetl Dorian námořníkovi do tváře. "Kdo tě do toho zamkl?"
"Ten hrozný Billy a Raoul. Ti jsou příšerní, ti dva. Zavedli mě sem, že mi ukáží, jak jsi přejinačil přístavek pro otroky, a než jsem se nadál, nasadili mi tahle ošklivá pouta a utekli zpátky na mejdan."
Námořníček zachrastil okovy.
"Je to tady nově zařízeno," vysvětlil Dorian Ignáciovi. "Ach, moje dveře."
"Kde jsou ti agenti?" domáhal se Ignácius. Odepnul si šavličku a bojovně jí máchal kolem. "Musíme je dopadnout dřív, než opustí budovu."
"Vyprostěte mě, prosím vás. Hrozně se potmě bojím."
"To je tvoje vina, že mi rozbil dveře," zasyčel Dorian na vyšinutého námořníka. "Nemáš si s těma poběhlíkama seshora začínat."
"To on ti rozbil dveře."
"Co od něj taky můžeš čekat? Vždyť se na něj podívej."
"Mluvíte snad o mně, devianti?" zeptal se hněvivě Ignácius. "Když tolik naděláte kvůli hloupým dveřím, nevím, nevím, jak dlouho byste přežili ve zlotřilé aréně politického boje."
"Pomožte mi odsud. Začnu křičet, jestli mi ta škaredá pouta okamžitě nesundáte."
"Ale kuš, Nellie," osopil se Dorian na Timmyho a pleskl ho přes růžové líčko. "Vypadni mi z domu a vrať se na ulici, kam patříš."
"Ach ouvej!" zvolal námořníček. "Tak hrozné věci ani neříkej!"
"Prosím vás! Hnutí nesmí být sabotováno vnitřními rozbroji," nabádal Ignácius.
"Vždycky jsem si myslel, že mám aspoň jednoho věrného přítele," řekl námořník Dorianovi. "Vidím, že jsem se mýlil. Jen si poslož. Uděř mě ještě, když ti to dělá dobře."
"Tebe bych se ani nedotkl, děvko."
"Pochybuji, že by nějaký námezdní pisálek dokázal, byť pod nátlakem, spáchat tak ukrutné melodrama," poznamenal Ignácius. "Ale už toho nechtě, degeneráti. Projevte špetku vkusu a mravnosti."
"Uhoď mě!" zaječel mariňáček. "Vím, že po tom prahneš. Jak rád bys mi ublížil, vidím ti to na očích."
"Zřejmě nedojde klidu, dokud se neuvolíte přivodit mu lehčí ublížení na těle," řekl Ignácius Dorianovi.
"Nedotkl bych se jeho nečistého těla ani prstem."
"Musíme ho nějak umlčet. Moje záklopka je na tohoto neurotického námořníka símě alergická. Budeme ho muset z hnutí nějak zdvořile vyprovodit. Nevyhovuje prostě požadavkům. Těžké pižmo masochismu, které vypocuje, nemůže nikomu uniknout. Zamořil jím tady celou místnost. Navíc mi připadá silně podnapilý."
"Vy mě taky nenávidíte, vy macatá obludo," zavřeštěl námořník na Ignácia.
Ignácius zvučně zešlehal Timmyho po hlavě svou šavličkou a mořskému vlkovi se vydralo ze rtů tenké zasténání.
"Nebesa vědí, jaké pokleslé fantazie si kouzlí," poznamenal Ignácius.
"Jen ho ještě praštěte," zacvrlikal blaženě Dorian. "To je švanda!"
"Zbavte mě těch nemožných řetězů, snažně vás prosím," žebronil námořník. "Budu mít uniformu samou rez."
Když pak Dorian odemykal okovy klíčkem, který vzal z trámu nade dveřmi, Ignácius řekl: "Víte, pouta a řetězy mají v moderním životě funkce, na něž jejich rozvášnění vynálezci v dřívějších a prostodušších dobách ani nepomysleli. Být architektem nových předměstských čtvrtí, zabudoval bych do zdí každého nového rančerského domku ze žlutých cihel či mimoúrovňové vilky capecodského typu alespoň jednu soupravu okovů. Až by se jejich obyvatelé nabažili televize, ping-pongu či co to v těch svých domečcích dělají, mohli by na chvilku jeden druhému nasazovat pouta. Byla by to jejich nejmilejší zábava. Manželky by se chlubily: ‚Manžel mě včera vsadil do želez. Bylo to úžasné. Kdypak vás manžel

naposledy uvrhl do okovů?' A děti by chutě pospíchaly ze školy domů, aby je maminečky spoutaly řetězy. Dětem by to pomáhalo kultivovat představivost, upíranou jim televizí, a poznatelně by to snížilo výskyt trestné činnosti mladistvých. Až by se pak otec vrátil z práce, rodina by ho popadla a připoutala za to, že je tak hloupý, že musí celý den tvrdě zařezávat, když je má uživit. Obtížní staří příbuzní by se přikovávali v otevřené garáži. Pouze jednou měsíčně by se jim uvolňovaly ruce, aby mohli pošťákovi podepsat penzi. Okovy a řetězy by tak přinesly lepší život do každé domácnosti. Musím tomu ve svých poznámkách a zápiscích věnovat hlubší pozornost."
"Jemináčku," vzdychl Dorian. "Nemůžete chvilku mlčet?"
"Mám ruce celé rezavé," řekl Timmy. "Jen počkejte, až toho Billyho a Raoula dopadnu."
"Naše malá stranická konference dostává jaksi nezvládnutelný ráz," komentoval Ignácius zběsilý ryk vycházející z Dorianova bytu. "Jak je vidno, praktické stránky naší věci jsou přitažlivější než její duchovní poslání."
"Jemine, to nechci ani vidět," řekl Dorian a strčil do lehkých křídel skleněných francouzských dveří.
Ignácius před sebou spatřil kypící lidskou masu. Cigarety a koktajlové sklenky držené jako taktovky poletovaly vzduchem a dirigovaly symfonii hovoru, pištění, zpěvu a smíchu. Z útrob velkého stereofonního gramofonu si razil cestu rumrejchem hlas Judy Garlandové. Před gramofonem stál jako před oltářem hlouček mužů, jediná nehybná skupinka v místnosti. "Božská!" "Fantastická!" "Tak lidská!" pronášeli ve chvále hlasu z elektrického tabernáklu. Ignáciovy modrožluté oči se přenesly od tohoto ritu dále do místnosti, kde se ostatní hosté utkávali v slovním šermu. Kepry, madrasy, čistá vlna a kašmír se rozmazaně míhaly před očima, jak si ruce a paže pronajímaly vzduch pro bezpočet půvabných gest. Nalakované nehty, manžetové knoflíčky, narůžovělé prsteny, zuby, zraky - vše se třpytilo. Uprostřed kroužku elegantních hostí švihal nějaký kovboj jezdeckým bičíkem jednoho ze svých ctitelů, vyvolávaje tím výbuchy přeháněného křiku a potěšeného chichtotu. Ve středu dalšího houfu stál halama v černém koženém saku, který k velké radosti svých obojpohlavních studentů vyučoval chvatům juda. "Ach, to mě naučte!" kvíkal kdosi vedle zápasníka, když ten zkroutil jednoho elegantního hosta do necudné pozice a pak ho odhodil na podlahu, kde přistál s hlasitým třeskem manžetových knoflíčků a dalších šperků.
"Pozval jsem samé lepší lidi," řekl Dorian Ignáciovi.
"Dobrotivá nebesa," vyhrkl Ignácius. "Vidím, že získat hlasy bílých konzervativních venkovských voličů kalvínského vyznání bude značně obtížné. Musíme naši představu přizpůsobit jiným zvyklostem, nežli jsou ty, jimž zde přihlížím."
Timmy, který pozoroval halamu v černé kůži, jak kroutí a odhazuje dychtivé partnery, si povzdychl: "Ohromně komické."
Místnost samu by pravděpodobně bytový architekt nazval strohou. Stěny a vysoký strop byly bflé a místnost byla jen spoře zařízena několika kousky starožitného nábytku. Jediným rozkošnickým prvkem v rozlehlém pokoji byly sametové závěsy šampaňské barvy stažené bílými stuhami. Dvě nebo tři starodávné židle byly očividně vybrány pro své bizarní tvary, nikoli pro svou způsobilost někoho usadit, neboť byly pouze jemnými náznaky, tušením čalouněného nábytku, stěží schopné posloužit dítěti. Nepředpokládalo se, že člověk v tomto pokoji bude sedět nebo odpočívat, ale spíše pózovat a přetvářet se v lidské vybavení interiéru, které co nejvhodněji doplní celkový dekor.
Když Ignácius přezřel výzdobu a zařízení, řekl Dorianovi: "Jediným funkčním předmětem je zde gramofon a ten je vůčihledě zneužíván. Je to pokoj bez duše." Hlučně si odfrkl, dílem nad místností, dílem nad skutečností, že si ho nikdo z přítomných dosud nepovšiml, ačkoli doplňoval dekor asi jako neónová reklama. Účastníci ustavujícího shromáždění se zdáli zaujatější svými vlastními osudy za tohoto večera než osudem světa. "Pozoruji, že nám v této vybílené hrobce nikdo zatím nevěnoval jediný pohled. Nepokývnou ani hostiteli, jehož nápoje konzumují a jehož celoročně běžící klimatizaci zatěžují svými neodolatelnými kolínskými vodami. Připadám si, jako bych přihlížel kočičí pranici."
"Nezlobte se na ně. Celé měsíce zmírali touhou po dobrém večírku. Pojďte. Musím vám ukázat, jak jsem to tu vyštafíroval." Zavedl Ignácia ke krbové římse a ukázal mu útlou vázu s jedinou červenou, jedinou bílou a jedinou modrou růží. "No není to senza? Je to daleko lepší než všechen ten laciný krepový papír. Koupil jsem ho několik rolí, ale nic z toho, co jsem z něj udělal, mě neuspokojovalo."
"Tohle je květný potrat," oznámil Ignácius popuzeně a poklepal na vázu svou šavličkou. "Uměle zbarvené květiny jsou nepřirozené a perverzní a rovněž, jak se domnívám, obscénní. Vidím, že budu mít s vámi a vašimi přáteli plné ruce práce."
"Ach, slova, slova, slova," zaúpěl Dorian. "Pojďme tedy do kuchyně. Rád bych vám představil naši dámskou družinu."
"Dámskou družinu? Opravdu?" zeptal se lačně Ignácius. "Pak vás musím pochválit za vaši prozíravost."
Vstoupili do kuchyně, kde — až na rozcitlivělý spor, který vedli dva mladíci v koutě — vládlo naprosté ticho. U stolu seděly tři ženy a pily pivo z plechovek. Zpytavě upřely na Ignácia oči. Jedna právě drtila v ruce prázdnou pikslu od piva. Ustala, spokojena se svým dílem, a odhodila plechovku do květináče s fikusem vedle dřezu.
"Děvčata," oslovil je Dorian. Tři pivní dívčiny propukly v drsný hospodský jásot. "Tohle je Ignácius Reilly, nová tvář."
"Podej, tlustoši," řekla dívka, která právě rozdrtila pivní plechovku, popadla Ignáciovu tlapu a začala ji zpracovávat jako další objekt k demolici.
"Ach, bože!" vyvřískl Ignácius.
"To je Frieda," vysvětlil Dorian. "A tohle jsou Betty a Liz."
"Těší mě," řekl Ignácius a zastrčil ruce do kapes zástěry, aby předešel dalším rukypodáním. "Jsem si jist, že budete pro naši věc neocenitelným přínosem."
"Kdes ho schrastil?" zeptala se Frieda Doriana, zatímco její dvě společnice nespouštěly oči z Ignácia a šťouchaly do sebe.
"Seznámili jsme se s panem Greenem prostřednictvím mé matky," odpověděl důležitě Ignácius za Doriana.
"No to mě podržte," řekla Frieda. "Vaše matka musí bejt zajímavá vosoba."

"Ani bych nerekl," odpověděl Ignácius.
"Vem si piviště, sude," řekla Frieda. "Škoda že nemáme lahváč. Tady Bettyna by ti ho votevřela zubama. Má zuby jako bagrový lžíce." Betty udělala na Friedu oplzlé gesto. "Jednou jí ty kelcny vrazí někdo pěstí do krku."
Betty praštila Friedu prázdnou plechovkou do hlavy.
"Koleduješ si," řekla Frieda a zdvihla kuchyňskou židli.
"Nechtě toho," okřikl je Dorian. "Jestli se vy tři neumíte chovat, můžete se sebrat a jít."
"Mezi náma," řekla Liz, "už nás to pěkně sejří, sedět celej večír v kuchyní."
"To se ví," zaječela Betty. Popadla příčel židle, kterou jí Frieda držela nad hlavou, a začaly se o židli přetahovat. "Jak to přídě, že musíme dřepět tady?"
"Okamžitě tu židli postavte," přikázal Dorian.
"Ano, prosím," dodal Ignácius, který se stáhl do kouta. "Někdo by mohl přijít k úrazu."
"Třeba ty," řekla Liz. Mrštila po Ignáciovi neotevřené pivo a ten jen taktak uhnul.
"Dobrotivá nebesa!" řekl Ignácius. "Myslím, že se vrátím vedle do pokoje."
"Pakuj, prdeláči," řekla mu Liz. "Vydejcháváš tady vzduch."
"Děvčata!" ječel Dorian na zápasící Friedu a Betty, jejichž trička začínala provlhat potem. Zmítaly se a vzdouvaly se s židlí po kuchyni a rozmačkávaly se navzájem o stěny a dřez.
"Fakt, nechtě toho," zařvala na své kamarádky Liz. "Ještě si vo vás tady ty pomýšlej, že jste ňáký hrubý."
Uchopila další židli a skočila mezi obě soupeřky. Potom praštila svou židlí do té, o kterou se tahala Frieda s Betty, a obě ženy odlétly stranou. Židle se s rachotem zřítily na podlahu.
"Co se do toho pleteš?" vyštěkla Frieda na Liz a chňapla ji za krátce ostříhané vlasy.
Dorian, klopýtaje přes židle, se pokoušel dostrkat dívky zpátky ke stolu. "Posaďte se a chovejte se trochu slušně," pištěl na ně.
"Na tomhle mejdle chcípnul pes," řekla Betty. "Kde je ňáká akce?"
"To jste nás pozval jen proto, abysme si poseděly ve vaší zasraný kuchyni?" chtěla vědět Frieda.
"Ještě byste tam vyvolaly rvačku. Neříkejte, že ne. Pozval jsem vás na projev dobrých sousedských vztahů. Nestojím o žádné výtržnosti. Je to náš nejhezčí večírek bůhví za kolik měsíců."
"Nojo," zabručela Frieda. "Tak to tady prosedíme jako dámičky." Dívky se souhlasně popleskaly po ramenou. "Jsme konečně pouhý nájemnice. Běžte se šmajchlovat s tím falešným kovbojíčkem, co má hlas jako Jeanetta MacDonaldová a co tuhle na Chartres Street dělal, že nás nezná."
"Je to náhodou moc slušný a příjemný chlapec," řekl Dorian. "Jsem přesvědčen, že vás neviděl, děvčata."
"Ale viděl, dobře nás viděl," řekla Betty. "Zbouchaly jsme ho přes kokos."
"Nejrači bych ho nakopala do koulí, fajnovku," řekla Liz.
"Prosím vás," řekl naléhavě Ignácius. "Nevidím kolem sebe než samé hašteření. Musíte semknout řady a vystupovat jako jednotná fronta."
"Co je mu?" zeptala se Liz a otevřela plechovku piva, kterou prve hodila po Ignáciovi. Vyrazil z ní gejzír pěny a zmáčel Ignáciův Rajskými produkty naduřelý břich.
"Toto je vrchol," řekl hněvivě Ignácius.
"Fajn," řekl Frieda. "Vodprejskni."
"Kuchyň dneska patří nám," řekla Betty. "My rozhodujem, kdo tu bude a kdo ne."
"Opravdu jsem zvědavý na první dýchánek, který tahle družina uspořádá," zasupěl Ignácius a vyšlápl ztěžka ke dveřím. Když už vycházel ven, udeřila do dveřního rámu vedle jeho náušnice prázdná piksla od piva. Dorian ho následoval a zavřel dveře. "Nechápu, jak nás mohlo napadnout poskvrnit naše hnutí pozváním těchto chuligánek."
"Musel jsem," vysvětloval Dorian. "Kdybych je nepozval, vtrhly by na večírek samy. A pak by to s nimi bylo teprve k nevydržení. Když jsou v dobré náladě, jsou to náramně zábavná děvčata, opravdu, ale měla nedávno nějaký průšvih s policií a teď si zchlazují zlost."
"Budou z hnutí okamžitě vyloučeny!"
"Cokoli řeknete, Maďárie," vzdychl Dorian. "Mně samotnému je těch dívčin trochu líto. Žily dlouho v Kalifornii, kde se měly královsky. Pak došlo k té nešťastné události, že na Kulturistické pláži napadly nějakého svalovce. Pustily se s tím chlapcem do indiánského zápasu a pak se jim to jaksi vymklo z rukou. Musely z Kalifornie prchnout doslova pod pláštíkem noci a překodrcat v tom svém úžasném německém autíčku poušť. Poskytl jsem jim azyl. V mnoha ohledech jsou báječnými nájemníky. Střeží můj dům lépe, než by to dokázal hlídací pes. A mají balík peněz, které dostaly od nějaké stárnoucí filmové hvězdy."
"Vskutku?" projevil zájem Ignácius. "Snad jsem se s jejich vyloučením poněkud unáhlil. Politická hnutí se nesmějí ohlížet na to, z jakého pramene jsou jejich peníze. Ty dívky mají nesporně jistý šarm, jemuž bohužel jejich džínsy a vysoké boty nedávají vyniknout." Zahleděl se na kolotající masu hostí. "Musíte ty lidi nějak utišit. Musíme je přivést k pořádku. Čeká nás úkol svrchované důležitosti."
Falešný kovboj fajnovka uspokojoval jezdeckým bičíkem elegantního hosta. Halama v černé kůži otloukal jiného extatického návštěvníka o podlahu. Ze všech stran se ozývaly výkřiky, vzdechy, pištění. Z gramofonu teď zpívala Lena Kornová. "Chytré," "Svěží," "Úžasně kosmické," pronášela úctyplně skupinka u gramofonu. Kovboj se odpoutal od svých rozvášněných ctitelů, sladil pohyby rtů se slovy písně na desce a klouzal po parketách jako šansoneta ve vysokých botách a stetsonu. Hosté se s palebnou přehradou kníkání a ryku seběhli kolem něho, aniž halamovi v černé kůži zůstavili jedinou oběť.
"Musíte jim to zatrhnout," vykřikl Ignácius na Doriana, který na kovboje významně mrkal. "Nemluvě o skutečnosti, že jsem svědkem nevídané pohany dobrého vkusu a mravnosti, začínám se zalykat pachem žlázových výměšků a

kolínské."
"Ach, nesmíte být takový suchar. Prostě se baví."
"Je mi líto," prohlásil věcně Ignácius. "Jsem zde dnešního večera v krajně závažném poslání. Existuje totiž jistá dívka, troufalá a drzá poběhlice, které je třeba dát za vyučenou. Ihned zarazte tu pohoršlivou hudbu a ztište tyto sodomity. Musíme přikročit k věci."
"Čekal jsem, že s vámi bude veselo. Jestli chcete být fádní a protivný, měl byste raději odejít."
"Neodejdu! Nenechám se odradit. Ticho! Ticho! Ticho!"
"Ach, jemine. Tak vy to myslíte vážně?"
Ignácius nechal Doriana stát, a rozrážeje elegantní hosty na vše strany, přeběhl na protější konec místnosti a vyrval šňůru gramofonu ze zásuvky. Když se otočil, přivítala ho z úst shromážděných hostí kleštěnecká verze apačského válečného pokřiku.
"Zvíře." "Šílenec." "Tohle je to Dorianovo překvapení?" "Ta fantastická Lena." "Ten jeho kostým - groteskní. A ta náušnice. Jemináčku." "Byla to má nejoblíbenější písnička." "Děsné." "Neuvěřitelně sprosté." "Jak je nestvůrně veliký." „To je snad zlý sen."
"Ticho!" zahřměl Ignácius do jejich pobouřeného brebentění. "Přišel jsem dnes večer za vámi, přátelé, abych vám ukázal, jak můžete spasit svět a přinést mu věčný mír."
"On je opravdový blázen." "Doriane, co je to za špatný vtip?" "Kde se tady probůh vzal?" "Není ani trošíčku přitažlivý." "Špinavost." "Skličující pohled." "Pusťte někdo znovu tu rozkošnou desku."
"Stojíte před volbou," pokračoval Ignácius zplna hrdla. "Obrátíte své jedinečné schopnosti a nadání ke spáse světa, anebo se ke svým bližním prostě obrátíte zády?"
"To je ale hrůza!" "Ani trochu zábavné." "Budu muset odejít, jestliže tato trapná šaráda nevezme konec." "Takový projev nevkusu." "Někdo by měl zase pustit tu desku. Drahá, drahá Lena." "Kde mám kabát?" "Pojďme do nějakého rozkošného baru." "Vidíš, vyšplíchl jsem si na to úžasné sako martini." "Pojďme do nějakého rozkošného baru."
"Náš svět se nachází ve stavu nebezpečného neklidu," snažil se Ignácius přeřvat zlobné mečení a pískot. Nakrátko se odmlčel, aby mohl nahlédnout do poznámek, které měl naškrábané na listu Velkého náčelníka. Místo nich vytáhl z kapsy natrženou a ohmatanou fotografii slečny O'Harové. Několik hostů ji uvidělo a zavřeštělo. "Musíme zabránit apokalypse. Musíme bojovat ohněm proti ohni. A proto se obracím na vás."
"Ach, o čem to propáníčka mluví?" "Padá z toho na mě hrozná tíseň." "Z těch jeho očí jde strach." "Pojďme do nějakého rozkošného baru." "Pojeďte do Saň Franciska."
"Mlčte, zvrhlíci," zvolal Ignácius. "Poslouchejte mě."
"Doriane," zaprosil kovboj lyrickým sopránem. "Řekni mu, ať je zticha. Všichni se tak dobře bavili, bylo nám tak božsky. Kdyby byl aspoň zábavný."
"To je pravda," řekl mimořádně elegantní host, jehož pevně vypjatý obličej byl zbarven snědým make-upem. "Je fakticky hrozný. Přímo deprimující,"
"Musíme to vážně poslouchat?" ptal se jiný host, mávaje doutníkem, jako by to byla kouzemická hůlka, s jejíž pomocí nechá Ignácia zmizet. "Nebo je za tím něco jiného, Doriane? Víš, jak zbožňujeme tématické večírky, ale tohle! Víš, já se nedívám ani na zprávy v televizi. Jsem celý den zavřený v krámě, a když přijdu na večírek, nechci poslouchat takovéhle věci. Ať mluví později, když to musí být. Ty jeho řeči jsou prostě nevkusné."
"Zcela nepatřičné," špitl halama v černé kůži, jako by stál na půdě chrámu.
"Dobrá," řekl Dorian. "Pusťte zas ten gramofon. Myslel jsem, že s ním bude psina." Pohlédl na Ignácia, který hlasitě funěl nevolí. "Ví bůh, že jsem nechtěl výbuch."
"Skvělé." "Dorian je úžasný." "Sem do té zásuvky." "Miluji Lenu." "Opravdu si myslím, že tohle je její nejlepší elpíčko." "Úžasně moderní. A ty nevšední texty." "Viděl jsem ji jednou v New Yorku. Světová." "Potom pusťte Cikánku. Zbožňuji Ethel." "Ach, bravo, už to zas běží."
Ignácius tam stál jako příslovečný chlapec na hořící palubě. Z tabernáklu se opět rozlinula hudba. Dorian se utekl ke skupince svých hostů a Ignácia ostentativně přehlížel, stejně jako všichni ostatní v místnosti. Ignácius se cítil právě tak opuštěný jako za onoho černého dne na střední škole, když při pokusech v chemické laboratoři zavinil explozi, která mu sežehla obočí a notně ho vylekala. Z šoku a přestálé hrůzy se pomočil do kalhot a nikdo v laboratoři si ho nevšímal, dokonce ani učitel, který ho upřímně nenáviděl pro podobné výbuchy v minulosti. Když pak po zbytek dne chodil s mokrými kalhotami, předstírali všichni, že je neviditelný. Nyní si v Dorianově pokoji připadal stejně neviditelný jako tenkrát, a tak ve snaze potlačit v sobě pocit ponížení vytasil šavličku a začal jí šermovat proti imaginárnímu protivníkovi.
Mnozí teď zpívali spolu s deskou. Dva z hloučku u gramofonu začali tančit. Tanec se šířil jako lesní požár a vbrzku byla místnost plná párků, jež se vydouvaly a nížily kolem Gibraltaru té opovrhované čekanky — Ignácia. Když kolem něho proplouval Dorian v kovbojově náručí, Ignácius se marně snažil upoutat jeho pozornost. Pokusil se dokonce bodnout kovboje šavličkou, ale ti dva byli příliš obratnými a hbitými tanečníky. Právě když se chystal potichu zmizet, přiřítily se z kuchyně Frieda, Liz a Betty.
"Už jsme to v kuchyni nemohly vydržet," řekla Ignáciovi Frieda. "Jsme přece taky lidi." Lehce šťouchla Ignácia do břicha. "Koukám, že ses plonkovej, tlustoši."
"Jak to myslíte?" zeptel se přezíravě Ignácius.
"Zdá se, že na ten tvůj kostým nikdo neletí," poznamenala Liz.
"Promiňte, dámy. Musím už jít."
"Nikam nechoď, sude," řekla Betty. "Však on tě někdo veme do kola. Chtěj tě prostě vyšprajcovat. Neopouštěj loď. Ty by šprajcovali vlastní mámu."

V tu chvíli se v pokoji zjevil Timmy, který se opět vytratil do přístavku pro otroky, aby se tam poohlédl po ztraceném řetízkovém náramku, případně, jak doufal, po dalších hrátkách se řetězy. Přistoupil k Ignáciovi a roztouženě se otázal: "Smím prosit?"
"A je to. Co jsem ti říkala?" řekla Ignáciovi Frieda.
"Tohle chci vidět," zařvala Liz. "Ukažte nám, jak se tancuje limbo. No tak. Skočím pro koště, ať máte pod čím podlejzat."
"Ach, bože!" zaúpěl Ignácius. "Děkuji, netančím."
"Ale jděte," řekl Timmy. "Já vás to naučím. Miluju tanec. Povedu vás."
"Hni sebou, prdeláči," řekla výhružně Betty.
"Ne, ne. To nejde. Má šavlička, má zástěra. Mohl bych někoho zranit. Přišel jsem pronést řeč, nikoli tančit. Neumím tancovat. Nikdy jsem netancoval. V životě jsem netancoval."
"Tak budeš tancovat teď," řekla mu Frieda. "Nechceš přece tady námořnická urazit."
"Netančím," vyštěkl Ignácius. "Jakživ jsem netancoval a v žádném případě se to nemíním učit s nějakým opilým deviantem."
"Och, nebuďte tak úzkoprsý," vzdychl Timmy.
"Mám odmalička silně podprůměrný smysl pro rovnováhu," vysvětloval Ignácius. "Upadneme a zpřelámeme si kosti. Ještě toho vyšinutého námořníka zmrzačím, nebo něco horšího."
"Tak se mi zdá, že si sud říká vo průser," pravila ke svým přítelkyním Frieda. "Nezdá se vám taky?"
Frieda mrkla a všechny tři dívky se na Ignácia vrhly naráz. Jedna mu zaklesla nohu kolem nártu, druhá ho zezadu nakopla pod koleno, třetí ho strčila pozpátku na kovboje, který právě vířil kolem. Ignácius vyrovnal pád tím, že se kovboje zachytil, a ten, vyrván z Dorianova zděšeného sevření, se svalil na zem. Když kovboj tvrdě dopadl, jehla vyskočila z drážky a hudba zmlkla. Vzápětí ji vystřídal chór vřeštících a ječících hlasů.
"Ať jde pryč, Doriane!" volal v panické hrůze jakýsi elegán.
Kovově se rozchřestily prsteny, náramky a manžetové knoflíčky, jak se někteří z hostů zděšeně tiskli do koutů.
"Uzemnils tu kurvu kovbojskou jako kuželku," zařvala obdivně Frieda k Ignáciovi, který dosud mlátil rukama do vzduchu, aby nabyl ztracené rovnováhy.
"Dobrá práce, tlustoši," řekla Liz.
"Poďte, vypálíme ho eště na někoho," navrhla Betty.
"Co jste to udělal, vy zvěrské zvíře?" vykřikl na Ignácia Dorian.
"Žádám satisfakci," řval Ignácius. "Nedosti na tom, že jsem byl na tomto shromáždění přehlížen a zlehčován, ale byl jsem v téhle peleší, již nazýváte svým domovem, zločinně napaden. Doufám, že vaše pojistka zahrnuje odpovědnost za škody na zdraví, způsobené vašimi hosty vašim hostům. Pakliže ne, můžete o tento svůj okázalý majetek ještě přijít, až si na vás došlápnou moji právní zástupcové."
Dorian klečel na kolenou a ovíval kovboje, jehož víčka se začínala rozechvívat.
"Řekni mu, ať jde pryč, Doriane," vzlykal kovboj. "Maličko a zabilme."
"Sliboval jsem si od vás, že budete vítanou změnou, že nás pobavíte," syčel Dorian na Ignácia. "Ale vy jste se projevil jako nejhnusnější kreatura, jaká kdy vstoupila v můj dům. Měl jsem si uvědomit hned, jak jste rozbil ty dveře, že to takhle skončí. Jak jste mohl tomu chlapci tak ublížit?"
"Mám kalhoty celé umazané\" zapištěl kovboj.
"Hrubě do mne strčily, abych do toho kovbojíčka vrazil."
"Nelži tady, vobezlíku," řekla Frieda. "Všechno jsme viděly. Žárlil, Doriane. Chtěl s tebou tancovat sám."
"Hrůza." "Pošlete ho pryč." "Zkazil nám večírek." "Ohava jeden." "Nebezpečný živel." "Taková škoda."
"Běžte pryč!" vykřikl Dorian.
"My se o něj postaráme," řekla Frieda.
"Dobrá," řekl Ignácius velebně, když tři dívky zaťaly sukovité ruce do jeho zástěry a začaly ho postrkovat ke dveřím. "Rozhodli jste se sami. Žijte si ve světě válek a krveprolévání. Až začnou padat bomby, pak na mne nechoďte. Budu ve svém krytu!"
"Sklapni," řekla Betty.
Tři dívky vytlačily Ignácia ze dveří a průjezdem k vratům.
"Díky Štěstěně, že s tímto hnutím ruším všechny styky," řičel Ignácius. Dívky mu srazily šátek přes jedno oko a neviděl dobře na cestu. "Mrzouti vašeho ražení by si velkou přízeň voličů nezískali."
Vystrčily ho na chodník. Juky při vratech mu bolestivě popíchaly lýtka a Ignácius se rozškobrtal.
"A teď zmiz, vohráblo," zavolala ze vrat Frieda, než je zavřela. "Dáváme ti deset minut fóra. Pak začnem pročesávat ulice."
"Dej si bacha, ať na tvou tlustou prdel rači nikde nenarazíme," řekla Liz.
"Koukej se zdekovat," dodala Betty. "Už jsme se pořádně neservaly ani nepamatuju. Jsme pěkně nadržený."
"Vaše hnutí je odsouzeno k záhubě," prskal Ignácius za dívkami, které se už zase pošťuchovaly průjezdem zpátky. "Slyšíte? K záhubě! Nevíte o politice a volební agitaci ani zbla. Nevyhrajete v jediném volebním obvodě. Nevyhrajete ani ve Francouzské čtvrti."
Bouchly dveře a dívky se vrátily na večírek, který se dle všeho dostával do varu. Hudba opět spustila a Ignácius zaznamenal, že vřeštění a jekot zní teď ještě hlasitěji. Zabušil šavličkou do černých žaluzií a vykřikl: "Prohrajete!" Odpověděl mu tepot mnoha tančících nohou.
Ze stínu sousedních dveří se na okamžik vynořil muž v hedvábném obleku a s homburgem na hlavě, aby se ujistil, že dívky opravdu zašly. Potom vklouzl zpátky do tmy a pozoroval Ignácia, který se batolil sem tam před domem. Ignáciova záklopka se v souhlase s jeho pocity pleskavě uzavřela. Jeho ruce sympatizovaly tak, že se mu dlaně

osypaly bílými pupínky, které nesnesitelně svrběly. Co teď řekne Myrně o mírovém hnutí? Když tu teď, tak jako po nepodařené Křížové výpravě za důstojnost mouřenínů, opět stojí s prázdnýma, jen pupenci posetýma rukama. Ach, Štěstěno, zlomyslná kokoto! Večer sotva začal; nemůže se vrátit do Constantinople Street, kde ho čekají jen matčiny nevybíravé útoky, rozhodně ne teď, kdy byly jeho city rozjitřeny blízkostí klimaxu, který mu byl v poslední chvíli surově odepřen. Skoro celý týden se obíral myšlenkami na ustavující shromáždění a nyní, vyhnán z politické arény třemi pochybnými dívčinami, stojí zfrustrován a rozzuřen na vlhkých dlažebních kamenech St. Peter Street.
Pohlédl na hodinky s myšákem Mickeyem, které jako obvykle stávkovaly, a uvažoval, kolik může být hodin. Snad ještě není tak pozdě, aby nestihl první večerní představení v Noci rozkoše. Možná že slečna O'Harová už vystupuje. Když mu není souzeno utkat se s Myrnou v ringu politické akce, střetnou se na poli sexu. Slečna O'Harová se může stát kopím, jež vrhne Myrně mezi nestoudné oči. Ignácius se ještě jednou podíval na fotografii a rty se mu lehce rozslintaly. Co ten její miláček? Večer by stále ještě mohl být vyrván ze spárů smůly.
Škrabaje si tlapu tlapou, rozhodl se uposlechnout zájmu vlastní bezpečnosti. Ty tři barbarské děvy mohly své hrozbě dostát. Odvinil po St. Peter k Bourbon Street. Muž v hedvábném obleku a homburgu vystoupil ze stínu dveří a následoval ho. V Bourbon Street Ignácius zahnul a nechal se unášet večerním procesím turistů a domorodců z Francouzské čtvrti, mezi nimiž nebyl nijak nápadný, směrem ke Canal Street. Dral se davem po úzkém chodníku, odhazuje rozkolébanými boky chodce do stran. Až se Myrna dozví o slečně O'Harové, vyšplíchne na dopis espreso, jak tím bude konsternovaná.
Když se přiblížil na dohled Noci rozkoše, uslyšel vyvolávat zfetovaného negra: "Kurva! Poďte se mrknout na slečnu Harlu O'Hororovou, kerá se tady producíruje se svým miláčkem. Garantuju vám stoprocentní plantážnickej taneček. Kurva! Garantuju vám uspávači kapky v každým zasraným frťanu. Kurva! Každýmu garantuju, že z naší sklenice chytí kapáče. Něco
takovýho jako slečna Harla O'Hororová se svým jižanským miláčkem sté jaktěživo nežrali. Dneska večer premiéra! Možná vaše první a poslední šance uvidět tohle parádní číslo. Aj-vaj--vaj!"
Ignácius ho viděl skrze zástupy, valící se kolem Noci rozkoše. Vyvolávačovy přísliby zůstávaly oslyšeny. Vyvolávač udělal pauzu, aby vypustil z úst shluk kumulonimbů. Byl oblečen ve fraku a vysokém cylindru, který měl šikmo nasazený nad brýlemi proti slunci, a usmíval se mračny dýmu na kolemjdoucí, pevně odolávající jeho lákání.
"Hej holá, lidičky, kam se to valíte? Zarazte a složte prdel na sesličku v Noci rozkoše," začal nanovo. "V Noci rozkoše uvidíte vopravdický spoluvobčany tmavý pleti hákovat za podminimální platy. Kurva! Garantuju vám vopravdickou plantážnickou atmosféru, bavlna vám na jevišti poroste rovnou před vočima a vo přestávkách uvidíte, jak dostává na prdel bojovník za vobčanský práva. Kurva!"
"Slečna O'Harová ještě nevystoupila?" vyhrkl Ignácius po vyvolávačově boku.
"Aj-jaj-jaj!" Tlustoprd se tedy dostavil. Osobně. "Šéfiku, cožeto pořád nosíte tu oringli a šátek? Co sté to jako zač?"
"Prosím vás," Ignácius zarachtal šavličkou. "Nemám čas na plané řeči. Obávám se, že dnes večer pro vás žádná ponaučení, jak dosíci úspěchu, nemám. Slečna O'Harová už začala?"
"Vystoupí za pár minut. Kliďánko se nakýblujete dovnitř a běžte si sednout pod jeviště. Mluvil sem s vrchním a ten mi slíbil, že vám bude rezervovat stůl."
"Mluvíte pravdu?" zeptal se žádostivě Ignácius. "Doufám, že ta nacistka zde není."
"Vodlítla dneska vodpoledne do Kalifornie. Že je přej Harla O'Hororová tak dobrá, že si může klidně ňákej časek máčet prdel v moři a starosti vo klub hodit za hlavu."
"To je skvělé, skvělé."
"Tak honem, šéfiku, než to její číslo začne. Kurva! Ať vo nic nepřídete. Doprdele. Harla napochoduje za pár vteřinek, tak si děte sednout k jevišťátku, ať vám na prcince slečny O'Hororový neuteče ani jeden dolíček."
Jones Ignácie chvatně prostrkal polstrovanými dveřmi.
Ignácius vklopýtal do Noci rozkoše s takovou prudkostí, až se mu kolem kotníků rozvířila zástěra. Přestože byla tma, povšiml si, že Noc rozkoše je ještě špinavější než za jeho poslední návštěvy. Na podlaze bylo rozhodně dost hlíny, aby dala vyrůst omezené sklizni bavlny, ale bavlnu nikde neviděl. Muselo to být jedno z perverzních vnadidel podniku.
Rozhlédl se po vrchním, ale žádného nespatřil, a tak se přeštrachal přes nohy několika stařiků roztroušených v šeru za stoly a usedl k volnému stolku pod malým jevištěm. Jeho čepice vypadala jako osamělé zelené rampové světlo. Takhle zblízka by možná mohl na slečnu O'Harovou učinit výmluvné gesto či k ní zašeptat něco o Boëthiovi, co by upoutalo její pozornost. Ignácius se krátce rozhlédl po hrstce mužů s prázdnými zraky, opuštěně rozsazených po šálku. Slečna O'Harová rozhazuje své perly věru bezútěšnému stádu sviní. Návštěvníci zřejmě patřili k onomu typu pochybných, vyžitých dědků, kteří na odpoledních filmových představeních obtěžují malé děti.
Tříčlenná kapela v křídlech jevišťátka začala vytloukat Ty jsi má šťastná hvězda. Na scéně, která také vypadala dosti zanedbaně, se v tuto chvíli žádné pusté orgie nekonaly. Ignácius se zahleděl k baru, aby přilákal nějakou obsluhu, a zachytil pohled barmana, který jim naléval, když zde byli s matkou. Barman dělal, že ho nevidí. Potom Ignácius divoce zamrkal na ženu opřenou o barový pult, asi čtyřicetiletou osobu latinského typu, která odpověděla příšerným vyceněním několika zlatých zubů. Než ji barman stačil zadržet, odlepila se od barpultu a přiloudala se k Ignáciovi, který se tiskl k jevišti, jako by to byla rozehřátá kamna.
"Budeš ty něco pít, chico?"
Přes knír se k němu přefiltroval zkažený dech. Strhl si z čepice šátek a zaštítil si jím chřípí.
"Ano, budu," řekl zdušeným hlasem. "Svěženku dr. Nuta, když budete tak laskavá. A přesvědčte se prosím, zda je ledově chladná."
"Mrknula, co to tam vše má," řekla žena záhadně a odklapala ve svých slaměných sandálech zpět k barpultu.
Ignácius pozoroval pantomimu její rozpravy s barmanem. Nadělali množství posunků, z nichž většina mířila k Ignáciovi.

V tomhle doupěti budu aspoň v bezpečí, pomyslel si Ignácius,
kdyby se ty svalnaté děvy vydaly na lov Francouzskou čtvrtí. Barman s číšnicí si vyměnili ještě pár posunků a žena potom přiklapala k Ignáciovi se dvěma lahvemi šampaňského a dvěma skleničkami.
"Žádný drnuta nemá," řekla a pleskla tácem na stolek. "Míra, ty dlužíš mně za ty šampuse dvacet a čtyři dolary."
"To je nestoudnost!" švihl několikrát ženiným směrem svou šavličkou. "Přineste mi koku."
"Nemá koka. Nemá drnuta. Má šampuse." Žena přisedla ke stolku. "No tak, divoš. Ty votevři šampuse. Já pila žízní."
A opět zavál její dech k Ignáciovi, který si tiskl šátek k nosu tak pevně, až měl pocit, že se udusí. Ještě od té ženské chytí nějaký mikrob, který mu hbitě pronikne do mozku a udělá z něho mongoloida. Nebohá slečna O'Harová. Polapena mezi spolupracovníky jako tento exemplář podčlověka. Boëthiovská povznese-nost slečny O'Harové musí být nutně vysoká. Žena latinského původu pustila do Ignáciova klína účtenku.
"Neopovažujte se mě dotknout!" zařval skrze šátek.
"Ave Maria! Que pato!" povzdychla k sobě žena. A potom řekla: "Míra, teď zaplatíš mně, maricon. Jinak tě popadli za tvoje velká culo a vyrazili z náš podnik."
"To je mi přízeň," zamumlal Ignácius. "Nevstoupil jsem proto, abych se tu s vámi zpíjel. Zmizte od mého stolu." Zhluboka dýchal ústy. "A to šampaňské si odneste."
" Oye, loco, jestli ty mně..."
Ženinu hrozbu přehlušila kapela, která vyloudila debilní fanfáru. Na jevišti se objevila Lana Leeová v jakési kombinéze ze zlatého láme.
"Ach, bože!" vyhrkl Ignácius. Ten zdrogovaný negr ho ošálil. Užuž chtěl z klubu pláchnout, ale pak si uvědomil, že bude moudřejší, když počká, dokud ta hrozná ženská neskončí a neodejde ze scény. V příštím okamžiku se krčil pod jevištěm a nacistka nad jeho hlavou pronášela: "Vítám vás, drámy a porno ve." Byl to tak strašný začátek, že Ignácius málem překotil stůl.
"Musíš ty mně zaplatit," dotírala žena latinského původu, strkajíc hlavu pod stůl, aby vyhledala zákazníkovu tvář.
"Buďte zticha, siréno," zasyčel Ignácius.
Kapela upadla do čtyřčtvrteční verze Sophisticated Lady. Nacistka na scéně ječela: "Přichází panenský plod Jihu, slečna Harletta O'Harová!" Jeden ze stařílů chabě zatleskal a Ignácius vykoukl přes rampu a zjistil, že majitelka je pryč. Na jejím místě stál stojan ověšený kroužky. Čímpak ho to slečna O'Harová hodlá překvapit?
Pak už na scénu připlula Darlena v plesové toaletě, za níž se táhly dlouhé metry nylonové síťoviny. Na hlavě jí seděl obludný širokánský klobouk a na předloktí obludný holohlavý pták. Ještě někdo zatleskal.
"Míra, ty hned zaplať mně, nebo spatříš, cabron."
"Kdybys věděl, plesáčku, co miláčků na tom fešáku ztratilo svůj věneček," zadeklamovala pečlivě k papouškovi Darlena.
"Ach, bože!" zahřímal Ignácius, nemoha déle zůstat zticha. "Tenhle kretén je Harletta O'Harová?"
Kakadu ho zpozoroval dříve než Darlena, neboť korálky jeho očí se pevně upíraly na Ignáciův módní kroužek v uchu od chvíle, kdy přišli na scénu. Jedva Ignácius zařval, papoušek slétl z Darlenina ramena na prkna jeviště a za pronikavého vřeštění dohopsal k rampě, odkud se vrhl po Ignáciově hlavě.
"Hej!" vykřikla Darlena. "To je ten pošuk."
Ignácius se právě chystal zdvihnout a vyrazit z klubu, když mu pták skočil z rampy na rameno, zaťal drápy do jeho zástěry a chňapl zobákem po náušnici.
"Dobrotivá nebesa!" Ignácius vyskočil a svrbícíma tlapama začal ptáka mlátit. Jakou to ptačí hrozbu metá mu zase zvrhlá Štěstěna v cestu? Vrávoral ke dveřím, pronásledován třeskem sklenic a lahví se šampaňským.
"Vraťte mi mýho papouška," křičela Darlena.
To už byla na scéně i Lana, ječící jako pominutá. Kapela zmlkla. Ignácius sebou mrskal mezi malými stolky, rochal jako sob, bušil do chumlu růžových per přilepených k jeho uchu a rameni a prostopášní starcové mu čiperně vyklizovali pole.
"Kdo sem ten zjev pustil?" ptala se Lana zmatených sedmdesátníků v publiku. "Kde je Jones? Přiveďte mi Jonese!"
"Vrať se, ty pošuku jeden s pošukem," halekala Darlena. "Zrovna vo premiéře. Pročs musel přijít zrovna vo premiéře?"
"Můj ty smutku," supěl Ignácius, tápaje po dveřích. Nechával ve svých stopách změť převracených stolku a židli. "Jak se opovažujete pouštět na nic netušící zákazníky ptáka zachváceného vzteklinou, vy zlotřilci? Počítejte s tím, že na vás hned ráno podám žalobu."
"Nechoď. Ses ty dlužen mně dvacet a čtyři dolary. Hned ty zaplať mně."
Ignácius převrhl další stolek, jak se s papouškem hrnul k východu. Potom ucítil, že náušnice povoluje, a vzápětí mu papoušek, svou kořist pevně v zobáku, odpadl z ramene. Poděšený Ignácius dospěl ke dveřím jen o maličko dřív nežli žena latinského původu, odhodlaně mávající účtenkou.
"Kurva! Kamto?"
Ignácius proškobrtal kolem Jonese, který zdaleka netušil, že jeho sabotáž nabude takovýchto dramatických rozměrů. Sotva popadaje dechu, s rukama přitisknutýma na zabetonovanou záklopku, vevalil se Ignácius do ulice, přímo pod kola přijíždějícího autobusu do stanice Touha. První, co uslyšel, byly výkřiky z chodníku. Teprve potom zaslechl bušení pneumatik do vozovky a kvílení brzd, a když vzhlédl, oslepily ho reflektory vzdálené jen několik desítek centimetrů od jeho očí. Světla před ním zavířila a pak náhle pohasla. Ignácius omdlel.
Padl by přímo pod autobus, kdyby Jones neskočil do ulice a nestrhl ho svýma velkýma rukama za bílou zástěru zpátky. Takhle padl Ignácius nazad a autobus s naftovým odfrknutím přerachotil jen kousek od jeho semišových kanad.
"Je po něm?" zeptala se s nadějí Lana a zkoumavě obhlížela hromadu bílé hmoty ležící na ulici.
"Probůh, to ne snad. Ten maricon dlužen je mi dvacet a čtyři dolary."

"Hej, vstávejte, šéfiku," řekl Jones a zahalil nehybnou postavu mračnem cigaretového kouře.
Muž v hedvábném obleku a homburgu vystoupil z postranní "uličky, kam se skryl, když viděl Ignácia vstupovat do Noci rozkoše. Ignáciův odchod z klubu ho svou nečekaností a prudkostí zaskočil, takže se rozhoupal k činu až teď.
"Dovolte, já se na něj podívám," řekl muž v homburgu a sklonil se nad Ignáciem a zaposlouchal se do tlukotu jeho srdce. Temné údery kotlů mu prozradily, že pod stanovou plachtou bílé zástěry
stále bije život. Uchopil Ignáciovo zápěstí. Hodinky s myšákern Mickeyem byly napadrť. "Je v pořádku. Jenom omdlel." Muž si odkašlal a neúčinně přikázal: "Odstupte od něho. Dopřejte mu vzduchu."
Ulice byla plna lidí a autobus, který zastavil o několik kroků dále, blokoval dopravu. Bourbon Street najednou vypadala jako o Mardi Gras.
Jones pohlédl skrze temnotu svých brýlí na neznámého. Byl mu povědomý, vypadal jako dobře oblečená verze někoho, s kým se Jones setkal už dříve. Nejpovědomější mu byly jeho nejisté oči. Jones si vzpomněl na stejně nejisté oči nad rudým plnovousem. Pak se upamatoval na tytéž oči pod modrou čepicí na okrsku, ano, v den té nešťastné příhody s ořechy. Nic neřekl. Poliš je poliš. Dokud tě neotravují, je lepší dělat, že je nevidíš.
"Kde se tady vzal?" ptala se Darlena seběhlého davu. Růžový kakadu jí opět seděl na rameni a v zobáku se mu jako zlatý červ klinkala náušnice. "To teda byla premiéra. Co budeme dělat, Lano?"
"Nic," řekla vztekle Lana. "Necháme tady ten zjev ležet, dokud nevyjdou do ulic počišťovači. A teď si to vyřídím s Jonesem."
"Co je? Kurva! Ten tlustoprd se mi vecpal dovnitř sám. Pral sem se s nim a strkal ho pryč, ale umanul si, že se dovnitř dostane třeba přes mou mrtvolu. Bál sem se, že mi rozpárá tyhle parádní hadry, co máte pučený z pučovny, a že je budete muset zacvaknout a Noc rozkoše přídě na buben. Kurva!"
"Jste nějak moc chytrej. Myslím, že brnknu těm svejm kámošům na vokrsek. Máte padáka. A ty taky, Darleno. Já věděla, že tě nemám pouštět na jeviště. A pakuj s tím blbým ptákem z mýho chodníku." Lana se obrátila k davu. "Když už jste tady, lidičky, co takhle juknout do Noci rozkoše? Máme moc fajnovej program."
"Míra, pani." Žena latinského původu obšťastnila Lanu lehkým závanem smrdutého dechu. "Kdo zaplatí mně dvacet a čtyři dolary za šampuse?"
"Ty máš taky padáka, trdlo uzený." Lana se usmála. "Pojďte si, lidičky, pochutnat na znamenitým pitivu, připravovaným k vaší plné spokojenosti našima odbornýma mixologistama."
Ale dav natahoval krky k bílé, hlasitě funící mohyle a žádné svody k noblesním radovánkám jím nepohnuly.
Lana Leeová už chtěla jít a zkopat bílou mohylu do vědomí, aby ji dostala ze své odpadní stružky u svého chodníku před svým podnikem, když tu ji oslovil muž v homburgu: "Můžu použít vašeho telefonu? Zavolám radši pro sanitku."
Lana si znalecky změřila hedvábný oblek, klobouk, mdlé, nejisté oči. Neškodného, zazobaného hejhulu dokáže rozpoznat na první pohled. Bohatý doktor? Advokát? Možná by tohle malé fiasko mohla ještě obrátit v zisk.
"Jistěže," špitla. "Ale přece si nebudete kazit večer s tímhle zjevem, co se válí po ulicích. Stejně to bude nějaký vagabund. Jak tak na vás koukám, asi byste si rád něco užil." Obešla bílou ozástěrovanou horu, která teď vulkanicky supěla a chrčela. Ignácius se nacházel v hájemství fantazie a zdálo se mu o poděšené Myrně Minkoffové, ana stojí před soudnou stolicí Vkusu a Mravnosti a je shledána vinnou. Právě nad ní měl být vynesen strašlivý rozsudek, který sliboval ztrestat její nespočetná provinění nelítostným ublížením na těle. Lana Leeová se prodrala až k mužovi v hedvábném obleku a homburgu a sáhla do kapsy své kombinézy ze zlatého láme. Podřepla vedle něho a kradí mu ukázala boëthiovskou fotografii skrytou v dlani. "Podívejte, fešáku. Jak by se vám líbilo strávit s touhle kočkou noc?"
Muž v homburgu spustil oči z Ignáciovy bělavé tváře a zadíval se na ženu, knihu, glóbus a křídu. Ještě jednou si odkašlal a řekl: . "Jsem obchůzkář Mancuso. Agent bezpečnostní služby. Zatýkám vás pro činění nemravných návrhů a držení pornografie."
Vtom vdusaly do davu kolem Ignácia tři členky někdejší dámské družiny, Frieda, Betty a Liz.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

TŘINÁCT

Ignácius otevřel oči a spatřil nad sebou bílé mžení. Bolela ho hlava a cukalo mu v uchu. Potom se pohled jeho modrožlutých očí zaostřil a vzdor bolesti hlavy pochopil, že hledí do stropu.
"To je dost, že ses probral, chlapče," pronesl vedle něho matčin hlas. "Koukni tady na to. Teďka jsme zničený definitývně."
"Kde to jsem?"
"Nehraj to na mě, synku. Já už ti nic nezbaštím, Ignácie. Varuju tě. Už toho bylo dost. A myslím to smrtelně vážně. Jak já jen po tomhle budu moct mezi lidi?"
Ignácius pohnul hlavou a rozhlédl se. 'Ležel v malé kóji vytvářené bílými zástěnami po obou stranách postele. Před nohami postele prošla jeptiška.
"Dobrotivá nebesa! Jsem v nemocnici. Kdo je mým lékařem? Doufám, že jsi potlačila své sobectví a zajistila mi služby nejlepších odborníků. A kněze. Pošli pro nějakého. Uvidím, jestli bude přijatelný." Ignácius skropil bílý povlak, spočívající jako sněhová pokrývka na vrcholku jeho teřichu, sprškou nervózních slin. Sáhl si na čelo a nahmatal obvaz ovinutý kol jeho hlavobolu. "Ach, bože! Neostýchej se mi říci pravdu, matko. Cítím podle bolesti, že má zranění jsou smrtelná."
"Nevyváděj a koukni se na tohle," paní Reillyová málem křičela. Praštila Ignácia přes obvázanou hlavu novinami. "Sestřičko!"
Pani Reillyová strhla noviny synovi z obličeje a připleskla mu ruku na knír.
"Buď zticha, blázne, a podívej se, co píšou tady v těch novinách." Hlas jí přeskakoval. "Jsme zničený."
Pod titulkem DIVOKÁ PŘÍHODA V BOURBON STREET uviděl Ignácius tři fotografie seřazené vedle sebe. Vpravo zářila úsměvem vycházející hvězdičky Darlena v plesové toaletě a s papouškem na ruce. Vlevo si oběma rukama zakrývala tvář Lana Leeová nastupující do zadních dveří hlídkového vozu, kde už bylo vidět tři nakrátko ostříhané hlavy příslušnic dámské družiny Mírové strany. Dveře vozu okatě přidržoval obchůzkář Mancuso v potrhaném obleku a v klobouku s ohrnutou krempou. Na prostředním snímku se zubil zdrogovaný negr na cosi, co vypadalo jako mrtvá kráva rozvalená uprostřed ulice. Ignácius podrobně zkoumal prostřední fotografii přimhouřenýma očima.
"No toto!" zahřměl. "Jak mohou v novinách zaměstnávat jako fotografy takováhle nemehla? Mé rysy jsou sotva k rozpoznání."
"Přečti si, co je pod těma vobrázkama napsáno, synku." Paní Reillyová vrazila do novin prst, jako by chtěla fotografii propíchnout. "Jen si to přečti, Ignácie. Co myslíš, že na to lidi v Constantinople Street asi řeknou? No tak, přečti mi to pěkně nahlas, chlapče. Brajgl na ulici, nemravný fotky, nočňátka. Všecko je tu černý na bílým. Tak čti, synku."
"Raději ne. Jistě je to samá falzifikace a pomluva. Nepochybuji, že se v honbě za senzací uchýlili ke všemožným lechtivým narážkám." Nicméně začal článek zběžně pročítat.
"Oni tady vážně tvrdí, že mě ten neovládaný autobus nesrazil?" otázal se hněvivě. "Od první řádky samá lež. Spoj se s kanceláří Občanské ochrany. Musíme je zažalovat."
"Mlč a přečti si to celý."
Pták striptýzové tanečnice napadl pouličního párkaře v maškarním kostýmu. A. Mancuso, policejní důstojník v civilu, zatkl Lanu Leeovou pro činění nemravných návrhů, držení pornografie a pózování k pornografii. Vrátný Burma Jones zavedl A. Mancusa ke skříňce pod barovým pultem, kde byly objeveny pornografické materiály. A. Mancuso sdělil novinářům, že na tomto případě pracoval delší dobu, že se s jedním z agentů pornografky Leeové střetl již dříve. Policie se domnívá, že zatčením Leeové rozbila celoměstský syndikát šířící pornografii na školách středního stupně. Policie zabavila v baru seznam škol. A. Mancuso oznámil, že zmíněného agenta dopadne v nejbližších hodinách. Zatímco A. Mancuso prováděl zatčení, vystoupily z davu, který se před klubem shromáždil, tři ženy, dubová, Matracinni a Steelová, a policistu napadly. Byly rovněž zadrženy. Ignácius Jacques Reilly, 3 Ole ty, byl s těžkým šokem převezen do nemocnice.
"Máme holt smůlu, že se v redakci toho plátku zrovna vochomejtal fotograf, kteréj neměl do čeho píchnout, a tak ho poslali, aby tě vyfotil, jak se válíš po ulici jako nějakej vožralej somrák." Paní Reillyová začala popotahovat. "Mohlo mě napadnout, že k něčemu takovýmu dojde, když si začal nosit domů ty sprosťácký fotky a běhal po ulicích vymóděnej jako na Mardi Gras."
"Byla to nejčernější noc mého života," vzdychl Ignácius. "Štěstěna otáčela svým kolem jako opilá. Pochybuji, že mohu sestoupit ještě níže." Říhl. "Mohu se tě zeptat, kde se tam vzala ona kreténská Nemesis v osobě tvého známého policisty?"
"Když jsi večer útek z domu, brnkla jsem Santě, aby brnkla na vokrsek Angelovi, ať se jde podívat, co to chceš provádět na St. Peter Street. Slyšela jsem, jak říkáš adresu tomu taxíkáři."
"Věru mazané."
"Myslela jsem, že jdeš na ňákou politickou schůzi. Ale byla jsem vedle. Angelo říká, žes byl na mejdanu u ňákejch

pochybné jch lidí."
"Jinými slovy, nechala jsi mne špehovat," zaječel Ignácius. "Moje vlastní matka!"
"Napadenej ptákem," stkala paní Reillyová. "To se musí stát zrovna tobě, Ignácie. Kdo to jakživ slyšel, aby někoho nápad pták?"
"Co je s tím řidičem autobusu? Musí být okamžitě pohnán k soudu."
"Jenom jsi vomdlel, osle."
"Tak proč mám na hlavě obvaz? A vůbec mi není dobře. Musel jsem si poranit nějaké životně důležité ústrojí, když jsem padl na ulici."
"Máš jenom trochu vodřenou hlavu. Jinak ti nic není. Rengeno-vali tě."
"Chceš říci, že si zahrávali s mým tělem, když jsem byl v bezvědomí? Také jsi mohla projevit trochu dobrého vkusu a zabránit jim v tom. Nebesa vědí, kde všude mne ti chlípní felčaři obzírali." Ignácius si teď uvědomil, že ho od chvíle, kdy se probudil, nesouží pouze bolest hlavy a ucha, ale také vytrvalá erekce. To bylo hodné pozoru. "Byla bys tak laskavá a ponechala mě na chvíli o samotě, abych se mohl prohlédnout, zda jsem nebyl zhanoben? Postačí na pět minut."
"Ignácie!" Paní Reillyová vstala ze židle a popadla Ignácia za límec šaškovsky puntíkovaného pyžama, které mu návlekli.
"Nezkoušej na mně žádný svoje triky, nebo tě zf ackuju, až ti hlava uletí. Angelo mi všechno pověděl. Že se nestydíš, chlapec s tvým vzděláním a tahá se po Francouzský čtvrti s pochybnejma lidma a chodí po barech za nočňátkama." Paní Reillyová se opět rozeštkala. "Máme jenom kliku, že to všechno do těch novin nenapsali. To bysme se museli z města vodstěhovat."
"To ty jsi zavedla mou nevinnou bytost do onoho hampýzu. Ale v podstatě za to za všechno může ta příšerná Myrna. Musí za své nepravosti pykat."
"Myrna?" vzlykla paní Reillyová. "Vždyť ta ani není v městě. Dost ses mě nabulíkoval, že tě kvůli ní vyrazili z Levyho kalhot. Vickrát ti takhle nenaletím. Jsi blázen, Ignácie. Je to smutný, když to musím říct já sama, ale my dítě se pomátlo na rozumu."
"Vypadáš zbědované. Co kdybys někoho kousek odstrčila, vlezla k němu do postele a dala si dvacet? Asi tak za hodinu se můžeš vrátit."
"Byla jsem vzhůru celou noc. Když mi Angelo brnknul a řek, že jsi v nemocnici, divže mě neranilo. Málem to se mnou v kuchyni seklo na lino. Mohla jsem si rozrazit lebku. Pak jsem šupala do svýho pokoje, abych se voblíkla, a vymknula jsem si kotník. A když jsem jela sem, málem jsem nabourala."
"Jenom ne žádnou další bouračku," zalapal po dechu Ignácius. "To už bych musel jít pracovat do solných dolů."
"Tumáš, truhlíku. Tohle ti posílá Angelo."
Paní Reillyová sáhla pod židli a sebrala z podlahy mohutný svazek Filozofie utěšitelkou. Zacílila jedním jeho rohem na Ignáciův žaludek.
"Aufff!" vyzurčelo z Ignácia.
"Angelo to našel včera večer v tom baru," řekla kurážně paní Reillyová. "Na těch záchodcích mu to někdo ukrad."
"Ach, bože! Všechno to bylo zaranžované," zaječel Ignácius a potřásl ve vzduchu obrovským svazkem. "Ted to chápu. Dávno ti tvrdím, že tenhle mongoloid Mancuso je naše Nemesis. Ted nám uštědřil finální ránu. A já mu ve vší nevinnosti ještě půjčil tuhle knihu. Nechal jsem se ošálit." Zavřel krví podlité oči a chvíli cosi nesrozumitelně brblal. "Naletěl jsem nacistické štětce, skrývající svou zhýralou tvář za mou vlastní knihou, samou to podstatou mého světonázoru. Ach, matko, kdybys jen tušila, jak krutě jsem byl obelstěn spolčením podlidí. Ta ironie, že kniha o Štěstěně rozsévá smůlu. Ach, Štěstěno, ty zvrhlá nevěstko!"
"Zavři klapačku," vykřikla paní Reillyová, napudrovaný obličej rozbrázděný zlostí. "Chceš, aby se seběhlo celé oddělení? Co si myslíš, že teď slečna Annie řekne? Jak já teď můžu přijít lidem na oči, ty moulo? A tady ve špitále chtějí dvacet dolarů, než tě pustí domů. Kdyby ten řidič sanitky byl co k čemu, vodvez by tě do Charity. Ale to ne. To tě schválně musí hodit do špitálu, kde se platí. Kde si myslíš, že vemu dvacet dolarů? Zejtra musím zaplatit splátku na tvou trumpetu. A musím taky zaplatit tomu chlapovi za barák."
"Taková nehoráznost! Žádných dvacet dolarů platit nebudeš. To je sprosté zlodějství. A teď běž domů a nech mě o samotě. Je tady celkem klid. Možná se ještě zotavím. Až sem zas budeš mít cestu, přines mi pár tužek a ty desky s volnými listy papíru, které mám ve stole. Musím si toto trauma zaznamenat, dokud je mám čerstvě v paměti. Dávám ti svolení vstoupit do mého pokoje. A nyní, jestli dovolíš, musím odpočívat."
"Odpočívat? Abych platila dalších dvacet dolarů za další den? Koukej z ty postele vylízt. Zavolala jsem Claudovi. Jede sem a zapraví tvůj účet."
"Claude? Kdo je probůh Claude?"
"Jeden můj známý."
"Co se to s tebou stalo?" zasténal Ignácius. "Dobrá, tak aby mezi námi bylo jasno. Žádný cizí člověk můj nemocniční účet platit nebude. Zůstanu zde tak dlouho, dokud nebude má svoboda vykoupena poctivými penězi."
"Koukej z ty postele vypadnout!" zavyla paní Reillyová. Chňapla Ignácia za pyžamo, ale jeho tělo bylo zabořeno do matrace jako meteorit. "Vylez ven nebo tě z toho pelechu vymlátím."
Když viděl, že mu stoupá nad hlavu matčina kabela, posadil se.
"Ach, bože! Už zase chodíš v těch kuželkářských keckách." Ignácius zašilhal jedním růžovomodrožlutým okem přes okraj postele na vylezlý podolek matčina kombiné a shrnuté bavlněné punčochy. "Toho jsi schopna jedině ty, přijít k loži churavého dítěte v kuželkářských keckách."
Ale jeho matka se nedala vyprovokovat. Byla plna rozhodnosti a převahy, jež se pojí se spravedlivým hněvem. Oči měla ocelové, rty tenké a přísně stažené.

Všechno se hatilo.

2

Pan Clyde nahlédl do ranních novin a dal Reillymu výpověď. Párkařská kariéra velkého opičáka je uzavřena. Co má ten pavián co nosit jeho uniformu, když není ve službě? Jediný opičák jako Reilly dokáže zničit deset let snah o vybudování poctivého obchodního jména. Parkan mají dost problémů se svou pověstí i bez toho, že jeden z jejich řad omdlí na ulici před bordelem.
Pan Clyde a jeho kotel bublali a vřeli. Jestli se Reilly opováží v Rajském občerstvení, společnosti s ručením omezeným, ještě někdy ukázat, tentokrát jeho hrdlo prokláti rzivou vidlicí neunikne. Ale co ty zástěry a pirátské propriety? Reilly nejspíš pirátské rekvizity včera odpoledne z garáže propašoval. Musí se s tím opičákem spojit, i kdyby jen proto, aby mu řekl, ať už nechodí. Nemůže přece očekávat, že by mu zvíře jako Reilly jeho stejnokroje vrátilo.
Pan Clyde se několikrát zkusil dovolat do Constantinople Street, ale nikdo se tam neozýval. Možná ho někam uklidili. A opičákova matka leží patrně na podlaze nalitá jako slíva. Bůhví, jak ta asi vypadá. Povedená rodinka.

3

Dr. Talc prodělal mizerný týden. Studenti se záhadným způsobem zmocnili jednoho z výhružných listů, kterými ho před několika roky častoval onen psychopatický student. Vůbec netušil, jak jim přišel do rukou. Následky byly už teď hrozné. Podzemní šeptanda roznášela zvěst o výhružném dopisu dál a dál; stával se terčem posměchu celé univerzity. Konečně mu na jakési koktajlové party jeden z kolegů vysvětlil důvod všeho toho smíchu a šuškání, narušujících jeho druhdy uctivě sledované přednášky.
Slova o "obluzování a znemravňování" byla špatně pochopena a vykládána. Uvažoval, zda se nakonec nebude muset zodpovídat vedení školy. A ta zmínka o "zakrnělých varlatech". Dr. Talc se přihrbil. Možná by bylo nejlepším řešením vynést celou záležitost na denní světlo, ale to by znamenalo nějak toho bývalého studenta nalézt, i když ten byl určitě z těch, kdo každou odpovědnost drze popřou. Snad by měl svým posluchačům prostě vysvětlit, co byl ten Reilly zač. Dr. Talc si opět vybavil pana Reillyho v jeho tlusté kukle a tu příšernou anarchistku s kabelou, která pana Reillyho všude doprovázela a vystýlala kampus praštěnými letáky. Naštěstí nezůstala na škole dlouho, ačkoli ten Reilly budil dojem, že se hodlá stát pevnou součástí univerzitního prostředí, tak jako palmy a parkové lavičky.
Dr. Talc je měl za jednoho pochmurného semestru ve dvou různých třídách. Rozvraceli jeho přednášky podivnými zvuky a impertinentními, jedovatými otázkami, na něž nikdo, snad jen s výjimkou samotného Boha, neměl odpovědi. Otřásl se. Vzdor tomu všemu, musí Reillyho vyhledat a přimět ho k přiznání a vysvětlení. Jediný pohled na Reillyho a studenti pochopí, že dopis je bezvýznamná fantazie choré mysli. Řešení je nakonec přece jen fyzické: předvést pana Reillyho v plné kráse jeho tělesné schránky.
Dr. Talc usrkl vodky s pomerančovým koncentrátem značky V-8, kteréhožto nápoje si dopřával vždy po noci těžkého společenského popíjení, a zahleděl se do novin. Ve Francouzské čtvrti se zase řádilo. Upíjel ze sklenice a vzpomínal, jak Reilly vyházel všechny ty písemné práce na hlavy studentů demonstrujících pod okny fakultní budovy. Vedení školy na to také jen tak nezapomene. Blahosklonně se usmál a zadíval se opět do novin. Ty tři fotografie jsou k popukání. Prostí, neřestní lidé — alespoň z odstupu — ho vždycky dokázali povyrazit. Pročítal článek a dusil se smíchy, prskaje si na smoking.
Jak ten Reilly mohl tak hluboko klesnout? Pravda, už jako student se choval výstředně, ale ted... Co by však bylo horší než všechny pověsti, kdyby se ukázalo, že inkriminovaný dopis napsal pouliční párkař. Reilly by byl schopen přijet do kampusu se svým vozíkem a prodávat párky v rohlíku před budovou společenských věd. Záměrně by celou věc obrátil v cirkusovou taškařici. Byla by to potupná fraška, v níž by on, Talc, vystupoval v roli klauna.
Dr. Talc odložil noviny a sklenku a zakryl si rukama tvář. Musí s tím dopisem žít dál. Všechno popře.

4

Slečna Annie pohlédla do svého raníku a zbrunátněla. Už se divila, proč je vedle u Reillyových dnes ráno takové ticho. Tak tohle je vrchol. Teď se jejich ulice dostane do řečí. Ne, to už dál nejde. Ti lidé se musejí odstěhovat. Obejde sousedy s peticí.

5

Obchůzkář Mancuso se znovu zadíval na noviny. Potom si je přiložil na prsa a blesková žárovka vydala dutou šupu. Přinesl si na okrsek vlastní fotoaparát a požádal seržanta, aby ho vyfotografoval na vybraném úředním pozadí: před seržantovým psacím stolem, na schodišti před okrskem, u hlídkového vozu, s dopravní policistkou, jejíž specialitou byli rychlostní přestupnici v okolí škol.
Když mu zbývala poslední expozice, rozhodl se obchůzkář Mancuso zkombinovat pro dramatické finále rekvizity dvě. Zatímco dopravní policistka předstírala, že je Lana Leeová, a lezla do hlídkového vozu, obchůzkář Mancuso čelil

kameře se svými novinami a přísně se kabonil.
"Dobrý, Angelo? Stačí?" zeptala se dopravní policistka, dychtící dostat se k blízké škole dřív, než skončí hodina ranního omezení rychlosti.
"Mockrát ti děkuju, Gladys," řekl obchůzkář Mancuso. "Moje děcka chtěly pár fotek, aby měly co ukazovat kamarádům."
"Jasná páka," zvolala Gladys a pospíchala ze dvora okrsku, kabelku na rameni k prasknutí nabitou pokutovými bloky. "Řekla bych, že máj právo bejt na svýho taťku pyšný. Jsem ráda, že jsem ti mohla píchnout, brouku. Až zas budeš chtít nějaký fotky, stačí říct."
Seržant odhodil poslední bleskovou žárovku do popelnice a popadl obchůzkáře Mancusa za svislé rameno.
"Dočista sám jste rozprášil nejaktivnější pornosíť na městských středních školách." Poplácal obchůzkáře Mancusa po vysedlé lopatce. "Kdo by to řek, že zrovna Mancuso nám přivede ženskou, na kterou byli krátký naši nejlepší detektivové. Mancuso, jak jsem zjistil, pracoval na tomhle případě i po svý pracovní době. Mancuso může identifikovat jednoho z jejích kompliců. Kdo je ten člověk, který věnoval svůj volný čas pátrání po individech, jako jsou ty tři holčice, a dělal co moh, aby je předved? Tady náš Mancuso."
Olivová pleť obchůzkáře Mancusa se lehce zarděla, s výjimkou míst, kde ho poškrábala dámská družina Mírové strany. Tam byl rudý silně.
"Pouhé štěstí," nabídl vysvětlení obchůzkář Mancuso a odkašlal neviditelný hlen. "Někdo mi dal prostě na ten lokál tip. A pak mi Burma Jones poradil, abych se podíval pod bar."
"Proved jste samostatně perfektní razii, Angelo."
Angelo? Rozehrál spektrum odstínů pleti od oranžové po fialovou.
"Nepřekvapilo by mě, kdyby vás za tohle povýšili," řekl seržant. "Jste už obchůzkářem nějak moc dlouho. A ještě před pár dnama jsem vás měl za vemeno. Co vy na to? Co mi na to řeknete, Mancuso?"
Obchůzkář Mancuso dostal záchvat dusivého kašle.
"Můžete mi vrátit ten foťák?" zeptal se takřka nesrozumitelně, když byl jeho larynx konečně očištěn.

6

Santa Battagliová předložila noviny obrázku své matky a řekla: "No jak se ti to páčí, holčičko? Jak se ti páčí, jakou tvůj vnuk Angelo udělal trefu? Páčí se ti to, miláčku?" Ukázala na další fotografii. "A jak se ti páčí tady ten uhozenej kluk chudáka Ireny, jak leží pod chodníkem jako ňáká vyplavená verlyba? Že je to smutný, viď? Tentokrát se ho ta holka musí zbavit. Nebo myslíš, že by si ňákej chlap Irenu vzal, kdyby se jim měl po domě povalovat takovejhle vobejda? To se ví, že ne."
Santa popadla matčinu fotografii a vlepila jí vlhkou pusu. "Jenom klid, holčičko. Modlím se za tebe."

7

Claude Robichaux hleděl do novin s těžkým srdcem, když jel tramvají do nemocnice. Jak jen ten velký chlapec může tak hodné, roztomilé ženě, jako je Irena, dělat takovou hanbu? Je ze samých starostí o syna celá bledá a strhaná. Santa má pravdu: Irenin syn musí na léčení, než své matce způsobí hanbu ještě větší.
Tentokrát je to jenom dvacet dolarů. Příště by to mohlo být mnohem víc. Takového pastorka si člověk prostě nemůže dovolit, ani při slušné penzi a několika nemovitostech.
Ale ze všeho nejhorší je ta hanba.

8

George vlepil článek do domácího sešitu, který byl památkou na jeho poslední školní dny. Nalepil ho na prázdnou stránku mezi svou kresbu kachní aorty, což byl domácí úkol z biologie, a referát o historii ústavy do hodiny občanské nauky. Jedno tomu Mancuso-vi upřít nemůže: je to frajer. George uvažoval, zda je na seznamu, který policajti našli ve skříňce pod barem, také jeho jméno. Jestliže ano, udělal by asi nejlíp, kdyby odjel na návštěvu ke strýci, který žije na pobřeží. Ale pořád ho budou znát jménem. Tolik peněz, aby mohl odjet, kam se mu zlíbí, nemá. Nejlepší bude držet se nějaký čas doma. Kdyby se vydal do centra, mohl by ho tam zblýsknout obchůzkář Mancuso.
Georgeova matka, která na druhém konci obývacího pokoje luxovala, s naději v oku sledovala syna, jak se sklání nad školním sešitem. Možná se opět začíná zajímat o školu. Ani ona, ani jeho otec si s ním nevěděli rady.
Jakou dneska může mít šanci kluk bez středoškolského vzdělání? Co může dělat za práci?
Vypnula vysavač a šla otevřít domovní dveře, u kterých někdo zvonil. George si prohlížel fotografie a dumal, co ten párkař před Nocí rozkoše pohledával. Policejní agent určitě být nemohl. A vůbec, George mu přece neprozradil, odkud ty fotky má. Je za tím vším něco podivného.
"Policie?" zaslechl George, jak se ptá matka u dveří. "To jste jistě na špatné adrese."
George se rozběhl do kuchyně, ale pak mu došlo, že nemá, kudy by utekl. Byty na sídlišti mají jen jeden vchod.

9

Lana Leeová roztrhala noviny na cucky a cucky pak roztrhala ještě na cucíčky. Když do cely vstoupila bachařka a přikázala jí, aby tu spoušť uklidila, jedna z členek dámské družiny, která s Lanou sdílela celu, bachařce řekla:
"Vypadněte. Bydlíme tady my. A nám se papír na podlaze líbí."
"Pakujte," dodala Liz.
"Vypařte se," přidala Betty.
"Na tuhle celu si dám extra pozor," řekla bachařka. "Děláte tady virvál, co vás včera večer přivezli."
"Já chci někam jinam," zavřeštěla Lana na bachařku. "Už to tady s těma krávama nevydržím ani minutu."
"Slyšíte?" řekla Frieda svým spolubydlícím ze St. Peter Street. "Panence se nelíbíme."
"Lidi jako vy ničí pověst celý Francouzský čtvrti," řekla Lana Friedě.
"Drž hubu," poradila jí Liz.
"Sklapni, cukrátko," řekla Betty.
"Pusťte mě vodsuď," ječela Lana přes mříže. "Nezamhouřila jsem kvůli těm třem harpyjím voko. Mám taky nějaký práva. Nemůžete mě tu nechat proti my vůli."
Bachařka se usmála a odpochodovala.
"Hej, vy!" vřískala Lana do chodby. "Vraťte se!"
"Piánko, drahouši," doporučila jí Frieda. "Nedělej tady dusno. A pod' nám ukázat ty vobrázky, co máš schovaný v podprdě."
"Nojo, pocem," řekla Liz.
"Předveď nám ty momentky, panenko," přikázala Betty. "Už nás nebaví koukat furt do těch zasranejch zdí."
Všechny tři děvy skočily po Laně naráz.

10

Dorian Greene obrátil jednu ze svých prostých navštívenek a napsal na její zadní stranu: "Prima byt k pronajmutí. Dotazy v přízemí." Vyšel na kamenný chodník a přibodl navštívenku připináčkem na žaluzii z černé lakové kůže.
Děvčata budou tentokrát mimo dům dost dlouho. Při druhém provinění byla policie neoblomná. Škoda že se děvčata s místními usedlíky nikdy blíže neskamarádila, pak by jim býval někdo toho báječného policistu jistě ukázal a nedopustila by se tudíž osudné chyby, aby napadla příslušníka bezpečnosti.
Ale děvčata byla strašně impulzivní a výbojná. Dorian cítil, že bez nich budou on i jeho dům zbaveni veškeré ochrany. Dal si mimořádný pozor, aby svá litinová vrata bezpečně uzamkl. Potom se vrátil do bytu, aby dokončil úklid po ustavujícím shromáždění.
Byl to nejfantastičtější večírek jeho života: ve vrcholném okamžiku spadl Timmy z lustru a vymkl si kotník.
Dorian sebral kovbojskou botu s uraženým podpatkem, hodil ji do koše a přemítal, zda se tomu nemožnému Ignáciovi J. Reillymu nestalo nic vážného. Někteří lidé jsou prostě k nesnesení. Mamince cikánské královny musí z toho šokézního propírání v novinách pukat srdce.

11

Darlena vystřihla z novin svůj obrázek a položila ho na kuchyňský stůl. To byla premiéra. Alespoň jí však vynesla trochu publicity.
Sebrala z kanape toaletu Harletty O'Harové a pověsila ji do skříně. Papoušek ji přitom pozoroval ze svého bidýlka a poskřeká-val. Jones to teda rozčísl, když toho policistu zavedl ke skříňce pod barem. Teď jsou s Jonesem bez práce. Noc rozkoše je zavřená. Lana Leeová taky. Ta Lana, ta se vybarvila. Pózovat pro hanbaté fotky. Každá finda dobrá.
Darlena pohlédla na zlatou náušnici, kterou papoušek přinesl domů. Lana měla pravdu. Ten obézní pošuk je fakticky polibkem smrti. A jak je hrubý na maminku. Chudák ženská.
Darlena se posadila a začala probírat své možnosti. Papoušek pleskal křídly a kdákal, dokud mu nevrazila do zobáku módní náušnici, jeho oblíbenou hračku. Potom zazvonil telefon, a když ho zvedla, mužský hlas jí řekl: "Poslyšte, máte parádní reklamu. Spravuji na Bourbon Street noční klub a..."

12

Jones rozložil noviny na nálevní pult Matoušovy zacházky a ofoukl je trochou kouře.
"Kurva!" řekl k panu Watsonovi. "To sté mně dobře poradil s tou sabotáží, moc dobře. Dosabotoval sem se akorát k tomu, že sem zase příživa. Aj-vaj!"
"Jak tak na to koukám, nadělala tahle sabotáž škody jako atomovka."
"Ten tlustoprd teda atomovka je, to si pište. Doprdele. Toho na někoho pusťte a vodserou to všichni kolem, tenhle spad neušetří nikoho. Aj-vaj. Noc rozkoše byla včera hotovej zvěřinec. Tak nejdřív smě měli toho ptáka, potom se přivalil tenhle tlustoprd a nakonec ty tři důry, co vypadaly, jako dyš berou draka z ňáký tělocvičny. Doprdele. Všichni se rvali a škrábali a ječeli a ta tlustá příšera ležela pod chodníkem jako zdechlina a lidi se kolem ní mlátili a nadávali si a váleli se po zemi, vomdlelej nevomdlelej. Vypadalo to jako rvačka v salúnu z ňákýho westernu, jako válka mezi

gangama. Lidí plná Bourbon Street, no jako dybysme tam hráli fotbal. Potom si to přihasili poliši a tu mrchu Leeovou vodvezli. Doprdele. Nakonec se ukázalo, že na vokrsku stejně žádnýho kámoše nemá. Třeba eště zhaf tnou někoho z těch sirotků, co vo ně tak pečovala. Kurva! A ty chlapi vod novin mě pořád fotili a pořád znova se mě vyptávali, jak to všecko bylo. Pak ať někdo řekne, že se fotka barevnýho kluka nemůže dostat na první stránku! Aj-vaj! Kurva! Budu nejslavnější příživa ve městě. Ale já to tomu vobchůzkáři Mancusovi řeknu. Řeknu mu: ‚Nojo, ale dyš je teď tenhle bordel zamáznutej, co dybyste řek svejm kamarádům na vokrsku, že sem vám píchnul a že by mi hned nemuseli honit prdel pro příživu?' Copak vo to někdo stojí, dřepět v lapáku s Lanou Leeovou? Takhle to s ní byla hrůza, a to byla na svobodě. Doprdele."
"Budeš si hledat novou práci, Jonesi?"
Jones vyfoukl temné mračno, varování před bouří, a řekl: "Po tomhle fleku, kde sem hákoval div ne zadara, bych si fakt zasloužil placenou dovolenou. Aj-vaj. Kde já můžu najít práci? Už takhle sou ulice plný černejch kušen, kerý nemaj do čeho píchnout. Kurva! Najít si dneska slušnej flek, to neni žádná sranda. Nejsem sám, kdo je na tom bledě. Tahle Darlena to taky nebude mít lehký, splašit pro sebe a pro toho svýho ptáka dobrej solích. To se roznese, jak dopadla, dyš jen vystrčila prdel na jeviště, a až se někam přídě ucházet vo místo, pošlou jí pěkně do hajzlíčku. Víte, jak to myslím? To chcete udělat sabotáž a pustíte někam třeba toho tlustoprda, a pic ho! — zařve na to fůra nevinnejch lidí jako Darlena. Tohle ta svině Lana říkala pořád: že ta tlustá vobluda zrujnuje investice každýho, komu se připlete do cesty. Darlena a ten její holohlavej vorel teďka nejspíš zíraj jeden na druhýho a říkaj si: ‚Kurva! To smě tu premiéru vymňoukli. Aj-vaj. To teda byl trhák.' Je mi fakt moc líto, že na tu sabotáž zařvala taky Darlena, ale dyš sem toho tlustoprda uviděl, nemoh sem prostě vodolat. Věděl sem, že vyhodí Noc rozkoše do povětří. Aj-jaj-jaj. Taky že jo. Kurva!"
"Můžeš bejt rád, že tě taky nezabásli, když jsi v tom baru dělal."
"Ten vobchůzkář Mancuso povídal, že voceňuje, že sem mu tu skříňku vokázal. Rek mi: ‚Tohle my polišové potřebujem, aby nám lidi jako vy vobčas helfnuli.' Rek mi: ‚Lidi jako vy mi pomáhaj nahoru.' A já mu řek: ‚Kurva! Jenom to nezapomeňte říct svejm kámošům na vokrsku, aby mi zas nezačali drbat prdel pro příživu.' A voň mi řek: ‚Nebojte se, nezapomenu. Všichni na vokrsku voceňujou, co sté pro nás udělal, chlape.' Takže polišové mě teďka voceňujou. Nojo. Možná mi daj dokonce ňákou cenu. Kurva!" Jones nasměroval svůj dým nad žlutohnědou hlavu pana Watsona. "Teda přál bych vám tu svini Leeovou na těch fotkách vidět. Vobchůzkářovi Mancusovi div nevypadly voči na podlahu, jak na ně čuměl. A furt jen mlel dokola:‚Kurva! No tohle! Sakra!' A mně řek: ‚Chlape, teď se tedy vyšvihnu.' A já sem si pro sebe řek: ‚Jo, někerý liďi se možná vyšvihnou. A z někerejch budou znova příživové. Ale někerý bdi se už po dnešku nenechaj řádně zaměstnat za podminimální mzdu. Někerý lidi se budou flákat po městě a koupej si klimatizaci a barevnou telinu.' Doprdele. Nejdřív sem vopěvanej vodborník v šúrování podlahy a najednou zas příživa."
"Mohlo by bejt hůř."
"Nojo. Vám se to povídá, čoveče. Máte tenhle svůj kšeftík, máte syna, kerej učí na škole, a nejspíš taky zahradní krb, buicka, klimatizaci, barevnou telinu. Kurva! Já nemám ani tranzistorový rádio. Při takový mzdě z Noci rozkoše se lidem vo ňáký klimatizaci ani nezdá." Jones utvořil filozofický oblak. "Ale v tomhle máte pravdu, Watsone. Mohlo by bejt hůř. Moh bych třeba bejt tim tlustoprdem. Kurva! Jakej s tim to veme konec? Aj-vaj!"

13

Pan Levy se usadil do žluté nylonové pohovky a rozevřel noviny, doručované za poněkud vyšší předplatné každé ráno na pobřeží. Bylo to báječné mít zase pohovku sám pro sebe, ale zmizení slečny Trixie k rozjasnění jeho nálady nepostačovalo. Strávil bezesnou noc. Paní Levyová byla natažena na svém regeneračním lůžku a podrobovala své obliny časnému rannímu prohopsávání a hnětení. Mlčela a obírala se plány na nadaci, které si zapisovala na list papíru položený na rozvlněné přední části lůžka. Odložila na okamžik tužku a sáhla do krabice na podlaze, aby si vybrala kousek cukroví. A právě to cukroví bylo příčinou bezesné noci pana Levyho. Vydali se s manželkou borovými lesy do Mandevillu a nejenže zjistili, že tam pan Reilly není, ale navíc se k nim zaměstnanci ústavu, kteří je považovali za recesisty, chovali velice nevlídně. Paní Levyová se svými zlatobílými vlasy, slunečními brýlemi s modrými skly a akvamarínovým maskárem, vytvářejícím kol modrých skel brýlí široké halo, skutečně vypadala jako nejapná recesistka. Není divu, že budila podezření, když takhle zmalovaná seděla ve sporťáku před hlavní budovou mandevillské-ho ústavu pro duševně choré s velkou krabicí cukrářského pečiva na klíně a dožadovala se neexistujícího pacienta, říkal si pan Levy. Ale přijala to celkem klidně. Zdálo se, že otázka nalezení pana Reillyho paní Levyovou příliš neznepokojuje. Její manžel začínal mít pocit, že si ani moc nepřeje, aby Reillyho našel, že v koutku duše doufá, že Abelman spor pro urážku na cti vyhraje, takže ona pak bude moci Susaně a Sandře předhazovat následnou chudobu coby otcův konečný nezdar. Je to žena ošidné mysli, jejíž tahy lze předvídat jedině tehdy, když větří příležitost, jak svého manžela zdeptat. Začínal se ptát, na čí straně vlastně stojí, na jeho nebo na Abelmanově?
Požádal Gonzaleze, aby zrušil jeho jarní rezervace. Nejprve se musí vyjasnit tenhle Abelmanův případ. Pan Levy pozdvihl noviny a znovu si uvědomil, že kdyby to jeho zažívací systém jen trochu dovolil, našel by si čas, aby na Levyho kalhoty jaksepatří dohlédl. K takovýmhle věcem by pak nedocházelo; život by byl příjemný a klidný. Ale už jen to jméno, pouhých šest slabik názvu "Levyho kalhoty", mu vyvolávalo v útrobách kyselé vlnobití. Možná by měl název firmy změnit. Možná by měl změnit Gonzaleze. Když ale přednosta kanceláře je tak loajální. Miluje svou nevděčnou, bídně placenou práci. Toho nemůže jen tak vykopnout. Kde by našel jiné místo? A co je důležitější, kdo by ho chtěl zastoupit? To je jeden dobrý důvod, proč Levyho kalhoty nadále udržovat v provozu: aby pan Gonzalez nepřišel o zaměstnání. Na žádný jiný důvod, proč by měl podnik běžet dál, pan Levy nepřišel, ať si lámal hlavu sebevíc.

Gonzalez by ještě mohl spáchat sebevraždu, kdyby továrnu zavřel. Musí brát v úvahu lidský život. A navíc o ty barabizny nikdo zřejmě nestojí.
Kdyby aspoň Leon Levy nazval svůj pomník nějak moderněji, třeba "Levyho džínsy". To by nebylo špatné jméno. "Kalhoty" připadaly Levymu mladšímu strašně nekonkrétní. Když mu bylo kolem dvaceti, zmínil se otci, že by obchodu prospěla změna jména, ale otec jen zaúpěl: "Tak tobě už ‚Levyho kalhoty' nevoní? Jídlo, které jíš, jsou ‚Levyho kalhoty'. Auto, které řídíš, jsou ‚Levyho kalhoty'. Já jsem ‚Levyho kalhoty'. Tohle má být vděčnost? Tohle má být synovská oddanost? Příště budeš chtít, abych si změnil jméno já. Buď zticha, ty budižkničemu. Běž si hrát se svýma auťákama a holčičkama. Mám dost svých starostí s krizí, nepotřebuju tvé chytré rady. Měl bys radši poradit Hooverovi. Měl bys mu doporučit, ať si nechá říkat Schlemiel. Ven z mé kanceláře! Drž hubu!"
Gus Levy pohlédl na snímky a článek na první stránce a hvízdl mezi zuby. "Páni!"
"Co je zas, Gusi? Nějaký problém? Ty máš nějaký problém? Vůbec jsi na dnešek nespal. Slyšela jsem celou noc vířivou lázeň. Takhle se ještě sesypeš. Prosím tě, běž k tomu Lennyho doktorovi, než tě posedne amok."
"Právě jsem našel pana Reillyho."
"To jsi jistě šťastný."
"Ty ne? Podívej, je tady v novinách."
"Opravdu? Přines mi to sem. Pořád si říkám, co se s tím mladým idealistou mohlo stát. Hádám, že obdržel nějakou cenu za obranu občanských práv."
"Ještě onehdy jsi tvrdila, že je psychopat."
"Když je natolik mazaný, aby nás poslal jako dva pitomce do Mandevillu, pak to není žádný psychopat. I takový idealista si z tebe může střílet."
Paní Levyová se zahleděla na obě ženy, ptáka, rozšklebeného vrátného.
"Kde je? Nevidím tu žádného idealistu." Pan Levy ukázal na zcepenělou krávu pod chodníkem. "To je on? V odpadní stružce? To je tragické. Zpustlý, opilý, zbaven všech nadějí, už nyní nafouklý ztroskotanec. Připiš si ho do svého deníčku vedle slečny Trixie a vedle mě jako další život, který jsi zmařil."
"Nějaký pták ho klofnul do ucha nebo něco podobně uhozené-ho. Podívej, vidíš tu kolekci kriminálních fyziognomií? Říkal jsem ti, že má záznam v rejstříku. Tihle lidé jsou jeho kumpáni. Striptérky, pasáci a pornografové."
"Kdysi hořel pro idealistické cíle. A ted se na něj podívej. Ale neboj se. Jednou za to všechno zaplatíš. Za pár měsíců, jen co tě Abelman dorazí, budeš zase na ulici s károu jako tvůj otec. Seznáš, jak se nevyplácí zahrávat si s lidma jako Abelman, jak se nevyplácí řídit podnik jako playboy. Susan se Sandrou z toho budou mít šok, až zjistí, že jsou na mizině. Dají ti kopačky, Gusi Levy, někdejší otče."
"Když to chceš vědět, jedu teď rovnou do města, abych si s tím Reillym promluvil. Já už tu bláznivou historku s dopisem rozmotám."
"Ha, ha. Gus Levy, velký detektiv. Nechtěj mě rozesmát. Nejspíš jsi jednoho krásného dne vyhrál na dostizích, připadal sis jako mistr světa a napsals ten dopis. Já věděla, že to takhle jednou skončí."
"Víš co? Mám takový dojem, že se na ten můj soud s Abelma-nem docela těšíš. Chceš mě vidět zničeného, i kdybys měla jít ke dnu se mnou."
Paní Levyová zívla a řekla: "Mohu snad bojovat proti něčemu, k čemu jsi směřoval po celý život? Tohle jen děvčátkům dokazuje, že co jsem jim o tobě dlouhé roky říkala, byla pravda. Čím víc o tom sporu s Abelmanem přemýšlím, Gusi, tím je mi jasnější, že to bylo nevyhnutelné. Díky bohu, že moje matka má trochu peněz.
I tak se asi bude muset vzdát San Juanu. Za pár šestáků Susan a Sandru neuživíš."
"Drž hubu."
"Tak ty mi budeš říkat, abych držela hubu?" Paní Levyová poskakovala nahoru dolů, nahoru dolů. "Mám snad přihlížet tvému krachu bez jediného slova? Musím plánovat, co se mnou a s mýma holčičkama bude. Chci říct, že život půjde dál, Gusi. Nechci s tebou utonout v kořalce. Můžeme jen děkovat Bohu, že nás tvůj otec opustil. Ten se dožít toho, jak jeho syn kvůli nějakému kanadskému žertíku přišel o Levyho kalhoty, šeredně bys to odpykal. To mi věř. Leon Levy by tě svinským krokem vyhnal ze země. Ten muž měl odvahu, odhodlání. Ale ať se stane, co se stane, Levyho nadace to přečká. I kdybychom si to s matkou od úst musely odtrhnout, budu ty ceny udělovat. Budou poctou a odměnou pro lidi, kteří se vyznačují odvahou a srdnatostí, jaké jsem shledala u tvého otce. Nedovolím ti, abys vláčel jeho jméno s sebou po putykách. Až s tebou Abelman skoncuje, budeš ještě rád, když tě jeden z těch tvých mančaftů, které tak miluješ, přijme za poskoka. Pak poznáš, co je to práce, až budeš lítat s kbelíkem a houbou jako poslední nýmand. Ale nelituj se. Koledoval sis o to."
Pan Levy už chápal, že dle podivné logiky jeho ženy je nezbytné, aby zkrachoval. Přeje si Abelmanovo vítězství; vidí v tomto vítězství jakési vlastní ospravedlnění. Od chvfle, kdy si přečetla Abelmanův dopis, zvažuje její mysl nastalou situaci z nejrůznějších úhlů. Každou minutu, po kterou šlape na svém roto-pedu či poskakuje na lůžku, jí zřejmě její logický systém stále přesvědčivěji napovídá, že Abelman musí při vyhrát. Nebude to pouze Abelmanovo vítězství, ale také její. Každý konverzační a dopisový ukazatel a směrník, jež před děvčaty vytyčovala, míří k otcově definitivnímu, katastrofálnímu krachu. Paní Levyová si nemůže dovolit nemít pravdu. Potřebuje ten půlmiliónový spor pro urážku na cti. Jeho rozhovor s Reillym ji nezajímá ani trochu. Abelmanův případ přešel z roviny čistě materiální a fyzické do roviny ideologické a duchovní, kde univerzální a kosmické síly nakazují, že Gus Levy musí prohrát, že bezdětný a opuštěný Gus Levy musí navěky putovat světem s kbelíkem a mycí houbou.
"Takže já jdu za Reillym," řekl konečně pan Levy.
"Jaké odhodlání. Stěží tomu mohu uvěřit. Neboj se, stejně tomu mladému idealistovi nic nepřišiješ. Je příliš chytrý. Zase tě povodí
za nos. Však uvidíš. Zas budeš pytlovat vítr. Tož vzhůru do Mandevillu. Tentokrát si tě tam nechají; muž ve zralém

věku, který se prohání po městě v mrňavém autíčku, vhodném tak pro studenta, přece nemůže být normální."
"Pojedu k němu domů."
Paní Levyová složila své poznámky k Nadaci, vypnula lehátko a řekla: "Vezmi mě s sebou, když jedeš do města. Co nám Gonzalez telefonoval, že slečna Trixie kousla toho gangstera do ruky, mám o ni, o chudinku, strach. Musím ji vidět. Její staré nepřátelství vůči Levyho kalhotám vzplálo novou silou."
"Musíš si pořád zahrávat s tou senilní babou? Copak ses jí nenamučila dost?"
"Nechceš mi dovolit sebemenší dobrý skutek. Tvůj typ se v učebnicích psychologie ani nevyskytuje. Měl bys už konečně zajít k tomu Lennyho doktorovi, už kvůli němu. Až se tvůj případ objeví na stránkách psychiatrických časopisů, pozvou ho určitě přednášet do Vídně. Ozdobíš ho slávou, zrovna jako ta chromá holčička nebo kdo to byl, co udělala Freuda."
Zatímco se paní Levyová v přípravách na milosrdnou vizitu oslepovala nánosy akvamarínového očního stínu, pan Levy vycouval se sporťákem z monumentální garáže pro tři vozy, vyvedené jako bytelná venkovská kočárová kůlna, a seděl za volantem a hleděl na poklidný, lehce rozčeřený záliv. V hrudi ho hryzly ostré zoubky záhy. Reilly musí učinit nějaké doznání. Abelmanovi právničtí šibři by ho roznesli na kopytech; takové zadostiučinění své ženě dopřát nemíní. Jestliže se Reilly k napsání toho dopisu přizná, jestliže se mu z toho podaří nějak vyváznout, změní se od základu. Slavnostně se zapřísáhne, že se stane jiným člověkem. Mohl by se i maličko věnovat továrně. Bylo by to konečně rozumné a praktické, občas na podnik dohlédnout. Zanedbané Levyho kalhoty jsou jako zanedbané dítě, z kterého se může vyklubat delikvent, cosi, co vyvolává řadu problémů, jimž by trocha výchovy, trocha péče a trocha správné výživy mohly předejít. Čím déle se člověk drží z dosahu Levyho kalhot, tím ho moří víc. Levyho kalhoty jsou něco jako vrozená tělesná vada, dědičná kletba.
"Každý, koho znám, má krásný velký sedan," řekla paní Levyová, když se vtěsnala do miniaturního vozítka. "Ale ty ne. Ne. Ty musíš mít dětské autíčko, které je dražší než cadillac a vždycky mě celou rozcuchá."
Na potvrzenou jí vzápětí, sotvaže se vyřítili na pobřežní dálnici, odlepil vítr od hlavy tuhý pramen nalakovaných vlasů. Cestou bažinami oba mlčeli. Pan Levy nervózně rozjímal o své budoucnosti. Paní Levyová spokojeně rozjímala o své a její akvamarínové řasy klidně mžikaly proti větru. Konečně dorazili do města, a když pan Levy pocítil, že je tomu pošukovi Reillymu blíž a blíž, přidal ještě na rychlosti. Spřáhl se s tou cháskou z Francouzské čtvrti. Snad jen nebesa vědí, jaký je vlastně Reillyho soukromý život. Jedna bláznivá příhoda za druhou, šílenství na šílenství.
"Myslím, že jsem tvůj problém konečně analyzovala," řekla paní Levyová, když je hustý provoz přiměl zpomalit. "Tvá divoká jízda mi poskytla klíč. Teď už vím, proč jsi takový mouchy sněz te si mě, proč nemáš žádnou ctižádost, proč jsi přivedl podnik k úpadku." Paní Levyová učinila na efekt vypočtenou pauzu. "Toužíš podvědomě po smrti."
"Naposledy ti dneska říkám: drž hubu!"
"Agresívnost, zaujatost, nevole," řekla nadšeně paní Levyová. "Tohle skončí moc a moc špatně, Gusi."
Protože byla sobota, útoky Levyho kalhot proti konceptu svobodného podnikání na dobu víkendu utichly. Levyovi projeli kolem továrny, která z ulice vypadala jako v posledním tažení, ať byla otevřená nebo zavřená. Z jednoho zaječího slechu komínů stoupal chabý dým podobný tomu, jaký vydává spalované listí. Pan Levy se nad kouřem zahloubal. Nejspíš nějaký dělník nacpal v pátek odpoledne do kotle jeden ze střihačích stolů. Taky tam ovšem někdo může být a pálit listí. Už se přihodily divnější věci. Tak například sama paní Levyová za svého keramického období zrekvírovala jeden z kotlů na hrnčířskou pec.
Když minuli továrnu a paní Levyová na ni pohlédla a pronesla: "Smutné, smutné," zahnuli k řece a zastavili před zmámeně vyhlížejícím dřevěným činžovním domkem naproti přístavišti v ulici Touha. Stopa látkových odstřižků vybízela kolemjdoucí, aby zdolali nenatřené přední schody a vešli za tajemnou metou do nitra budovy.
"Nezdržím se dlouho," řekla paní Levyová uprostřed kroucení a přizdvihování, jehož bylo zapotřebí, aby člověk ze sportaku
vyprostil tělo. Vzala s sebou načatou krabici cukrářských zákusků, určených původně pro pacienta v Mandevillu.
"Tenhle projekt mě trochu zklamal. Ale možná ji to cukroví zabaví natolik, abych se s ní nemusela moc vybavovat."
Usmála se na manžela. "Hodně štěstí s tím idealistou. A ne abys mu zase naletěl na nějaký trik."
Pan Levy vyrazil k obytným čtvrtím. Když musel zastavit na červenou, vyhledal Reillyho adresu v novinách, které měl uložené v přihrádce mezi samostatnými sedadly. Pokračoval podle řeky po Tchoupitoulas Avenue, až konečně odbočil vpravo do Constanti-nople a přes její lavory doskákal k miniaturnímu domku Reillyo-vých. Mohl ten obrovitý pošuk bydlet v takovémhle domečku pro panenky? Jak procházel dveřmi?
Pan Levy vystoupil do schůdků a přečetl si nápis "Mír za každou cenu", připíchnutý na jednom ze sloupků verandy, a "Mír všem lidem dobré vůle", vyvěšený na průčelí domu. Byl na správné adrese. V domě vyzváněl telefon.
"Nejsou doma!" zaječela zpoza okenic sousedního domu nějaká žena. "Ten telefon tam zvoní vod božího rána."
Přední dveře vedlejšího domu se otevřely a na verandu vyšla žena zpustošeného zevnějšku. Opřela si zarudlé lokty o zábradlí.
"Nevíte, kde by mohl být pan Reilly?" zeptal se jí pan Levy.
"Vím vo něm jen to, že jsou ho plný noviny. Ale řeknu vám, kde by měl bejt. V ústavě. Jsem s nervama dočista hin. To jsem nad sebou podepsala rozsudek smrti, když jsem se sem nastěhovala."
"On tu ale nebydlí sám, že ne? Když jsem volal, vzala to nějaká žena."
"To musela bejt jeho máma. Ta má nervy taky v čudu. Jela pro něj do špitálu, nebo kam ho to vodvezli."
"Znáte pana Reillyho dobře?"
"Eště jako malýho kluka. Jeho máma na něj byla náramně pyšná. Všechny sestřičky ve škole ho milovaly, jak byl roztomilej. A koukněte, jak dopad, válí se po ulicích. No, udělali by nejlíp, kdyby začali přemejšlet vo stěhování. Já je tady nechci. Já už nemůžu. A teď se teprv budou hádat."

"Dovolte, abych se vás na něco zeptal, když pana Reillyho tak dobře znáte. Myslíte si, že neodpovídá za své činy, nebo že je dokonce nebezpečný?"
"Co vod něj chcete?" kalné oči slečny Annie se zúžily. "Už je zas v ňákým maléru?"
"Jmenuju se Gus Levy. Byl u mě zaměstnán."
"Jo? A nepovídejte. Ten blázen Ignácius byl náhodou na to místo u vás vohromně hrdej. Slyšela jsem ho vždycky vyprávět mámě, jaký udělal terno. Jo, pěkný terno. Za pár neděl mu vylili perka. Ale když byl u vás zaměstnanej, tak to ho musíte znát."
Že by byl ten pošuk Reilly na Levyho kalhoty opravdu hrdý? Vždycky to aspoň tvrdil. To by byl hned jeden příznak jeho nepři četnosti.
"Povězte mi, neměl nějaké oplétačky s policií? Nemá dokonce záznam v policejním rejstříku?"
"Za jeho mámou sem chodí ňákej policajt. Vopravdickej tajnej. Ale za Ignáciem sem nechodí. Víte, jeho máma si dá ráda do trumpety. Teď jsem jí dlouho piclou neviděla, ale jeden čas v tom pěkně lítala. To vám třeba vykouknu na dvorek a vůna je celá zamotaná v mokrým prostěradle, co jí visí ze šňůry. Pane, tihle sousedi mě připravili vo deset roků života. Ten rámus! Bendža a pozouny a řvaní a hulákání a ta televize! Tyhle Reillyovi by se měli vodstěhovat někam na venkov, na ňákou farmu. Takhle abych brala dnes a denně šest nebo sedm aspirýnů." Slečna Annie si sáhla do výstřihu svých domácích šatů a zalovila po zbloudilém ramínku. "Já vám něco řeknu, pane. Já chci bejt fér. Tenhle Ignácius byl docela fajn, dokavaď mu nechcípnul ten jeho velkej pes. Víte, měl takovýho velkýho hafana, kterej mi furtumfurt štěkal pod voknama. To mi taky začly rupat nervy. No a potom ten pes chcípnul. Konečně si užiju špetky ticha a klidu, říkala jsem si. Ale kdepak. Ignácius si vzal do hlavy, že toho psa pochová před máminým salónem s pugétem v prackách. Tenkrát se taky začali s mámou tak strašně vadit. Abych vám řekla pravdu, myslím, že to se taky stará dala na chlast. Ignácius šel teda za farářem, že aby nad tím čoklem něco řek. Ignácius si to představoval jako normálka pohřeb. Chápete? Farář samosebou řek, že nikam nepude, a myslím, že zrovna tenkrát Ignácius vystoupil z církve. A tak milej Ignácius vystrojil svýmu psovi pohřeb sám.Takovej velkej kluk, chodil už do střední školy, taky by moh mít kapku rozumu. Vidíte ten kříž?" Pan Levy se beznadějně zahleděl na práchnivějící keltský kříž před domem. "Tam se to všecko stalo. Sebral na dva tucty malejch děcek, který tam kolem něj stály na trávníku a koukaly, co to jako dělá. A Ignácius měl takový černý paleto jako Superman a všude hořely svíčky. A jeho máma na něj v jednom kuse řvala ze dveří, aby toho čokla hodil do smetí a vrátil se domu. No, a pak už to bylo jen horší a horší. Ignácius byl potom asi deset let na studiích. Jeho máma divže nemusela žebrotou, na co jí to přišlo. Musela dokonce prodat piano, co tenkrát měli. No, to mi rozhodně nevadilo. Ale měl byste vidět tu holku, co klofnul na univerzitě. Povídám si: ‚Ale co. Třeba se teď Ignácius vožení a vodstěhuje se.' Cha, to jsem se škaredě spletla. Pořád jenom seděli u něj v pokoji. Vypadalo to, jako když tam každej večír pořádaj tuhletu přehlídku lidový tvořivosti. Co já všecko z toho svýho vokna nemusela vyslechnout! ‚Stáhni si tu sukni.' A Vypadni z mý postele.' A ‚Co si to dovoluješ? Já jsem eště panna.' Bylo to hrozný. Byla jsem na aspirýnech čtyřiadvacet hodin denně. No, a pak ho ta holka vopustila. Ani se jí nedivím. Stejně musela bejt ňáká divná, když s ním mohla chodit." Slečna Annie zatápala po jiném poutku v opačném směru.
"Takovejch domů ve městě a že já se musela nastěhovat zrovinka sem? No, to mi vysvětlete."
Pana Levyho nenapadal žádný důvod, proč se musela nastěhovat právě do těchto končin. Ale příběh Ignácie Reillyho v něm zdvihl tíseň a přál si být z Constantinople Street co nejdále.
"No," pospíšila si dáma, lačná publika pro .svůj strastiplný příběh, "a tohle v těch novinách, to je teda vrchol. To je moc špatná reklama pro naši ulici. Jestli si teď ešte něco začnou, zavolám policii a nechám ho sebrat pro rušení klidu. Já už to dál nevydržím. Mám nervy v talóně. A když se vám ten Ignácius koupe, řek byste podle toho šplouchání, že mi dům vodnese potopa. Myslím, že mi to leze na mozek. Jsem na to zkrátka moc stará. Mám už těch Udí dost." Slečna Annie zalétla očima kamsi přes rameno pana Levyho. "Moc hezky jsme si popovídali, pane. Sbohem."
Vřítila se do svého domu a přirazila za sebou dveře. Její náhlé zmizení pana Levyho zmátlo stejně jako její svérázný životopis pana Reilíyho. Příšerná čtvrť. Levyho hrádek byl vždycky přehradou proti známostem s podobnými lidmi. Potom pan Levy spatřil, že se k chodníku pokouší přirazit starý plymouth a škrábe si disky o obrubník. Konečně zastavil. Na zadním sedadle se rýsovala silueta obrovitého pošuka. Z místa pro řidiče vystoupila žena s rudě kaštanovými vlasy a zavolala: "No tak, chlapče, polez ven!"
"Nevylezu, dokud mi neobjasníš svůj vztah k tomu uslintanému starci," odpověděla silueta. "Měl jsem za to, že jsme tomu degenerovanému starému fašistovi unikli. Zjevně jsem byl na omylu. Celou tu dobu jsi s ním za mými zády udržovala poměr. Pravděpodobně jsi ho před Holmesův obchodní dům poslala ty sama. A jak tak o tom přemýšlím, vůbec bych se nedivil, kdybys tenkrát byla smluvená i s tím mongoloidem Mancusem, abyste všichni společně roztočili tento zlovolný cyklus. Jak jsem jen mohl být tak důvěřivý a naivní? Celé dlouhé týdny jste mě tahali za nos. To je spiknutí!"
"Vylez z toho auta!"
"Vidíte?" pronesla slečna Annie zpoza okenic. "Už se zase hádaj."
Zadní dveře vozu se skřípavě otevřely a na stupátko vystoupila k prasknutí naditá vysoká semišová bota. Hlavu měl pošuk v obvazech. Vypadal unaveně a pobledle.
"Nezůstanu pod jednou střechou s ženou volných mravů. Jsem šokován a hluboce raněn. Moje vlastní matka. Není divu, že proti mě tak sveřepě brojíš. Jímá mě podezření, že jsem se stal obětním beránkem tvého černého svědomí."
Povedená rodinka, pomyslel si pan Levy. Matka opravdu vypadala tak trochu jako coura. Uvažoval, proč ji ten detektiv může navštěvovat.
"Zavři tu svou'nevymáchanou hubu," ječela žena. "Takhle vo takovým hodným a slušným člověku, jako je Claude, mluvit nebudeš."
"Hodný člověk," ušklíbl se Ignácius. "Mohl jsem tušit, že takhle skončíš, když jsi začala chodit po nocích s těmi

degeneráty."
Na verandy okolních domků vyšlo několik zvědavců. To zase bude den. Panu Levymu hrozilo nebezpečí, že ho tito divocí lidé strhnou do nechutné veřejné scény. Pálení záhy se šířilo do celé hrudi.
Žena s kaštanovými vlasy padla na kolena a vyslala k nebesům dotaz: "Panebože, v čem jsem pochybila? Pověz, Bože. Polepším se."
"Klečíš na Rexově hrobě!" zařval Ignácius. "Řekni mi raději, co s tím vilným mccarthyistou děláte? Patříte patrně k nějaké tajné politické buňce. Už se nedivím, že jsem byl bombardován těmi propagandistickými brožurkami. Už se nedivím, že jsem byl včera večer sledován. Kde máš tu dohazovačku Battagliovou? Kde je? Spláče nad výdělkem. To je spřisahání proti mé osobě, mrzký plán, jak mě odklidit z cesty. Bože! Ten pták byl určitě vycvičen bandou fašistů. Nezastaví se před ničím."
"Claude si mě namlouvá," řekla vzdorně paní Reillyová.
"Cože?" zaburácel Ignácius. "Chceš tím snad naznačit, že dovoluješ nějakému starci, aby tě ochmatával?"
"Claude je hodný člověk. Vzal mě jenom párkrát za ruku."
Modrožluté oči se rozšilhaly zlostí. Tlapy se přitiskly na uši, aby to nemusel déle poslouchat.
"Nebesa jen vědí, jaké neslýchané touhy ten člověk chová. Prosím tě, neříkej mi celou pravdu. Měl bych z toho totální kolaps."
"Buďte zticha!" zaječela zpoza svých okenic slečna Annie. "Vaše dny v tyhle ulici jsou sečteny!"
"Claude možná není žádnej lumen, ale je to slušnej člověk. Je na svou rodinu hodnej a to se počítá. Santa říká, že nemá rád komouše jen proto, protože je vosamělej. Nemá prostě nic jinýho na práci. Kdyby mě požádal, abych si ho vzala, v tyhle minutě bych mu řekla: ‚Ano, Claude.' Udělala bych to, Ignácie. Ani bych vo tom nemusela dvakrát přemejšlet. Mám právo, aby se mnou někdo slušně zacházel, eště než umřu. Mám právo, abych se nemusela věčně starat, kde vemu další prachy. Když jsme šli s Claudem k vrchní sestře pro tvoje šaty a vona mi podala tvou peněženku, kde bylo skoro třicet dolarů, řekla jsem si, že to je teda poslední kapka. Ty tvý bláznovství byly hodně zlá věc, ale skovávat před svou ubohou mamkou prachy..."
"Potřeboval jsem ty peníze k jistému účelu."
"Na co? Aby ses moh tahat s ňákejma rozhoďnožkama?" paní Reillyová se namáhavě zdvihla z Rexova hrobu. "Ty nejseš jenom praštěnéj, Ignácie. Ty jseš taky podlej."
"Ty si vážně myslíš, že se ten zhýralec Claude chce ženit?" vypleskl Ignácius, aby změnil téma. "Bude tě tahat z jednoho pochybného motelu do druhého. Skončíš sebevraždou."
"Když budu chtít, tak se provdám, synku. Ty mi v tom nezabráníš. Teďka už ne."
"Ten člověk je nebezpečný radikál," řekl chmurně Ignácius. "Nebesa jenom vědí, jaké politické a ideologické horory se mu líhnou v hlavě. Co když tě bude mučit, ne-li něco horšího?"
"Kdo si myslíš, že jseš, abys mi radil, co mám a co nemám dělat, Ignácie?" paní Reillyová upřela oči na rozčertěného syna. Byla znechucená a unavená a nezajímalo ji nic, co ještě Ignácius mohl říci. "Claude je trouba. Fajn. To ti přiznám. Mně se ty Claudovy řeči vo komunistech taky nelíběj. Fajn. Možná že vo politice nic neví. Ale já vo politiku nedbám. Já dbám vo to, aby se mi dostalo aspoň trochu slušný smrti. Claude umí bejt na člověka laskavěj, a to je víc, než co dokážeš ty s celou svou politikou a vysokejma školama. Za všecko dobrý, co jsem pro tebe v životě udělala, jsem ti byla jenom vošlapkem. Ráda bych, aby na mě byl eště někdo hodnej, než mě strčej do hrobu. Všemu ses naučil, Ignácie, jenom ne tomu, jak bejt člověkem."
"Tobě není dobré zacházení souzeno," vykřikl Ignácius. "Jsi jasná masochistka. Dobré zacházení by tě uvedlo ve zmatek a zahubilo."
"Táhni k čertu, Ignácie. Zlomils mi srdce tolikrát, že bych to ani nespočítala."
"Ten chlap do našeho domu nevkročí, dokud tady budu já. Až by se tě nabažil, obrátil by pravděpodobně svou zvrhlou pozornost na mé."
"Co to meleš, blázne. Zavři tu svou sprostou klapačku. Už tě mám po krk. Však já se vo tebe postarám. Povídáš, že by sis rád vodpočinul? Zařídím ti vodpočinek, vo jakým se ti nesnilo."
"Když jen pomyslím, že můj drahý nebožtík otec v hrobě sotva vychladl," mumlal Ignácius a dělal, že si z očí stírá slzy.
"Pan Reilly umřel před dvaceti rokama."
"Před jedenadvaceti," řekl jedovatě Ignácius. "Vidíš. Už jsi na svého milovaného manžela zapomněla."
"Promiňte," řekl nesměle pan Levy. "Mohl bych s vámi mluvit, pane Reilly?"
"Cože?" zeptal se Ignácius, když si poprvé všiml muže, stojícího na verandě.
"Co Ignáciovi chcete?" zeptala se paní Reillyová. Pan Levy se představil. "Tak tady ho máte vosobně. Doufám, že jste nenaletěl na tu ptákovinu, co vám tuhle napovídal do telefonu. Byla jsem tak utahaná, že jsem mu ani nemohla vyrvat sluchátko z rukou."
"Nemohli bychom zajít do domu?" zeptal se pan Levy. "Rád bych si s vaším synem pohovořil privátně."
"Mně je to volný," řekla beze všeho zájmu paní Reillyová. Podívala se do ulice a všimla si, kolik sousedů je pozoruje. "Sousedi beztak všecko vědějí."
Otevřela však dveře a všichni tři vstoupili do malé vstupní haly. Paní Reillyová odložila papírový sáček, ve kterém přinesla z nemocnice synův šátek a šavličku, a zeptala se: "Co vlastně chcete, pane Levy? Ignácie! Nechoď pryč a promluv si tady s pánem."
"Matko, musím se teď věnovat svým vnitřnostem. Bouří se proti traumatu posledních čtyřiadvaceti hodin."
"Hned z ty koupelny vylez a vrať se sem k nám. Co tomu bláznovi chcete, pane Levy?"
"Pane Reilly, víte něco o tomhle?"
Ignácius pohlédl na dva dopisy, které pan Levy vytáhl ze saka, a řekl: "Jistěže ne. To je přece váš podpis. Okamžitě

opusťte náš dům. Matko, toto je onen zloduch, který mě tak brutálně propustil z práce."
"Takže vy jste to nepsal?"
"Pan Gonzalez měl neobyčejně diktátorské manýry. Do blízkosti psacího stroje by mě nikdy nepustil. Jednou mě dokonce mrzce zpolíčkoval, když mé oči náhodou padly na jakousi korespondenci, kterou v dosti hanebné próze sepisoval. Byl jsem vděčný, když dovolil, abych mu leštil jeho lacinou obuv. Sám dobře víte, jaký má k té žumpě, již zovete továrnou, majetnický vztah."
"Já vím. Ale on říká, že tohle nepsal."
"Očividná nepravda. Každé jeho slovo zní falší. Hovoří rozeklaným jazykem!"
"Tenhle člověk nás chce žalovat o spoustu peněz."
"To napsal určitě Ignácius," přerušila je poněkud nezdvořile paní Reillyová. "Jak de vo nějaký malér, může za to Ignácius. Dělá průšvihy všude, kam vkročí. No tak, Ignácie. Řekni tady pánovi pravdu. No tak, bude to, synku? Že tě praštím přes hlavu."
"Matko, přikaž tomu mužovi, aby odešel," vykřikl Ignácius, postrkuje matku proti panu Levy mu.
"Pane Reilly, tenhle člověk mě chce žalovat o pět set tisíc dolarů. To by mě mohlo zruinovat."
"No není to hrůza!" vybuchla paní Reillyová. "Ignácie, cos to tomu nebožákovi proved?"
Ignácius se už chystal k diskusi o rozvážlivosti svého chování v Levyho kalhotách, když vtom zazvonil telefon.
"Haló?" řekla paní Reillyová. "Já jsem jeho matka. Jasně že jsem střízlivá." Provrtala Ignácia pohledem. "Cože? Co že to proved? No to snad ne." Upírala oči na syna, který si začal dřít jednu tlapu o druhou. "Nebojte se, pane, dostanete švy krámy zpátky, všecko kromě ty náušnice. Tu má ten pták. Fajn. Jasně že si budu pamatovat, co jste mi povídal. Ne, nejsem opilá!" Paní Reillyová práskla sluchátkem a obrátila se k synovi. "To byl ten párkař. Máš vyhazov."
"Díky bohu," vzdychl Ignácius. "Obávám se, že bych tu káru už neutáhl více."
"Cos mu to vo mně napovídal, chlapče? Tys mu řek, že piju?"
"Jistěže ne. To je k smíchu. Nebavím se o tobě s cizími lidmi. Nepochybně s tebou mluvil už dříve, když jsi byla pod vlivem alkoholu. Co já vím, možná jste spolu měli rendez-vous, možná jste podnikli bezuzdný flám po párkových doupatech."
"Nedokážeš ani prodávat párky po ulicích. Měl jsi slyšet, jak byl dopálenej. Povídal, že takovýhle svízele jaktěživo s žádným párkařem neměl."
"Aktivně se pohoršoval nad mým světonázorem."
"Mlč už, než ti zase jednu vrazím!" zaječela paní Reillyová. "A teď pověz tady panu Levymu pravdu."
Je to bída, takovýhle život, pomyslel si pan Levy. Tahle žena se ke svému synovi chová vskutku diktátorsky.
"Říkám přece pravdu," ohradil se Ignácius.
"Ukažte mi ten dopis, pane Levy."
"Nedávejte jí ho do ruky. Sotva umí slabikovat. Byla by z toho perplex řadu dní."
Paní Reillyová přetáhla Ignácia přes hlavu kabelkou.
"Nech mě!" vykřikl Ignácius.
"Nebijte ho," řekl pan Levy. Pošuk měl hlavu celou v obvazech.
Z násilí mimo boxerský ring se panu Levymu dělalo nevolno. Tenhle pošuk Reilly je opravdu k politování. Matka se zpíjí a spouští s nějakým chlípným starcem a nejradši by se syna zbavila. Na policii ji vedou v evidenci. Ten pes byl pravděpodobně jedinou bytostí, kterou měl ten pošuk v životě upřímně rád. Někdy musíte člověka vidět v jeho domácím prostředí, máte-li mu porozumět. Reilly se svým způsobem o Levyho kalhoty hluboce zajímal. Pan Levy teď litoval, že Reillyho propustil. Ten pošuk byl na práci v jeho podniku hrdý. "Nechtě ho být, paní Reillyová. Však my tomu přijdeme na kloub."
"Pomozte mi, pane," blekotal Ignácius a teatrálně uchopil pana Levyho za klopy jeho sportovního saka. "Toliko Štěstěna ví, co je | mi schopna udělat. Vím toho o jejích špinavých rejdech příliš. , Chce mě zlikvidovat. Napadlo vás promluvit si o tom se slečnou Trixie? Ta ví mnohem víc, než tušíte."
"To říká i moje žena, ale nikdy jsem jí nevěřil. Koneckonců je už tak stará. Pochyboval bych, že si svede sepsat, co nakoupit na neděli."
"Stará?" zeptala se paní Reillyová. "Ignácie! Povídals, že Trixie se jmenuje jedno moc hezký děvče, co s tebou pracuje v Levyho kalhotech. Povídals, že se vy dva máte rádi. A teď slyším, že je to ňáká baba princmetálová, která ani neumí psát. Ignácie!"
Bylo to smutnější, než se pan Levy zprvu domníval. Ten ubohý pošuk chtěl matce namluvit, že má děvče.
"Prosím vás," zašeptal Ignácius panu Levymu. "Pojďte do mého pokoje. Musím vám něco ukázat."
"Nevěřte Ignáciovi jediné slovo," volala za nimi paní Reillyová, když její syn táhl pana Levyho do dveří své zatuchlé komnaty.
"Jen ho nechtě být," odpověděl celkem pevně pan Levy. Tahle paní Reillyová by vlastnímu dítěti nedopřála příležitost. Je to stejná mrcha jako jeho žena. Není divu, že je z Reillyho taková troska.
Pak se za nimi dveře zavřely a panu Levymu bylo náhle na zvracení. Pokoj páchl starými čajovými lístky, jež mu připomněly čajovou konvici, kterou míval Leon Levy neustále vedle lokte, jemně popraskaný porcelánový čajník, na jehož dně byla vždycky vrstva vyvařených lístečků. Přistoupil k oknu a otevřel okenice, ale když vyhlédl, střetly se jeho oči s pohledem slečny Annie, který na něho upírala mezi žaluziemi svých okenic. Obrátil se od okna a zadíval se na Reillyho, který listoval v nějakých deskách s volnými, kroužky propojenými papíry.
"Tady je to," řekl Ignácius. "Tohle je pár mých poznámek z doby, kdy jsem ještě pracoval pro váš podnik. Dosvědčí, že jsem Levyho kalhoty miloval víc než sám život, že jsem strávil každou svou bdělou hodinu rozjímáním nad možnostmi, jak vaší organizaci prospět. A za nocí jsem měl často vidiny. Přízraky Levyho kalhot velebně proplouvaly mou dřímající

psýchou. Nikdy bych takový dopis nenapsal. Já jsem Levyho kalhoty miloval. Hleďte. A čtěte, vážený pane."
Pan Levy uchopil kroužkový svazek, a když mu Reillyho tlustý ukazováček naznačil řádku, četl: "Dnes byla naše kancelář konečně poctěna návštěvou našeho pána a vládce G. Levyho. Mám-li být zcela upřímný, shledal jsem ho poněkud netečným a lhostejným." Ukazováček o řádku nebo dvě přeskočil. "Časem sezná moji oddanost jeho podniku, moji obětavost. Můj příklad ho může naposléz strhnout a naplnit novou vírou v Levyho kalhoty." Ukazovátko prstu namířilo na další odstavec. "La Trixie své nitro dosud tutlá, a ukazuje se tudíž moudřejší, než jsem tušil. Jímá mě podezření, že tato žena mnohé ví, že její apatie je pouhou fasádou její očividné zášti vůči Levyho kalhotám. Když mluví o penzi, připadají mi její myšlenky souvislejší."
"Zde máte důkaz, vážený pane," řekl Ignácius a vyrval desky panu Levymu z rukou. "Podrobte výslechu tu Xantipu Trixie. Senilita je pouhou zástěrkou. Je součástí její obrany proti její práci a podniku. Ve skutečnosti Levyho kalhoty nenávidí, protože ji nechtějí poslat do důchodu. A může jí to mít někdo za zlé? Mnohokrát, když jsme byli v kanceláři sami, blábolila celé hodiny o svých plánech, jak se Levyho kalhotám ‚dostane na kobylku'. Její nevraživost vyplouvala na povrch v podobě vitriolových útoků proti vaší podnikové struktuře."
Pan Levy se pokoušel zvážit důkazy. Věděl, že Reilly podnik skutečně miloval; viděl to na vlastní oči v kanceláři, řekla mu to dáma ze sousedního domu, právě si to přečetl. Na druhou stranu Trixie podnik nenávidí. Ačkoli jeho žena a tenhle pošuk tvrdí, že její senilita je pouhou zástěrkou, přesto pochybuje, že by dokázala napsat takovýhle dopis. Ale teď se musí okamžitě dostat z tohoto klaustrofobického pokoje, než se pozvrací do všech těch papírů rozesetých po podlaze. Jak tak stál pan Reilly vedle něho a ukazoval mu příslušná místa ve svých zápiscích, byl zápach přímo nesnesitelný. Sáhl po klice, ale pošuk Reilly se vrhl ke dveřím a opřel se o ně.
"Musíte mi uvěřit," vzdychal. "Ta semetrika Trixie trpěla fixací na krocana nebo na šunku. Nebo to byla hovězí pečeně? Někdy to bylo všechno značně divoké a matoucí. Přísahala vám pomstu, když ji nenecháte v zákonném věku odejít do penze. Byla prodchnuta nepřátelstvím."
Pan Levy ho odstrčil stranou a vyšel do haly, kde jako dveřník čekala rudovlasá matka.
"Děkuju vám, pane Reilly," řekl pan Levy. Musí se z téhle klaustrofobické miniatury domu zlomených srdcí dostat stůj co stůj. "Kdybych vás ještě potřeboval, zavolám vám."
"Budete ho ještě potřebovat," vykřikla paní Reillyová, když kolem ní probíhal k domovním dveřím. "Ať je to, co je to, může za to Ignácius."
Křičela ještě něco, ale řev páně Levyho sporťáku ji přehlušil. Na skolený plymouth padl oblak modrého dýmu a pan Levy byl tentam.
"Teďka v tom lítáš," pronášela paní Reillyová k Ignáciovi, svírajíc v rukou bílou zástěru. "Teďka jsme v pěkný polízanici, synku. Víš, co můžeš dostat za padělání? Můžou tě taky šoupnout do federálního vězení. Ten chudák má na krku soudní proces vo půl miliónu dolarů. Bože! Teďka se v tom vezeš, Ignácie. Tomuhle teda říkám průser."
"Prosím tě," řekl chabě Ignácius. Jeho bledá pleť začala nabývat barvy křídy s lehkým odstínem šedé. Cítil se na umření. Jeho záklopka provedla několik manévrů, které svou originalitou a prudkostí předčily všechny dřívější. "Říkal jsem ti, že to strašně dopadne, když mě budeš honit do práce."
Pan Levy zvolil k přístavišti v ulici Touha nejkratší možnou cestu. Prohnal se Napoleon Avenue a nadjezdem nad Broad Avenue vyjel na estakádu, rozpalován emocí, která byla vzdálenou, leč rozpoznatelnou verzí odhodlanosti. Jestliže slečnu Trixie k napsání toho dopisu skutečně dohnala nenávist, pak má Abelmanovu žalobu na svědomí paní Levyová. Je však slečna
Trixie schopna napsat něco tak inteligentního jako tento dopis? Pan Levy doufal, že ano. Rychle projížděl okolím bydliště slečny Trixie, řítě se kolem bezpočtu hospod a všudypřítomných tabulí s nápisy VAŘENÍ KRABI a ÚSTŘICE NA SKOŘÁPCE. V činžovním domku ho pak stezka vystlaná odstřižky dovedla k hnědým dveřím. Zaklepal na ně a otevřela mu paní Levyová se slovy: "Podívejme, kdo se nám to vrátil. Postrach mladých idealistů. Rozlouskl jsi ten svůj případ?"
"Možná."
"Teď mluvíš jako Gary Cooper. Jedno slovo na odpověď. Šerif Gary Levy." Vytrhla si prsty neposlušnou akvamarínovou řasu. "Tak pojď. Trixie se přezírá cukrovím. Už se mi z toho zdvihá žaludek."
Pan Levy se protáhl kolem manželky a otevřela se před ním scéna, jakou by si jakživ nevymyslel. Levyho hrádek ho nepřipravil na podobné interiéry jako ten, který právě shlédl na Constantinople Street — nebo tento. Příbytek slečny Trixie byl vyzdoben odstřižky, haraburdím, kusy železného šrotu, lepenkovými krabicemi. Někde pod tím vším se tajil nábytek. Nicméně povrch, viditelný terén, byl krajinou starých oděvů, bedniček a novin. Středem této hory procházel průsmyk, proklest mezi odpadky, úzká ulička nezaneřáděné podlahy vedoucí k oknu, kde seděla v křesle slečna Trixie a koštovala z krabice cukrářského pečiva. Pan Levy prošel uličkou kolem černé paruky pověšené nahoře na laťkové bedně a lodiček na vysokých podpatcích pohozených na balíku novin. Zřejmě jediným aspektem omlazení, který si slečna Trixie podržela, byly nové zuby; probleskovaly mezi tenkými rty, jak je zahryzávala do sušenek.
"Jsi najednou celý zamlklý," povšimla si paní Levyová. "Copak se stalo, Gusi? Zas jedna tvá mise skončila bžundou?"
"Slečno Trixie," zarval pan Levy staré dámě do uší. "Psala jste dopis Abelmanově konfekci?"
"Teď už vyškrabuješ poslední možnosti," řekla paní Levyová. "Soudím, že tě ten mladý idealista opět ošálil. Ty prostě tomu Reillymu pokaždé skočíš na špek."
"Slečno Trixie!"
"Cožeto?" utrhla se slečna Trixie. "Vy teda víte, jak člověku tu penzi vosladit, to se vám musí nechat."
Pan Levy jí podal dopis. Sebrala z podlahy lupu a důkladně si oba listy prohlédla. Zelené stínítko jí zalévalo obličej a tenké rty ovroubené drobky koláčků mrtvolnou barvou. Když lupu odložila, šťastně zasípala: "To jste teda v pěkný bryndě."

"Napsala jste tohle Abelmanovi? Pan Reilly říká, že ano."
"Kdože?"
"Pan Reilly. Ten silný mládenec se zelenou čepicí, který pracoval v Levyho kalhotech." Pan Levy ukázal slečně Trixie fotografie v novinách. "Tady ten."
Slečna Trixie přiložila k novinám svou lupu a řekla: "Ach, můj ty bože. Tak takhle dopadnul." Chudák Gloria. Vypadalo to, že je zraněná. "To je pan Reilly, viďte?"
"Ano. Zdá se, že si na něj vzpomínáte. Říká, že jste ten dopis psala vy."
"To že říká?" Gloria by nelhala. Gloria nikdy. Ryzí bytost. Gloria byla vždycky její přítelkyní. Slečna Trixie lovila v hlavě mlhavé vzpomínky. Třeba ten dopis napsala. Stalo se takových i věcí, na které se už nepamatuje. "No, asi jo. Ano. Když o tom tak mluvíte, myslím, že jsem ho napsala. Však si to zasloužíte. Člověk aby se z vás za těch posledních pár let zbláznil. Penze nikde. Šunka nikde. Nic. Doufám, že přijdete o všecko, co máte."
"Tak to jste napsala vy?" zeptala se paní Levyová. "Po všem, co jsem pro vás udělala, jste sedla a napsala něco takového? Hřáli jsme na prsou hada! Můžete se s Levyho kalhotama rozloučit, zrádkyně. Chtěla jste odejít? Jste propuštěna!"
Slečna Trixie se usmála. Jak se ta protivná ženská začíná vztekat. Gloria byla vždycky její kamarádka. A teď ta protivná ženská bude muset do chudobince. Možná. Ale v tuto chvíli jde po ní, akvamarínové nehty nachystané jako drápy. Slečna Trixie se rozvřeštěla.
"Nech ji být," řekl pan Levy manželce. "Tss, tss. Tohle se nebude Susaně a Sandře moc Mbit, až se o tom dozvědí. Jak jejich matka týrá starou ženskou tak dlouho, až svá děvčátka málem připraví o všechny svetříčky a kalhotové sukně."
"Ach tak. Teď to svedeš na mě," vybuchla paní Levyová. "To já jí strčila papír do stroje. Já jí to pomáhala vydatlovat."
"Napsala jste ten dopis proto, abyste se Levyho kalhotám pomstila za to, že ještě nejste v penzi?"
"Ano, ano," řekla neurčitě slečna Trixie.
"Když pomyslím, jakou jsem ve vás skládala důvěru," syčela paní Levyová na slečnu Trixie. "Vraťte mi ty zuby."
Manžel ještě stačil zabránit, aby slečně Trixie nehrábla do úst.
"Ticho!" houkla slečna Trixie a vycenila všechny své zářivé tesáky. "Copak nemůžu mít trošku klidu ani ve vlastním bytě?"
"Nebýt toho tvého pitomého, uhozeného ‚projektu', byla tahle ženská už dávno v penzi," řekl pan Levy manželce. "Po všech těch letech věštění a sýčkování jsi to nakonec ty, kdo přived Levyho kalhoty málem na mizinu."
"Aha. Takže jí vinu nedáváš. Ze všeho viníš ženu vysokých měřítek a ideálů. Kdyby Levyho kalhoty vykradli, to by taky byla moje vina. Potřebuješ odbornou pomoc, Gusi. Naléhavě."
"Ano, to potřebuju. A právě od Lennyho doktora."
"Výborně, Gusi."
"Ticho!"
"Ale k tomu Lennyho doktorovi půjdeš ty," řekl manželce pan Levy. "Vyrazíš z něj prohlášení, že slečna Trixie je senilní a nekompetentní osoba, jakož i vysvětlení motivace, která ji k napsání toho dopisu vedla."
"To je tvůj problém," odsekla zlostně paní Levyová. "Zajdi za ním sám."
"Susaně a Sandře se nebude líbit, jaké chybičky se jejich matka dopustila."
"Tak ty mě budeš ještě vydírat?"
"Dost jsem se od tebe přiučil. Konečně nejsme svoji od včerejška." Pan Levy pozoroval, jak se v obličeji jeho ženy střídá hněv s úzkostí. Poprvé neměla, co by řekla. "Holčičky by se nerady dozvěděly, že jejich maminka je pitomá husa. A teď přemýšlej, jak slečnu Trixie k tomu Lennyho doktorovi dostat. S jejím přiznáním a svědectvím doktora, jakéhokoli doktora, nebude mít Abelman v tomhle případě sebemenší šanci. Úplně postačí, když ji dovlečeme do soudní síně a ukážeme ji soudci."
"Jsem velice půvabná žena," řekla automaticky slečna Trixie.
"Jistěže," řekl pan Levy a sklonil se nad ní. "Pošleme vás do penze, slečno Trixie. A dostanete přidáno. Užila jste si svoje."
"Do penze?" zasípěla slečna Trixie. "Tomu tedy říkám nečekaná novina. Díky bohu!"
"Podepíšete mi prohlášení, že jste napsala ten dopis?"
"Ale samosebou!" vykřikla slečna Trixie. Gloria je úžasná kamarádka. Gloria přišla na to, jak ji vysvobodit z kanceláře. Gloria je chytrá. Díky bohu, že Gloria na ten kouzelný dopis nezapomněla. "Řeknu všecko, co budete chtít."
"Teď se mi rozbřesklo," pronesl trpký hlas paní Levyové za hromadou novin. "Vydíráš mě mýma milovanýma děvčátkama. Odstrkuješ mě z cesty, abys mohl být ještě větší playboy než doposud. Teď to s Levyho kalhotama teprve půjde z kopce. Myslíš si, že mě máš v hrsti."
"To mám. A Levyho kalhoty by zkrachovaly tak jako tak. I kdyby je nedorazil nějaký tvůj vrtoch." Pan Levy se zahleděl na ty dva dopisy. "Tahle aféra s Abelmanem mě přivedla na řadu myšlenek. Jak to, že naše kalhoty nikdo nekupuje? Protože je to pávl. Protože se šijí podle stejných střihů, podle kterých je šil před dvaceti lety můj táta, a navíc ze stejné látky. Protože ten starý despota nedovolil v továrně jaktěživ něco změnit. Protože zardousil každou iniciativu, s kterou jsem přišel."
"Tvůj otec byl náhodou skvělý muž. Už ani slovo pohrdání jeho dílem."
"Drž hubu. Trixiin praštěný dopis mi vnukl nápad. Ode dneška budeme šít pouze bermudy. Menší problémy a vyšší zisky při nižších nákladech. Objednám z textilek celou vzorkovou kolekci nemačkavých tkanin. Z Levyho kalhot se stanou Levyho bermudy."
"Levyho bermudy. To je chuťovka. Nechtěj, abych se rozesmála. Do roka budeš na mizině. Všechno, jen abys vymazal, otcovu světlou památku. Ty přece nemůžeš řídit podnik. Jsi smolař, playboy, dostihový floutek."

"Ticho! Vy jste ale vobtížný lidi, vy dva. Jestli tohle má bejt penze, tak to se radši vrátím do Levyho kalhot," hrábla po nich slečna Trixie škatulí od cukroví. "A teď vypadněte z mýho domu a koukejte mi poslat penzijní šek."
"Nemohl jsem řídit Levyho kalhoty. To je pravda. Ale myslím, že Levyho bermudy řídit svedu."
"Najednou jsi náramné sebejistý," řekla paní Levyová hlasem, který se tetelil na ostří hysterie. Gus Levy v čele podniku? Gus Levy u vesla? Co potom řekne Susaně a Sandře? Co řekne Gusovi
Levymu? Co bude s ní? "Počítám, že má nadace půjde taky k čertu."
"Ale vůbec ne." Pan Levy se v duchu usmál. Konečně jeho žena přišla o kormidlo, konečně hledá vlastní kurs v moři svého zmatku, konečně se ho ptá na radu. "Ustanovíme tu cenu. Za co se měla udělovat? Za mimořádné zásluhy a za statečnost?"
"Ano," přisvědčila pokorně paní Levyová.
"Hle! Toto je pravý rek!" Zdvihl noviny a ukázal na negra, stojícího nad padlým idealistou. "Tenhle dostane cenu jako první."
"Cože? Ten kriminálník v černých brejlích? Nějaký grázl z Bourbon Street? Prosím tě, Gusi. Tak to ne. Leon Levy se v hrobě ještě ani neohřál. Nech ho odpočívat v pokoji."
"Je to velice praktické, přesně ten manévr, po jakém by určitě starý Leon sáhl sám. Většina z našich dělníků jsou negři. Bude to skvělá reklama. A já budu patrně zanedlouho potřebovat další a lepší dělníky. Tohle aspoň navodí dobré zaměstnanecké klima."
"Ale ne tomuhle!" Hlas paní Levyová zněl, jako by už vrhla. "Ty ceny jsou přece pro slušný lidi."
"Kde je tvůj idealismus, kterým ses pořád oháněla? Měl jsem za to, že ti menšiny leží na srdci. Vždycky jsi to alespoň tvrdila. Mimochodem, toho Reillyho se vyplatilo zachránit. Přivedl mne k pravému viníkovi."
"Nemůžeš prožít zbytek života v naschválech."
"Kdo žije v naschválech? Konečně dělám něco konstruktivního. Slečno Trixie, kde máte telefon?"
"Kdože?" Slečna Trixie pozorovala nákladní loď z Monrovie, odplouvající s palubou plnou traktorů. "Nemám žádný telefon. To musíte na roh k hokynáři."
"Fajn, paní Levyová. Skoč k hokynáři. Zavolej Lennyho doktora a pak brnkni do novin, jestli nevědí, jak bychom našli toho Jonese. Ale tihle lidé obvykle telefon nemají. Zkus to když tak na policii. Tam by o něm mohli vědět. A číslo mi přines. Zavolám ho sám."
Paní Levyová stála, upírala na manžela oči a její barevné řasy ani nezamžikaly.
"Když jdete do krámu, můžete mi hned koupit tu velikonoční šunku," podotkla rezavě slečna Trixie. "Ráda bych konečně viděla svou šunku tady doma! Tentokrát se vod vás vobalamutit nenechám. Když ode mě chcete přiznání, koukejte podle toho solit."
Vyzývavě na paní Levyovou zavrčela, blýskajíc přitom symbolicky chrupem.
"Vidíš," řekl pan Levy manželce. "Takže teď máš tři důvody, proč k tomu hokynáři jít." Podal jí desetidolarovou bankovku. "Počkám tu na tebe."
Paní Levyová vzala peníze a řekla manželovi: "Teď je tvoje dušička šťastná, co? Ted ti budu dělat službu. Budeš mi tím máchat nad hlavou jako mečem. Jediný chybný krůček a takto za něj pykám."
"Jediný chybný krůček? Žaloba o půl miliónu? Jak pykáš? Jdeš jenom na roh k hokynáři."
Paní Levyová se otočila a protápala uličkou. Bouchly dveře a slečna Trixie, jako by z jejích beder spadl těžký problém, usnula spánkem dítěte. Pan Levy naslouchal jejímu chrápání a pozoroval monrovijskou nákladní lod, jak vyplouvá do vod přístavu a míří po proudu řeky k Zálivu.
Jeho mysl poprvé po několika dnech došla klidu a v hlavě se mu začaly zpětně odvíjet některé z událostí souvisejících s dopisem. Probíral se dopisem Abelmanovi a pak se rozpomněl na jiné místo, kde zaslechl podobná slova. Bylo to před domem toho pošuka Reillyho, sotva před hodinou. "Spláče nad výdělkem." "Mongoloid Mancuso." Takže ten dopis přece jen napsal on. Pan Levy se něžně zahleděl na drobnou postavičku obviněné strany, chrupající vedle krabice s cukrovím. Pro dobro všech zúčastněných se musíte ke všemu přiznat a potom budete prohlášena neodpovědnou za své činy, slečno Trixie, oslovil ji v duchu. Šijeme na vás boudu. Pan Levy se nahlas rozchechtal. Proč se slečna Trixie tak upřímně doznala?
"Ticho!" vyštěkla dotyčná, která se náhle probudila.
Ten pošuk Reilly přece jen za záchranu stál. Svým pošukaným způsobem spasil sebe, slečnu Trixie i pana Levyho. Ať je ten Burma Jones kdovíjaké číslo, zaslouží si štědrou odměnu... nebo cenu. Nabídnout mu práci v nových Levyho bermudách, to by veřejné mínění ocenilo ještě víc. Cena a zaměstnání. A dobrá novinová kampaň, která by to spojila se startem Levyho bermud. To je přece reklamní trik jako hrom.
Pan Levy sledoval, jak nákladní loď křižuje ústí kanálu. Paní Levyová bude také brzy na lodi, cíl cesty Saň Juan. Může chodit s matinkou na pláž, smát se, zpívat a tančit. Paní Levyová do plánů na Levyho bermudy skutečně jaksi nezapadala.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

ČTRNÁCT

Ignácius strávil den ve svém pokoji neklidným, přerušovaným spánkem a za častých úzkostlivých okamžiků plného vědomí sveřepě pustošil gumovou rukavici. Telefon v hale vyzváněl celé odpoledne a jeho nervozita a úzkost rostly s každým novým zazvoněním. Vrhal se na rukavici, defloroval ji, probodával, dobýval. Jako každá celebrita získal si také Ignácius své fanoušky: matčino smůlovaté příbuzenstvo, sousedy, lidi, které paní Reillyo-vá neviděla dlouhé roky. Všichni telefonovali. Ignácius se při každém zazvonění domníval, že to opět volá pan Levy, ale pokaždé slyšel matku, jak říká volajícímu věty, jež se rychle staly plačtivou normou: "No není to hrůza? Co já si teď počnu? Vyvláčel naše jméno bahnem." Bylo to k nesnesení, a tak Ignácius co chvíli vyrážel ze svého pokoje, aby hledal útěchu v nápoji dr. Nuta. Když se náhodou střetl v hale s matkou, uhýbala před ním očima a soustředěně studovala poletující chuchvalce prachu v synových stopách. Nebylo zřejmě, co by jí mohl říci.

Co udělá pan Levy? Abelman, jak tomu vše nasvědčuje, je pohříchu malicherný člověk, příliš přízemní, aby snesl trochu kritiky, přecitlivělá lidská molekula. Napsal špatné osobě; mili-tantní a srdnatý projev byl přednesen nepravému posluchačstvu. V tomto okamžení by jeho nervový systém soudní proces nezvládl. Dočista by se před soudcem rozložil. Uvažoval, jak dlouho ještě potrvá, než se na něho pan Levy přiřítí znovu. Jaké senilní šarády slečna Trixie panu Levymu asi nablábolí? Rozzuřený a popletený pan Levy se vrátí, tentokrát pevně rozhodnut, že nechá Ignácia okamžitě uvěznit. Očekávání jeho návratu bylo jako čekání na popravu. Tupá bolest hlavy ne a ne polevit. Svěženka dr. Nuta chutnala jako žluč. Abelman žádá hromadu peněz; ta citlivá květinka se musí cítit pořádně dotčena. Co bude Abelman požadovat místo těch pěti set tisíc, až bude odhalen pravý pisatel dopisu? Jeho život?

Láhve moku dr. Nuta do něho zurčely s účinky kyseliny. Naplňoval se plynem, který pevně uzavřená záklopka zadržovala, jako když stisknete hrdlo pouťového balónku. Z úst mu vycházela mohutná říhnutí a vyskakovala vzhůru k lustrové kouli z mléčného skla obtížené smetím. Jak je člověk jednou vyzván ke vstupu do tohoto surového století, může se mu přihodit cokoli. Všude číhají nástrahy jako Abelman, trapní Křižáci za důstojnost mouřenínů, kretén Mancuso, Dorian Greene, novináři, striptérky, ptáci, fotografie, mladiství delikventi, nacistické pornografky. A zejména Myrna Minkoffová. Konzumní zboží. A zejména Myrna Minkoffová. Musí s tou pižmovou kejklířkou zatočit. Nějak. Někdy. Musí pykat. Ať se stane, co se stane, musí se s ní vypořádat, i kdyby si pomsta vyžádala dlouhé roky a celá desetiletí musel jít po jejích stopách z jedné kavárny do druhé, z jedné folkové pěvecké orgie ke druhé, z vlaku podzemní dráhy do pochybného příbytku, z pochybného příbytku na bavlníkové pole a z bavlníkového pole na demonstraci. Svolal na Myrninu hlavu něco vypilovaných alžbětinských kleteb a pak se převalil na záda a znovu se vyběsnil na rukavici.

Jak se jeho matka opovažuje pomýšlet na manželství? Takové neloajálnosti může být schopna opravdu jen osoba její prostomy-slnosti. Ten opelichaný fašista bude pořádat své hony na čarodějnice jeden za druhým, dokud se z druhdy nedotčeného Ignácia J. Reillyho nestane rozkotaná, ledva mumlající tupá hmota. Opelichaný fašista panu Levymu dosvědčí, co bude chtít, jen aby jeho nastávajícího nevlastního syna zavřeli do ústavu a on mohl bez překážek ukájet své zvrhlé archaické choutky na ničehož zlého netušící Ireně Reillyové, aby ji mohl bez obav obluzovat svými konzervativními praktikami na poli svobodného podnikání. Prostitutky nepožívají ochrany sociálního pojištění a

podpory v nezaměstnanosti. Není pochyb, že právě to k nim toho smilníka Robichauxe přitahuje. Jen Štěstěna může říci, co se v jejich rukou naučil.
Paní Reillyová naslouchala skřípění a krkání vycházejícím ze synova pokoje a ptala se, zda ještě ke všemu nedostal nějaký záchvat. Ale nechtěla Ignácia vidět. Pokaždé, když slyšela, že se jeho dveře otevírají, snažila se prchnout do svého pokoje, aby se s ním nemusela setkat. Pět set tisíc dolarů byla suma, jakou si ani nedovedla představit. A stěží si dovedla představit trest, jaký může být uvalen na toho, kdo se dopustil špatnosti v hodnotě pěti set tisíc. Jestliže má pan Levy nějaký důvod k pochybnostem, ona o synově vině nepochybuje ani v nejmenším. Ať jde o co jde, Ignácius to určitě napsal. Ale nebylo by to krásné? Ignácius ve vězení. Je jen jedna možnost, jak ho zachránit. Odnesla si telefon co nejdále do haly a toho dne už počtvrté vytočila číslo Santy Battagliové.
"Prokrindáčka, zlato, ty máš ale ustaranej hlas," řekla Santa. "Co se zas děje?"
"Tak se ti bojím, že má Ignácius horší průšvih, než je ta fotka v novinách," zašeptala paní Reillyová. "Nemůžu vo tom po telefonu mluvit. Santo, měla jsi ve všem pravdu, Ignácius musí do Charity."
"No konečně. A to jsem div nevochraptěla, jak jsem ti to pořád tloukla do hlavy. Zrovinka mi volal Claude. Povídal, že Ignácius udělal ve špitále příšernou scénu, když ho uviděl. Claude říká, že má z Ignácia vítr, když je tak velikej."
"No není to hrůza? V tom špitále to bylo děsný, holka. Už jsem ti povídala, jak Ignácius začal řvát, jako když ho na nože berou. Před všema těma sestřičkama a churavejma. Mohla jsem umřít hanbou. Takže Claude se nezlobí, viď, že ne?"
"Nezlobí se, ale nelíbí se mu, že ses v tom domě sama. Ptal se mě, jestli bysme, teda voň a já, neměli přijít a bejt tam s tebou."
"To raci ne, holka," řekla chvatně paní Reillyová.
"Co zase Ignácius vyved?"
"To ti povím pozdějc. Teďka ti chci jenom říct, že vo tý Charitě přemejšlím vod božího rána a že jsem se konečně rozhodla. Je to moje krev, ale musíme ho dát na léčení, už pro jeho vlastní dobro." Paní Reillyová se pokusila rozpomenout na obrat, který vždy pronášeli v televizních dramatech ze soudní síně. "Musíme ho nechat prohlásit za dočasně šílenýho."
"Dočasně?" zaryla Santa.
"Musíme Ignáciovi pomoct dřív, než přídou a vodvlečou mi ho."
"Kdo by ho měl vodvlíkat?"
"Zdá se, že v těch Levyho kalhotech, co dělal, proved ňákou blbost."
"Panenko skákavá! To ti ještě scházelo. Ireno! Zavěs a vokarnži-tě zavolej těm lidem do Charity, miláčku."
"Kdepak, to nejde. Nechci bejt u toho, až si pro něj přijedou.
Ignácius je strašně velkej a silnej. Moh by se vzpouzet. To bych nepřestála. Jsem takhle s nervama trop."
"Jo, silnej, to je. Bude to hotovej lov na divokýho slona. Poradila bych jim, ať si na něj věrnou pořádnou síť," řekla rozpáleně Santa. "Ireno, tohle je nejlepčí rozhodnutí tvýho života. Já ti řeknu co. Zavolám do ty Charity sama. Hnedka teďka. A ty příď sem ke mně. Brnknu Claudovi, ať taky přídě. Jistě bude rád, až se to doví. Žúúúú! Než uteče tejden, budeš rozesílat svatební voznámení. A do konce roku budeš mít pěknej malej majeteček, zlatíčko. A budeš brát ajznboňáckou penzi."
To všechno znělo paní Reillyové jako hudba, ale přesto jí nedalo, aby se váhavě nezeptala: "A co ta jeho politika?"
"S tou si nelam hlavu, děvenko. Ty se už ňák zbavíme. Claude teď bude mít plný ruce práce se zařizováním domu. To dá pěknou fušku, než si z toho Ignáciova pokoje udělá pohodlný hnízdečko."
Santa propukla v barytonový řehot.
"Slečna Annie zezelená vzteky, až uvidí, jak je to tady všecko znovicírovaný."
"A ty pak ty babicí řekneš: ‚Jo, to musíte mezi lidi a trochu sebou mrskat, pani, pak budete mít tu vaší kuču taky jako ze škatulky,'" lámala se smíchy Santa. "A teď to polož, holčičko, a rozjeď se ke mně. Já hnedka volám do Charity. Koukej z domu vypadnout jak namy dlené j blesk!"
Santa nečekala na další a práskla sluchátkem.
Paní Reillyová vyhlédla z předních okenic. Byla už hluboká tma, což bylo dobře. Sousedi toho moc neuvidí, když budou Ignácia odvážet v noci. Vběhla do koupelny a poprášila si obličej a přední díl šatů pudrem, namalovala si pod nos surrealistická ústa a uháněla do svého pokoje pro kabát. Když pak doběhla k domovním dveřím, zarazila se. Takhle se přece s Ignáciem rozloučit nemůže. Je to její dítě.
Přešla ke dveřím jeho pokoje a zaposlouchala se do divokého drkání a svištění matracových pér, dosahujícího crescenda hodného finále Griegova Ve sluji krále hor. Zaťukala, ale odpovědi se nedočkala.
"Ignácie," zavolala smutně.
"Co chceš?" zeptal se posléze zadýchaný hlas.
"Jdu pryč, Ignácie. Chtěla jsem se s tebou rozloučit."
Ignácius neodpověděl.
"Ignácie, otevři," dotírala paní Reillyová. "Pojď mi dát pusinku na rozloučenou, synečku."
"Necítím se dobře. Sotva se můžu pohnout."
"Pojď, synečku."
Dveře se pomalu otevřely. Ignácius vystrčil do haly tlustý šedivý obličej. Matčiny oči zaslzely, když spatřila obvaz na jeho čele.
"Polib mě hezky, chlapče. Mrzí mě, že to všecko muselo takhle dopadnout."
"Co značí tato tvá lakrimální klišé?" zeptal se podezíravě Ignácius. "Proč tolik roztomilostí najednou? Nejdeš snad na schůzku s jistým chlípným starcem?"
"Měl jsi pravdu, Ignácie. Ty nemůžeš chodit do práce. Měla jsem to vědět. Měla jsem se snažit zaplatit ten dluh jinak."

Z oka paní Reillyové vyklouzla slza a vyhloubila v nánosu pudru stezku čisté kůže. "Kdyby zas volal ten pan Levy, tak to neber. Já už se vo tebe postarám."
"Ach, bože!" zaburácel Ignácius. "Nic horšího se mi stát nemohlo! Nebesa vědí, co máš v plánu. Kam vlastně jdeš?"
"Zůstaň doma a neber telefon."
"Proč? Co to má znamenat?" Krhavýma očima blýskl strach. "S kým sis to šeptala po telefonu?"
"Už se kvůli tomu panu Levymu netrap, synku. Já tě ze všeho vysekám. Pamatuj, že chudák tvoje mamka má na srdci jen a jen tvý dobro."
"Toho se právě obávám."
"Nikdy se na mě nehněvej, miláčku," řekla paní Reillyová a povyskočivši ve svých kuželkářských botkách, které nesundala z nohou od včerejšího večera, kdy jí telefonoval Angelo, pevně Ignácia obejmula a políbila na knír. Pustila ho a odběhla k domovním dveřím, kde se ještě obrátila a zavolala: "Fakt mě mrzí, že jsem do toho baráku nabourala, Ignácie. Miluju tě."
Dveře se zapráskly a byla pryč.
"Vrať se," zahřměl Ignácius. Rozrazil dveře, ale starý plymouth, jedno z předních kol bez blatníku, s pneumatikou odhalenou jako nějaký farmářský dobytčák, se zatím probudil k životu. "Vrať se, prosím tě! Matko!"
"Tady bude ticho!" zavřeštěla odkudsi ze tmy slečna Annie.
Matka má něco za lubem, nějaký pokoutní plán, nekalé čachry, které ho jednou provždy odstraní z cesty. Proč tolik trvala na tom, aby nechodil z domu? Věděla přece, že by v tomhle stavu tak jako tak nikam nešel. Vyhledal číslo Santy Battagliové a vytočil je. Musí si s matkou promluvit.
"Tady Ignácius Reilly," řekl, když se Santa ohlásila. "Bude u vás dneska večer moje matka?"
"Ne, co by tu dělala," odpověděla chladně Santa. "Nemluvila jsem s tvou mamkou celej den."
Ignácius zavěsil. Něco je ve vzduchu. Slyšel matku přinejmenším dvakrát nebo třikrát během dne říkat do telefonu "Santo". A co ten poslední telefonní hovor, ta šuškaná domluva krátce před tím, než matka odešla? Matka si šeptá jen s tou kuplířkou Battagliovou, a to vždycky, když si svěřují nějaké tajemství. Náhle Ignácius prozřel; pochopil důvod matčina rožcitlivělého loučení, jeho konečnost. Prozradila mu přece, že jí ta dohazovačka Battagliová navrhuje, aby ho umístila na psychiatrické oddělení Charitní nemocnice. Všechno to do sebe zapadá. Jako pacient psychiatrického oddělení by nebyl odpovědný, takže by ho ani Abelman, ani Levy nemohli žalovat. Jinak by asi žalovali oba, Abelman pro urážku na cti a Levy pro padělání podpisu. Matčinu omezenému mozku připadá psychiatrické oddělení jako lákavá alternativa. To je celá ona, v nejlepším úmyslu nechat své dítě spoutat svěrací kazajkou a trýznit elektrickými šoky. Pravda, takhle daleko jeho matka zřejmě nedohlédne. Nicméně, měl-li co dělat s ní, bude nejlepší připravit se na nejhorší. Lež té láryně Battagliové nezněla také moc přesvědčivě.
Ve Spojených státech jste nevinní, dokud vám není vina prokázána. Možná že se slečna Trixie přiznala. Proč už pan Levy netelefonoval, jak slíbil? Pokud je Ignácius napsáním dotyčného dopisu podle zákona stále nevinen, nemůže být uvržen do ústavu choromyslných. Jeho matka, zcela typicky, reagovala na návštěvu pana Levyho tím nejiracionálnějším a nejcituplnějším způsobem, jaký byl vůbec možný. "Já už se vo tebe postarám." "Já tě ze všeho vysekám." Ano, pěkně by se o něj postarala. Stříkali by po něm studenou vodu. Nějaký psychoanalytický kretén by se marné pokoušel pochopit jedinečnost jeho světonázoru. Nakonec by ho zfrustrovaný dušezpytec vecpal do kobky velké sotva metr na metr. Ne. Něco takového nepřichází v úvahu. To už raději do vězení. Tam jste omezeni pouze fyzicky. Kdežto na psychiatrii si zahrávají s vaší duší a světonázorem a zdravým rozumem. To by nesnesl. A jak se matka za tu tajemnou ochranu, již mu hodlala poskytnout, omlouvala. Všechny známky ukazují na Charitní nemocnici. Ó, Štěstěno, ty bídnice!
Batolil se po malém domku jako chromá kachna. Násilníci, zaměstnávaní nemocnicí, ho už mají na mušce. Hliněný holub Ignácius Reilly. Matka mohla taky odejít na nějakou kuželkář-skou bakchanálii. Na druhou stranu se teď ke Constantinople Street možná řítí zamřížovaná sanitka.
Uteč! Uteč!
Ignácius nahlédl do své náprsní tašky. Třicet dolarů bylo pryč, zřejmě zkonfiskováno matkou ještě v nemocnici. Podíval se na hodiny. Bylo téměř osm. Odpoledne a večer proběhly v dřímotách a útocích na rukavici velice rychle. Ignácius začal prohledávat pokoj; odhazoval listy Velkého náčelníka na všechny strany, drtil je pod nohama a vyhrabával zpod postele další. Vyneslo mu to několik roztroušených mincí, načež se pustil do stolu, kde našel ještě nějaké. Suma sumárum šedesát centů, částka, která omezovala a blokovala všechny únikové cesty. Alespoň se za to pro zbytek večera může uchýlit do bezpečného přístavu: do bia Prytania. Po posledním představení může nahlédnout do Constantinople Street a přesvědčit se, zda se matka vrátila.
Začal se horečně a hajdalácky oblékat. Červená flanelová noční košile odplachtila vzhůru a zůstala viset na lustru. Vecpal nohy do semišových kanad a nasoukal se jak to šlo do tvídových kalhot, které v pase stěží dopnul. Košile, čepice, kazajka. Slepě to všechno naházel na sebe a utíkal do haly, narážeje přitom o úzké zdi. Už sahal na kliku domovních dveří, když na ně kdosi třikrát hlasitě zaklepal.
Že by se vrátil pan Levy? Ignáciova záklopka vyslala tísňový signál, který okamžitě navázal spojení s jeho rukama. Poškrabal si pupínky na tlapách a vyjukl mezi žaluziemi, očekávaje, že uvidí několik ježatých surovců v žoldu nemocnice.
Na zápraží stála Myrna v neforemném olivově zeleném manšestrovém tříčtvrťáčku. Černé vlasy měla spletené do copu, který se pod jedním uchem stáčel dopředu a spadal jí na ňadra. Přes rameno měla zavěšenou kytaru.
Ignácius měl sto chutí prorazit v gejzíru třísek, žaluziových žeber a kování dveře a zadrhnout jí ten jediný, oprátce podobný cop kolem krku, až by zmodrala. Rozum ale zvítězil. Neviděl před sebou Myrnu; viděl únikovou cestu. Štěstěna se obměkčila. Není tak zkažená, aby tento zlomyslný cyklus završila tím, že by ho seškrtila svěrací kazajkou, že

by ho vsadila do betonové hrobky osvětlené zářivkami. Štěstěna činí pokání. Tak či onak tu drzou Myrnu obeslala a vyfoukla ji z vlaku podzemní dráhy, z nějaké protestní hlídky, ze čpícího lože nějakého euroasijského existencialisty, z rukou nějakého epileptického černého buddhisty, zprostřed mnohomluvného sezení terapeutické skupiny. "Ignácie, jsi v tom brlohu?" ptala se Myrna svým bezbarvým, jistým, lehce nepřátelským hlasem. Znovu zabušila na dveře, švidrajíc na ně přes brýle s černými obroučkami. Myrna neměla žádnou oční vadu, čočky byly z čirého skla; nosila brýle, jen aby osvědčila svou angažovanost a pevné vědomí cíle. Její rozhoupaná náušnice odrážela paprsky pouliční lucerny jako cinkavá skleněná cingrlátka. "Haló, já vím, že je někdo uvnitř. Slyšela jsem, jak dupeš v hale. Otevři ty hnusný dveře."
"Ano, ano, jsem tady," vykřikl Ignácius. Popadl za kliku a jediným škubnutím dveře otevřel. "Díky Štěstěně, že tě sem přivádí."
"Ježíši. Vypadáš příšerně. Jako kdyby ti kiksly nervy nebo tak něco. A co ten obvaz? Ignácie, co se to tady děje? Podívej, o co jsi zase přibral. Zrovna jsem si četla ty uhozený nápisy tady na verandě. Chlapče, chlapče, tys to dopracoval,"
"Prošel jsem peklem," postěžoval si Ignácius a vtáhl Myrnu za rukáv kabátku do haly. "Proč jen jsi odešla z mého života, poupátko? Tvůj nový účes je úchvatný a kosmopolitní." Popadl ji za cop, přitiskl si jej k vlhkému kníru a náruživě políbil. "Vůně sazí a karbonu ve tvých vlasech mne vzrušuje tušením kouzelného města měst. Musíme okamžitě odtud. Musím rozkvést na Manhattanu."
"Já věděla, že tady něco neklape. Ale tohle. Jsi faktiš v mizerným stavu, Igy."
"Rychle. Do nějakého motelu. Moje přirozené pudy řičí po úlevě. Máš u sebe nějaké peníze?"
"Neutahuj si ze mě," řekla dopáleně Myrna. Vytrhla ožižlaný cop z Ignáciových pracek a přehodila si ho přes rameno, kde břinkl do kytary. "Podívej, Ignácie. Jsem vyflusaná. Jsem na cestě od včera od devíti hodin ráno. Sotva jsem ti poslala ten dopis s připomínkama k Mírový straně, řekla jsem si: ‚Koukni, Myrno. Ten mládenec potřebuje víc než pouhý dopis. Potřebuje tvou pomoc. Jde to s ním supem dolů. Jsi natolik angažovaná, abys navrátila životu mysl, která ti práchniví před očima? Jsi natolik zapálená, abys zachránila trosky této mentality?' Vyšla jsem z pošty, sedla do auta a vyrazila. Jela jsem celou noc. Bez zastávky. Rozumíš, čím víc jsem o tom bláznivém telegramu o Mírové straně přemýšlela, tím jsem z toho byla vydřenější."
Manhattan očividně neoplýval sociálními kauzami hodnými Myrniny angažovanosti.
"Já ti to nevyčítám," vykřikl Ignácius. "Viď, že to byl příšerný telegram? Vyšinutá fantazie. Zmítal jsem se dlouhé týdny v nejhlubších depresích. Po všech těch letech, po která jsem stál pevně při matčině boku, se ta ženština rozhodla provdat a chce mne odklidit z cesty. Musíme odtud. Nevydržím v tomto domě už ani okamžik."
"Cože? Ji že by si někdo vzal?"
"Chvála bohu, že mě chápeš. Vidíš sama, jak je to všechno komické a nemožné."
"Kde je? Ráda bych jí nastínila, co to s tebou provedla."
"Nejspíš teď někde fouká do balónku. Nechci ji víckrát vidět."
"To se ti ani nedivím. Ty chuďátko. Cos pořád dělal, Ignácie? Ležel ve svým pokoji a pospával?"
"Ano. Celé týdny. Byl jsem paralyzován neurotickou apatií. Vzpomínáš na ten fantaskní dopis o mém zatčení a té autonehodě? Napsal jsem ho hned poté, co se matka s tím vilným starcem seznámila. Tehdy jsem začal pozbývat rovnováhy. Následoval dlouhý nepřetržitý pád, kulminující schizofrenickou vizí Mírové strany. Ty nápisy na domě byly jen vnější manifestací vnitřních muk. Má psychopatická potřeba míru byla nepochybně toužebným pokusem učinit přítrž nepřátelství, panujícímu v tomto malém domě. Mohu jen blahořečit tvé vnímavosti, že jsi z mých dopisů přesně analyzovala můj fantazijní život. Nebesům díky, že tyto tísňové signály byly psány kódem, jemuž jsi rozuměla."
"Vidím, jak jsi byl neaktivní, už z toho přírůstku na váze."
"Přibýval jsem kilo za kilem, jak jsem věčně ležel v posteli a hledal úlevu a sublimaci v potravě. Teď ale musíme běžet. Pryč z tohoto domu. Budí ve mně úděsné asociace."
"Už dávno jsem ti radila, abys odtud vypadnul. Tak pojď, sbalíme ti kufry." Myrnin jednotvárný hlas začínalo prostupovat nadšení. "To je fantastický. Já věděla, že se odtud dřív nebo později budeš muset odervat, jestli si máš uchovat duševní zdraví."
"Kdybych tě býval poslechl, nemusel jsem těmihle hrůzami vůbec projít." Ignácius rozhodil kolem Myrny paže a přimáčkl ji i s kytarou na zeď. Viděl, jak je bez sebe radostí, že našla závažný případ, klinický obraz bonafide, nový impuls. "Ty přijdeš rovnou do nebe, poupátko moje. A teď sebou musíme hodit."
Pokusil se ji vytáhnout ze dveří na ulici, ale zarazila ho: "To si ani nevezmeš nic s sebou?"
"Ach, jistě. Mám tam všechny své poznámky a postřehy. Nesmíme dovolit, aby padly matce do rukou. Mohly by jí vynést jmění. To by byla příliš velká ironie." Vešli do jeho pokoje. "Mimochodem, měla bys vědět, že ten pochybný milec mé matky je zavilý fašista/'
"To snad ne!"
"Ano. Podívej na tohle. Z toho si můžeš představit, jak mě trýznili."
Podal Myrně jednu z brožurek, které mu matka podstrčila pode dveřmi do pokoje, Je váš soused opravdový Američan? Myrna přeletěla očima pár slov napsaných při kraji obálky: "Přečti si to, Ireno. Je to moc poučné. Na konci jsou otázky, které můžeš položit svému chlapci."
"Ach, Ignácie!" zakvílela Myrna. "Jaké to bylo?"
"Traumatické a příšerné. Mám za to, že právě kdesi bičují nějakého příslušníka středu, který před mou matkou dneska dopoledne u hokynáře neuváženě ztratil slovo ve prospěch OSN. Brumlala o té příhodě celý den." Ignácius říhl. "Byly to týdny teroru."
"Je tu tak divně, když je tvá matka pryč. Stále byla někde kolem." Myrna pověsila kytaru na sloupek pelesti a natáhla

se na postel. "Tenhle pokoj něco pamatuje. Prožili jsme tady báječné chvíle, když jsme si navzájem odkrývali své mysli a duše, nebo když jsme skládali antitalcovské manifesty. Mám dojem, že ten podvodník je pořád ještě na škole."
"To by mě nepřekvapilo," řekl roztržitě Ignácius. Přál si, aby se mu Myrna neválela v posteli. Brzy začnou její vzpomínky odkrývat další věci. A vůbec, musí rychle z domu. Strčil hlavu do skříně a hledal brašnu, kterou mu matka koupila pro katastrofální jednodenní pobyt v chlapeckém táboře, když mu bylo jedenáct. Prokutával se hromadou zažloutlých spodků jako pes vyhrabávající kost, a spodky létaly obloukem za jeho záda. "Snad abys raději vstala, má něžná lilie. Je zapotřebí posbírat všechny papíry, shromáždit poznámky. Mohla by ses mrknout pod postel."
Myrna se vyhoupla z vlhkého lože a řekla: "Pokoušela jsem se tě popsat svým přátelům ve skupině skupinové terapie, jak intenzívně pracuješ zavřený v tomhle pokoji, odříznutý od společnosti. Tu podivuhodnou středověkou mysl ve své učenecké klauzuře."
"Jistě byli uchváceni," zamumlal Ignácius. Konečně hledanou brašnu našel a cpal teď do ní ponožky, které sbíral z podlahy. "Zakrátko budou mít možnost uzřít mě osobně."
"Jen počkej, až uslyší všechny ty originálnosti, kterými hýříš."
"Huáááá," zívl Ignácius. "Možná mi tím matka prokazuje nesmírnou službu, když se hodlá znovu provdat. Ta oidipovská pouta mne už začínala zmáhat." Přihodil do kabely své jo-jo. "Zdá se, že tentokrát jsi projela Jihem bez úhony."
"Neměla jsem ani chviličku, abych cestou někde zastavila. Byla jsem skoro šestatřicet hodin za volantem." Myrna skládala bloky Velkého náčelníka na hromádky. "Včera večer jsem zastavila u černošské jídelny, ale odmítli mě obsloužit. Myslím, že jim vadila ta kytara."
„To bude ono. Měli tě asi za nějakou reakcionářskou zpěvačku country. Mám s těmi lidmi své zkušenosti. Jsou dost omezení."
"Já pořád nemůžu uvěřit, že si tě opravdu odvážím z téhle peleše."
"Je to neuvěřitelné, že ano? Když pomyslím, že jsem se tvé moudrosti léta vzpíral."
"Bude nám v New Yorku fantasticky. Čestně."
"Nemohu se dočkat," řekl Ignácius a přibalil pirátský šátek a šavličku. "Socha Svobody, Empire State Building, vzrušení premiér na Broadway za účasti mých oblíbených muzikálových hvězd. Kavárničky v Greenwich Village a vášnivé debaty s inspirativními, současnými mysliteli nad kouřícím espresem."
"Sláva. Konečně se zberkáváš. Fakticky. Ani tomu všemu nemůžu uvěřit, co jsem v tomhle doupěti dneska večer vyslechla. Budeme se tvým problémům věnovat. Vstupuješ do zcela nové a životně důležité etapy. Tvá nečinnost je tatam. To vidím. To slyším. Pomysli jenom na ty ohromné myšlenky, které začnou prýštit z tvé skvělé hlavy, až ji definitivně vyčistíme od všech pavučin a tabu, od vší zmrzačující přítěže."
"Nebesa vědí, co bude pak," řekl netečně Ignácius. "Musíme běžet. Ihned. Měl bych tě varovat, že se matka každou chvíli může vrátit. Kdybych ji opět spatřil, měl bych hroznou recidivu. Musíme vzít nohy na ramena."
"Ignácie, skáčeš tady jako střelenej. Uvolni se. To nejhorší máš za sebou."
"Ne, ještě nemám," řekl rychle Ignácius. "Matka se může vrátit s celou smečkou. Měla bys je vidět. Bílí konzervatisti, protestanti nebo něco ještě horšího. Vezmu si taky loutnu a trubku. Posbírala jsi všechny papíry?"
"Tohle je fantastickej materiál," řekla Myrna a pohodila hlavou k bloku, kterým listovala. "Drahokamy nihilismu."
"Je to pouhý zlomek rozsáhlého celku."
"Nenecháš tu své matce několik hořkých řádek, nějaký výmluvný protest nebo něco na ten způsob?"
"To ani nestojí za námahu. Trvalo by týdny, než by tomu porozuměla." Ignácius objímal jednou rukou loutnu a trubku a v druhé držel brašnu. "Neupusť ty kroužkové desky, prosím tě. Obsahují můj Deník, sociologickou fantazii, kterou mám rozpracovanou. Je to moje zatím nejkomerčnější dílo. Báječná příležitost pro takového Walta Disneyho nebo George Pala. Filmový námět prvního řádu,"
"Ignácie." Myrna, náruč plnou bloků a papírů, zůstala ve dveřích stát a její bezbarvé rty se chvíli němě pohybovaly, jako by si formulovaly řeč, než konečně promluvily. Její unavené, dálnicí zmámené oči pátraly přes jiskřící skla v Ignáciově tváři. "Tohle je nesmírně významný okamžik. Mám pocit, že někoho zachraňuju."
"Zachraňuješ, zachraňuješ. Ale teď musíme prchat. Prosím tě. Povídat si budeme později." Ignácius se kolem ní protlačil a valil se k autu. Otevřel zadní dveře malého renaulta a vtěsnal se mezi plakáty a hromady brožurek pokrývající sedadlo. Auto páchlo jako novinový kiosek. "Pospěš si! Nemáme čas utvářet tady před domem tableau-vivant."
"Ty chceš vážně sedět vzadu?" zeptala se Myrna, když složila do zadních dveří svůj náklad písemností.
"Jistěže," zahřměl Ignácius. "Přece se neposadím na notoricky známé sedadlo smrti. A polez do té káry, ať jsme co nejdál odsud."
"Vydrž. Zůstala tam ještě fůra bloků," řekla Myrna a otloukána z boku kytarou, rozběhla se zpátky do domu. Když seběhla ze schůdků s další várkou, zastavila se na cihlovém chodníku, otočila se a zahleděla na dům. Ignácius věděl, že si chce tuto scénu vštípit do paměti: Eliza překračující ledové kry s obzvláště velkým géniem v náručí. Tak jako Harriet Beecher Stoweová zavdávala i Myrna stále nějaký důvod k pohoršení. Konečně ji jeho křik vyburcoval, aby přistoupila k autu a vrhla druhý náklad bloků do Ignáciova klína. "Myslím, že je jich pár ještě pod postelí."
"Tak je tam nech ležet!" zaječel Ignácius. "Vlez dovnitř a nastartuj ten krám. Ach, bože! A nešťouchej mě tou kytarou do tváře.. Proč nemůžeš nosit kabelku jako každá slušná mladá dáma?"
"Běž se vycpat," řekla zlostně Myrna. Vklouzla na přední sedadlo a nastartovala. "Kde chceš strávit noc?"
"Strávit noc?" zahřměl Ignácius. "Nikde noc trávit nebudeme. Pojedeme bez přestání."
"Ignácie, jsem k smrti uondaná. Sedím v autě od včerejšího rána."
"Dobrá, ale musíme se dostat aspoň za Pontchartrainské jezero."
"Tak jo. Mužem to vzít visutou dálnicí a zastavit se v Mandevillu."

"Ne!" Myrna by ho zavezla přímo do ostražitých rukou nějakého psychiatra. "Tam stavět nemůžeme. Je tam znečištěná voda. Vypukla tam epidemie."
"Jo? Tak to pojedu po starém mostě do Slidellu."
"Ano. To je taky daleko bezpečnější. Do sloupů té visuté dálnice pořád vrážejí nákladní lodi. Ještě bychom se zřítili do jezera a utonuli." Zadek renaultu se těžce vlekl při zemi a vůz jen zvolna nabíral rychlost. "Tohle auto je pro mou konstrukci poněkud malé. Určitě víš, jak se dostat do New Yorku? Vážně pochybuji, že v této fetální poloze přežiji déle než den či dva."
"Hej, kam to jedete, vy dva vejlupci?" zavolal za nimi slabě hlas slečny Annie, tlumený okenicemi. Renault byl už v půli bloku.
"Ta stará kráva tady pořád bydlí?" zeptala se Myrna.
"Mlč a jeď rychle pryč!"
"To mě budeš takhle buzerovat celou cestu?" Myrna zabodla oči do zelené čepice ve zpětném zrcátku. "To mi rač nahlásit předem."
"Ach, má záklopka!" zalapal po dechu Ignácius. "Nedělej scény, prosím tě. Moje psýcha je na rozpadnutí po všech těch ranách, jež poslední dobou utržila."
"Odpusť. Na chvíli mi to přišlo jako za starých časů, kdy jsem ti dělala šoféra a tys mi zezadu dával kapky do těla."
"Upřímně doufám, že na severu nesněží. Má tělesná soustava by v takových podmínkách prostě nefungovala. A dávej prosím cestou pozor na vyhlídkové autobusy Greyhoundu. Takovouhle hračku rozmašírují, ani nebudeš vědět jak."
"Ignácie, už je z tebe zas ten starý děsný protiva. Tak si najednou říkám, jestli nedělám velkou chybu."
"Chybu? To jistě ne," řekl sladce Ignácius. "Ale pozor na tu sanitku. Přece nezapočneme naši pouť havárií."
Když kolem sanitky projížděli, Ignácius se shrbil a uviděl na jejích dveřích nápis "Charitní nemocnice". Kroužící červené světlo na střeše sanitky přejelo krátce po renaultce, jak se oba vozy míjely. Ignácius se cítil ukřivděn. Očekával hřmotný zamřížovaný kamión. Zjevně ho podceňovali, když pro něho poslali starou, opotřebovanou sanitku. Takováhle okénka by vytřískal jako nic. Pak byla žhnoucí zadní světla sanitky dva bloky za nimi a Myrna zahýbala na St. Charles Avenue.
Z jednoho cyklu ho tedy Štěstěna zachránila, kterým směrem ho otočí teď? Nový cyklus bude zcela nepodobný všemu, co dosud poznal.
Myrna se s renaultkou mistrovsky proplétala městským provozem, šněrujíc z jednoho jízdního pruhu do druhého, až se zbavili posledního blikajícího světla pouliční lampy posledního bažinatého předměstí. Pak se ocitli v temnotě a v samém středu slaných mokřin. Ignácius pohlédl na dálniční ukazatel odrážející světlo jejich reflektorů. US 11. Tabulka s označením silnice zmizela za nimi. Stáhl trochu okénko a vdechoval slaný vzduch vanoucí přes mokřiny od Zálivu.
A jako by to byl vzduch očistný, jeho záklopka se otevřela. A znovu se zhluboka nadechl, tentokrát ještě dychtivěji. Tupá bolest hlavy se dala na ústup.
Zahleděl se vděčně na Myrnin týl, na cop, který mu nevinně spadal do klína. Vděčně. Jaká ironie, pomyslel si. Uchopil cop do obou tlap a se zanícením si jej přitiskl k vlhkému kníru.

OSUDY JEDNÉ KNIHY

Latinské úsloví hovoří o tom, že knížky mají své osudy. Podivuhodný osud Toolova Spolčení hlupců (A Confederacy of Dunces) patří zřejmě k těm, které takové rčení plně ospravedlňují.
John Kennedy Toole se narodil v prosinci roku 1937 v New Orleansu. Už to je dědictví, jemuž se těžko mohl vymknout. Atmosféra přístavního města s bohatou tradicí románského temperamentu, svým klimatem — zeměpisným i duchovním — tak odlišná od chladu puritánské Nové Anglie, s bohorovnou velkorysostí v otázkách životního stylu i obecné morálky mu zřejmě pronikla do krve. To ona vytvořila tu pravou kulisu pro postavu středověkého filozofa v masce piráta z Mexického zálivu, živícího se hot-dogy, které odmítá prodat svým zákazníkům. Město New Orleans je vlastně jedním z hrdinů Toolova románu — zdaleka ne ovšem hrdinou jediným.
Toolova matka Thelma, učitelka přednesu a dramatických umění, byla zřejmé rozhodující silou v rodině. Snad to byla ona, kdo vštípil synáčkovi literární zájmy. Toole napsal již v 16 letech svůj první román — Neónová bible (The Neon Bible), ten však stěží kdy spatří světlo světa. Současně získal stipendium ke studiu na Tulaneské univerzitě. Absolvoval ji roku 1958 a o rok později získal také diplom Columbijské univerzity v New Yorku. Podle některých zpráv začal již tehdy pracovat na svém Spolčení hlupců, většina údajů se však shoduje, že kniha vznikla teprve za Toolovy služby v armádě. To bylo v letech 1962-1963, kdy Toole na Portoriku vyučoval angličtině své kolegy v prezenční službě, jejichž rodným jazykem byla španělština. Když ho propustili z armády, vrátil se domů do New Orleansu a učil na Dominikánské koleji. Rukopis své knihy nabídl nakladatelství Simon & Schuster. Dva roky se pak snažil vyhovět připomínkám nakladatelského lektora; jednání se neustále protahovalo a skončilo lektorovým prohlášením, že rukopis by sice ještě bylo možné vylepšit, ale že by se kniha stejně neprodávala. Neúspěch autora zřejmě citelně poznamenal. Propadal prý stále více do své uzavřenosti a roku 1969 našli jeho bezduché tělo v Biloxi ve státě Mississippi. Otrávil se výfukovým plynem, který si zavedl hadicí do kabiny svého chevroletu.
Rukopis tu však zůstal, a paní Toolová považovala za svou povinnost pomoci mu k vydání. Sedm let jej nabízela různým nakladatelům; jeden po druhém odmítali. Konečně roku 1976 prý doslova vnutila špatně čitelný ušmudlaný průklep spisovateli Walkeru Percymu, který tehdy přednášel na Loyolově univerzitě v New Orleansu. "Nemohl jsem se z toho vykroutit," vzpomíná Percy, "a zbývala mi jediná naděje: že si přečtu jen pár stránek a ty budou tak špatné, abych mohl s klidným svědomím rukopis odložit." Tahle možnost však nevyšla. Rukopis na Percyho zapůsobil — dokonce tak, že přesvědčil redakci The New Orleans Review, aby z něho otiskla úryvek. Ten pak Percy s celým rukopisem a s doporučením poslal nakladatelství Louisianské státní univerzity. Až dosud tu vycházely jen sbírky básní a povídek, a vydat celý román byl nepochybně nákladný i riskantní projekt. Ale i tady kvality rukopisu zapůsobily. "Nad takovou situací žasnu: Knížka je naprosto báječná, ale proč je pořád ještě v rukopisu? To ji nikdo neviděl?" dotazoval se ředitel nakladatelství L. E. Phillabaum. "Musím se jen divit, co to bylo za člověka, db dělal jiného a proč jsem o něm ještě nic neslyšel."
První vydání vyšlo v nákladu 2500 výtisků, rychle však následovalo šest dalších o celkovém počtu 70 000 výtisků. Pochopitelně, že se objevila i vydání v levných paperbackových edicích. Kniha vyšla roku 1980, ještě téhož roku figurovala pět měsíců na seznamu bestsellerů revue Washington Post Book World. Roku 1981 získala cenu Los Angeles Times za nejlepší beletristické dílo, Faulknerovou cenu PEŇ klubu i posmrtně udělenou Pulitzerovu cenu za rok 1981. Francie, Španělsko, Itálie, NSR, Dánsko, Finsko, Švédsko, Holandsko, Norsko, Brazílie, Řecko a Izrael získaly právo k překladu.
Tolik tedy k osudům knížky spisovatele, který — máme-li užít dalšího latinského úsloví — zůstal vskutku a doslova autorem jediné knihy. Příběh vyvolá možná ve čtenáři podobný úžas jako v řediteli nakladatelství Louisianské státní univerzity, k otázkám pana Phillabauma se však může připojit ještě další: Co bylo příčinou jednoznačného odmítání rukopisu v šedesátých letech
– a jeho stejně jednoznačného úspěchu na počátku let osmdesátých? Tady se sice od faktů (nebo alespoň tradovaných faktů) dostáváme na ošidnější, ale tím svůdnější půdu interpretace nebo dohadu, ale jinak na otázku podobného druhu odpovědět nelze. Pokusme se tedy naznačit alespoň jednu z odpovědí.
Recenze, které se objevily po vydání knihy, přiřazovaly Toola nejčastěji do společnosti Kurta Vonneguta, Kena Keseyho nebo u nás dosud nepřeloženého Torna Robbinse. Rozhodující tu není generační sounáležitost (Vonneguta dělí od Toola téměř 15 let), ale spíše duch let a prostředí, které tyto autory přijaly za své. Jde o šedesátá léta, období jakéhosi velkolepého flámu tehdejší mladé Ameriky, které by povrchnímu pozorovateli některými vnějšími znaky snadno mohlo připomínat podobně rozjařenou atmosféru jazzového věku — let dvacátých. Byl tu stejně vyostřený konflikt se způsobem života, společenskými normami, morálním kódem i obecným světonázorem generace předcházející, byl tu stejně hédonisticky zaměřený postoj, který převracel hodnotová měřítka, a to, co bylo pro předcházející generace podstatné, smetl jediným rozmáchlým gestem na samý okraj pozornosti. Generace šedesátých let šla však dále než "zlatá dítka" jazzového věku. Nebyla apolitická; její kritický postoj ke společenské realitě byl místy i velmi výrazně angažovaný. "V každé oblasti kulturního a společenského života — ve výchově, v náboženství, v umění, filozofii, politice, v oblasti životních cílů i životního stylu — byly staré, zavedené ideje zpochybňovány, napadány a zamítány významnou částí obyvatelstva. Postoje k práci, kariéře, penězům, mezilidským vztahům — soubor

hodnot, který předtím vytvářel základní kód amerického života — zcela jasně ztratily platnost pro značnou část generace mladší než dvacet pět, a do jisté míry ztratily i nezlomnou úctu a věrnost velkého počtu Američanů vůbec," shrnuje na počátku let sedmdesátých výsledky šedesátých let marxistický kritik Irwin Silber.
Ale "kulturní revoluce" šedesátých let byla daleko úspěšnější ve svém zpochybňování než ve vytyčování nových ideálů. Iluzivní nirvána věčného míru květinových dítek ve volném království neomezených senzorických požitků vzala za své i bez tak drastického zásahu, jakým byla na sklonku dvacátých let obecná ekonomická krize. A mnohé věrozvěsty tehdy mohutných módních vln odhalil čas v nedbalkách, o jakých jejich tehdejší nadšení apoštolově neměli ani tuchy.
Kesey ve své knize Vyhoďme ho z kola ven, Robbins v Další atrakci při dálnici nebo Vonnegut ve Snídani šampiónů ukazují, každý po svém, "plastikový svět" bezpáteřných a bezpohlavních, manipulovatelných i zmanipulovaných, uniformně konzumujících jedinců, proti němuž šedesátá léta protestovala. Ukazují navíc i jeho přirozenou tendenci a sílu zmanipulovat každého, kdo se nebude mít pořádně na pozoru - přičemž vyhlídky na únik z tohoto začarovaného kolotoče nejsou nijak růžové. To byl pohled velmi blízký bouřlivě kypícím univerzitním kampusům šedesátých let, a proto jej zvláště studenti tak nadšeně přijali. V Toolově knize by se byli se stejným nadšením ztotožnili se sžíravým výsměchem, jakým autor stihá nešťastného policajta Mancusa, který se k smrti nachladí hlídáním na veřejném záchodku, diblickou paní Reillyovou, schovávající si muškátové víno do trouby od plynového sporáku, fabrikantskou paničku Levyovou, tvrdošíjně rozdílející dobrodiní, ať se to obdarovaným líbí nebo ne, senilního stoprocentního "bojovníka za svobodu" Robichauxe, pro jehož superamerikánství je i americká vláda plná komunistů, i záplavu dalších figurek, představujících velké americké panoptikum tak, jak je Toole viděl ve shodě s opojenými apoštoly květinové moci. Ti by se však už stěží mohli tak nadšeně smát věčné revolucionářce Myrně Minkoffové, střídající jeden vznešený ideál za druhým a financující své protestně společensky významné podniky penězi svého zazobaného tatíčka, jehož třídu má Myrnino snažení definitivně likvidovat. A dost možná, že by v nich trochu rozpaků vyvolal i hlavní hrdina Ignácius, pro něhož svět ztratil veškerý smysl, geometrii i teologii hned na konci středověku. Možná že by tu byli poznali něco ze svých vlastních rysů, náležitě nadsazených a zkarikovaných stejně, jako tomu je u protagonistů z druhého břehu. Neboť Toole ve svém Spolčení hlupců dokázal už v šedesátých letech nastavit satirické zrcadlo celým šedesátým létům. Šlehal napravo i nalevo způsobem, který tenkrát vůbec nebyl obvyklý a jakému se, v jiném odvětví populární kultury, blížil snad jen osobitý skladatel Frank Zappa. Tohle už osmdesátá léta věděla, a proto byla na přijetí Toolova rukopisu lépe připravena.
Ani tak nebylo přijetí zcela jednoznačné. Většina recenzí poznamenávala, že kniha má zřejmě slabiny, i když každá je viděla někde jinde. Některé chválily živý dialog, jiné jej považovaly za přetažený, jiným se zdálo, že kniha honí příliš mnoho zajíců najednou, opět jiným vadila přílišná fraškovitost a grotesknost. Všechny však kapitulovaly před celkovým účinkem Toolova rukopisu. Nemohly pro něj najít srovnání v současné próze, a tak se objevovaly odkazy na strhující všežravost Rabelaisova Gargan-tuy nebo na satirickou břitkost Jonathana Swifta, z něhož si autor ostatně zvolil úvodní moto. Swiftovi by asi také nejlépe vyhovoval základní tón konečného vyznění, jímž kniha čtenáři představuje svět jako velký blázinec — tak jak jej vidí jeden z bláznů. A ve čtenářích, kteří jsou teď o 15—20 let starší než v šedesátých letech, to může vyvolat otázku: A co jsme tehdy vlastně byli my?
Možná to někomu připadá málo. Ale zdá se, že v Toolovi skutečně ožily některé základní postoje, které do kontextu světové literatury vsunuly i tak giganticky excentrické postavy Rabelaisovy. Některé pohledy sledují ve vývoji umění dvě linie, které se neustále doplňují a prostupují. Dnes někdy téměř zabsolutizovaná představa "vážné" umělecké tvorby měla přece své předky v eskapádách žonglérů, komediantů a mastičkám, v rozpustilé klauniádě tržiště a prostoru před chrámem, kde se předváděla jiná a značně nevázanější verze mystérií, odehrávajících se kousek odtud pod vznešeným patronátem nejsvětějších autorit. Vladimír Just sleduje pokračování této linie až do typické "nové poetiky našich malých divadelních scén". Hovoří o ní jako o "groteskním realismu", "karnevalizaci myšlení" nebo "světonázorovém aspektu smíchu"; v odkazu na Jaroslava Haška a dada jako o "snaze zesměšnit dobu jejími vlastními prostředky". A sovětský vědec M. M. Bachtin povyšuje ve své práci o Rabelaisovi tuto poetiku smíchu do obecnější roviny: "Smích je stejně univerzální jako vážnost; míří na svět jako celek, na dějiny, na celou společnost, na světový názor. Je to druhá pravda o světě... Proto se smích mohl ze všeho nejméně stát nástrojem útlaku a mámení lidu."
Toolova demystifikace směřuje stejně proti "mámení" amerického establishmentu, jako proti "mámení" třeba dobře míněných, ale zmatených revolt. Je to vskutku "druhá pravda o světě" – pravda servírovaná s bohatou oblohou karnevalové grotesky a navíc komentovaná vynikající postavičkou černošského podomka Burmy Jonese, lidového pozorovatele z rodu protagonistů Osvobozeného divadla.
Toolova fraška je svým námětem i svými problémy pochopitelně zcela zakořeněna v americké skutečnosti. Ale svým způsobem vidění tuto skutečnost přerůstá a řadí se do kontextu světové literární satiry — s mnoha rysy, které dobře známe i z naší vlastní komediální a satirické tradice, zejména tohoto století. I to snad přispěje k tomu, že čtenáře zaujme i pobaví stejně dobře jako před téměř deseti lety profesora Walkera Percyho, který vlastně rozhodl o jejím pozoruhodném osudu.
Lubomír Dorůžka